

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZODIAC ACADEMY

LIVE AND LET LIONEL

CAROLINE
PECKHAM

SUSANNE
VALENTI

ZODIAC AKADEMİ

Lİ VE Lİ ONEL

BONUS İÇERİKLİ BİR ROMAN

CAROLINE PECKHAM

SUSANNE VALENTI

Zodiac Akademi: Yaşı ve Bırak Lionel
Telif Hakkı © 2024 Caroline Peckham & Susanne Valenti

Yazarların manevi hakları ileri sürölmüştür.

Wild Elegance tarafından İç Formatlama ve Tasarım Fred
Kroner tarafından Formatlama Harita Tasarımı

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden izin alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi
veya başka bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.
telif hakkı sahibinin izni.

Yaşı ve Bırak Lionel/Caroline Peckham & Susanne Valenti - 1. baskı.

CONTENTS

[Önsöz](#)

[Savage](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Parıldayan Pınarlar](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Geraldine](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Orion](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Orion](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Darius](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Darius](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Gece](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Seth Ay'da Bölüm](#)

[1 Bölüm 2](#)

[Seth](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

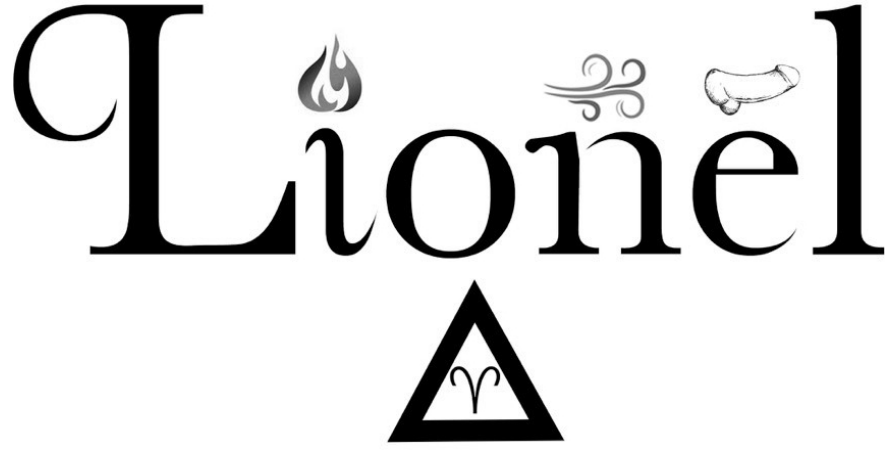
[Bölüm 3](#)

[Yazar notu Daha fazlasını keşfedin](#)

Bu kitabı benden başkasına, Kral Lionel Acrux'a ithaf ediyorum. Çünkü ben ölçülemeyecek kadar büyük, yakışıklı ve alçakgönüllü, cesur ve ileri görüşlüyüm. Yıldızlar tarafından sınandım; dayanıklı ruhum onlar tarafından alnıma konulan taçla kutlandı. Bu benim ve beni engellemeye çalışan düşmanlarımın hikâyesine bir bakış. Bu, savaştaki zaferimin doruğa ulaşmasıyla birlikte yayınlayacağım on bin sayfalık anı kitabının ilk parçasıdır.

Asil Ejderha Kralınızı selamlayın.

Kral Birinci Lionel

Lionel Acrux'un Önsözü

Burada en büyük düşmanlarımın -haklı yerimi almak ve yükselişimi engellemek isteyenlerin- yükselişini ima eden hikâyelerden oluşan bir derleme yer alıyor. Bu tür eserleri size son derece küçümseyerek sunuyorum, takip eden kelimeler hayatımda bana karşı teker teker biriken belaların bir listesinden biraz daha fazlası.

Elbette, sizi bu konuda neden uyardığımı ya da düşmanlarımın parçalanmış hayatlarının bu tür kayıtlarının okunaklı kalmasına neden izin verdiğimi merak ediyor olabilirsiniz, ancak aşağıdaki sayfaları okuyorsanız, bunu kelimelerin arkasındaki gerçeği gören birinin gözüyle yapacağınızı varsayıyorum. Burada bir çaresizlik var, öyle zehirli bir kıskançlık ki, gelmiş geçmiş en büyük Ejderhaya karşı bir tehdide yol açmış durumda. Ama endişelenmeyin, çünkü ben Ejderha Kralyım ve gücüm, bu mektubun ötesinde sizi bekleyen hikayelerden çok daha büyüktür.

Ve bu yüzden size güveniyorum, sevgili özne, bu duygusal çöp koleksiyonunun gerçeğini okumak ve Fae'yi görmek için

İçinde ne olduklarını tasvir ettiler - sinsi, kıskanç ve tamamen aşağılık.

Hiç şüphe yok ki onların sözlerini yutup lağım gibi dışarı attıktan sonra, yaklaşan savaşta bağlılığınıza layık tek bir Fae olduğunu benim kadar net bir şekilde görecektik ve kendinizi Ejder Kral'ın ordusuna hizalayacaksınız. Bana olan bağlılığınızı yıldızların önünde ilan etmek ve dünyanın gerçek yüzünü gören ve size sunulduğunda değerli bir hükümdarı tanıyan o aydınlanmış ruhlardan biri olarak tarihe geçmek için hala çok geç değil.

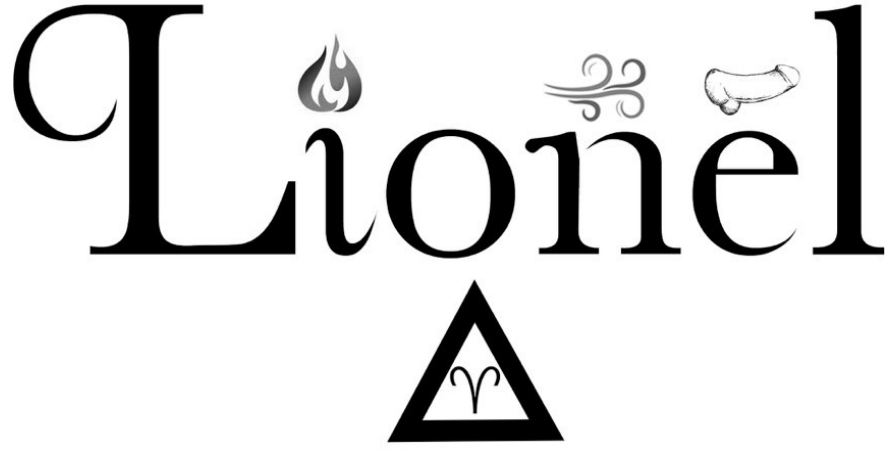
Sonsuza dek alçakgönüllü ve zarif
kralınız, Birinci Lionel Acrux

SAVAGE

Hail ve Merissa Vega hakkında bir Zodyak Akademisi ön kısa öyküsü

Lionel

BİRİNCİ BÖLÜM

Lionel'in ininden...

T İlk hikâyesi, resmi olarak Gabriel Nox olarak bilinen, fahişe kraliçe Merissa Vega'nın oğlu olan ve kendi oğlunu gizleyen felaketin acıklı anlayışından bahseder. ve böylece çocukken pençelerimden kaçmasına izin verdim. Bir daha yapmamaya yemin ettiğim bir hata. (Gabriel Nox'un Lance Orion ve Gwendalina Vega ile birlikte Lionel Acrux ve kraliçesi Lavinia Umbra'nın gözetiminden Ruhlar Sarayı'nda ikamet ettikleri sırada kaçışının, Kral Lionel'in devam eden savaşta kazanmayı beklediği zaferin ardından tarihi kayıtlardan silineceğini lütfen unutmayın).

İkinci olarak, aşağıdaki transkript Hail Vega (gayri resmi olarak Vahşi Kral olarak bilinir) ile nihai eşi Merissa Adhara arasında gerçekleşen beklenmedik ve çoğu zaman lanetli buluşmayı anlatmaktadır. Geriye dönüp baktığımda asla izin vermemem gerektiğini görebildiğim üzücü bir gerçek

Voldrakia'ya seyahat etmek için o zamanki kral. Elbette o zamanlar onun yokluğunu Solaria'daki yerimi sağlamlaştırmak için kullanmış, kurnaz ve zeki bir yaratık olarak bilindiğim gibi Karanlık Zorlama'yı kullanarak kontrolüm altında daha fazla kukla sarmıştım, ancak yurtdışına yaptığı yolculuğun sonucunu ben bile asla öngöremezdim.

O zamanlar yaşayan hiçbir Kahin, yabancı gelinini eve getirdiğinde meydana gelecek değişiklikleri öngörememiş, kan bağıını, değeri ve Düzeni tartışmalı Varisler üretmekten hiç çekinmediği gibi birleştirmiştir.

Bu nedenle, iktidara yükselişimin bu dönemine üzüntüyle bakıyorum, ancak şüphesiz göreceğiniz gibi, onların birlikteliği çok özel bir şey değildi, sadece şans eseri bir karşılaşma ve benim için kötü şansın bir büyüsyüdü. Tarih kitaplarının da anlatacağı gibi, birlikteliklerinin yol açtığı sorunların üstesinden geldim ve her ikisinden de çok geçmeden kurtuldum, dolayısıyla planlarımdaki bu küçük aksaklık, sonuçta bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi.

Keşke üremeden önce onlardan kurtulmuş olsaydım.

Merissä

İKİNCİ BÖLÜM

Saat sürekli ilerliyor. Işık karanlığa dönüşüyor. Her biri bir sona götüren başlangıç. Ve ne kadar çabalarsak çabalayalım, hiç kimse son nefesten ebediyen kaçamaz. Herkes o son çağrı ile yüzleşmek zorunda. Asıl soru şu: Yanan imparatorluğun prensesi, ardında nasıl bir iz bırakacaksın?

TUzak bıçakların çarpışması yakınımnda çınladı, keskin bir nefes beni uykumdan zorlarken duman boğazıma takıldı ve parmaklarım bıçağın shaftının etrafında sıkıca kıvrıldı.

mızrak yanımda.

Sekiz gün. Sekiz gündür bu ormandaydım ve imparatorluğumuzun en büyük ve en saygın geleneği olan Evlilik Denemesi'ne katılırken beni hayatta tutacak zekâm ve eğitimimden başka hiçbir şeyim yoktu. Eğer bu bunaltıcı orman cehenneminde kendi kurnazlığım ve becerilerimden başka hiçbir şeyim olmadan iki hafta hayatta kalabilirsem, o zaman büyümün Uyanışı ile ödüllendirilecektim. O zamana kadar, ilkel bir büyü aletine tutunmuş bir ölümlüden başka bir şey değildim.

Karanlıkta bir silah. Görme yeteneğine sahip bir ölümlüydü ve bu sınav için bir ömür boyu hazırlık yapmıştı ama bu ağaçların arasında yaşayan, akli başında herhangi bir Fae'nin hayallerinin ötesinde kâbuslardan doğan yaratıklar vardı.

Giydiğim deri zırh ormanın sıcağında boğucuydu ve göğüslerimin arasındaki çukurdan boncuk boncuk ter akıyordu ama bu rahatsızlık hareket etmem için yeterli bir sebep değildi. Kalın kahverengi kumaş beni boynumdan kalçalarımın üst kısmına kadar kaplıyor, serbestçe hareket etmeme izin verirken geldiğini göremeyeceğim saldırılara karşı koruma sağlayacak şekilde bağlanıyordu. Yakın mesafeden bir mızrak ya da kılıcı durdurmazdı ama fırlatılan bir hançer ya da ok ucu sağladığı korumayla çok daha az ölümcül olurdu ve sıcaktan biraz olsun kurtulmak için bile onu çıkarma riskini alacak kadar aptal değildim.

Bir kalp atışından daha kısa bir sürede ayağa kalktım, keşfedilmeme çok az bir süre kala, ayağım dinlenme yerimin işaretlerini elimden geldiğince iyi bir şekilde örtmek için zemini süpürdü, vahşi bir kızın zihnimde yanıp sönen bir görüntüsü, kalbime yönelik ölümcül bir hançerle yoluma çıktı.

Lethia denemeler başladığından beri peşimdeydi. Bu turnuvaya katılan Fae'lerin birbirleriyle savaşıması gerektiğini belirten hiçbir kural yoktu, sadece bu yerde hayatta kalmamız gerekiyordu, ancak denemelerin kurulmasından bu yana geçen yüzyıllarda bu beklenti haline gelmişti.

Sadece babamın sarayının en yüksek rütbeli üyeleri katıldı. Sadece kanında Uyandığında yıldızları yerinden oynatacak kadar güç olanlarımız. Bu sınavlar cesaretimizi, dayanıklılığımızı ve demir yumrukla hükmetmeye uygunluğumuzu test ediyordu. Ve ayrıca katılan Fae'lerin ötesinde rütbe çalma olasılığını da açtılar.

Lethia benim kuzenimdi, yine de aramızda hiçbir sevgi bağı yoktu. Bu sınavların başımıza geleceğini bilerek yetiştirilmiştik.

ve bu günün geleceğini biliyordu. Beni burada, vahşi doğada öldürmeyi başarırca, kendisi ve ailesi için tahta daha yakın bir yer talep edecekti. Onun prensesi olabilirdim ama ben de onun rakibiydim ve daha sihrimi ortaya koymadan beni tahttan silmek, buradan ayrıldıktan sonra pozisyonunu ilerletmesi için mükemmel bir yol olacaktı. Tabii onu avlayanlardan da kurtulmayı başarırca.

Patikadan kaydım, nemli yapraklar çıplak kollarıma sürtünürken, o birkaç kısacık saat boyunca altında uyuduğum devasa ağacın etrafında döndüm.

Son birkaç günümü ondan kaçarak geçirmiştım ama imgelemlerim sadece daha kanlı hale geliyordu, benim için tasarladığı ölüm onun elinden her kurtulduğumda daha da şiddetleniyordu. Öfkesi çok güçlüydü, bana yaklaştıkça neredeyse havadaki tadı alabiliyordum ve teyzemin iyiliği için onu nefes alırken bırakmayı düşünmüş olsam da, artık bu yolun benim için uygun olmadığını görebiliyordum.

Kirli, güneşten kızarmış parmaklarımla siyah saçlarımla bir tutamını gözlerimden uzaklaştırdım, koyu renk saç telleri onları bağladığım örgüden kurtulmuştu. Burası büyüdüğüm şatonun güzelliğinden çok farklıydı ve krallığımızda herkes tarafından bilinen o mükemmel prenses olarak tanınmam çok zordu. Ama elime kılıç alabilecek yaşa geldiğimden beri bu gün için çalışıyordum. Özünde savaşçı bir halktık ve balolarda dans ederken ya da politika tartışırken olduğu gibi kılıç sallarken ya da ok atarken de her zaman kendimi evimde gibi hissetmişimdir. Fae'ler ne olursa olsun her zaman birileriyle savaşırdı ve ben de bir kılıcın sadeliğinden, mükemmel bir şekilde ifade edilmiş bir sözün keskinliği kadar keyif alırdım.

Yavaş bir nefes alırken nabzım yavaşladı, gözlerimi kapatıp onun çağrısına teslim olurken hediye bana fısıldıyordu.

Çıplak ayakları nemli toprağa sessizce basıyor. Sağ elinde tuttuğu ağır bir bıçak. Keskin bir hançer.

Solunda öldürücü bir darbe. Bir adım daha. Ve bir adım daha. Bana yaklaşıyordu. O-

Saklandığım yerden fırladım, örgüm arkamda dalgalanıyordu, ayak parmaklarım çamura basıyordu ve mızrağım tam da Lethia'nın geldiğini gördüğüm sık yeşilliklerin arasından çıkarken doğru hedefe yönelmişti.

Kuzenimin jilet gibi keskin gözleri, sonunda avını bulduğu için öfke ve zafer karışımıyla parladı ve mızrağımın keskin ucundan bir nefesten biraz daha fazla kaçınarak sağa kaymayı başardığında ona hınzırca bir sırıtış verdim.

Kısa kılıcını kafama doğru savurdu ama ben yana döndüm, mızrağımın sapı sol bileğine, saklamaya çalıştığı hançeri elinden düşürecek kadar sert bir şekilde çarptı.

Lethia soğuk suya batırılmış bir sokak kedisi gibi küfretti.

Tekrar gardını alamadan arkasıdaydım, çıplak ayağım omurgasının ortasına çarptı, hamleye karşı koyup bir kez daha yolumda dönerken bile öne doğru tökezlemesine neden oldu.

Ama ben zaten oradaydım, onun ne yapacağını çoktan görmüştüm ve anılarımı sonsuza dek lekeleyeceğinden emin olduğum bir sesle, mızrağımın ucu boğazının tam ortasına saplandı ve o tek, vahşi darbeyle onu bitirdi.

Gözlerimiz buluştu, artık alamayacağı bir nefes için soluklanırken ölümü o sonsuz saniyelerde asılı kaldı, hırsları ve planları bu tek hata karşısında boşa çıktı.

"Barış istedim," diye nefes aldım ve ona haftalar önce babamın kalesinde yaptığım teklifi hatırlattım. Ona benim yanımdaki konumunu yükseltmek için verdiğim sözü, yeter ki beni duruşmalarda bitirme arzusundan vazgeçsin. Daha kelimeleri söylemeden önce ondaki reddi görmüştüm ama yine de söylemişim. Ona bu kadarı kendisi için değiştirmek seçeneği sunmuştum ve o da

görmezden gelmeyi seçmişti. Bu seçim onun sonunu getirmişti. Başından beri zamanı azalıyormuş ve bunun farkında bile değilmiş.

Kendi kanında boğulurken bile dudakları bir kelime mırıldandı ve ben bunun yankısının içimde yankılandığını hissettim. Korkak.

Mızrağımı geri çektim ve Lethia'nın yere yığılışını soğukkanlılıkla izledim, elleri boğazına doğru hareket ederken orada kasıldı, bakışları benim öteme geçerek yukarıdaki gölgelikte bir boşluk, sonsuza dek izleyen yıldızlara dair küçük bir ipucu aradı. Kaderin böyle biri için gelmesinden hoşlanıyorlar mıydı? Bundan kaçınmak için adımlar attığımı bilmekten zevk alıyorlar mıydı, sadece en başından beri seçtikleri tasarımda sona ermek için mi?

Sanırım bunu sorgulamak bana düşmezdi.

Lethia'nın beni öldürmek istediği hançeri kaldırmak için eğildim ve ölümcül bir hedefle gökyüzüne doğru fırlattım. Bıçak üzerimizdeki yaprakları keserek küçük bir boşluk açtı ve Lethia'nın ormanın içinde gözden kaybolmadan önce aradığı gökyüzü manzarasını görmemizi sağladı.

"Daha parlak bir kaderi umut etmek korkaklık değildir," dedim alçak bir ses tonuyla, o boğulurken, gözleri yukarıdaki yıldızlara sabitlenmiş, onların kucaklamasında huzur ararken. "Bazen en büyük hazineleri keşfetmek için en karanlık gecelere bakmamız gerekir. Ben bu yoldan çekinmiyorum, Lethia. Ben sadece kendimden daha büyük bir kaderin peşinden gitmeyi seçiyorum."

Onu orada, etrafını saran sessizlikte asılı kalan bu sözlerle ölüme terk ettim, uzaklaşırken arkama bakmadım, kanlı mızrağım hala sımsıkı elimdeydi ve kader her serseri esintide adımı çağırıyordu.

Üç gün, Görümün beni çoğu zaman tehlikeden koruduğu ya da yoluma çıkan ve beni hayatta kalmak için savaşılmaya zorlayan tarifsiz bir canavar olduğunda bu cehennemin tehlikelerinden kurtulmama yardımcı olduğu bir şekilde geçti.

Bu ritüelin acımasızlığı halkımın, içinde büyüdüğüm imparatorluğun dokusuna işlemiştir. Kendim buraya gelene kadar toplumumuzdaki en güçlü Fae'ler arasında yer almakla kutsanmış olanların hayatlarının acımasız başlangıcını hiç sorgulamamıştım. Babam ve sarayındaki Fae'ler Evlilik Yargılamaları'nı anlatırken her şey kulağa biraz romantik gelmişti. Neslimizin en zayıflarını ayıklamanın ve yalnızca en güçlülerin büyü eğitimine, politik olarak düzenlenmiş evliliğe devam etmesine ve sonunda bu topraklarda hüküm sürmesine izin verilmesini sağlamanın bir yolu. Kaderin bu sınavıyla yüzleşmek zorunda olmamız doğrudur. Yıldızlar her şeye rağmen ormandan yalnızca en değerli olanların çıkmasını sağlayacaktı.

Yine de bunu yaşamak tamamen başka bir şeydi. Birlikte büyüdüğüm Fae'lerin katledildiğini görmek, ağaçların arasından her saat acı ve ölüm çığlıkları duymak, günlerce sürekli korku ve bitkinlik içinde yaşamak. Bizi bu yere getiren gerçekten kader miydi? Görme yeteneğim olmasaydı, hayatta kalabileceğimden emin değildim. Durugörü yeteneklerimin bana hayatta kalma kaderine sahip çıkabilmem için bahşedildiğini mi varsaymalıyım, yoksa diğerleri etrafta ölü yatarken benim hâlâ nefes alıyor olmam sadece şansın bir cilvesi miydi?

Buraya gelmeden önce yıldızların yolunu hiç sorgulamamıştım. Kader çizgisinin hangi yönde çizilmesi gerektiğini hepimizden daha iyi bildiklerinden bir kez bile şüphe etmemiştim ama şimdi bunu sorgulamaya başlıyordum. Şimdi merak etmeye başlıyordum.

Bir dal kırılıyor. Ağaçların arasından bakan karanlık gözler.

Kararlılık, direnç, korku.

"Yıldızlar beni seni bulmam için gönderdi." Kaba sesine soğuk ve keskin bir sevin bastırması eslik etti.

Boğazım düğümlendi, beni uykuda bulan görüntü, bundan kaçınmak için beni zamanında uyandıramayacak kadar geç gelmişti.

Gözlerim birden açıldı, zihnim daha ne olduğunu, başımda kimin durduğunu anlayamadan soğuk bir dehşet parıltısı uzuvlarıma yayıldı.

Son birkaç aydır yüzü rüyalarım ve hayallerime giriyor, bakışlarımı saray duvarlarının güneyine her çevirdiğimde rüzgâr onun adını fısıldıyordu. Bu andan önce hiç karşılaşmamıştık ama yüz hatlarının sert çizgilerine baktığımda onu tanıdım.

"Seni tanıdım Marcel," diye nefes aldım, bu buluşmanın bir süredir kaçınılmaz olduğunu fark ettiğimde bile ses tonumu şaşkınlık kapladı. Onun geldiğini görmüştüm. Ve hayatım şu andan itibaren geri dönülmez bir şekilde değişecekti. Bu korkunç bir düşünceydi ama yine de hiçbir parçam bizi beklediğini hissettiğim kaderden dönmek istemiyordu.

Bir esinti, uyumadan önce ısınmak için yaktığım küçük ateşin közlerini karıştırdı, onları yukarıdaki yapraklı gölgeye doğru kaldırdı ve bakışlarım alevlere kayarken alevlerin içinde genç bir çocuk gördüğüme yemin edebilirdim. Tepemde duran adamla aynı kesik çeneye sahip bir çocuk ve daha önce tanıdığım hiçbir şeye benzemeyen, beni aydınlatan bir gülümseme.

Cesur ve güçlü biri olarak büyüyecekti, yetenekleri benimkinden ve şu anda beni mızrağının ucunda tutan adamıkinden daha büyük olacaktı. Çocuğun kaderi benim dilemeye bile cesaret edemeyeceğim kadar büyüktü ama aynı zamanda korkunçtu da. Tutkunun ve ateşin, acının ve kaybın çocuğu.

Yaşayacağı hayat gözümün önünden geçerken göğsüm kabardı. Onu yok etmeye yaklaşacak olan kalp ağrısı, anlayamadığım ve aynı zamanda kaçınılmaz görünen umutsuzluk. Ve aşk. Hiç kimsenin rakip olamayacağı ve herkesin hissedeceği bir tutkuyla sevecek, bildiğimiz dünyanın ve ötesinin temellerini sarsacak kadar büyük bir aşkın içine sert ve hızlı, acı verici ve kaçınılmaz bir şekilde düşecekti.

Onun hayatı, yıldızların sesinden bana seslenildiğini duyduğum en önemli şeydi.

Gabriel.

Benim kara kalpli oğlum, kaderinde çok ama çok şey var.

"Yarın öleceğim," dedi Marcel, sesi alçak ve sakindi, yaşının ötesinde bir kabulleniş ve olgunlukla. "Kendi hayatımı senin ve oğlumuzun hayatıyla takas edeceğim."

Gabriel.

Kalın bir şekilde yutkundum, şimdi her şeyi çok net görüyordum, haftalardır hem uykuda hem de uyanıkken gözümün önünden geçen görüntüler bir araya geliyordu. Marcel'in kaderi belirlenmişti. Burada ve şimdi yaptığımız seçimler ne olursa olsun yarın ölüm onun için gelecekti. Değişebilecek tek şey, yangında çok net bir şekilde gördüğüm o çocuğun hayatıydı.

Gabriel.

Ben de on sekiz yaşında bir kızdan fazlası değildim, bir prenestim, kaderimde kendim için seçme lüksüne sahip olamayacağım bir adamla evlenmek vardı. Annelik rolünü üstlenmeye hiç hakkım yoktu. Böyle bir şeyin nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, özellikle de kendi annem tarafından bile büyütülmediğim, çocukluğum dadıların bakımı arasında bölündüğü için. Ancak tüm bunlara rağmen, hiçbir parçam bu kaderi reddetmek istemiyordu.

O çocuk, o oğlan... Onu çoktan sevmiştim. Onu o kadar güçlü bir şekilde sevdim ki, ona babalık edecek adama bakarken kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissettim, ancak onu gerçekte tanıma şansına sahip olamadan öldü.

Oğlumuzun sürdüreceği hayatı o kadar iyi görebiliyordum ki, hayaller o kadar yoğun bir şekilde üzerime çöküyordu ki, kendimi onları kırıştırmaya, hediyelerimi geri itmeye ve şimdiye odaklanmaya zorlamadan önce gurur gözyaşlarımın gözlerimde yüzmesine neden oluyordu.

Kaderin bu cilvesi için söyleyecek sözüm yoktu. Kendi eylemlerimin ötesinde daha açıklayıcı olabilecek hiçbir söz söyleyemezdim ama Marcel'in gözlerinde bir soru vardı. Bu bir teklifti, talep değil. Bu olasılığı o da görmüştü,

Ölüm şafakla birlikte onun için gelmeden önce bu gece aramızda yaratabileceğimiz oğlu görüyor ve onu sahiplenmek isteyip istemediğini soruyordu.

Bu benim seçimimdi ve büyük ağırlığına rağmen o anda çok kolay görünen bir seçimdi. Ben bir prensesim, kaderimde siyaset ve güç için evlenmek vardı, imparatorluğuma sarsılmaz bir sadakatle hizmet etmek zorundaydım. Ama bu, kaderin kaprislerinden doğan bir çocuk, tamamen bana ait olacak bir şeydi. Ve bu ne kadar korkutucu olsa da, önümdeki bu karar ne kadar büyük görünse de, kendimi cevabı ruhumda bilirken buldum. Bunu istiyordum, onu istiyordum ve bu yüzden Marcel'in gözlerindeki yakıcı soruya cevabım, gerçekleştiğinde yıldızları titreteceğini bildiğim yankılanan bir evet oldu.

Doğrudum ve mızrağı boğazımdan uzaklaştırdım; mızrağı tamamen bırakmadan önce kenara çekmeme izin verirken gözlerim Marcel'deydi; ona doğru uzanırken yere çarpan mızrağın ağır gümbürtüsü bedenimde yankılanıyordu. İri bir adamdı, inanılmaz derecede uzun boylu ve kaslıydı, ustalıkla yontulmuş yüz hatları beni büyülerken, vücudunun benimkini ele geçireceği düşüncesi bile etimde sıcaklık yaratıyordu. Onu tanı mıyordum. Bu çılgınlıktı. Ama dizleri yanımda yere vurduğunda ve nasırlı avucuyla çenemi kavramak için uzandığında, bu kaderden geri adım atmayacağımı biliyordum.

"Oğlumuz dünyayı değiştirecek, kendi neslinin en büyük Kahini olacak," diye nefes aldı Marcel, bana doğru eğilirken derin kahverengi gözlerinde korku yoktu, hayatının bedelini ödeyeceğini bilse bile kaderinden şüphe duymuyordu. Yarın güneş yeniden batmadan önce ölmüş olacaktı.

Beni öptü ve ben de onun için ayrıldım, dili dudaklarımın kıvrımları arasında gezinirken ve ruhlarımız sonunda buluşurken bu yavaş, çökmekte olan selamlaşmada beni tadarken, tüm varlığımı saran bir zevk titremesi, sanki başından beri bu anı özlüyorlarmış gibi.

Bu gece yaratacağımız hayata dair daha fazla imge üzerime çöktü, her fırsatta oğlumuzu takip eden sınavlar ve acılar.

"Hayatı zor olacak," diye mırıldandım kolumu Marcel'in boynuna dolayıp onu bedenime doğru çekerken, üzerime bastıran ağırlığı o kadar güzel gerçekti ki. O anda keder üzerime çöktü. Tanıdığım ama henüz tanımadığım bu adam için keder. Bu eylemden doğacak ve babasını tanıma şansını asla elde edemeyecek olan çocuk için keder.

Marcel bana bakacak kadar geri çekilirken gözümden bir damla yaş süzüldü ve yanağımdan aşağı süzüldü.

"Bir süre için," diye kabul etti. "Ama sonunda en iyi aşk türlerini tanıyacak. Bizimkini hiç bilmese bile."

Sözleri benimkileri aşan bir bilgiyle doluydu, sanki çocuğumuzun kaderini benden daha iyi görmüştü ve başka pek çok şey olmasa bile sonunda onun iyi olacağını biliyordu.

Gözlerimden daha fazla yaş akarken bile bu güvenceden güç aldım ve henüz gerçekleşmemiş şeylerin acısı yerine o sıcaklığı tekrar hissetmek isteyerek bir kez daha ağzını almak için eğildim.

Marcel'in eli kalçamın kıvrımına doğru hareket etti ve giydiğim deri zırhın kemerini çözmeye başladığında ağzına doğru iç çektim, parmakları içimi ısıtan ve beni zevkle bırakan hassas hareketlerle hareket ediyordu.

Ağzı benimkinden kaydı, çenem boyunca bir ateş çizgisi sürükledi ve bunun anısıyla nefesimin kesilmesine neden oldu. Bunu daha önce de görmüştüm, gecenin köründe, gezinen eller bu görüntülerin içimde yarattığı ihtiyacı serbest bırakmaya çalışırken bu eylemi gerçekleştirmiştim. Ama hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Daha onunla tanışmadan önce bu adama duyduğum arzuyu asla tam olarak tatmin etmemişti.

Marcel'in elleri zırhımı sabitleyen kayışların ve tokaların üzerinde gezinmeye devam etti, ta ki zırh aramızda gevşeyene kadar, zırhımı vücudumdan çekip çıkarırken ve beni altında cırılçıplak bırakırken bir nefes aldım.

Elini çenemde, boğazımda, göğüslerimin arasında ve göbeğimin üzerinde gezdirirken omurgam dikleşti, bir inilti dilimin üzerinde yuvarlanırken tenim aynı anda hem karıncalandı hem de ısındı.

Daha önce hiç böyle bir erkekle birlikte olmamıştım. Kendi hayal gücümün ötesindeki bu dokunuşu hiç tanımamıştım ve yine de Marcel ben daha düşünmeden neye ihtiyacım olduğunu tam olarak anlamış görünüyordu. Görüşünün ona benim tepkilerimi mi gösterdiğini yoksa tüm bunların ondan mı kaynaklandığını merak ediyordum. Her iki durumda da onun eylemlerinin kölesi, arzusunun gönüllü kurbanıydım.

Elinin ilerleyişini yavaşlatıp göbeğimin hemen altında dolaştırırken, diğer eliyle kendi zırhının kemerini çözerken ağzının kenarından bir gülümseme yükseldi.

Savaş için inşa edilmiş bir vücudun kesik kaslarını ve sert düzlemlerini ortaya çıkararak onu çıkarmasını boğazım düğümlenerek izledim. Ve kuşatacağı şehir bendim.

"Sen Robarian Kabilesi'nden birisin," dedim, bir soru değildi, göğsündeki özenle kesilmiş yara izleri, Görüşüm bana cevabını zaten göstermemiş olsa bile bunu doğruluyordu.

"Seni aramak için çölün tam kalbinden geldim Merissa," diye onayladı, dilinden dökülen isminin alçak hırıltısıyla eli aşağı doğru kayıyordu. "Bu kadarı talep etmek için uzun bir yol kat ettim."

Parmakları kaygan göbeğimi bulup klitorisimin üzerinde yuvarlanırken, kahverengi gözleri benimkilerle kilitlendiğinde cevabım bir zevk çılgılığı oldu.

"Bunu istediğine emin misin?" diye sordu, sesi arzuyla sertleşmişti ve sanki cevabımı çoktan görmüş ama yine de bana söyletmek istemiş gibi dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleşmişti.

"Seni istiyorum," diye onaylarcasına nefes aldım, beni daha da kızdırırken içimde bir inilti yükseldi, sanki zamanı tükenmiyormuş gibi acele etmezken altında kıvranmamı izledi.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye mırıldandı ve ah, onu yumruklamak istediğim kadar iyi davranmasını da

istiyordum.

gözlerinde parlayan vaatler üzerine.

Bileğini kendi parmaklarımla kavrayıp elini tam istediğim yere doğru itmeden önce ona homurdandım.

Marcel bana vücudumdaki her damla kanı ateşleyen bir gülümseme verdi ve teslim olup iki kalın parmağını içime bastırdı, kalçalarım onun elinin hareketini takip etmek için yükselirken nefesimi keserek baş döndürücü bir ritimle hareket ettirdi, o aç gözlerle izlerken beni bir davul gibi çaldı.

"Lütfen," diye soludum, ama ona ne için yalvardığımdan bile emin değildim, ya bu işkenceyi bitirmesi ya da hiç bitmesine izin vermemesi için. Sadece daha fazlasını istiyordum.

"Böyle güzel bir prenses için güzel davranışlar," diye mırıldandı, parmaklarını benden alıp kendi dudaklarının arasına soktu, onları tekrar serbest bırakmadan önce ateşin cıvırtısını bastıran erkeksi bir uyarılma sesi çıkardı.

Gözleri çıplaklığımın üzerinde gezindi ve beni öpmek için eğildiğinde nefesim kesildi, benim tadım onun dilinin üzerinde yuvarlanırken, pantolonunun kalın kumaşının arasından bana sürtünen sert horozunun baskısı.

Kalçalarımı ona doğru bastırdım, öpücüğün içine gömülürken sürtünmeden dolayı inledim, eli göğüs ucumu okşadı ve sırtımdaki yumuşak çim yatağına doğru eğilmemi sağladı.

Marcel alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve beni bırakmadan önce nefesimi kesecek kadar sertçe ısırdı ve o günahkâr ağzını aşağı indirdi, meme ucumu emdi ve diliyle sıkı tomurcuğu fiskeledi.

Ellerimi sırtında gezdirdim, orada da özenle kesilmiş yara izlerinin çıkıntılarını buldum, bunun için zamanımız olmadığını bilsem de her birini tek tek keşfetmek istedim. Şafak bizim için hızlı ve kesin kanatlarla geliyordu, onun kaderi çoktan belirlenmişti.

Bu düşünce gözlerimi yaşarttı ama daha düşmeden göğüs ucumu daha sert emdi ve beni nefessiz bıraktı

Onu bırakmadan ve daha aşağılara inmeden önce, kalbim ne yaptığı ve nereye gittiği konusunda gürlerken, tenimin derin bronzunda öpücükler gezdirdi.

Herhangi bir itirazda bulunamadan önce kafatasımdan bilinmeyen bir zevk parıltısı yayıldı, Sight yerine getirildiğini görmek için can attığım vaatlerde bulundu ve bunun yerine inişine devam ederken ellerimi abanoz saçlarında düğümledim.

Marcel'in dili göbeğimi buldu ve benden çıkan ses kadından çok canavara aitti, tırnaklarım kafa derisine batarken o içimdeki sıcaklığa karşı karanlık bir kahkaha attı, sadece daha sıkı yalıyordu, eli kalçalarımı daha geniş itiyordu.

Dilinin baskısına karşı koyarken topuklarım toprağa gömüldü, dili daha önce hiç bilmediğim bir sıcaklıkla beni içten dışa yakan bu günahkâr, bilinmeyen şekilde hareket ederken, ayrılmış dudaklarımdan onun adı soluk soluğa döküldü.

"Marcel," diye yalvardım, bedenim kasılmaya başlamıştı, zevk her zerremde o kadar şiddetli bir şekilde yükseliyordu ki, serbest kalmasından, böyle bir uçurumdan düşmekten korkuyordum.

Dili hareket etmeye devam etti, ziyafet çekerken elleri kıcımlı kavradı, beni yutarken en ufak bir soluklanmayı bile reddetti ve ben inledim ve adını haykırdım.

Serbest bırakılmam o kadar ani oldu ki nefesimi kesti, durdurulamaz bir dalga halinde varlığımın her santimetresine yayılan bir zevk çağlayanı beni o kadar yüksek sesle haykırdı ki kuşlar tepemizdeki tünelerinden ürktüler.

Marcel arkasına yaslandı, pantolonunun kemerini çözerken kapüşonlu gözlerim kaslarının esnemesini ve gerilmesini izliyordu, sikinin kalın uzunluğunu çözüp son giysilerini de bedeninden çıkarmak için ayağa kalktığı anda boğazım düğümlendi.

Etinin üzerinde titreyen ateş ışığında vücudu taştan oyulmuş gibi görünüyordu, bir ölümlüyü mahvetmeye gelen bir tanrıydı ve ben onun yıkımı için hevesli bir kurbandan başka bir şey değildim.

Bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü, vücudumun üzerinde hareket etti ve ağzımı ağzıyla yakaladı, ben de onun horozunun açılışındaki katı baskısını hissettim.

"Lütfen," diye tekrar yalvardım, tüm bedenimi titreten bir çaresizlikle beni almasının dolgunluğunu hissetmek için can atıyordum.

Başımı arkaya eğdim, onu derinden öptüm ve içime doğru santim santim batarken, beni gererken ve sahiplenirken erkeksi hırıltısıyla yankılanan alçak bir inilti çıkardım. Ondan önce hiçbir erkek bana sahip olmamıştı, o benim ilkimdi ve ben de onun sonuncusuydum.

Bir geceliğine onun yarattığıydım. Kader onun için gelmeden önce kollarında bir gece. Onu alıp kendimi ona teslim edeceğim ve daha önce hiç görmediğim kadar önemli bir hayat yaratacağım bir gece.

Şafaktan duyduğum korkuya ve onu bekleyen kaderi bilmeme rağmen kendimi tamamen ona bıraktım. Beni bu cangıl cehenneminde bulan adamın kollarında kendimi kaybediyor, kaderin yolunda yürüyor, bedenimden eşit ölçülerde hem zevk hem de keder almasına izin veriyordum.

Ve yıldızların yolunu değiştireceğini bildiğim bir kaderi getirdim.

Hail

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir Yıl Sonra

T Taht bugün kalbim kadar soğuktu.
Düncü savaştan beri üzerimde bir ağırlık vardı,
yanan Fae'lerin kokusu hala
Saraya döndüğümde aldığım haşlama duşuna rağmen bana
yapışmış gibi görünüyordu.

Kan çıplak bedenimden aşağı akmış ve sanki hiç
akmamış gibi kanalizasyonun göbeğinde kaybolmadan önce
ayaklarımın etrafında dönmüştü.

Çıglıklar şu anda bile kulaklarımda çınlıyor ve ben...
hiçbir şey hissetmiyorum.

Zihnimi bir gölge sardı ve kalbimin yavaş yavaş taşa
dönüştüğünden oldukça emindim. Her zaman böyle
olmamıştı, yine de içimdeki şeylerin değiştiği anı tam
olarak belirleyemiyordum. Adımı duyan her Fae'nin kalbine
korku salan bu canavara dönüştüğümde. Vega'ya selam
olsun;

Vahşi Kral. Artık bana böyle diyorlardı. Annemin ölümünden sonra tahta geçmişim ve krallığımı korumak ve ona hizmet etmek için yemin etmişim. Bu yeminler iltihaplandı ve soldu, yaptığım her savaş bu yeminler tarafından haklı çıkarıldı, ama artık benim için doğru gelmiyorlardı. Savaşlarımı Solaria'yı korumak istediğim için kazanmış olabilirim ama bazen öldürmeye ihtiyacım olduğu için öldürdüğümü hissediyordum, kendimle ilgili bildiğimi sandığım her şeye meydan okuyan açgözlü bir ölüm ihtiyacına kapıldığım bayılmalar yaşıyordum.

Bir zamanlar böyle planlarım vardı, zaman zaman içimde su yüzüne çıkan ve bana bir zamanlar olduğum adamı hatırlatan planlar. Ne kadar da çabuk değişmişti. Sanırım güç beni yozlaştırmıştı, yine de bazen korku ve dehşet içinde uyandığım oluyordu, etrafımı saran bir güçsüzlük hissi ve neden böyle olduğumu bilmeye dair bir çaresizlik. Sanki ortadan ikiye bölünmüş iki yarım varmış gibi hissediyordum ama gün geçtikçe vahşi tarafım daha da büyüyor, diğerini keskin dişleriyle yutuyor gibiydi.

Taht sırtımdan yukarı doğru kıvrılıyor, parmaklarım en kara taştan yontulmuş dev Hydra başlarının üzerinde sıkıca kıvrılıyordu. Bu canavar bendim, taht ise Hydra Tarikatı formumun bir temsiliydi. Toprak, hava, su, ateş gibi elemental grupların birbiriyle savaştığı bir ülkede yaşayan uzak bir prens tarafından hediye edilmişti. Eski taht, kraliyet hazinelerinin sarayın derinliklerinde bulunduğu ve sadece Vega kanının erişebildiği mahzene taşınmıştı.

Yanan bedenleri ve dün ateşimin kudreti altında kül olan şehri düşündükçe ruhumun o eski, parçalanmış parçası uyandı. Parmaklarım taşa sıkıca yapıştı, kaslarım kasılırken ve kafa karışıklığım kendime karşı acı ve kin dolu bir nefrete dönüşürken taşı ısırdım.

Ne yaptın sen?

"Efendim?"

Arkadaşımlın tanıdık sesinin derin tınısıyla başımı kaldırdım. Azriel Orion'un kaşları çatılmıştı, bana yaklaşırken yakışıklı yüz hatları endişeyle çarpılmıştı. Başını saygıyla eğdi, koyu renk saçları gözlerinin önüne düştü ve bir elini saçlarının arasından geçirerek geriye itti, bir an için Zodiac Akademisi'nde birlikte okuduğum o okul çocuğuna benzedi.

Akademideki yetenekleri ve kara büyü bilgisi benim için çok değerliydi ve bunun da ötesinde, Lonca üyelerinden biriydi, kraliyetin ve İmparatorluk Yıldızı'nın koruyucusuydu. Yine de bu bilgiye sadece ben sahiptim, krallığın temellerini sarsacak kadar derin bir sırdı, çünkü yıldız dünyadaki her hükümdar tarafından aranacaktı ve varlığını bilseler onu benden almaya çalışacak kadar güçlü her Fae. İmparatorluk Yıldızı benim en değerli varlığımıd, Vega soyu boyunca nesilden nesile aktarıldı ve asanın içinde saklı kaldı. Ondan istediğim neredeyse her şeyi yapabilecek güce sahipti, büyüsu hayal bile edilemezdi, hem yıkıcı hem de harika şeyler yapabiliyordu.

"Azriel," dedim, sesim boş, karanlık bir şeydi.

Önümde durdu, gözlerinin arasındaki kırılganlık daha da derinleşti. "Kendinde değilsin."

"Peki ben kimim?" Öfkem kelimelerimi bıçak gibi keskinleştirirken, sesim taht odasının geniş salonunda çınliyordu. İsteseydim bu kavernöz alanda tamamen değişmiş Düzen formumla durabilirdim, acımasızca ve merhametsizce hükmeden bir canavardım. Bu dünyanın her köşesinde benden korkulurdu ama Azriel gürleyen ses tonum karşısında irkilmedi. Bunun yerine bir adım daha yaklaştı, neredeyse siyah olan gözleri iki galaksi gibi ruhumun derinliklerine bakıyor ve benimle ilgili gerçeği görüyordu. Gerçi bu gerçeğin ne olduğunu artık tam olarak bilmiyordum.

"Sen Hail Vega'sın. Arkadaşımsın. İyi bir adamsın."

"İyi mi?" Bu kelimeyle alay ettim. Artık bu sarayda yeri yoktu. Artık içimde hiç iyilik yoktu. Yaptığım şey ruhumu katrana boyamıştı ve Perde'nin ötesine geçtiğimde yıldızlar beni bunun için yok edecekti. "Ya sadık, yapmacık bir hizmetkâr rolü oynuyorsun ya da körsün Azriel. Hangisi? Çünkü bana hiç de yapmacık biri gibi görünmüyorsun."

Azriel'in çenesi gerildi ve yüz hatlarında, geçmişte cezalandırdığım, ibret olsun diye amfi tiyatroya sürüklediğim, kanlı bir öfke seli bedenimi sararken yüzüme vuran bir öfke ifadesi belirdi. Ama Azriel değil. Asla Azriel değil.

"Yol göstermesi için gölgelere bakıyordum," dedi sessizce. "Bir şeyler fısıldıyorlar, korkunç şeyler..."

"Şimdi de karanlık bir peygamber mi oldun?" Tahtımın buzdan kafesine daha da yaslanarak homurdandım. "Gölgeler, seni kucaklarına çekmek isteyen hilekâr ruhlarla dolu. Bir keresinde bana böyle söylememiş miydin?"

"Doğru, ama içlerinde bilgi de var," dedi. "Ve korkunç bir şeyin yaklaştığını hissediyorum, efendim."

Kısa, küçümseyici bir nefes verdim. "O geldi. Ben korkunç bir şeyim. Ben ülkeyi kasıp kavuran vebayım. Ruhum kana bulandı ve bir sonraki adımda ne yapacağımı kimse bilemez. Ama benim çabalarım olmasaydı, düşmanlarımız Solaria'yı çoktan ele geçirmiş olurdu." Bu son sözler aklımı başımda tutan tek şeydi. Doğru şeyi yaptığımın farkındaydım. Eğer düşmanlarıma karşı acımasızca davranmazsam, Solaria benden daha kötü bir gücün eline geçecekti.

Azriel'in boğazı yükseldi ve düştü. "Solaria için istediğin bu muydu? Halkının korku içinde yaşamasını mı?"

"Bize yönelik tüm tehditler yok edildiğinde korkuya gerek kalmayacak," dedim kararlılıkla.

"Peki ya korktukları sensen?" diye fısıldadı, beni bununla suçlayacak kadar küstahtı, ama bu reddedebileceğim bir suçlama değildi. Benim halkım, bir gün

Bir tehdidi daha dize getirdim, hatta bazıları bana bir tanrı gibi saygı duyuyordu ama hepsi benden korkuyordu.

"O zaman bırak korksunlar," diye tısladım ama aklımın bir köşesi krallığım için istediğimin bu olmadığını hatırlattı.

"Bunlar birlikte büyüdüğüm adamın sözleri değil." Azriel kaşlarını çattı, sanki gözlerimde bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyordu ama gözlerim kayrak gibi sertti ve onu içeri almıyordu. "Neden değişmeye çalışmıyorsun? Neden insanları ziyaret edip içlerindeki bu korkuyu bastırmıyoruz? Güvende olduklarını ve öyle kalmaya devam edeceklerini bilmelerini sağla. Onlara lütuflar getirin ve vergileri hafifletin, kan dökmenin ötesinde kim olduğunuzu hatırlatın. İşe saray amfitiyatrosunu kapatarak başlayabilir ve öldürmeyi bir spora dönüştüren halka açık infazlara son verebilirsiniz."

Kendimi onun sözleri üzerine düşünmeye bıraktım, ama zihnim bu tür şeylere dönerken bile, ölüm ve ateş ruhumda kıvılcımlanıyor gibiydi. Bazen karanlık o kadar hızlı üzerime geliyordu ki, durdurmak imkansızdı. Bu yüzden kendimi mümkün olduğunca bu saray duvarlarının içinde tutuyor, sadece düşmanlarımı avlamak için dışarı çıkıyordum. İçimdeki canavara kendimi kaptırırsam masum insanlara yapabileceklerimden korkuyordum. Amfitiyatroya gelince, en tehlikeli asilerin ve isyancıların ihanetin bedeliyle yüzleşmek üzere getirildiği yerd. Barbarcaydı, evet, belki de Solaria halkını tedirgin edecek kadar barbarcaydı, ama aynı zamanda gerekliydi, daha fazla düşmanın kafasını korkulukların üzerine çıkarmamasını sağlamak için bir araçtı. Bu gerekliydi, değil mi?

"Onlara bedel ödetin, bırakın insanlar düşmanlarınızın ölümünü izlesin, size karşı gelirlerse ne olacağını hatırlatın."

Kafamdaki fısıltılar bana amfitiyatronun neden önemli olduğunu hatırlattı ve şüphelerimi yok etti.

"Yapamam," diye mırıldandım.

Azriel, "Kendi kaderini kendin kontrol ediyorsun," diye itti.

Bir parça berraklık bulduğumda dişlerim ağzımda öğütüldü, tüm gücümle ona tutundum ama o da elimden düştü, yerini şiddetli bir öfke aldı ve tahtımdan kalkıp İmparatorluk Yıldızı'nı tutan asayı kaldırdım. Asayı Azriel'e doğrulttum ve o da çenesini kaldırdı, gözleri yaklaşan ölümüyle irileşmişti. Bana, bir zamanlar tanıdığı adama baktı, ancak şimdi o adamın gözlerinde yansıyan tek şey katil bir yabancıydı.

"Kontrol yok, sadece kaos var," diye tısladım. "Fırtınalı bir denizde sağa sola savruluyorum, gökyüzü karanlık, su daha karanlık. Çıkış yolu yok."

"Bir yol bulmana yardım etmeme izin ver," diye homurdandı. "Anlamama yardım et."

Ağzımdan alaycı bir ifade çıktı, zihnim nefret dışında çok az duygu hissedebildiğim o siyah çukurun derinliklerine doğru sürüklendi.

"Bana hakaret etmeyin. Ben sizin kralınızım. Yardıma ihtiyacım yok," diye tükürdüm, asayı yere fırlatıp yerine elimi kaldırdım, ateş büyüğü avucumda vahşice çatırdıyor ve yıldızın hediyeleri olmadan bile gücümün yüce olduğunu kanıtlıyordu. Göz açıp kapayınca kadar onu yakıp yok edebilirdim ve kaderiyle savaşılmış gibi bile görünmüyordu. Gerçi kralına karşı kaldırılacak tek bir parmağın bile onu ölüme götüreceğini bildiğine şüphe yoktu.

"Bu sen değilsin," diye nefes aldı elim titremeye başladığında, sanki içimde iki güç çarpışıyormuş gibi. Biri elimi indirmem için yalvarıyor, diğeri Azriel'in öldüğünü görmek için sihrimin tüm vahşetini kullanmamı istiyordu. Onu seviyordum ama bana karşı çıkan herkesten kurtulmalıydım. Düzeni korumanın tek yolu buydu. Güçlü bir hükümdarın rolü buydu, değil mi?

"Kralım," Lionel Acrux'un gürleyen sesi odaya girdiğinde yankılandı ve bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerim açıldı, dişlerim kenetlendi.

Yakasına Konsey'in armaları altınla işlenmiş koyu yeşil bir cüppe giymişti, sarı saçları şık bir şekilde geriye taranmıştı ve benden Azriel'e bakarken tek kaşı entrikayla kalkmıştı.

"Azriel Orion seni gücendirdi mi?" Lionel yaklaşıp bakışlarını ikimizin üzerinde gezdirirken şok içinde sordu.

"Öyle mi?" Azriel üzerime bastırdı ve avucumda ateş spirallenirken tekrar ona baktım.

Hayır... Bu doğru değildi. Azriel benim arkadaşımdı, çok sadık ve dürüst bir adamdı.

Kolumu indirdim, başımı salladım, sonra tekrar tahtın üzerine çöktüm ve içindeki ateş sönerken bir elimi yüzüme götürdüm.

"Gitmelisin Azriel," diye mırıldandı Lionel. "Dünkü zaferden sonra kralın dinlenmeye ihtiyacı olduğu açık."

"Buna böyle mi diyorsun?" Fısıldadım. "Kan ve ölüm. Bu zafer mi Lionel?"

"Elbette efendim. Onlar sizin düşmanlarınızdı. Tahta karşı çıkmaya hazırdılar. Asiler ve isyancılar. Saraya saldırmadan önce onlardan kurtulmakla iyi ettiniz," dedi Lionel kendinden emin bir şekilde ve bu göğsümdeki suçluluk duygusunu hafifletti. O haklıydı. Haklı olmalıydı, yoksa kendimle bir gün daha yaşayamazdım.

Azriel hiçbir yorum yapmadı ve ben de başımı kaldırdım, kalbimin yükünü hafifletmek için bu konuda onun onayına ihtiyacım olduğunu fark ettim. Gözleri kısıktı, duruşu sıkıydı ve elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Azriel?" diye sordum ve bir kez daha başını kaldırıp baktı. "Kabul ediyor musun?"

"Bunu söylemek bana düşmez," dedi.

"O zaman bunu senin yerine ben yapıyorum," dedim sertçe, sesimde bir tehdit vardı. "Yaktığım Fae'lerin isyancı olduğunu kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

Azriel'in çenesi titredi ve onu cesaretlendiren bir bakış atan Lionel'e baktı. Azriel elini temizledi.

Boğazını sıkıyor, konuşmanın eşiğinde dururken tekrar bana dönüyor ve beni neredeyse delirtiyordu.

"Konuş!" diye bağırdım, içimdeki canavar yükseliyordu.

"Bilmiyorum," dedi, sesi yüksek sesle çınlayarak. "Buna dair bir kanıt görmedim, o yüzden bilmiyorum."

Lionel hafifçe elini sallayarak, "Böyle bir kanıta sahip değilsin," dedi. "Tehdidin ortadan kaldırılmasına karar verilmeden önce çok iyi bilgilendirildim. Kendinizden şüphe etmemelisiniz, Majesteleri. Solaria için harikulade şeyler yaptınız; eski zamanlardaki kadar büyük hale geliyor. Ben kendi adıma kararlılığınıza ve sağlam elinize hayranım. Krallığın gelişmesi için buna ihtiyacı var."

"İnsanlar korkuyor," dedi Azriel dikkatle. "Belki de barış zamanı gelmiştir."

"Barış mı?" Lionel dudak büktü. "Peki ya savaşa hazırlanan Voldrakia Krallığı ne olacak? Eğer onlarla yüz yüze gelmezsek yakında bizi işgal edecekler. Sen bir Konsey Üyesi değilsin Azriel, bir Konsey Üyesi gibi konuşmak sana düşmez. Eğer senin dediğin olsaydı, bir hafta içinde hepimiz yabancı bir diktatörün yönetimi altında olurduk. Kral Vega, Solaria için görev bilinciyle hareket ediyor, korkunç gücünü ulusumuzu korumak ve bize yönelik her türlü tehdidi ezmek için kullanıyor. Sınırlarımızı sağlamlaştırıyor, dış güçler tarafından buraya yerleştirilen ve tebaasına zarar verebilecek grupların neden olduğu her türlü isyanı bastırıyor ve büyük krallığımızın ilerlemesini sağlıyor. Olması gerektiği gibi."

Azriel ağzını açtı ama ondan önce ben konuştum. "Bizi yalnız bırakın. Konsey Üyemle yalnız konuşmak istiyorum."

Azriel itiraz edecekmiş gibi baktı ama sonra başını eğdi ve dönüp taht odasından dışarı çıktı.

Lionel gülümseyerek yaklaştı ve ellerini arkasında kavuşturdu. "Azriel'i ben halledebilirim. İsterseniz doğrudan bana rapor vermesini sağlayabilirim ve artık sizi rahatsız etmesine gerek kalmaz."

Kaşlarımı çattım, Azriel'in Lonca'daki gizli pozisyonu düşünüldüğünde bu fikir imkânsızdı, ancak içimde bir protestoya neden olan şey bundan daha fazlasıydı. Azriel'i bir kardeş olarak seviyordum. Zaman zaman bunu gözden kaçırırsam da o benim için önemliydi.

"Hayır, buna gerek yok," dedim ve Lionel otoriteme boyun eğerek başını eğdi. "Bana Voldrakia'daki hareketler hakkında ne gibi haberler edindiğini söyle."

Lionel'in yüzü ciddileşti. "Orduları kitleler halinde askere alınıyor. Eğer hemen harekete geçmezsek savaş çok yakın efendim. O aşağılık Voldrakyalılar bizim için cehennemden başka bir şey istemiyor, topraklarımızı ele geçirirlerse kaynaklarımıza el koyar ve halkımıza zulmederler. Solaria onlardan korkuyor kralım, sınırlarımıza girmeleri fikrinden dehşete düşüyorlar. Ama iyi haberlerim var, ordularının eğitim alanlarının yerini öğrendim."

"Ve?" Mırıldandım.

Yanıma gelmeden önce tahtın etrafında dönerek yaklaştı, kulağıma konuşmak için eğilirken eli kolumda duruyordu. Ama dudaklarından tek bir kelime bile dökülmeden yerimden kalktım, zihnimdeki karanlığın perdesi biraz aralanırken aklıma bir fikir geldi.

"Bir antlaşma," diye karar verdim. "Bu hafta içinde Voldrakia'ya gideceğim ve bir antlaşma için neler yapılabileceğine bakacağım. Eğer bir savaşı önleyebilirsem, barıştan hepimiz faydalanabiliriz. Evet..." İçindeki iyiliği görerek bu fikre bağlandım.

Lionel aniden, "Ama ben gelecek hafta evleneceğim," deyince ona döndüm. "Sen katılmayacak mısın?"

"Ah, evet, beni affedin... Tören için size sarayı önermeme ne dersiniz? Ben dönene kadar kullanabilirsin."

Lionel'in gözleri büyüdü ve başını hızla salladı, bakışlarında heyecan parlıyordu. "Çok cömertsiniz majesteleri. Düğündeki varlığınızı elbette çok özleyeceğim ama basının düğünün her anını ölümsüzleştirmek için burada olmasını sağlayacağım."

"Mükemmel," dedim, zihnim planlarıma geri döndü, kalbim onları yaldızlayan umutla çarpıyordu. Bu her şeyi yeniden yoluna koyabilirdi.

"Voldrakia'da biraz zaman geçirmelisin," diye önerdi Lionel. "Eğer o kadar yolu bir anlaşma yapmak için gidiyorsan, Voldrakia imparatoru ve ailesiyle ilişki kurmak en iyisi olacaktır. İstedığınız kadar zaman ayırın. Siz yokken kaleyi ben koruyacağım."

"Teşekkür ederim Lionel." Bugünlerde yüzümü süsleyen nadir şeylerden biri olan gerçek bir gülümsemeyle gülümsedim. Ama sonunda, kaderimin gidişatını değiştirebilecek, tutunacak bir dalım vardı. Hafif seyahat edecek, yanıma sadece küçük bir konukçu alacak ve Solaria'ya döndüğümde yanımda iyi haberler getirecektim. Bir savaşı önleyecek, krallığımı koruyacak ve belki de bir zamanlar olmayı arzuladığım kral olacaktım.

Merissä

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

P Yolculuk çoğu zaman en acımasız duygu olabilir. Gururlu bir ruhun yolunu değiştirmek zorlukların en zorudur. Ama ışıktaki yüreklerin, çünkü herkes En karanlık yolda yürüyenler sonunda en parlak kurtuluşla ödüllendirilecektir.

Nefes nefese uyandım, terden ıslanmış çarşaf lar ayak bileklerime dolanmıştı ve kalbim düzensiz bir ritimle çarpıyordu, rüyalarım a musallat olan görüntüler beni nefes nefese bırakan bir vahşilikle içimi yakıyordu.

Görü'nün uykuda bana bu şekilde gelip, uyanık olduğum anları kafa karışıklığıyla sisli bırakmasından nefret ederdim. Neyin geleceğe dair bir olasılık olduğunu ve neyin sadece hayal gücümün eseri olduğunu?

Yuvarlandım, parmaklarım yatağımın yanında duran beşiğe uzandı, sadece dört ay önce doğurduğum minik erkek bebek uykusunda usulca mırıldanıyordu.

Gabriel. Küçük bir çocuk için çok büyük bir isim. Bir kahramanın, bir savaşçının adı, büyüüp herkesin bileceği bir gurur ve vahşilikle sahipleneceğini zaten bildiğim bir isim. Kalenin koridorlarında sinsice dolaşacak, tek bir bilmiş bakışıyla düşmanlarının kalbine korku salacak, diğerleri ise onun dikkatini çekme düşüncesiyle bayılacaktı-

Parmak uçlarım onun küçük eline değdi ve yarı uykulu halimle beni şaşırtan bir görüntü bana çarptı ve gördüğüm şey karşısında nefesimi tuttum.

Farklı bir yol. Çok iyi bildiğim kalın, altın duvarlardan uzak bir gelecek. Güneş ışığının öpücüğünü hissettiği kadar sık kar ve yağmur gören bir yerde bir hayat. Parlak yeşil gözleri ve uzun sarı saçları olan bir kız, bir erkek olarak bu çocuğuma genişçe gülümsüyor, parmakları koyu saçlarını daha da koyu gözlerinden uzaklaştırıyor ve ona karşı hissettiklerini gizlemeye çalışıyordu. Ama o biliyordu. Tıpkı onları bu buluşma için gizli olduğunu düşündükleri yere bakan bir pencereden izlerken, ikiz kızların kahkahalarının dikkatimi arkamdaki odaya çektiğini bildiğim gibi...

İngelem kayboldu ve oğlumla kuzeye seyahat etmemizin olası nedenini anlamaya çalışırken göz kırptım.

Gabriel mışıl mışıl uyurken minik parmakları benimkilerden birinin etrafında sıkıca kıvrılmıştı, annesinin onun için gördüğü iki gelecek hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yoksa ikisi bir miydi? İkinin de gerçekleşmesi mümkün müydü?

Zihnimi, beni uykumdan koparan görüntülere doğru çevirdim.

Çılgılık atan, yanan erkekler ve kadınlar, krallığımızın üzerine inen bir gölge. Karanlık gözleri ve daha karanlık bir ruhu olan bir adam, ölümüm bakışlarında şiddetle parlarken eli bileğime kilitlendi.

O gözleri daha önce görmüştüm. Onları, bir ağzın benimkine sürtünmesinin, damarlarımdaki elektriğin çatırdamasının yanında hayal etmiştim. Arzu ve korku kanıma karışmıştı.

Geçtiğimiz yıl sık sık imgelemlerimde gezinen isimsiz kötü adamı düşündüm. Onu bulmak için böyle bir acı hissetmeli miydim bilmiyordum ama elimde değildi.

Düğünüm bu kadar yakinken, benim için seçtiğim hayat dört bir yandan üzerime gelirken olmaz.

Gördüklerimden kalan duman kokusunu düşündükçe omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Savaş. Henüz başlamamıştı ama gözlerini krallığıma çevirmişti, kaderin elinin hareket ettiğini hissedebiliyordum ve hiçbir şekilde kesin olmasa da, onu kan dökmekten nasıl uzaklaştırabileceğimi görmek için mücadele ediyordum.

Kapıya sert bir vuruş geldi ve beni uykumdan uyandıran şeyin hayallerden daha fazlası olup olmadığını merak ederek kaskatı kesildim.

Elimi beşikten çektim, çıplak ayaklarımın üzerinde durdum ve kapı tekrar çalındığında yatağın yanındaki sandalyeden kırmızı ipek bir elbise aldım.

Omuz hizasında siyah saçları ve kaba, dağınık sakalları olan uzun boylu bir adam kemerini kaydırıp tekrar vurmak için yumruğunu kaldırırken kendi kendine sırttı.

Aklıma gelen Arturo'nun görüntüsünü göz kırparak uzaklaştırdım ve kapıya doğru giderken bir an tereddüt ettim. Tekrar odaya baktım ve dört direkli yatağımın etrafında asılı duran perdeyi, uzak tarafındaki beşiği gizleyecek şekilde çekmek için hareket ettim.

Uyanırsa diye Gabriel'in etrafına da bir susturucu baloncuk fırlatmak için parmaklarımı oynattım ve neredeyse altı ay boyunca varlığından kaçındıktan sonra nişanlandığım adamlar yüzleşmeye hazırlanırken dudaklarımı ıslattım.

Hamileliğimi saklamak benim için çok zor hale geldiğinde, saraydan uzakta büyü çalışmalarına konsantre olmam gerektiği bahanesiyle güney dağlarına gitmiştim. Bu da kısmen doğrudu. Ailemin benim için bulduğu dört öğretmenle büyü konusunda öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için yorulmadan çalışmışım, yönettikleri akademi o kadar ayrıcalıklıydı ki sadece on öğrenci alıyordu

tek bir yıl boyunca bize yoğun bir eğitim verdiler. Onlar ülkenin en iyileriydi ve ben de hamileliğime rağmen sihirli yeteneklerimi mükemmelleştirmek için yorulmadan çalışan hızlı bir öğrenciydim. Elbette akademideki herkes, öğrenciler ve hocalar kısa sürede hamile olduğumu anladılar ama babamın tacına sadıktılar ve bu sırrı sakladıkları için iyi bir şekilde ödüllendirildiler. Ayrıca, artık hiçbirisi gerçeği söylemeye cesaret edemezdi; içlerinden biri olduğunu bilecek ve muhtemelen ihanet yüzünden hepsinin öldüğünü görecekti.

Evlilik Sınavları'ndan sağ çıkan herkes aynı şeyin bir versiyonunu yapıyordu. O kanlı ormandan çıkışımızı takip eden zamanı büyü sanatında bir yıl boyunca eğitim almak için kullanıyorduk, ardından hepimizin nişanlarımızı yerine getirmemiz ve tam eğitilmiş savaşçılar olarak Voldrakia sarayındaki yerimizi almamız gerekecekti. Arturo'yla evlenme sözümü yerine getirmem beklenmeden önce altı ayım kalmıştı ve geçen her saniyenin boğazımdaki bir ilmiğin sıkılması gibi olduğunu hissediyordum.

İmparatorluğumu seviyordum, krallığımı seviyordum ama kaderimde kocam olmak olan adamı sevmiyordum.

Onu aylardır görmemiştim ve bu süre zarfında ona karşı duyduğum nefret daha da artmıştı. Kaba ve küstahtı, güç ve kibirden başka bir özelliği olmayan donuk bir silahtı. Ayrıca küçük oğlumun babasız büyümesinin de sebebiydi. O sabah ağaçların altında Marcel'e öldürücü darbeyi vuran oydu.

Eğer ailemin istediği gibi olsaydı, Gabriel yakında benden alınacak ve Voldrakia prensesinin kızı olarak mirası kabul edilmeden onların vasisi olarak yetiştirilecekti. Bu, sır olarak kalması pek mümkün olmayan bir sırdı ama yine de kimse bunu yüksek sesle sorgulamaya cesaret edemezdi. Ne de olsa imparatorun vesayeti altında olan biri kraliyet soyundan gelen bir piç olmak zorundaydı.

Pek çok açıdan mahkememizin modası geçmişti. Güç ve itibar, kendileri için kuralları belirleyebilmesi gereken insanlar için çok fazla anlam ifade ediyordu.

Hâlâ bu kaderden kaçmak için planlarım üzerinde çalışıyordum; sezgilerim, gizlice doğmuş olmasına rağmen oğlumu yanımda tutabileceğim bir gelecek kurmama yardımcı oluyordu. Ancak beni bu adamın evlilik yatağından uzak tutacak bir gelecek için henüz net bir yol göremiyordum.

Kapıya doğru yürürken çenemi kaldırdım, yumruğunu kaldırıp daha güçlü bir şekilde vurduğunu görene kadar bekledim, sonra kapıyı çekip açtım ve onun bir adım öne doğru tökezlemesine neden oldum, kaldırdığı yumruğu şakağının yanında işe yaramaz bir şekilde havada asılı kaldı.

"Beni selamlamana gerek yok Arturo, şu anda taht odasında değiliz," dedim, omzumu kapı çerçevesine yasladım ve kapıyı tuttum, böylece odama girmesine izin verdiğim konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmadı.

"Bana şehre döndüğünü söylememiştin," diye homurdandı, nefesinden burnuma bayat bira kokusu geliyordu. Geceyi nerede geçirdiğini tahmin etmek zor değildi. Voldrakia'nın en güçlü ailelerinden birine mensup olmasına rağmen Arturo, sarayın geri kalanının sergilediği gösteriş ve duruşu hiçbir zaman tam olarak sergileyememişti. Gömleği geniş bedeninde dağınık bir şekilde sallanıyor, kulaklarının arkasına sıkıştırdığı koyu renk saçları sık sık taklit etmeye çalıştığı kardeşim Jorge'ninki gibi parlak değil, sönük görünüyordu.

"Nerede olduğumu size bildirmem gerektiğini fark etmemiştim. Ve geceyi dinlenerek geçirmekten çok memnundum. Bu yüzden geri dönersem beni bağışlayın."

Bir adım uzaklaştım ve aramızdaki kapıyı kapatmaya çalıştım ama ağır botu eşiğime çarparak ahşabın tekrar elime çarpmasına neden oldu.

"Buraya kapıyı suratıma kapatman için gelmedim Merissa," diye hırladı Arturo, öne doğru itti ve yüzünü bana yaklaştıracak şekilde eğildi.

Parmaklarımın hafifçe kayması alçıyı başlatırken, büyü derimin içinde kıvrılıyor, toprağın gücü içimde kıvranıyordu.

"Peki istediğin neydi?" Buz gibi bir sesle sordum, kısık gözlerinin geceliğimin içindeki bedenimi taramasını görmezden gelmeye çalışarak. Ondan korkmuyordum. Damarlarımda dünyanın gücüyle dolup taşan bir savaşıydım, onun prensesi olduğumdan bahsetmiyorum bile.

"Bir kelime," diye kestirip attı. "Nişanlımla. Ailenin açgözlülükle göz diktiği tacın sadece seni destekleyen yüksek ailelerin gücü sayesinde senin olduğunu hatırlaman işine yarayabilir. Ayrıca beni memnun etmenin, bu desteği yerinde tutmanın en emin yolu olduğunu da hatırlamak isteyebilirsin."

"Ailemin ve sizin sahip olduğunuz gücün farkındayım. Ancak bu, gecenin bir yarısı buraya gelmenizin bir açıklaması olamaz."

"Bir söylenti duydum," dedi alçak bir sesle, yaklaşarak. "Ailenizin bugün şatoya gelecek bir misafiri hakkında bir söylenti. Sevgili nişanlımın benim için teyit etmesini istediğim bir söylenti."

Karanlık gözler ve daha karanlık bir ruh. Aç, kızgın, incinmiş.

Zekamı keskin tutmam gerektiğinden gözümü kırıştıtararak görüntüyü uzaklaştırdım.

Yerimde durdum, çenemi kaldırarak karşısındaki pozisyonumu korudum. Buraya beni korkutmak için gelmişti. İri yarı bir adam, kendi boyunun yarısı kadar bir kadın yalnız ve savunmasızken ona varlığını dayatıyordu. Karanlıkta tepemde dikilirken kendini ne kadar güçlü hissediyor olmalıydı; koridorun ötesindeki ışık, buradan tek kaçışımı engellerken geniş gövdesini bir tehdit gibi silüet haline getiriyordu. Ama eğer gerçek gücün böyle bir şey olduğunu düşünüyorsa, asıl soruyu kendisine sorması gerekiyordu. Eğer arzuladığı şey bendeysen, o zaman güce sahip olan ben değil miydim?

"Açık konuş Arturo, senden şüphelenmeye başladığım şehvet düşkünü bir sarhoş gibi seni bu odadan atmadan

nce," diye cevap verdim, sesim sertti.

Eğer benimle evliliğinin sinip boyun eğmek zorunda kalacağım kolay bir evlilik olacağını düşündüyse, o zaman sandığımdan daha da aptalmış. Ve eğer cüssesinin ya da fiziksel zararının tehdidini bana karşı kullanabileceğini düşündüyse, o zaman hediyelerimi gerektiği kadar ciddiye almıyor olmalıydı.

Arturo'nun dudağı geriye kıvrıldı, bizi ayıran o bira kokusundan daha fazlası havaya karıştı ve ben hoşnutsuzluğumu gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadım. O anda onunla evlenmeyeceğimi anlamıştım. Bu imparatorluğun birliği için yapılan gelenekler ve düzenlemeler ne olursa olsun, bedeli ne olursa olsun bedenimi onun gibi birine teslim etmeyecektim.

"Bugün Solaria'dan gelen bir parti mi var?" Arturo tısladı, eli kolumu yakalamak için hareketlendi, ama geldiğini gördüm ve kenara çekildim, böylece bana parmağını bile değdirmeydi.

"Solaria?" Diye sordum ve içimden bir görüntü geçti. Çok başlı bir canavar, vahşi bir kükreme, yabancılarla birlikte enfes bir ziyafet, ancak herhangi bir yüzü tanıyacak kadar net bir bakışa sahip değildim. "Bana böyle bir ziyaretten bahsedilmedi."

Doğru.

"İmgelemlerini benden saklamaya çalışma," dedi Arturo, sesinde buraya gelme sebebinin bu olduğunu söyleyen kurnaz bir ton vardı, benim aracılığımınla yıldızlardan bu konuda bir cevap almayı umuyordu.

Alay ettim. "İmgelemlerim çoktur ve sürekli değişir," diye cevap verdim, zihnimde uzaklardan gelen bir kükreme yankılanırken daha fazlasını susturdum. Eğer bunu bu kadar önemsiyorsa, bunu ona kolayca vermeyeceğim kesindi.

"Nişanlılığınızın bu tür bir bilgiye sahip olmasını istemeniz mantıklı olacaktır. Bana fayda sağlayan şey sonunda sadece sana fayda sağlayacaktır. Evlendiğimizde ve ailelerimizin gücü tek bir çatı altında birleştğinde, ne olursa olsun tüm vizyonlarını benimle paylaşmak zorunda kalacaksın."

Zorunda mı? Bu pislik, evli olsak da olmasak da benden herhangi bir talepte bulunacağını sanıyorsa kendini kandırıyordu.

Gözlerimin açılmasına izin verdim, ağzım gevşedi ve ani bir nefesle gözleri parlayan bir görüntü taklidi yaptım.

"Ne görüyorsun?" Arturo talep etti.

"Bir adam," diye nefes aldım, büyümün gücüyle sarmaşıklar arkasında yerde sürünüyor, bilgime olan açgözlülüğü onu tamamen kaprislerime maruz bırakırken yaklaşıyordu. "Sırık saçlı ve akılsız bir kafatası olan bir adam..."

"Ne yapıyor bu?" Arturo açgözlülükle sordu, beni tekrar yakalamak için uzandı, ama ben onu gördüm ve bir kez daha kaçtım. Oğlumun babasını öldüren adamın bana elini bile sürmesine izin veremezdim.

"Uçmak," diye nefes aldım. "Kanatlar olmadan..." "Uçmak mı? Neden? Nereye?"

"Sana göstermemi ister misin?" Sanki gördüğüm şeyin ne olduğunu görmesi için ona bir şans veriyormuşum gibi yumuşak ve baştan çıkarıcı bir şekilde sordum.

"Evet," diye nefes nefese kaldı, sanki gerçekten vazgeçecekmişim gibi elime uzandı.

Bakışlarına karşılık verirken dudaklarımın kenarı hınzır bir eğlenceyle seğirdi. "Nasıl istersen."

Parmaklarımı kıvırdım ve sarmaşıklar fırladı, onu koltuk altlarından yakaladı ve ayaklarından tutup koridora fırlattı, orada on metre uçtukten sonra kışına çarptı ve kaçan bir eşekten düşen patates çuvalı gibi savruldu.

"Sadece sana hizmet etmek için yaşıyorum sevgili kocacığım," diye öfkeyle böğürürken arkasından seslendim; Düzen formunun kontrolünü kaybedip Minotor formuna geçerken sesi öfkeli bir böğürmeye dönüştü.

Arturo ayağa kalktı ve boynuzlarını indirerek öfkeyle saldırdı, ancak çıkardığı gürültü çoktan alarma geçirmişti

Muhafızların yaklaştığını duyabiliyordum.

Vahşi bir kahkaha atarak kapıyı kapattım, sarmaşıklarım o çarpmadan ve her şey menteşelerinde takırdamadan hemen önce şiddetli bir güçle kapıyı bağladı.

Koridorda koşuşturan gardiyanlar, yardım çağrısı, Arturo'yu The Whale and Whelk'te gece boyunca içerken gördüklerini haykıran ve sarhoşluktan kontrolünü kaybetmiş olabileceğini iddia eden bir başkası. Öfkeyle böğürürken dört adam onu sürükleyerek götürdü.

Görüntü kaybolurken daha yüksek sesle güldüm ve kapının ardında gerçek zamanlı olarak oynanan sahneyi dikkatle dinledim.

Homurtuları uzaklaşana kadar bekledim, sonra kapımı koruyan sarmaşıkları uzaklaştırdım ve kapıyı çekerek açtım, hâlâ orada olan birkaç muhafızı görünce şaşkınlıktan nefesim kesildi.

"Yıldızlar aşkına neler oluyor?" Masumiyetin ve şaşkınlığın resmini çizerek sordum.

Muhafızlardan biri eğilerek, "Görünüşe göre sarhoş bir budala, Prenses, rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi.

"Suçlunun sorumlu tutulacağını varsayıyorum?" Sert görünmeye çalışarak, bir yandan da yüzümdeki neşeyi kovmak için büyük bir mücadele vererek cevap verdim.

"Babasıyla konuşup durumu açıklayacağız," diye kabul etti muhafız. "Cezanın hızlı olacağına şüphe yok."

Onlara iyi geceler dileyip kapıyı tekrar kapatmadan önce bunu kabul ettiğimi başımla onayladım. Arturo'nun babası herkesin içinde kendini bu kadar aptal durumuna düşürdüğü için onu gerçekten de cezalandıracaktı ve nişanlımın bir daha çağrılmadan kapımı çalmaya gelmekte biraz tereddüt edeceğini varsaymak zorundaydım.

Uyuyan küçük Gabriel'imın etrafında bıraktığım susturucu balonun içine girene kadar odanın içinde koştum ve gülümsememi gösterdim.

Yatağıma geri çöktüğümde, kâbuslarımdaki görüntüler tekrar bastırdı; yanma, çılgılık, savaş. Hayatımda gördüğüm en karanlık gözlere sahip bir adam, vahşi, boş ve yalnız.

Dudağımı ısırdım, tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum ve çılgık atan insanları kurtaracak bir değişiklik yapmak için zamanında anlayabileceğimi umuyordum.

Yine uyumadım, gecenin geri kalanında değerli oğlum kollarımdayken yatakta yattım, güneş doğup odamın solundaki büyük pencereyi örten tül beyaz perdelerin arasından sızana kadar onu emzirdim ve üzerine titredim.

Sıcaklığın şimdiden yükseldiğini hissedebiliyordum, güneşin yoğunluğu bastırıyor ve yorganı bacaklarımdan tekmelememe neden oluyordu.

Hizmetçim bizimle ilgilenmeye geldiğinde, Gabriel çoktan uyanmış ve ben onu eğlendirmek için elimden geleni yaparken gevezelik edip bana gülümsüyordu.

"Ailen kahvaltıya katılmanı istedi," dedi Elena yumuşak bir sesle.

Çağrının ne anlama geldiğini anladığımda omurgamdan aşağı akan hayal kırıklığıyla savaştım. Bugün sarayda görülmem gerekiyordu. Yani Gabriel'e benim yokluğumda bir kez daha bensiz bakılacaktı.

İçgüdülerim bu emre karşı çıktı ama itiraz etme şansım yoktu. Ailem doğası gereği zalim değildi, ama katıydılar. Mahkemelerini verimli ve suçlamadan yönetiyorlardı. Eğer istenileni yapmazsam bir ceza uygularlar, muhtemelen Gabriel'i bir günden fazla yanımdan uzaklaştırırlar, hatta varlığı görevlerimi yerine getirmediğim anlamına geliyorsa onu saraydan tamamen uzaklaştırmakla tehdit ederlerdi.

Onu odamda tutma hakkı için zaten savaşmak zorunda kalmıştım. İlk döndüğümde onu doğrudan bir sütannenin bakımına vermek istemişlerdi ama ona kendim bakma hakkı için dizlerimin üzerinde yalvarmıştım ve onlar da kabul etmişlerdi. Görevlerimi yerine getirdiğim sürece.

Ondan saatlerce ayrı kalacağım düşüncesiyle yanaklarımdan süzölmek isteyen gözyaşlarımla savaştım,

Bu hileyi sürdürmek zorunda kalırken beni çok fazla özlemeyeceğini umuyordum.

Elena onu nazikçe tuttu ve ben de teslim oldum, ancak kalbimdeki acı onu Elena'nın bakımına bıraktığımda daha da arttı.

Ona odaklandım, yeteneklerimi onun geleceği üzerine eğittim, böylece günün onun için alabileceği tüm yolları görebildim.

"Batı bahçelerinde yürüyüşe çıkma," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Orada bir eşek arısı yuvası var ve bugün o tarafa gidersen onu sokarlar."

Gabriel'e veda öpücüğü vermek için başımı eğdiğimde Elena kolumu güven verici bir şekilde sıkarak, "Bundan kaçınacağımdan emin olacağım," diye söz verdi.

Olası eşek arısı sokması dışında, geleceğinde hiçbir tehlike ve benim için ağlaması dışında hiçbir mutsuzluk görmüyordum ama buna yardımcı olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kalmamı isteyen içgüdülerime rağmen geri çekildim ve odama bitişik banyo odasına girdim, orada benim için hazırlanmış bir banyo buldum, kır çiçekleri ve keçi sütü buharlı suya karışıyordu.

Hızlıca soyundum ve yıkandım, benim için hazırlanmış olan altın elbiseyi giydim. İnceydi, eteğini oluşturan birkaç şeffaf katman, vücudumun silüetini kumaşın arasından gösterirken mütevazılığımı koruyor ve giyerken serin kalmamı sağlıyordu. Ya da en azından bir Voldrakya yaz gününün sıcaklığında olabildiğince serin olmamı sağlıyordu.

Hizmetçilerimden bir diğeri abanoz saçlarımı taramak için göründü ve ben de her zaman kendime bakmayı tercih etmeme rağmen buna izin verdim. Mahremiyet içinde yıkanmama ve giyinmeme izin vermeleri için hepsini ikna etmek yıllarımı almıştı. Saç bir uzlaşmaydı.

Başımın arkasına, omurgamdan aşağı dökülen gevşek buklelerin üzerine minik altın zambaklarla süslenmiş ince bir altın zincir yerleştirerek onu bağısız bıraktı. Elbisenin arkası Harpy'ye ihtiyaç duyduğumda kanatlarımı açabilmem için açıktı ve bunun özgürlüğünü, sıcak havayı sevdim.

Omurgam boyunca içimdeki değişimi teşvik ediyor gibi görünüyordu ama şimdilik kanatlarımı kontrol altında tutacaktım.

Sonra yüzümü boyadı, gözlerimi sürmeyle kararttı ve kalkmama izin vermeden önce dudaklarımı kızarttı.

Elbisemle uyumlu hafif terliklerimi giydim ve kalçama bir hançer bağladım. İnce kumaş onu tam olarak örtmüyordu ama gizlenmesi de amaçlanmamıştı. Ben bir savaşçıydım, hayatım için savaştığım ve zaferle çıktığım o cehennem gibi ormanda değerim kanıtlanmıştı.

Ana odama döndüğümde Elena Gabriel'le birlikte gitmişti. Onu en az benim kadar sevdiğini ve üzerine titrediğini bildiğim için zihnimi onun hakkında endişelenmekten alıkoydum. O emin ellerdeydi, o ellerin benim olmasını dilesem bile.

Şatonun koridorlarına doğru yürüdüm ve tanıdık taş binadan geçerek ailemin kahvaltı için tercih ettiği yemek salonuna doğru ilerledim. Ziyafetler için kullanılan kadar büyük değildi ama yine de uzun maun masanın kapasitesi dolduğunda yirmi kişi oturabiliyordu.

Yaklaştığımda muhafızlar kapıları açtı ve konumuma hürmeten başlarını eğdiler. Ne de olsa ben bir prensesim. Gerçi üçü evli ve kendi meşru varislerini dünyaya getirmiş olan dört büyük kardeşe birlikte tahta geçmeye çok da yakın değildim. Ama benim konumum imparatorluktaki pek çok kişiden daha yüksekti.

"Kızım," diye selamladı babam geldiğimi fark edince ve ben de başımı saygıyla eğerek ona ve uzun masanın iki ucunda oturan anneme doğru yöneldim.

"İkinizle birlikte yemek yeme davetini almaktan onur duydum," dedim ve bir hizmetkârın beni merkezi bir sandalyeye oturtmasına izin verdim.

Burada başka kimse yoktu ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Ailelerimiz sık sık yemek saatlerinde birimizin ya da hepimizin onlara katılmasını isterdi - o günlerde belirlenen ve her zaman sarayın politikasını içermeyen birkaç noktadan biri,

Zamanlarının geri kalanından farklı olarak. Kardeşlerimden biri ya da hepsi çağrılmış olabilirdi, bunu sadece zaman gösterecekti ve kesinlikle gelip gelmeyeceklerini bana söyleyerek küçük bir konuşmayı boşa harcamayacaklardı.

"Bugün şatoda... beklenmedik misafirlerimiz var," dedi babam, bir eliyle iyi yağlanmış sakalını çenesinden dibine yakın bir yerde tuttuğu altın mücevhere doğru düzeltirken. Uzun zamandır fark ettiğim bu hareket onun endişeli olduğu anlamına geliyordu. Bu hareket beni daha dik oturttu.

"Muhtemelen bize zarar vermek istemiyorlar," diye ekledi annem, bana yumuşak bir gülümseme verirken gözlerimi kendisine çekti. Çok güzeldi, koyu kahverengi saçlarına gri teller serpiştirilmişti ve ağzı sayısız gülümsemeden dolayı çizgilerle kaplıydı ama hiçbirisi görüldüğü kadar samimi değildi. Ailemi sevdiğimi sanıyordum ama dürüst olmak gerekirse, onlar krallıklarını çocuklarından çok daha fazla seviyorlardı ve kendi dadılarım ve öğretmenlerim ben büyüdükçe bana daha çok ebeveyn gibi davranmışlardı. Buna içlerimden. Voldrakia'nın bir prensesiydim ve çok daha kötü yaşayabileceğimi iyi biliyordum ama her zaman daha fazlası için de umut beslemiştim.

"Onlar hakkında daha fazla bilgi edinmeni istiyoruz," diye ekledi babam ve tabakları önlerinde istiflenmiş dururken bana yiyecek bir şey verilmemiş olması dikkatimden kaçmadı.

Ayağa kalkarken anlayışla başımı salladım. "Nerede kalıyorlar?"

"Doğu kanadında. Starstruck odaları." Sadece en önemli konuklar için ayrılmış odalar.

Kara gözler, zalim kahkahalar, boynuma değen dişler, ateş, çılgılık, savaş.

Görüntü kırıntıları üzerime bastırdığında ve annem başını eğdiğinde nefesimi içime çektim.

"Yıldızlar sana ne gösterdi?" diye sordu.

Bana bu yetenekleri veren onun soyuydu, gerçi kendisi de Görü'nün en ufak bir izine sahipti, gerçek bir kehanetten çok iyi içgüdülere benziyordu. Ama onun

Büyükannem imparatorluğumuzun tarihindeki en büyük Kahinlerden biriydi ve ailemizin servetinin yükselişinde önemli bir rol oynamıştı. Bir şey gördüğümde, imgelemler ne kadar kısa süreli olursa olsun, bunu her zaman söyleyebilirdi.

"Net bir şey yok," diye itiraf ettim, babamın yıldızlardan gelen bilmecelere tahammülü olmadığını biliyordum. "Ama tehlike var."

"Daha fazla ne bulabileceğine bakman için bir neden daha," dedi babam, çenesini sallayarak görevden alındığımı belirtmek için. "Araştırmalarından elde ettiklerinle birlikte bu akşam bize dön."

Başımı salladım, dönüp odadan çıkmadan önce hafifçe saygıyla eğildim. Beni neden göndermek istediklerini biliyordum. Yeteneklerim sayesinde çoğu zaman gözlerin ya da kulakların yorumlayabileceğinden çok daha fazlasını görürdüm ve insanlara yakın olmak bazen onların niyetleri hakkında fikir sahibi olmamı sağlardı.

Guruldayan midemden ve muhtemelen yıldızlardan gelen bir dürtüyle doğu kanadına yönelerek uzaklaştım. Eğer olduğum gibi ortaya çıkarsam daha fazla dikkat çekecektim, araştırmam gereken insanlardan bir şeyler öğrenmeye fırsat bulamadan hemen kendimi ve kim olduğumu açıklamak zorunda kalacaktım. Ama yiyecek getirmiş olsaydım, en azından bir ya da iki dakikalığına bir hizmetkâr olduğumu düşünebilir, gardlarını indirebilir ve niyetlerini daha kolay okuyabilirlerdi. Gelecek bir madeni paranın dönüşüyle çok kolay değişebilirdi ve kraliyet ailesinden birinin ziyareti kadar basit bir şey planlarını değiştirebilirdi, bu yüzden şu anki niyetlerinin ne olduğunu anlama şansı istiyorsam, kendime onları anlamak için gereken zamanı vermeliydim.

Kaleden çıkarken kimse bana pek dikkat etmedi, pazar dış surlara çok yakın olduğu için at arabası yerine kendi ayaklarımı kullanmayı tercih ettim.

Yürürken sürekli yükselen güneşin sıcaklığı üzerime çöktü, öğlen olduğunda yoğunluğuna lanet edeceğimi bilsem de öpücüğünün hoş hissiyle tenim uğuldadı.

Pazar zaten kalabalıktı, tüccarlar ahşap arabalarının ve tezgâhlarının üzerine diktikleri geniş beyaz gölgeliklerin altında insanları mallarına çekmek için sesleniyorlardı. Her zaman olduğu gibi kaldırım taşlarının üzerinde biraz kum birikmişti, Sokakları temizleyen havacıların yakında geleceği belliydi.

Meyveleri ve hamur işlerini seçtim, her şeyin taze ve cazip olduğundan emin olmanın ötesinde bu işe pek dikkat etmedim, bir yandan da Görüş'ü bu odalarda kimleri bulabileceğime çevirmeye çalıştım. Ancak çabalarımın karşılığında aldığım tek şey, tenimde hayalet dudakların hissi, nabzımın yükselmesi ve her türlü akıl ölçüsünün ötesinde doyurmak istediğim zonklayan bir ağrı oldu.

Kafamı berrak tutmak için zihnimi bu düşüncelerden uzaklaştırmak zorundaydım ama satın aldığım yiyeceklerle kaleye doğru döndüğümde, kafamın içinde tanımadığım ama güneşin sıcaklığına rağmen tüylerimi diken diken eden bir ses yankılandı.

"Benim gibi bir yaratığı evcilleştirebileceğini mi sanıyorsun?"

Alaycı ve günahkârdı, ağzımın kurumasına ve beklentimin içimi ürpertmesine neden olan bir meydan okuma ve vaatti. Ve o ses. Tenimde zevkten oluşan sert bir çizik gibiydi ve aynı anda kaçmam için bir uyarı gibiydi.

Kaleye geri döndüğümde zihnimde görüntüler yanıp sönmeye başladı, doğu kanadına doğru ilerlemeden önce satın aldığım yiyecekleri mutfakta bir tabağa koyacak kadar etrafıma dikkat ettim.

O gözler üzerimde geziniyor. Merhamet çılgınlıkları atan adamlar. Boğazımda sert bir el. Havada yanık kokusu. Vücudumda gezinen bir ağız, beni parçalara ayırıyor. Daha önce hiç tanımadığım çok başlı bir canavar, etrafımızdaki dünyaya dehşet saçıyordu. Kulağıma fısıldanan sözler, tapınma, işkence ve bilgimin ötesinde bir dünya vaatleri. Sokaklarda kan dökülüyordu.

İçinde büyüdüm. Ve yıldızlar sanki attığım her adım kaderin çan sesleriyle yankılanıyormuş gibi sırlar fısıldıyordu.

The Sight'ın girdabında o kadar kaybolmuştum ki, ayaklarımın beni çoktan oraya ulaştırdığını fark edene kadar varış noktam hakkında doğru düzgün düşünmemiştim bile.

Yıldızlarla dolu süite açılan süslü çift kapının önünde durdum ve kalın maun ağacının ötesinden bir ses bana ulaştığında kapılara göz kırptım.

"Bundan emin misiniz, efendim? Eğer yıldızlar aynı fikirde değilse, büyük bir turşu sosu yığınının neden olabilir." Görüntüler bana çarptı. Ateş, çılgılık, yalvarış, yanma. Savaş. Ölüm. Katliam.

"Beni bir daha sorgularsan imparatorla birlikte senin de kelleni alırım," diye homurdandı karanlık bir ses.

Dudaklarım bu ifşanın, az önce babamın hayatına karşı bu kadar açık bir şekilde yapılan tehdidin yalınlığı karşısında şokla aralandı.

Bir adım geri attım, böyle bir kaderi kabul edecek hiçbir imge belirmemesine rağmen ölümüm zihnimde yanıp sönüyordu ama ben kaçamadan kapı açıldı.

Orada duran devasa adamı gördüğümde kalbim yerinden fırladı ve sonra göğsümde serbestçe düştü. Gözleri karanlıktan bir çukur gibiydi, tehlike ondan öyle yoğun bir şekilde yayılıyordu ki, yemin ederim etrafımızdaki havayı, aramızdaki boşluğu şarkı söyleyen elektrik çatırtısı kadar güçlü bir şekilde lekeledi.

Üzerimde yükseliyordu, vücudu güçlü bir şekilde yapılmıştı ve yüz hatları o soğuk ve inatçı çatık kaşlarıyla bile nefes kesiciydi. Güçlü çenesi kirli sakallarla kaplıydı ve koyu yeşil gözleri daha önce algıladığım hiçbir şeye benzemeyen bir zalimlikle beni içine çekiyordu.

Koşuyor olmalıydım. Ama kaçmıyordum. O gözlerin, o ağzın, uykumda binlerce kez hissettiğim ama dokunuşunu daha önce hiç tatmadığım ellerin büyüüne kapılmış öylece duruyordum. Bu gerçek olamazdı. Ama aramızda geçen anlara dair hatırladığım anılar, gözlerindeki karanlıktan çok daha fazlasını vaat ediyordu.

"Solaria'da casuslara ne yaptığımızı biliyor musun?" diye homurdandı adam, derimi kemiklerimden ayırmaya niyetliymiş gibi bana doğru bir adım atarken parmaklarının arasında büyü çatırdıyordu.

"Sensin," diye nefes aldım, korku benden kaçarken yerini şaşkınlık ve huşu aldı. Gerçek olduğunu bile kabul etmeden onu bekliyordum. Onun geldiğini görmüştüm. Yine de bu canavar adamı beklemiyordum.

Bir adım daha yaklaştım, aramızdaki mesafeyi birkaç santim kalana kadar kapattım, özellikle de bir yabancıyla, edebin izin vereceğinden çok daha yakındım. İçindeki tüm o karanlığın gücünü tenime değiyormuş gibi hissedecek kadar yakındım.

"Hanımefendi, majestelerinden uzak durun!" diye bağırdı odadaki başka bir adam ama ona bakmadım, sadece meyve tabağını kollarına bastırdım, böylece önümdeki bu yaratık dışında her şeyden kurtulabilecektim.

Yıldızların ağırlığı boğazımda yoğunlaştı, ta ki dilimi doğrudan onlardan dökölüyormuş gibi görünen kelimelerin etrafında bükölürken bulana kadar.

"En karanlık günde ve en uzun gecede, seni parlak bir aşkla eve götüreceğim," diye fısıldadım.

Korkmalıyđım. Bunu biliyordum. Ama korkmadım. Garip, imkansız bir nedenden dolayı korkmadım.

Bir elimi uzattım ve sanki içinde yatan kalbin gümbürtüsünü hissetmeye ihtiyacım varmış gibi göğsüne bastırdım.

Kıpırdamadı, ellerindeki büyü alev alev yanıyordu ama beni geri itmek için hiçbir harekette bulunmadı, sanki aramızdaki gücü, havadaki kaderin tadını o da hissediyordu. Elimi giydiği ince ipek gömleğin üzerinden yukarı kaydırđım, parmaklarımı boynunda gezdirerek çenesini avucumun içine aldım, kirli sakalının ısırığı nabzımı hızlandıran bir heyecandı.

"Kaderimizde paylaşacağımız hayatı gördüm," dedim kısık bir sesle, o bana sanki onu esir almış büyüleyici bir yaratıkmışım gibi bakarken. "Sen de görmek ister misin?"

Adamın bakışları daha da yoğunlaştı, eğer bu mümkünse ve dudaklarını araladı, kendini hatırlar gibi oldu, reddedecek gibi görünüyordu, ama Görü'nün bir parıltısı bana bunu görmesi gerektiğini söyledi. Bilmiş bir gülümseme dudaklarımı yukarı çekti.

"Gerçek dünyayı değiştirecek," diye söz verdim gördüğüm şeyleri zihnine sokarken, sanki benim için de netleşmek için bu anı bekliyormuş gibi, olası geleceğimizin daha fazlası da kendini çözüyordu.

Artık onun kim olduğunu biliyordum; iyilik peşinde koşan yabancı bir diplomat ya da saray mensubu değil, imparatorluğumuzun ötesindeki topraklara hükmeden adam. Selam Vega; Vahşi Kral.

Kader adımı söyledi ve beni kuzeye çağırdı. Bilmediğim bir ülkeye ve herkesin korktuğu bir krala. Ve kendimi onun çağrısına boyun eğmek isterken buldum.

Hail

BEŞİNCİ BÖLÜM

T Ben durduramadan büyü zihnimi ele geçirdi ve bir saldırıya karşı duyduğum kısa süreli endişe, hiç bilmediğim bir geleceğe dalarken gözlerimin önünden kayboldu.

iddia edebileceğimi hayal ettim.

Kendimi bu kadınla mest olmuş, onu daha önce hiçbir şeyi arzulamadığım kadar derinden arzularken gördüm. Bana hiç kimsenin bakmadığı şekilde, olduğum ve olabileceğim her şeye meydan okuyan bir aşkla bakıyordu. Bu gelecekte, mümkün olandan daha derin ve daha hızlı bir şekilde birbirimizi saplantı haline getirdik. Kendimi onu Solaria'ya geri götürürken, onu kraliçem ilan ederken gördüm ve yüzümde beni tamamen farklı bir adam gibi gösteren bir gülümseme vardı. O benim dünyamın merkezi, bana sunulan tek iyi şey haline geldi ve her an toza dönüşebilecekmiş gibi ona göz diktim.

Bu güzel hayatın hayalleri, kalbimin her öfkeli atışında onu arzulayana kadar beni kuşattı.

Beni güçten kurtardı ve ben de çenem gevşemiş, gözlerim kırpışmadan ona bakakalmıştım. Sırtına dökülen gevşek bukleler halindeki abanoz saçlarından kum saati kıvrımlarına ve ışıltılı bronz tenine kadar güzelliğin vücut bulmuş haliydi. Ama o gözler, sadece o gözler için bile savaşa giderdim. Koyu kahverengiydiler ve yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünün altın ışığıyla parlıyorlardı.

"Adın," diye sordum, kelimelerimin ısırtığı havayı dolduruyor ve bana o imgelemlerde algıladığı adam olmadığımı hatırlatıyordu.

Eğer bu beni baştan çıkarmak için bir oyunsa, o zaman araştırmasını iyi yapamayacak kadar cahildi ve beni bu resimlerin içinde doğru bir şekilde resmedememişti. Gerçekliklerini inkâr etmek zor olsa da, içlerindeki gerçeğin gücü benim için o kadar kesindi ki, bunu gerçekten nasıl reddedebilirdim?

"Merissa," dedi, elini yüzümden indirirken gözleri hâlâ yüz hatlarımın üzerinde geziniyordu ve onunla temasımı anında özlemiştim.

Birbirimizi mıknaatıs gücüyle çekiyorduk ve ben ondan uzaklaşamıyordum, bunun yerine tüm hayatım tersine dönmüş gibi hissederek yere yapışmış bir şekilde duruyordum.

"Merissa..." Adını söyledim ve gözbebekleri nabzımı hızlandıracak şekilde büyüdü. Kahretsin, göz kamaştırıcıydı, yüz hatları narin ama bir o kadar da keskindi. Tam olarak bir yıldızın Fae formuna dönüştüğünde nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi görünüyordu.

"Majesteleri, goblelarımı bağışlayın-" Hamish yaklaşıp ayağa kalktı. "Ama sadık lollygagger'ımı bir saniye daha tutamam. Hanımefendi bir ödülle geldi, söz konusu nazik Fae'nin - yani sizin en yüce gönüllü, görkemli benliğinizin - ona değerli zamanınızdan bir an ayırması ve belki de kaprislerini ıslatmak için şuruplu bir sup sunması adettendir, değil mi?"

"Şuruplu ne?" Ona ters ters baktım, gözlerim hâlâ kızın üzerindeydi.

"Bir sup, efendim," diye başını eğdi. "Hem de şuruplu bir tane."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Öfkem göğsüme asit gibi sıçrarken ona doğru döndüm.

Ona vurmak üzereymişim gibi geri çekilince içimi bir suçluluk duygusu kapladı ve onunla yakın arkadaş olduğumuz zamanları hatırladım. Şimdilerde, beni sinirlendirmesini bir türlü aşamıyordum ve dilimi bir özrün etrafına dolamaya çalışsam da, özür dudaklarımda cızırdayarak sönüp gidiyordu.

"Belki size şehri gezdirebilirim?" Merissa araya girdi, uzanıp aşırı bir aşinalıkla kolumu tuttu, öyle ki ona hemen burada bir saygı dersi vermem gerekirdi. Bunun yerine, ona dokunmak kanımı yaktı ve onu daha yakından incelemek için çenesinden tutarak vücudunun kavisine doğru ilerledim. Nefesleri dudaklarından biraz daha hızlı dökülüyordu ama diğer Fae'lerin yapacağı gibi korkuyla irkilmedi.

"Sen bir Kahin misin?" Tahmin ettim ve o da başını salladı.

"Geldiğini uzun zamandır görüyordum, ama şimdiye kadar sen olduğunu bilmiyordum," dedi, boğazı titriyordu ve şişip indiğini hissetmek için başparmağını boğazına doğru takip ettim.

"Mm," diye homurdandım, arzu içimde parlıyordu, bakışlarım yumuşak dudaklarına düşüyordu. "Ve sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Artık biliyorum," dedi.

"Ve yine de çoğu Fae kaçarken sen burada kalıyorsun," diye yorum yaptım, yüzüm onunkine o kadar yakındı ki görebildiğim tek şey oydu. Onun kararlılığını kırmaya, gözünü korkutmaya ve gözlerinde başka her yerde gördüğüm o korkuyu görmeye çalışıyordum. Ama görünmüyordu.

"Çoğu Fae benim gördüklerimi görmez," dedi kendinden o kadar emin bir şekilde ki meraktan içim sızladı.

Paylaştığımız bir geleceğin anlık görüntüsünü görmüştüm ve şimdi bana sunulduğu için bu kaderden

kaçamayacağımı biliyordum. İçinde bulunduğum gerçekliğin farkına varmamı sağladı.

son derece mutluydu ve bu her ne kadar olası görünmese de, içimdeki canavar bunu yakalamak istiyordu.

"İmparator bana kraliyet arabalarından birini kullanmamı teklif etti." Hamish'e parmaklarımı şıklattım. "Hemen kalkış için hazırlayın."

"Ah ne güzel bir gün! Gerçekten de, efendim!" Koridorda önümüzden hızla geçip gitti ve ben de Merissa'yı serbest bırakarak arkamdan gelebilmesi için yanından geçtim.

Bunun yerine hızla hareket etti, koluma girerek yanıma geldi, bana dokunmaya hakkı varmış gibi çenesini dik tuttu. Onu azarlamadım ya da itmedim, göğsüm genişliyordu ve bu güzel yaratığın yanımda olmasından dolayı içimde şiddetli bir gurur duygusu vardı. İnanılmaz derecede doğru hissettiriyordu ve yine de mantığın tüm doğasına meydan okuyordu.

Servet ve refah ülkesini tasvir eden yüksek tabloların yanı sıra güneşin kavurduğu bir ormanın derinliklerinde, ellerinde silahları ve başka pek az şeyle savaşıp savaşçıların portrelerinin asılı olduğu altın duvarlarıyla kalenin içinden geçtik. Voldrakia'nın ünlü olduğu Evlilik Sınavları'nı duymuştum; soylular arasındaki zayıfları ayıklamak ve en güçlü soyları sağlamak için güçlü eşleşmeler yaratmak amacıyla oynanan barbarca bir oyundu bu. Daha büyüleri uyanmadan önce kendilerini layık görmeleri ve ellerini kana bulamaları takdire şayandı.

Merissa koridorlara aşına görünüyordu, bu yüzden buradaki saraydan bir leydi olduğunu düşündüm. Bir hizmetkâr olamayacak kadar şık giyinmişti ama muhtemelen duruşmalara katılacak kadar önemli biri değildi, yoksa burada bana kendini sunmazdı.

Nabzım onu yalnız yakalamanın beklentisiyle atıyordu ve bu deliliğin tanımı olsa da, onun benim olduğuna karar verdiğimi hissedebiliyordum.

Dışarıda, avluda, pırıl pırıl taş sütunlar arasında tepemizde duran ahşap çardakta sarmaşıklardan beyaz çiçekler sarkıyordu. Hamish bir araba getirmek için acele etti ve Merissa bana olan bağlılığını bırakarak

Sağımızdaki dairesel kuyuya hayranlıkla bakarken ben de ona hayranlıkla bakıyordum.

"Kaderimiz seni korkutmuyor mu?" diye sordu bana.

"Bu hayatta çok az şeyden etkileniyorum," dedim karanlık bir sesle ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Seninle tanışmak için çok uzun süre bekledim ve şimdi kim olduğunu biliyorum..." diye neredeyse kendi kendine fısıldadı.

"Korkuyor musun?" Aramızdaki boşluğu kapattım, elbisesinin açık sırtı elimi tenine doğru çekti.

Parmak eklemlerimi omurgasında gezdirdim ve titredi, kürek kemiklerinin arasından geçerken nefesi boğazında düğümlendi, bu onun düzeninin kanatlara sahip olduğunu bir işaretiydi.

"Olmalı mıyım?" diye nefes aldı, arkasından daha da yaklaştım ve sadece onunla konuşmak için eğildiğimde boynundan bir tutam saçı fırçaladım.

"Savaşta sayısız Fae'yi soğuk ve acımasız bir vahşetle katlettim. Hydra'mın ateşinin gücü altında tüm şehirlerin yanışını izledim ve düşmanlarımla gözlerindeki ışığın rüzgarda sönen mumlar gibi soluşunu gördüm. Ruhsuz olduğumu, kalbimin simsiyah taştan yapıldığını söylüyorlar. Söyle bana Merissa, korkmalı mısın?"

Bana bakarken gözleri büyüdü, parmaklarım parmak ucunda omurgasının tabanında geziniyordu, belki de bir ömür boyu birine sunduğum en yumuşak dokunuştı. Bu eller kana bulanmış, savaşçıların göğüslerine bıçak saplamış ve onları ikiye bölmüştü. Bu zavallı, güzel kız bana gönderildiği için yıldızlar tarafından lanetlenmiş olmalıydı. Ama içimde onu bırakacak kadar iyilik yoktu. Şimdi eşiğime gelmişti, onu inime çekmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Soruma cevap vermedi, bakışlarını benden çevirip kuyuya baktı.

"Seni tanımak istiyorum," diye buyurdum ona.

"Yapacaksın," dedi sözlerinde bir güç çınlamasıyla. "Biz kaçınılmazız."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Hamish elinde bir arabayla geri döndü ve ben de elimi daha sıkı bir şekilde Merissa'nın sırtına koyarak onu arabaya doğru yönlendirdim.

Ay ağacından yontulmuş olan arabanın yüzeyi gümüş rengindeydi ve ruhlarımız üzerinde böylesi bir etkiye sahip olan ayın kutsal göksel varlığının ışığıyla parılıyordu. Voldrakia kraliyet ailesi, Solaria'nın modern dünyasına kıyasla daha mütevazı ve arkaik yöntemlerle seyahat etmeyi tercih ediyordu ve arabayı çekmek için zincirlenmiş olan gururlu beyaz Pegasus, böylesine itaatkâr bir iş için görüldüğünün çok ötesinde bir statüye sahipti. Kraliyet ailesine hizmet etmek bir onurdu ve Cassiopeia Kalesi'nde imparator için çalışan tüm pozisyonlar için kıyasıya bir rekabet vardı.

Solaria'da ölümlü teknolojisini ithal edip kullanırken, burada Voldrakia'da geleneksel yöntemlere bağlı kalmayı tercih ediyorlardı ve anavatanımın modern konforlarından hoşlansam da, buradaki yöntemden nefret ettiğimi söyleyemezdim.

Pegasus selamlamak için kibarca kişnedi, başını bize doğru eğmeden önce boynuzu bir parça sihirle parlıyordu. Bir hamal kapıyı açmak için öne doğru koştu ama Hamish daha kapıyı açamadan ona çarptı, kocaman göğsü adamı daha ne olduğunu anlayamadan yere devirdi.

Hamish kapıyı hızla açtı, burnu neredeyse kaldırım taşlarına değecek kadar eğildi, ince, kan kırmızısı ceketini bedenini zorluyordu. Kaslı bir adamdı ama unlu mamullere olan düşkünlüğü son bir yıldır onu biraz yumuşatmıştı. Dünyadaki en dost canlısı Fae gibi görünebilirdi, ama onu hafife alan herkes aptaldı. Öfkesini oyunda görmüştüm, Vega soyuna olan sadakati sarsılmazdı ve bununla birlikte onda tanık olmaktan oldukça keyif aldığım belirli bir savunma öfkesi vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Merissa, ben onu önüme geçmesi için cesaretlendirirken duraklayarak.

Arabaya tırmanırken ona destek olmak için elimi uzattım, diğer elimi sırtıma dayadım ve bakışlarımı yüzünün güzelliğine diktim. O... gerçek dışıydı. Yüz hatları kadar hareketleri de büyüleyiciydi. Güzelliği daha önce de tanımıştım, sınırsız Fae tarafından bana sunulmuştu ama hiç birine bakıp da güzelliğini ruhumun en karanlık köşelerine kadar hissetmemiştim.

Onda farklı bir şeyler vardı ve bana verdiği imgelemlerin bir hile olabileceğinin yarı yarıya farkında olsam da, son zamanlarda karanlıkta o kadar çok gün geçirmiştim ki, onun bir dolandırıcı olup olmadığını öğrenmek için başımı doğrama tahtasına koymaya hazırdım. Ne de olsa ben Vahşi Kral'dım, Hydra Tarikatı'nın son üyesiydim ve hem çocukların hem de yetişkinlerin yüreğine korku salan bir adamdım. Gerekirse bir Fae ile başa çıkabilirdim.

"Adın ne senin?" Merissa nazıkçe Hamish'e sordu ve Hamish gözlerini ona çevirdi, çenesi gevşedi, alnı ter içinde kaldı.

"H-H-H-H-Hamish Grus, leydim. Oh iyi sos fıstığı, tökezlememi ve sendelememi bağışlayın. Sadece - oh! Söyleyemem. Söylememeliyim, yoksa dilim düğümlenir ve sonra nerede oluruz? Rabbaganoot'un vadilerinde, işte orada!"

Merissa onun tuhaflığından rahatsız olmak yerine büyülenmiş gibi ona genişçe gülümsedi. Onunla genellikle ya öyle ya böyle olurdu.

"Anlat bana," diye cesaretlendirdi Merissa. "Yoksa beni sonsuza dek merak içinde bırakacaksın ve bir Kahin olarak bu büyük bir lanet, Hamish."

Ona baktı, sonra bir kahkaha patlattı, bana bir bakış fırlatmadan önce kahkahasını boğmaya çalıştı, durdurmak için elini boğazına doladı.

"Hadi ama Hamish. Hanımefendiyi merakta bırakma," dedim, ses tonum her zamanki gibi keskindi ve sanki omurgasına demir bir çubuk saplamışım gibi doğruldu.

"Elbette, efendim. Kesinlikle. Nerede benim terbiyem? Görünüşe göre bir yengeç gibi kumun içinde kaybolmuşum. Ne cüretle sizin ve zarif arkadaşınızın önünde böyle gevezelik ederim? Kaleye döndüğümüzde beni kırbaçlatmalısın. Aslında, bunu bir kırbaçla kendim yapacağım, Majesteleri. Tövbe edene kadar rüzgarlığımı savurup çırpacağım ve kırbaçlayacağım-"

"Hamish," diye homurdandım ve pancar gibi kızardı, bana pek bir şey ifade etmeyen özürler sıralamaya başladı. Onu hiç bu kadar telaşlı gördüğümünden emin değildim ve bu, bana hizmetlerinden dolayı ona onur madalyası verdiğimde yeni doğmuş bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlayan bir adam için önemli bir şeydi. Ağlamasını durdurmanın bir yolunu bulamadığı için onu iki adamın taşıması gerekmişti.

"Sadece söylemek istemiştım," diyerek kendini toparladı, göğüs cebinden bir mendil çıkarıp alnını sildi, gözleri Merissa'ya takılmadan önce benimle Merissa arasında gidip geliyordu. Merissa ona karşı şaşırtıcı derecede sabırlı davranıyordu ve gülümsemesi hiç eksilmedi, bu da bana gülümsemesinin şeklini ezberlemem için zaman kazandırdı. Ağzı, paylaştığı imgelemlerde tattığım günahın oyun alanıydı ve Hamish bu imgelemleri gerçeğe dönüştürmek için harcayabileceğim zamandan çok daha fazlasını alıyordu.

"Sadece Ekselanslarının bir kadına bu kadar uzun süre baktığını görmediğimi söylemek istemiştım leydim. Sadece son bir dakika içinde yedi kez göz kırptı - her birini saydım ve henüz sekizincisini saymadım."

Merissa, Hamish'in lanet sözlerini doğrulamak istercesine bana döndüğünde dişlerim birbirine çarptı ve bir şeyi kanıtlamak için sertçe göz kırptım, bakışlarım onun yerine uşağıma döndü ve özür dileyen bir eğimle iki büklüm olmasına neden oldu. Ona düşüncelerini söylemesini emretmişim, bu yüzden sadece

Bunun için kendimi suçlayabilirim ama boynuma tırmanan sıcaklık hissi kendimi açıkta hissetmeme neden oldu ve bu hiç hoşuma gitmedi. "Bu doğru mu, Hail?" Merissa adımı söyleyerek sordu

Sanki ben bir kral değilmişim, sadece hitap edebileceği ve her şeyi talep edebileceği bir adammışım gibi. Onu reddetmek için düşünebileceğim pek bir şey olmadığını fark ettim. "Bana mı bakıyordun?"

Elim hâlâ uzanmış, arabaya binmesine yardım edebilmem için elimi tutmasını bekliyor, bir yandan da teninin benimkine karşı ne kadar pürüzsüz ve sıcak olduğunu bir kez daha hissetmenin keyfini çıkarıyordum.

"Ben o kelimeyi kullanmazdım. Çalışmak, belki. Tehdidi değerlendiriyorum," dedim, bir düşmana asla zayıflık göstermemesi gerektiğini bilen güçlü bir adamın tonunu kullanarak. Ve onun öyle biri olup olmadığına henüz karar vermediğim için, zayıf noktalarımı bulma fikrine kapılmadan önce hakimiyet pozisyonumu ortaya koyacağımdan emin olabilirdim.

"Tehdit mi?" diye güldü ve kahretsin, o gülüşü her yerde hissettim. Sik de dahil.

"Emriniz nedir?" Birdenbire, bir saldırıda tam olarak hangi becerilere sahip olabileceğini anlamaya ihtiyacım olduğunu söyledim.

Cevap olarak, arkasında iki güzel gümüş kanadın belirmesine izin verdi, onları bir kez daha düzgünce katlamadan önce arkasında esnedi ve güneşte parladı.

"Bir Harpy," diye mırıldandım boğazımdaki yumrunun arasından, Hamish duyamadığım iltifatlarını sıralarken.

Büyüleyiciydi, her bir tüyü sıvı saten gibiydi, o kadar mükemmeldi ki parmaklarımı üzerlerinde gezdirmek için can atıyordum. Ama sonra bana öyle bir baktı ki, beni yine bakarken yakaladığını ima etti ve bu ima öfkemi arttırdı.

"Beni burada elimden kan akan bir aptal gibi bırakmaya devam mı edeceksin?" Bu ifadeyle benimle alay ettiğini hissederek kabaca sordum.

Bu ses tonunu kullandığımda başka bir Fae'nin benden çekinmediği bir zaman hatırlamıyordum, ama bu kadın çekinmedi.

diğer Fae'ler gibi görünmüyordu. Çenesini kaldırdı, gülümsemesi titriyordu ve gözlerinde güç parlıyordu, kendi hakimiyetini sergiliyordu. Kanımın pompalanmasına neden oldu, koyu renk gözlerindeki meydan okuma, yıldızların verdiği vizyonlarla ya da başka bir şekilde onu henüz kazanmadığıma inanmamı sağladı. Ama o benimdi, bunu ilan etmişti. Bu yüzden bu iddiada bulunacaktım, çünkü çok uzun zamandır gördüğüm ve bana kendimi yeniden kendim gibi hissettiren ilk şey oydu. Kan dökmekten ve savaşmaktan daha derin arzuları olan bir adam gibi. Bunun tadına bakmak istiyordum ve içimde tek bir tadın yeterli olmayacağına dair bir his vardı.

"Evet, sanırım yapacağım," diye karar verdi, yanımdan geçip gitti, sağ kanadı yüzüme tokat gibi çarptı, teklif ettiğim elin yanına bile yaklaşmadan arabaya tırmandı.

O tüylerin yumuşaklığını hissetmek, az önce burada, kale arazisinde herkesin görebileceği şekilde bana ettiği hakaret karşısında göğsümde patlayan öfkeyi yatıştırmak için çok az şey yaptı.

"Efendim, lütfen nefes alın. Alıştırma yaptığımız gibi, kocaman bir nefes alın ve Mary'yi oflatırcasına bir nefes verin, hatırladınız mı?" Hamish yalvardı ama ben çoktan arabaya tırmanmış ve kapıyı arkamızdan kapatıp onu arkaya tırmanması ya da toz içinde kalması için bırakmıştım.

Merissa pencerenin yanına yerleşmişti, pencerenin beyaz çıtaları dışarıyı görmesini sağlıyordu ama kimsenin içeriye görmemesi için büyülenmişlerdi. Kanatları artık yoktu ama onlarla bana attığı tokadın hakareti hâlâ yanağımı yakıyordu.

İçimdeki karanlık ortaya çıktı, bir yıkım yarattığı gibi uyandı ve intikam istedi. Ona doğru hamle yaptım, dizim kalçalarının arasından elbisesinin kıvrımlarına doğru bastırdı ve diğer elimle çenesini kavrayarak onu koltuğuna yasladım. Gözleri öfkeyle parladı ve elleri büyü yapmak için havaya kalktı ama Voldrakian imparatorunun büyüleri arabalarından birine adım atmıştı. Burada ondan başka kimse büyü yapamazdı, ben bile.

Silahsızlandırıldığını ve benim fiziksel gücümle onunkinin karşı karşıya geldiğini hatırlayınca lanet okudu. Kazanamayacağı bir maç.

"Ben Vahşi Kral'ım," diye tısladım, kötülükten bir engerek yılanı zihnimde kıvrılıyor ve içimdeki her duyguyu çalıyordu. Ben bir boşlukta ama içimde birkaç zalim, kötü şey yaşamaya devam ediyordu. Nefret, öfke, kana susamışlık. Belki de bu kadın burada kiminle uğraştığını gerçekten bilmiyordu, ama ben bunu belli edecektim. "Bu isim basit bir propaganda değil, ben buyum. Eğer beni henüz tanımıyorsan seni şimdiden uyarayım, çünkü bu gitmek için son şansın olacak. Benden kaçmana izin vermeyeceğim Merissa. Eğer istersen bu kapıyı açar ve seni geldiğin hayata geri gönderirim. Ama şunu bil. Sana benimle ilgili gerçeği söyledikten sonra kalmayı seçersen, gitmene asla izin vermeyeceğim. Tutsaklığınıza isteyerek yürüyeceksiniz, çünkü bu böyle olacak. Seni gördüğüm an bir saplantı uyandı ve ölmeyecek. Kendimi bu kadar tanıyorum. Sahiplenici ve bencil biriyim ve istediğim bir şeye göz koyduğumda, o şey benden asla esirgenmez."

"Peki sen kimsin, Hail, çünkü görülerim bana tüm kalbiyle seven bir adam gösteriyor," dedi. "Sen de öyle değil misin?"

Boş bir kahkaha attım, nefesini soluyabilecek kadar yakınına eğildim ve nefesini ondan çaldım. "Ben yeryüzündeki cehennemim. Fae formunda bir vebayım, damarlarım cehennem ateşiyle yaldızlı ve bazen kendi insanlık dışılığımı bile kontrol edemiyorum."

"Sen söylediğin kişi değilsin." Kaşlarını çatı, gözleri sanki başka bir gerçeği görüyormuş ve öyle olduğuna karar veriyormuş gibi parlıyordu. Bu bile başlı başına içimde bir öfke ateşi yaktı. O kim oluyordu da benim kim olduğumu söyleyebiliyordu? Belki de Görü ona yalan söylüyordu ama ben yalan söylemeyecektim. Gerçeği açıklayacaktım ve o da bunun üzerine bir bıçak gibi düşecekti.

"Ben şimdiye kadar karşılaştığınız en tehlikeli yaratığım. Ne yapacağım belli olmaz, kendim için bile. Bazen şiddet çağırır

Adımı o kadar yüksek sesle söyledim ki, yıldızların bu kelimeyi ruhuma işlediğine yemin edebilirim. Eğer kalırsan, benden kurtulacağına söz veremem," diye fısıldadım, ona o kadar yakındım ki dudaklarım dudaklarını sıyırdı ve daha fazlasını istiyormuş gibi titredi. Sanki içimdeki bu tehlike onu korkutmuyor, sadece daha da yakınlaştırıyordu.

Elim boğazına doğru gitti, teorimi test etmek için hafifçe sıktım ve göz bebekleri büyüdü, kalçaları biraz ayrıldı ve bana zevk aldığı şeyler hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. Aletim pantolonumun içinde sertleşiyordu ve aramızdaki havayı solumak imkânsız gelmeye başlamıştı, sanki tek oksijen kaynağı onun içindeydi ve hayatta kalmak için onu ağzından ciğerlerime çekmem gerekiyordu.

"Peki ne olacak?" Günaha bulanmış sesimle sordum.

Kral olmadan önce mükemmel bir adam olduğumu iddia edemezdin, ama tacı ele geçirmemle ilgili bir şey beni lanetli bir yola sürüklemişti. İğrenç suçlardan suçluydum, gecenin köründe anılarım aklıma geldiğinde hâlâ ürperdiğim şeylerdi bunlar ve yıkım ile pişmanlık arasında bu adama dönüşmüştüm. Bu canavara. Şimdi nihayet saf ve bana yardım edecek bir şey bulmuştum, ona sahip çıkacaktım.

Merissa'nın gözleri yanımdan geçip arabanın kapısına kaydı ve gitmeyi seçeceğine dair içimi korkunç bir korku kapladı. Şimdi ondan uzaklaşmak ve gitmesine izin vermek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekecekti ve zamanın sonuna kadar onu düşüneceğimi biliyordum. Ama bu seçim ona aitti ve bir kez yapıldığında son olacaktı. Bunun üzerine sessiz bir yemin ettim.

"Seç," diye emrettim ve gözleri bana geri döndü, içindeki gücü anlatan o ateşle doluydu. O güçlü bir Fae'ydi, bu açıktı, ama bundan daha fazlasıydı. Öngörü yeteneğine sahipti ve önümüzde hangi yolların uzandığını görebiliyordu. Ama eğer gördüğü tek şey onu seven bir adamsa, yıldızlar kesinlikle onunla oyun oynuyor, onu aşkın anlamını çoktan unutmuş bir canavara kendini sunmaya ikna ediyordu.

"Ben kalacağım," diye karar verdi, sesi arabanın içinde cınlıyordu.

Elimi indirip onun elini kendi elime aldım.

"Yemin et," dedim ve burada büyü yapılamasa da, anlaşmayı resmileştirene kadar yemin şimdilik yeterli olacaktı. Avuçlarımız birbirine kenetlendi, göğsü inip kalkıyor, gözlerinde kararlılık parlıyordu.

Pek çok kişi beni terk etmişti. Annem ve babam artık yıldızlarla birlikteydi ve tahta çıktığımdan beri arkadaşlarım bana karşı temkinli ve mesafeli davranmaya başlamıştı. Yapabileceklerimden korktuğum için onları da kendimden uzaklaştırmıştım.

Gecenin köründe, herhangi bir Fae'nin arzuladığı şekilde arzulanmayı arzuluyordum ve şimdi bu baştan çıkarıcı kadın bana onunla bir hayatın ve zamanın ötesine geçebilecek bir aşkın hayallerini göstermeye gelmişti. Eğer bu gerçekse, bir Vampir'in kana karşı koyabileceğinden daha fazla karşı koyamayacağım bir cazibeydi. Gerçek bir bağa açtım, böyle bir şey hissetmeyeli yıllar olmuştu ve hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı. Şimdi o buradaydı, ne kadar vahşi ve imkânsız görünse de, onun benim için yaratıldığını biliyordum. Bunu yarın güneşin doğacağını bildiğim gibi biliyordum. Söylediği gibi, bu kaçınılmazdı. Biz kaçınılmazdık.

"Yemin ederim seninim. Seni terk etmeyeceğim, Hail," diye söz verdi ve bu sözler kalbimi yerinden oynattı. Bunu hak etmek için ne yaptığımı ya da her an bu rüyadan uyanıp uyanamayacağımı bilmiyordum ama gerçekliğinin varlığımın merkezine çarptığını hissedebiliyordum. Kendi ruhumun bana tanıdık geldiği gibi o da bana tanıdık geliyordu. Şaşırtıcı derecede çılgınca olsa da, artık tanıştığımıza göre kendim için ondan başka bir gelecek göremiyordum.

Elini bıraktım, ağzım onunkine indi ve sanki bu öpücük için o da benim kadar çaresizmiş gibi benimle buluşmak için yükseldi. Hayallerimde onun tadına bakmıştım ama hiçbirisi gerçeğiyle kıyaslanamazdı.

"Benim," dedim yumuşak dudaklarına ve o da dilini dudaklarımda gezdirerek cevap verdi, bir öpücüğün

kontrolünü ele geçirdi.

emretti. Pegasus'un hareket etmesi için yumruğumu yanımdaki duvara vurdum ve araba kaleden uzaklaştı.

"Sana parça parça sahip olacağım," dedim yeni tanıştığım bir kadın için dizlerimin üzerine çökerken.

Bacaklarını birbirinden ayırdım ve o da elbisesini benim için yukarı çekerek bacaklarının koyu bronz rengini ve kalçalarının arasındaki beyaz ipek külotu ortaya çıkardı. Dizlerini kavradım, bacaklarını benim için daha da araladı ve yüzünde bir kızarıklık, sahiplenebileceğim bir ödül ararken onu izledim. Ama o bana baktı, utanç ya da telaş yoktu, sadece göğsümü yakan ateşli bir şehvet vardı.

Gözlerindeki bilgi beni ham bıraktı, kendi kraliyet Kahinim bile bana hiçbir zaman kaderimin bekçisi olduklarını hissettirmemişti. Hayatım zaten onunla iç içe geçmişti ve ben onu tanımaya başlamadan önce o bizi görüler aracılığıyla deneyimlemişti. Ama her şeyi öğrenmem için sonsuz zaman vardı ve beni bu çılgınlığa sürüklemesine izin verecektim, beni lanetli bir yola sürüklese bile, çünkü o bir düzenbaz olsun ya da olmasın, artık geri dönemeyecek kadar büyüü altındaydım.

Aletim zonkluyordu, içimdeki hayvana kapıldıkça kan beynimi çok geride bırakıyor ve en basit arzularımın beni ele geçirmesine izin veriyordum.

Dizlerini serbest bıraktım, külotunu tutup yırtarak üzerinden çıkardım ama beklediğim gibi nefesi kesilmedi, onun yerine bacakları omuzlarıma asıldı ve topukları bir taleple sırtıma saplandı.

"Seni kızartacak bir şey bulacağım," dedim kararlılıkla.

"Bana yapmak istediğin her şeyi görebiliyorum. Daha az tahmin edilebilir olmayı dene, Hail," diye alay etti ve ben de homurdandım, iç uyluğunu ısırdım, bu da sadece benim için inlemesine neden oldu.

Bacakları etrafımda daha sıkı sarıldı ve dilimin uzun bir vuruşuyla amının tadına baktım, kalçaları

ona tam erişimimi sağladı. Dilim klitorisinin üzerinde gezindiğinde ve havayı güzelce renklendiren bir inilti çıkardığında, saplantım her şeyi tüketen bir şeye dönüştü. Geri dönebileceğimden şüphe duyduğum bir şeydi ve kesinlikle aklımda yoktu.

Elimi kıcının altına kaydurdım, sertçe kavradım ve dilimi güzel etine doğru sürerken onu istediğim yerde tuttum, klitorisini yaladım, kalçaları ağzımla birlikte baştan çıkarıcı bir ritimle sallandı. Çok sertleşmişim, onun içinde olmak için can atıyordum ama onu henüz almayacaktım. Hayır, bu oyunu oynamayı bitirmeden önce onu becermek için bana yalvarmasını sağlayacak, her şekilde tadını çıkaracaktım.

O artık benimdi ve gecikmiş hazzın nasıl bir zevk olduğunu biliyordum. Ben teslim olmadan önce bu beklenti bizi neredeyse öldürecekti.

"Geldiğinde adımı söyle," diye emrettim. "Her seferinde kullandığın o yetkili ses tonuyla söyle. Ve işin bittiğinde, bana kralım demeni ve imparatoruna olan tüm sadakatinden vazgeçmeni istiyorum." Kabul etmesini beklerken ona baktım, topukları daha fazlasını talep etmek için sırtıma daha sert girerken ağzım onun uyarılmasıyla ıslandı.

İmparatorluğuna olan tüm sadakatini bir kenara bırakıp kendini bana adaması için çok şey istiyordum. Ama eğer Görme yeteneği iddia ettiği kadar büyükse, o zaman o geleceği çoktan görmüş olurdu, bunu talep edeceğimi bilirdi. Solaria için bunu yapmak zorundaydım ama bu daha derin bir şeydi, Tarikatımın bir özelliği ama aynı zamanda özümün de basit bir gerçeğiydi. Ejderhalar gibi Hidralar da sahipleniciydi ama aralarında farklar da vardı. En gözde hazinelerim az sayıdaydı ama seçildiklerinde bir kaide üzerine yerleştirilir ve verebileceklerimle beslenirlerdi. Ruhlar Sarayı bunlardan biriydi, varlığımın kökünden ve ötesinden gelen büyüü içine akıttığım bir evdi. İmparatorluk Yıldızı ikincisiydi ve Merissa üçüncü ve son hazinem olacaktı. İçlerinde en kutsal olanı ve

En çok değer vereceğim kişi. Ama bu onun benimle güvende olacağı anlamına gelmiyordu. Bunun hiçbir garantisi yoktu, çünkü karanlık benim için tekrar geldiğinde, dünyaya verdiğim acıyı kontrol edemezdim. O da dahil.

"Söyleyeceğim," diye kabul etti ve içimde bir heyecan parladı. "Ama sadece bana kraliçem dersen ve bir daha benden başka bir Fae'yle yatmayacağına yemin edersen."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı ve dudaklarımın tadına baktım, daha fazlasını arzuluyordum, bir saatten az süredir tanıdığım ve şimdiden dizlerimin üzerinde ona tapınmamı sağlayan bu kadını.

Onun isteklerini kabul etmek şaşırtıcı derecede kolaydı, onun dışında başka bir Fae'yi sahiplenme düşüncesi zaten çekici değildi. Acaba beni yaratacak mı yoksa sonumu mu getirecekti? Bunu sadece zaman gösterecekti.

"Kraliçem." Başımı eğdim, sanki yıldızlar buna cevabımın ne olacağından emin değilmiş gibi hafifçe nefes aldığını duydum. "Başka kimse olmayacak."

"Beni al," dedi ve bundan daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu.

İki parmağımı onun yakıcı sıcaklığına sokmadan önce klitorisini emerek öne çıktım, benim için gelmeye başladığında amı parmaklarımın etrafında sıkıca kenetlendi. Dilimin hızlı vuruşlarıyla onları pompaladım, onu ecstasy'nin kenarına getirdim ve benim için düştüğünde inledi. Kalçaları titriyor ve inlemeleri gittikçe yükseliyor, etrafımı sarıyor ve ruhumu ateşe veriyordu.

"Selam," diye inledi ve sikimin onun için acımasına neden oldu.

Kalçaları başımın etrafında sıkıca kenetlendi ve tenine karşı gülümsedim, zevkini uzattıkça daha nazikçe öptüm ve emdim. Sonunda beni bıraktı, koltuğunda geriye doğru yığıldı ve ben ayağa kalkarken elbisesini aşağı itti, vahşice sırttırırken elimin tersiyle ağzımı sildi.

Oturduğu yerde nefes nefese kaldı, elimi üstündeki duvara dayayıp kaşlarımı kaldırdığımda dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ve geri kalanı," diye sordum.

Boğazı düğümlendi ama gözleri sanki bir ödöl kazanmış gibi kendini beğenmişlikle parlıyordu. Oysa durum tam tersiydi ve beni gerçekten tanıdığına ne düşüneceğinden korkmam gerekiyordu. Gerçek doğamı gördüğü anda kalma kararından pişmanlık duyacak mıydı?

"Seni kralım olarak kabul ediyorum," dedi nefes nefese.

"Ve?" Diğer elimi de onun üzerine koyarak, arabanın sarsıntı ve darbelerine karşı kendimi sabitlemek için tahtayı kavrarken, tam üzerine doğru eğildim.

"Ve harika bir kraliçe olacağım," dedi, öne doğru eğildi ve pantolonumun üzerinden uzunluğumu okşayarak düşüncelerimin dağılmasına neden oldu. Yüzümü hain bir ifade kapladı, zafer damarlarımda cızırdıyor ve şimdiye kadar kazandığım tüm savaşlardan çok daha üstün hissediyordum. Yine de imparatora olan sadakatinden gerçekten vazgeçmediğinin yarı yarıya farkındaydım. Yakında bunu yapmasını sağlayacağım.

Elinin sikimin üzerinde ne kadar iyi hissettirdiğine kendimi kaptırmadan önce, karşısına oturmak için hareket ettim, bakışlarını pencereden dışarı çevirirken ona hayranlık duydum, ona olan şehvetim keskin ve talepkârdı. Gerçi bu da zevkin bir parçasıydı. Dayanabildiğim sürece kendimi ondan mahrum bırakacaktım.

Babamın yüzüğünü parmağımdan çıkardım ve avucumun içinde yuvarladım, altın üzerine kazınmış Hydra, onun da içinde yaşamış olan içimdeki canavarı hatırlatıyordu. Öne doğru eğildim, sol elini tuttum ve aramızdaki bu anlaşmayı mühürlemek için yüzük parmağına kaydırmak için hareket ettim, ancak yolum gümüş bir bant tarafından engellendi. Diğer yüzükte bir armanın altında kıvrılan bir soyadı vardı ve kafamda bir aşinalık çanı çaldı.

"Bu da ne böyle?" Homurdandım ve Merissa elini tuttuğum yerden çekti, yüz hatları gerildi. "Sen evli misin?"

O zaten başka bir adama mı aitti? Onu, ne yapacağını bilmeyen zavallı bir heriften mi çalışıyordum?

Onun için güvence altına almak üzere olduğum sefil kaderi mi? Ne olursa olsun o benimdi, bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacaktım.

"Nişanlıyım," dedi hızla ve dilimi dişlerimin arasında gezdirdim.

"Onu feshettireceğim."

"O kadar basit değil," dedi, kaşları gerilmişti. "Benimle evlenme hakkını, katıldığım Evlilik Yarışmaları'nda kazandı. Krallığının kanunları hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Öfke göğsümü delip geçti ve Emrim içimde kıpırdanırken derim demir gibi sertleşti. Yani sonuçta denemelerde yarışmıştı. Bu bazı şeyleri değiştirdi ama sadece durumu daha karmaşık hale getirdi. Onu nişanlısı olsun ya da olmasın kimseye bırakmayacaktım.

Başka bir adamın onun üzerinde hak iddia ettiğini bilmek bile damarlarımda bir cinayet melodisi mırıldanmasına neden oluyordu. Ölüm en kolay cevabımdı ama bir soylunun ölümü savaşa neden olurdu ve benim bu seyahatteki tek amacım barışı sağlamak ve her zaman o kadar acımasız bir kral olmadığımı kanıtlamaktı. Daha önce Hamish'e imparatoru öldürmekle tehdit eden öfkeli sözler savurmuştum ama bunun tek nedeni karanlığın tekrar içeri girmesiydi. Buraya savaş için değil, barış için geldiğimi kendime hatırlatmak zorundaydım.

"Kimsin sen?" Bunu çok daha önce, ona duyduğum çılgınca arzusun beni onun önünde diz çöktürmesine izin vermeden önce sormam gerektiğini fark ederek gürledim.

Koltuğunda daha dik oturdu ve ben daha o söylemeden kraliyet ailesinden olduğunu anladım. Artık o kadar belliydi

ki. "Ben Prenses Merissa Adhara, İmparator Adhara'nın kızıyım ve Arturo Boötes ile nişanlıyım."

Arabanın duvarına yumruk attım, tahta yumruğumun etrafında patladı ve Hamish dışarıda bir yerde bağırdı. "Ve sen bundan daha önce bahsetmeyi düşünmedin mi?" Kükredim.

Oturduğu yerde kalmasına ve benden çok daha küçük olmasına rağmen, patlamamdan dolayı sarsılmış ya da gücüme boyun eğmiş gibi görünmüyordu. "Sen istemedin."

Hydra'm tamamen uyandığında dudaklarımdan koyu mor bir duman dökülürken öfkeyle bir nefes çektim.

"Bana birlikte olacağımız bir gelecek gösterdin, o halde nişanlılığın etrafında bir yol görüyor olmalısın?" Tısladım ve bir yabancı olmasına rağmen çok doğal görünen bir hareketle tavsiye almak için ona döndüğümde dudakları kalktı.

"Kolay olmayacak," dedi tereddütle. "Yapacağınız pek çok eylem bir savaş başlatabilir."

"O zaman savaş çıkar," diye homurdandım, barış teklifimi çoktan bir kenara bırakmış olmama rağmen ona sahip olmaya kararlıyım. Karanlık beni her zaman çok kolay ele geçirirdi ve yine acıkmaya başlamıştı.

Tüm bu olup bitenlerle ilgili şüphelerim artık benim de içimde dönüp duruyordu. Tüm bunlar imparator tarafından tasarlanmış bir komplo muydu? Kahin kızını bana gönderip zihnimde sahte imgeler yaratarak beni ona karşı savunmasız mı bırakacaktı?

Yine de o imgelemler... o kadar gerçektiler ki, nasıl gerçek olabilirlerdi ki?

"Eğer ailemle savaşa girersen, senin yanında durmayacağım," dedi öfkeyle. "Beni sahiplenmek için güç iddiasıyla halkıma saldırmana izin vermeyeceğim."

"Savaş tehdidinde bulunanlar sizin insanlarıdır. Ben buraya barış için geldim."

"Barış mı?" diye alay etti. "Daha önce odalarınıza geldiğimde babamın kafasını kesmekten bahsettiğinizi duymuştum."

Sikeyim.

"Öfkeliydim. Bazen kendimi, ne yaptığımı ya da ne söylediğimi kontrol edemiyorum." Bir elimi saçlarımdan arasından geçirdim.

"Bu bir bahaneye benziyor," diye suçladı.

"Pardon?" Hırladım. "Keşke bir bahane olsaydı. Keşke içimdeki bu karanlıkla savaşmak zorunda olmasaydım ama o benim bir parçam ve her geçen gün daha da derinleşiyor."

Kaosun yükseldiğini hissedebiliyordum ve ışığa geri döndüğümde kendimi Voldrakia ile kanlı bir savaşın içinde

bulacağını ve Solaria'ya dönerken yanımda çalınmış bir prenses olacağını bildiğim için kaosun içine çok fazla düşmemeye çalıştım.

Merissa anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı, öfkesi yumuşadı. "Savaşa gitmeyeceksin. Doğru kararı vereceksin," dedi, bana olan güveni açtı ve ben alay ettim.

"Verdiğim son iyi kararı hatırlamıyorum. İyi niyetli olanlar bile çürümeye meyilli." Gözlerimi ondan ayırdım ve içimdeki o çarpık yerin derinliklerine daldım. Savaş açlığının, yıkım ihtiyacının, istediğimi elde etmek için yoluma çıkan tüm düşmanları ezme arzusunun üzerime geldiğini hissedebiliyordum.

"Size karşı çıkanları yok edin. Ele geçirebildiğiniz kadar çok toprak ele geçirin. Solarya sınırlarını dünyanın sınırlarına kadar genişletin."

Kelimeler zihnimde yıldızlardan hediye edilmiş gibi yankılanıyordu, ancak bazen sadece karanlığın konuştuğundan korkuyordum.

"Selam," diye nefes aldı Merissa, sanki korkunç bir şeyin yaklaştığını görebiliyordu ve ben de Görü'ye ihtiyaç duymadan onun yaklaştığını biliyordum. Hayal edilemeyecek kadar korkunç bir şey yapmadan hemen önce hep böyle hissederdim, kaderin dizginleri elimden kayar ve içimdeki canavar kontrolü ele alırdı.

Ellerim titremeye başladı ve kontrolümü tamamen kaybetmeden önce arabanın kapısını açtım ve gökyüzünü işaret ettim. "Kanatlarını aç ve buradan uçup git. Seni yüzük aracılığıyla çağırabilirim. Geri dönmek güvenli olduğunda sıcak sıcak yanacak." Elini tuttum ve yüzüğümü nişanlısının sahiplendiği parmağa geçirdim.

Kolumu tuttu ama ben onu çektim, vahşet ihtiyacı içimde kükreyen bir gök gürültüsüne dönüştü ve yıldızlar merhametime düşecek kadar yakın olan herkese yardım etti.

"Seni terk etmiyorum," dedi tutkuyla, yanağımı eliyle kavradı ve ona bakmamı sağladı.

Akıl sağlığımın son parçaları da elimden kayıp gitti ve önümdeki bu değerli yaratığa baktım, onu kanlar içinde ve cansız bir şekilde ayaklarımın dibinde hayal ederken korkudan göğsüm sıkışıyordu.

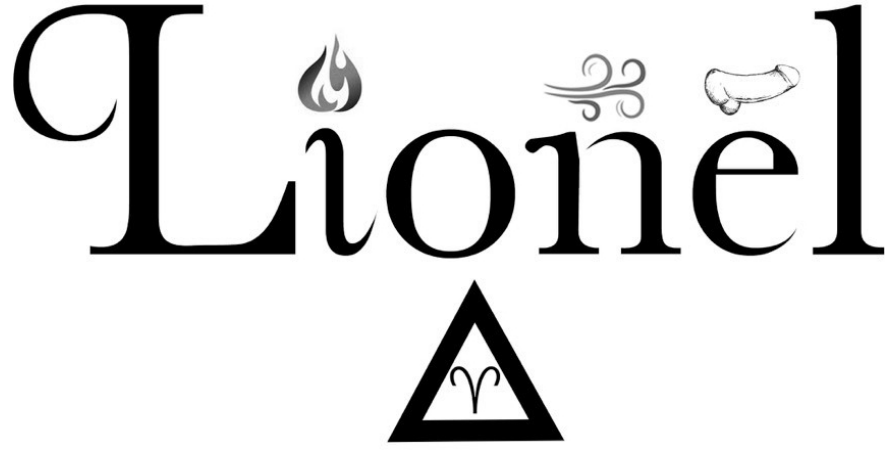
Elbisesini avuçlarımın arasına alıp onu ayağa sürüklerken gözleri geleceğin hayalleriyle parlıyor, yüz hatlarını kaplayan dehşet ona tam olarak neler yapabileceğimi gösteriyordu. Ve bu kader bir yük treni gibi bize doğru geliyordu. Daha onu tanımaya başlamadan onu kaybedecek miydim?

Kulağına konuşmak için eğildim, onu inatla hapsederken vücudu benimkine doğru eğildi. "Bana neden Vahşi Kral dediklerini öğrenmek üzeresin Prenses. Yıldızlara dua etmeye başla, çünkü şu anda seni kurtarabilecek tek kişi onlar."

THE SHIMMERING SPRINGS

İkizlerin Zodyak Akademisi'ne gelmesinden bir yıl önce
geçen kısa bir ön hikaye

Lionel

BİRİNCİ BÖLÜM

Lionel'in ininden...

A Ve böylece yıllar boyunca ilerliyoruz, benim açımdan pek çok kurnazlık ve acımasızlığı atlayarak, zamanımı beklerken ve hazırlanırken hepsi gölgelerin içinde saklı kaldı.

tahtı kendim için ele geçirmek.

Elbette, Vega soyunun ölümünü sağladıktan sonra umduğum kadar kolay olmadı - hükümdarımızın ölümüne misilleme olarak Nymph'lere bu kadar vahşice saldırmamız gerektiğini öngörmeliydim.

Öncelikle, Göksel Konsey içindeki yerimi korumam ve hiçbir şüphenin bana yönelmemesini sağlamam gerekiyordu. Elbette içlerinde en kudretlisi olmama rağmen, beni bir hain olarak görmelerini göze alamazdım. Bireysel olarak Tiberius Rigel, Antonia Capella ve Melinda Altair'i alaşağı edebileceğimden hiç şüphem yoktu ama eğer benim bir hain olduğuma inanırlarsa, beni yakalamak için üzerime saldırırlardı

Ben ve benim kadar büyük bir Fae bile üçüne birden karşı duramazdı.

Bu yüzden ne yazık ki onlarla tekrar birleşmek zorunda kaldım, Nymph türünü yok etmelerinde onlara katıldım ve kendimi Vahşi Kral ve karısından kurtarmak için çok ustaca kullandığım müttefiklerden mahrum bıraktım.

O zamanlar pusuya yatmak en mantıklısıydı. Yıllarımı planlarımı sağlamlaştırmaya ve yok edilmelerine yardım etmek zorunda kaldığım Nimflerin güvenini geri kazanmaya adadım ki bu hiç de kolay bir iş değildi. Ve evet, Varisimi kendi suretimde şekillendirmek için de zaman harcamak zorundaydım, çünkü bir krallığı sahiplenmemin ve hükmetme zamanım bittiğinde onu miras alacak değersiz bir Varisimin olmasının ne anlamı vardı?

Bu da bizi, bir sonraki nesil Konsey Üyelerinin yönetime ne kadar uygun olmadıklarını benim kadar net bir şekilde görebilmeniz için buraya eklemeye karar verdiğim bu sefahat hikayesine götürüyor. Bizimki gibi güçlü bir konumda olanların zevk adına talep edemeyeceği çok az şey vardır, ancak Capella ve Altair'in birleşmesi düşünülemez. Onların birlikteliği, Varisim ve Rigel çocuğunun sahip olduğu bağlardan daha üstün bir nitelik taşıyacaktır. Bu nedenle, bildikleri kadarıyla eşleşmelerine asla izin verilemezdi ve yine de burada tanık olacağınız gibi, bu kuralları defalarca çiğnediler.

Güzel krallığımızın dümenine geçmek için sağlam bir ele ihtiyaç olduğunu bu kadar net gördüğüm için beni kim suçlayabilir? Kendileri daha cesaret edemedi iktidar koltuğuna oturduğum için beni kim suçlayabilir? O zamanlar bu cilveleşmeden haberim olmayabilirdi ama bunun varlığı, onlar Darius'a karşı harekete geçme fırsatı bulamadan önce iktidarı ele geçirme ihtiyacımı pekiştirdi.

Tabii ki, ilk doğan çocuğum meselesi daha sonra değineceğimiz bir utanç...

İKİNCİ BÖLÜM

I Kurt burnumu dolunaya doğru kaldırdım ve uludum, sürümün cevap veren çağrısı damarlarımda bir güç patlaması yarattı. Maurice'i yenmiştim.

Bu sabah akademiye geldiğimden ve hâkimiyetimi ilan ettiğimden beri sürü politikası hâlâ biraz sallantıdaydı. Bu hafta o kadar çok kavga ettim ki, buraya gelmeden önce iyileştirme eğitimi almamış olsaydım, diğer birinci sınıf öğrencileri gibi benim de her tarafım kesik ve çürük içinde olurdu.

Çoğu kampüste Vampirler ve Sirenler tarafından ziyafet çekiliyor ya da Minotorlar ve kızgın Ejderha değiştiriciler tarafından dövülüyordu. Pek fazla olmadıkları düşünülürse, özellikle de kızgın bir Ejderha şekil değiştirici. Darius, Zodiac'a başladığımızdan beri tıpkı benim ve diğer Varislerin yaptığı gibi avcılık oynamaktan sadistçe bir zevk alıyordu. Burası yeni bir av sahasıydı ve avlanma düzeni henüz oturmamıştı, bu yüzden bunu oturtmak için müthiş bir zaman geçiriyorduk.

Eski yıllar bizi test ediyor, gerçekten krallıktaki en güçlü et ve kandan yapıp yapılmadığımızı anlamaya çalışıyordu ve ilk Uyanışımızdan beri damarlarımda dolup taşan gücü serbest bırakmak çok iyi hissettiriyordu.

Yıllardır kardeşlerimin sürü lideriydim ve o kadar uzun zamandır kimse bana meydan okumamıştı ki sonunda kendimi serbest bırakabilmek inanılmaz bir duyguydu. İlk gün, Aer Kulesi'nin tepesine doğru yürüdüm, Aer Kaptanı'nın odasına girdim ve taşaklarına tekme attım. Bir Griffin'e dönüşmüş ve dev gagasıyla gözlerimi oymaya çalışmıştı, ben de damarlarımdaki tüm hava gücüyle onu patlatmış ve pencereden aşağı fırlatmıştım, sonra da bana saldıran küçük dostlarını teker teker dövmüştüm.

Bu yerdeki bazı Fae'lerin bu kadar kibirli olması komikti, ülkedeki en güçlü Fae'lerden birinin Varisi olmama rağmen, hala şanslarını hayal ediyorlardı. Ama ben durdurulamaz bir güçtüm, arzuladığım tüm ruhlara susamış bir cehennem köpeğiydim. Annem her zaman hayattaki her amacın güç etrafında dönmesi gerektiğini söylerdi. Her galibiyet, her dövüş, her sikiş, hepsi bu dünyadaki rütbemi yükseltmeliydi. Bu yüzden mümkün olan her şekilde başarılı olmayı hayattaki misyonum haline getirdim. Arkadaşlarımla yanında en iyisi olmak istiyordum, dördümüz burada yeryüzündeki yıldızlar gibiydik ve türümüzün kaderini belirliyorduk. Sığırlar arasında krallardık ve ben hükmetmeye hazırdım.

Aer Kaptanı olarak göreve başladığım gün Caleb, Terra House'u yöneten Medusa kızıyla kavga etmişti. Görünüşe göre kız dizlerinin üzerine çökmüş ve hemen o anda Caleb'a sakso çekmiş, gerçi belki de bu sadece benim hayal gücümün isyanıydı. Yani Cal gibi güçlü bir leviathan tarafından yenildikten sonra yapılacak en doğal şey bu gibi görünüyordu. Ya da benim gibi.

Yeni sürümün bütün hafta boyunca benim için yaptığı şey buydu. Ne zaman yeni bir rakibi yensem, ya hizaya girip sikim için yalvarmaya başlıyorlar ya da

ikinci ya da üçüncü bir dayak için başka bir gün geri. İkisinden de aynı derecede zevk alırdım. Seks ve dövüş aynı türden bir heyecandı, maç boyunca ter dökerken yüksek bir heyecan peşinde koşuyordunuz. Birisi her zaman boyun eğmek zorunda kalırdı. Ve o kişi asla ben olmazdım, çünkü yenilsem bile geri dönerdim. Tekrar ve tekrar. Yenilemeyeceğimi kanıtlamak için ölümün eşiğinden tırnaklarımla geri dönerdim. Bu benim kanımda vardı, göğsümden bir güç pınarı fışkırıyordu ve herkesin ondan içmesini istiyordum ki gerçek bir kazananın tadını bilsinler.

Darius, Ignis Evi'ni yöneten Cerberus ile giriştiği ve adamı Uranüs Reviri'nde üç parça halinde bırakan vahşi bir savaşta Ignis Evi'ni ele geçirmişti. Bu savaşta ben de oradaydım ve iki canavar evlerinin dışındaki çimenlikte çarpışırken cesaretle uluyordum. Hatta Darius'un onu bir kenara fırlatırken kopardığı arka bacağından akan kanın bir kısmı üzerime sıçramıştı. Destansı bir olaydı. Tarikat becerilerini aşırı kullandığı için aldığı cezaya değmişti. Ayrıca, bacaklar revirde birkaç gün kaldıktan, uzun süren büyülmüş iyileşme sürecinden ve bir sürü acıdan sonra hemen yerine takılıp yağmur gibi çalışabilirdi, o halde sorun neydi?

Pegasus kızını Küre'ye çekip Siren yeteneklerinin tüm gücünü kullanarak kızın sakladığı tüm karanlık ve kirli sırları ortaya dökmesini sağladığında Max'in mücadelesini de görmüştüm, ta ki kız gözyaşları içinde kaptanlığını ona teslim edene kadar. Tüm bunlar yapabildiğimiz kadar halka açıktı. Ailelerimiz bizi bir sıçrama yapmamız, manşetlere çıkmamız, buradaki Fae'lerin Celestial Times'a muazzam gücümüzü anlattığımızda blöf yapmadığımızı anlamalarını sağlamamız için teşvik etmişti.

Bazen zalimceydi, bazen de öyle olduğunda hoşuma gidiyordu. Gücümü kazandığımdan beri içimdeki karanlık büyümüşü, onun tarafından ne kadar kolay yozlaştırılabileceğimi biliyordum. Ama diğer Varislerle yalnızken, dünyanın baskılarından ve nihai çağrısından uzaktayken,

kendimi yeniden buldum. Şakalar yapan, o çocukları kalbimin gidebileceğini bildiğimden bile daha derinden seven ve o balonun içinde kalabildiğim kadar uzun süre kalmaktan başka bir şey istemeyen adam. Onlar her zaman yanımda olduğu sürece bu dünyaya hükmetmek çok cazip görünüyordu. Dünyaya karşı bizdik, en tepeden yönetiyorduk, çünkü daha azı tam bir başarısızlıktı. Bunun için doğmuştum, bunu yapmak için yaratılmıştım ve dünyadaki en iyi arkadaşlarımın da bu yükü paylaştığı gerçeği olmasaydı, ruhumdaki tüm talepler altında parçalanacağımdan emindim. Zırhımızı dışarıdan öyle kalın ve aşılmaz giyiyorduk ki, bizden başka kimse onu geçemezdi. Ama onun içinde kendi güvenlik, rahatlık ve özgürlük çemberimiz vardı. Sadece bizim için inşa edilmiş küçük bir alandı, ama var olduğu sürece diğer her şeyle yüzleşebilirdim. Dünyanın olmamı istediği canavar, saygı duyulan, alkışlanan ve herkesin inandığı acımasız yaratık olabilirdim.

Sürüme veda etmek için havladım, patikadan ayrıldım ve onları terk edip bu gece birlikte olmam gereken üç Fae'ye doğru ilerlerken kederli bir uluma korosuyla onlardan uzaklaşıp çalılıklara daldım.

Bu hafta heyecan vericiydi ama aynı zamanda yorucuydu ve bu akşam savaş boyasından kurtulup sadece olmam gerekiyordu.

Çok geçmeden King's Hollow'a, buraya geldiğimiz ilk gün kendimiz için talep ettiğimiz Ağlayan Orman'daki küçük sığınağımıza ulaştım. Ebeveynlerimizin zamanından beri akademiye sırrını çözebilecek kadar güçlü pek fazla Fae katılmamıştı, bu yüzden burası kendi gizli cennetimiz için kullanılmak üzere adımızı sayıklıyordu.

Fae formuma geri döndüm ve elimi gövdesine bastırdım, büyü üzerime yıkandığında ağaç beni içeri aldı. Burası sadece en güçlü Fae'ler içindi ve biz onu kendimiz için talep ettiğimizden beri

sadece bizim girebilmemiz için etrafındaki korumaları güçlendirdi. Gerçi bazen Profesör Orion buraya Darius'la takılmak için gelir, ben ya da Varislerden biri ortaya çıktığında hemen ortadan kaybolurdu. Darius'un yıllardır onunla arkadaş olduğunu biliyordum, ama adamın sorunları vardı ve geçen gün seks eğitimi sırasında ağzıma bir şeftali atıp cinsel deneyimlerim hakkında çok yüksek sesle konuştuğum için neredeyse beni boğarak öldürdüğünden beri, ona pek hayran olduğumu söyleyemezdim.

Merdivenlerin başında kapıyı iterek açtım, herkesi görmekten duyduğum heyecanla neredeyse nefes nefese kalmıştım ve Cal'ı kanepede gördüğümde ona doğru koştum, üzerine atladım ve yüzünü yaladım.

"Güneş aşkına, kaldır şu sikini," diye buyurdu, ama ben sert yanağını yalamaya ve ona sokulmaya devam ederken güldü.

Arkamdaki döşeme tahtasının gıcirtısıyla döndüm ve Darius'u parmak uçlarında benden uzaklaşmaya çalışırken buldum ve üzerine atladım, küfür ederken kollarımı ve bacaklarımı etrafına sardım ve onu gördüğüm için sevinç çığlıkları attım.

"Giysiler," dedi Max kararlı bir şekilde, beni Darius'un üzerinden çekip elime bir çift eşofman altı tutuştururken, ondan bana doğru bir istek dalgası yayıldı.

Onları çektim, sonra Max'in üzerine atladım ve onun da büyük bir yalama aldığından emin oldum. Yalamalarıma bayılıyorlardı. Yüzlerini buruşturup beni ittiklerinde bile beni durdurmak için o kadar uğraşmadılar. Sanırım karşı konulmaz derecede sevimli ya da öyle bir şeydim. Manyetik, annem beni aradı.

"Bu gece ne yapacağız?" Onu serbest bırakıp kendimi kanepeye atarken Caleb bir parmağını salladı ve bir sarmaşıkla bana bir bira getirip elime tutuşturdu. Şişeyi dişlerimle açtım ve sürüyle yaptığım koşudan kalan susuzluğumu gidermek için uzun bir yudum aldım. "İnternette bulduğumuz Pegasus pornolarından biraz daha izleyelim mi? İki boynuz, bir fincan."

"Hayır, ben parti istiyorum." Caleb birasını yudumladı ve her damlasını yutarken boğazının çalışmasını izledim.

Darius karanlık bir sesle, "Daha sonra başka birinci sınıf öğrencileriyle de yatmak istiyorum," dedi ve aralarından biraz duman süzülürken dudaklarını bir sırtış kapladı. Vahşi bir piçti ve içimdeki kötülüğü her zaman biraz daha alevlendirirdi. Birbirimizi kötü etkilediğimizden oldukça emindim ama artık yıldızlar bile isteseler bizi ayıramazlardı. Bizler dövülmüş ve yaratılmış kardeşlerdik ve Solaria'da kendimiz için inşa ettiğimiz temelleri kırabilecek hiçbir güç yoktu. Yollarımız belirlenmişti. Solarya tahtı bizim kaderimizdi ve onu ele geçirmemizi engelleyecek hiçbir barikat yoktu.

"Aklında özellikle biri var mı?" Max sordu, ondan odaya sızan heyecan benim de hevesimin artmasına neden oldu.

Darius, "Birkaç çatlak kralcı kütüphanede kehanetleri inceliyor, çöküşümüze ve eski soyların yükselişine dair ipuçları bulmaya çalışıyor," dedi ve hepimiz buna güldük.

Evet, Vegas'ın ölümden dirilip tahtları için geri dönme ihtimali, barış işaretinin sağlam bir geri dönüş yapması kadar olasıydı.

"Grus da işin içinde mi?" Max, sesi biraz derinleşerek sordu.

"Her zaman bu işlere bulaşıyor," dedi Caleb. "Bence kafadan çatlak."

Darius omuz silkti. "Çılgınca çabaları umurumda bile değil, ama küçük bir kuş bana bu gece bir parti verdiklerini söyledi ve tahmin et adını ne koymuşlar?"

"Ne?" Heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladım.

Darius, "Anti-Heir Hoo-Ha," diye kestirip attı. "Ve kaynağıma göre, bizi küçük düşürmek için büyük, komik bir gösteri planlıyorlar."

Caleb'in parmağı gömleğimde düğümlendi ve beni daha yakına çekti, ona bakmamı sağladı ve dişlerinin

uzattı. Çok açtı ve bu beni de biraz acıktırdı.

"Bana daha fazlasını anlat," diye ısrar etti Darius ve beni tuttuğunu fark etmediğinden bile emindim. Öfkeli küçük vampir. Öldürücü olduğu zamanları severdim. Lanet olası aya doğru ulumak istememe neden oluyordu.

"Pekâlâ, oturun." Darius uzaklaştı, bir bira daha aldı ve bardağa bir buz parçası gönderdi.

Max en sevdiği koltuğa otururken sııttı.

Bu gece Darius'un üzerinde, tüylerimi diken diken eden bir tehlike havası vardı. Arkadaşlarımın ruh hallerini her zaman hissedebiliyordum; sarılmamı istiyorlar mıydı, sarılmama ihtiyaçları var mıydı, yoksa sarılma zamanı değil miydi? Ama beni her zaman en çok kızdıran ruh hali buydu, içimizdeki hayvanlar gözlerimizden bakıyor ve atmosfer gerginlikle çatırdıyordu. Yıldızlar bu gece yaratacağımız kaosla eğlenerek bize doğru dönüyorlardı ve biz onları asla hayal kırıklığına uğratmadık.

Darius şöminenin yanındaki kanepeye çöktü ve alevler arkasında kükredi, Element'i onları kontrol altına aldı ve mekâna alev alev ısı gönderdi. Gölgede kalmıştı, arkasındaki alevler onu siluet haline getirmişti ve bir anlığına babasına benzedi, gözleri kısılmıştı ve ağzının eğimi zalimlikle bükülmüştü. Boğazımdan bir inilti çıktı ve Caleb'a doğru eğildim, Lionel Acrux'un kutsal alanımızdaki hissinden hoşlanmamıştım. Darius nadiren birine karşı yumuşak davranırdı, ama eğer öyleyse, bu bize karşı olurdu. Ve bu benim dostumun gerçeğiydi, babasının elleriyle şekillenmiş olanın değil. Varislerin geri kalanı kadar ben de güçle oynamayı seviyordum ama ebeveynlerimizin karbon kopyaları olmak istemiyordum. Konsey'deki yerimizi aldığımızda hâlâ biz olmak istiyordum ama bazen ne kadar kolay vahşi ve kalpsiz bir yaratığa dönüşebileceğim beni korkutuyordu. Oyunlar nerede bitiyor ve acımasızlık nerede başlıyordu? Her şey birbirine çok kolay karışıyor gibiydi, özellikle de şimdi

Her gün içimizdeki Fae'yi kucaklamamız, kendimizden küçükleri ezmemiz ve doğduğumuz gibi yükselmemiz için teşvik edildiğimiz bir yerdeydik.

Endişelerimi göğsümde hiç bakmadığım bir yere ittim, onları kilitledim ve içimdeki karanlıkla arkadaşımın içindeki karanlıkla yüzleşirken omurgamı dikleştirdim. İlk başlarda onu bir pelerin gibi giymiştim, ihtiyacım olduğunda kolayca çözülüp katlanabiliyordu ama giderek daha fazla ikinci bir deri gibi hissettirdi, etime asla bırakmamak üzere bağlandı. Bu dört duvar arasında onu hâlâ sıyırıp atabilirdim ama bunu yapmamak çok kolaydı. Karanlığın sorunu, tadının kendinden geçme ve özgürlük gibi olmasıydı. Ve ben özgür olmak istiyordum.

Darius, "Parıldayan Pınarlar'da olacaklar," diye açıkladı. "Grus bize aktif olarak karşı çıkacak küçük, üzgün bir topluluk için adam toplamaya çalışıyor."

Max bir kahkaha attı, başparmağını birasının üzerinde gezdirdi ve su büyüünün bir dokunuşuyla sıvının doğrudan ağzına doğru süzülmesini sağladı. "Bu kız beni çok sinirlendiriyor. Orion'un onu Pitball takımına aldığına inanamıyorum. Dün Kardinal Büyüsü'nde bana ne dedi biliyor musun? Bir karahindiba bile keman sopamın altında çiçek açsa ve nereye koyacağımı söylese onu bile beceremeyeceğimi söyledi. Bu da ne demek şimdi?" Max parmak eklemlerini çenesinde ovuşturdu.

"Evet, o bir kaçık, dostum," diye kabul ettim.

"Bir karahindibayı bile beceririm," diye mırıldandı Max, belli ki hâlâ Grus'un ona söylediklerine takılmıştı ve birasına kaşlarını çatarak bakıyordu.

Cal omuz silkip kolunu arkamdaki koltuğun arkasına atarak, bacaklarını iki yana açarak ve sanki dünya umurunda değilmiş gibi görünerek, "Onu görmezden gel," dedi. Onun yaklaşımı her zaman en soğukkanlı yoldu. Fırsat burnunun dibinde olmadıkça aktif bir hıyar olmaya pek meyilli değildi, o zaman da karşı koyamazdı. Yemin ederim izlemekten daha çok hoşlanıyordu.

Oynamak için ne zaman bir birinci sınıf öğrencisi seçsem, kıvrımlı küçük gülümsemesi hep beni takip ederdi.

"Sanki çok kolaymış gibi," diye çıkıştı Max. "O her yerde ve bize karşı tek başına savaşımaya da hazır. Su Elementi dersinde 'Şarlattan Konseyi'nin Ahlaksızlığı' hakkındaki konuşmasını duymamak için etrafına bir susturma balonu yerleştirdim ama onun yerine bana taklit etmeye başladı!" Max'in sağ gözü seğirmeye başlamıştı ve bu kızın onu gerçekten etkilediğini görebiliyordum.

"Merak etme kardeşim," dedim ona gülümseyerek. "Bu gece onu ezeceğiz ve artık seni rahatsız etmeyecek."

Max bana teşekkür etmek için yarım bir gülümseme sundu, ancak düşüncelerinin hala Grus hakkında döndüğünü görebiliyordum. Kahrolası kralcılar. Şu anda bir tarikattan farksızlardı, sadece birkaç yalnız adam hâlâ eski ideallere tutunuyor ve her şey eskisi gibi olabilirmiş gibi davranıyorlardı. Bana sorarsanız bu iğrençti. Vahşi Kral krallığımızı eğip bükmüş ve rızası olmadan kışından sikmişti. Grus'un bu tür bir liderliğin geri gelmesini istemesi için kafayı yemiş olması gerekirdi, gerçi ne zaman bu argüman bu kaçıklara atılsa, her zaman kralın başarısızlıklarının önceki yıllarında yaptığı iyilikleri ya da kraliyet ailesinin ondan yüzyıllar önce yaptığı iyilikleri göz ardı etmediğini savunurlardı. Ancak hesaba katmayı unuttukları şey, Göksel Konsey'in bu tür başarısızlıkların bir daha yaşanmasına izin vermeyecek bir çözüm olduğuydu. Vahşi Kral aklını yitirmiş ve hıncını Solaria'dan almıştı ama Konsey'in bir üyesinin başına böyle bir şey gelirse, onları kontrol altında tutacak ve gerekirse devirecek üç kişi daha vardı. Bu bir dengeydi ve Solaria halkını korumanın, tahtta oturan bir kralın hangi ruh halinde olursa olsun her şeye karar vermesine izin vermekten çok daha iyi bir yoluydu. Güce aç bir pislik olabilirdim ama geleceğimi ciddiye alıyordum. Ve Konsey'de kardeşlerimin yanında oturduğumda, Solaria için doğru olanı yapacağımızı biliyordum

Çünkü dördümüz de göreve bağlıydık ve hayatımız boyunca iyi yönetmek için eğitilmiştik. Krallığımızı yüceltmek için bizden daha iyi kimse yoktu ve ben buna yürekten inanıyordum. Çünkü eğer bu doğru değilse, tüm hayatım boş ve geçersizdi ve kendimi Beruvia'daki dev yanardağa atıp kurtulabilirdim.

Darius bize Grus'un partisi için duyduğu planlardan biraz daha bahsetti ve birkaç bira içip sohbetimiz çocukluğumuzun neşeli hikâyelerine döndükçe rahatlamaya başladım. Kahkahalar atıp kanepede bir aşağı bir yukarı zıplarken göğsümdeki karanlığın yerini güneş ışınlarına bıraktığını hissedebiliyordum.

"Kaçmaya karar verdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Caleb yüzünde geniş bir sırıtişla konuştu.

"Aman Tanrım, on yaşında gibiydik, değil mi?" Max koltuğunda öne doğru eğilirken gözleri anılarla parlıyordu.

"Ailelerimizle yaptığımız ve bize 'Varis olmanın önemini' aşıladıkları toplantıdan hemen sonraydı," dedim ve Lionel'ı taklit ederken bu sözler için derin bir ses tonu kullandım.

Darius elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, bunu unutmuştum. Sırt çantama babamın altınlarından bir demet almıştım." "Kutup Başkenti'ne otostopla gidecektik." Boğazımdan bir kahkaha yuvarlanarak söyledim.

"Evet, çünkü elimize hiç yıldız tozu geçmedi. Lionel bile onu ortalıkta bırakmadı," dedi Caleb kıkırdayarak ve birasından biraz daha yudumlayarak. "Uyum sağlamak için taktığın o aptal mavi şapkayı hatırlıyor musun?" Caleb beni dürttü ve dudaklarımı büzdüm.

"O şapkanın hala arkasındayım. Kim bir varisin düz bir şapka takmasını bekler ki?" Ben ısrar ettim ve Max bir kahkaha attı.

"Tam bir sık kafalıya benziyordun," dedi Max gülerek.

"Konuşabilirsin. Babana ait o büyük trençkotla ortaya çıktın," diye karşılık verdim ve Max'in kahkahası boğazında düğümlendi.

Darius ve Caleb aptalca sırtarak birbirlerine bakarken, "İçine bir şeyler saklayabileceğim elli tane sihirli cebi vardı," diye kendini savundu.

"Senin için dört kat büyüktü," dedi Caleb ve ben güldüm, şimdi benim yerime Max'le alay ediyor olmamız hoşuma gidiyordu.

"Yerde iz bıraktı," diye homurdandı Darius ve kendini kaybederken dudaklarından dumanlar döküldü ve Max iyi bir fikirmiş gibi davranmaya çalışmaktan vazgeçerek bizimle birlikte güldü.

"Babam bizi yakaladığında kendini kaybetti," diye homurdandı Darius ve gözlerinin önünden geçen acımasız bir anı midemin düğümlenmesine neden oldu. "Yine de buna değdi." Birasını yudumladı, yutkunurken gülümsemesi tekrar yerine oturdu ama şimdi zoraki bir şey vardı.

"Annem o hafta yine tüm kardeşlerimi baskınlık için benimle dövüştürdü," diye iç geçirdim. "Ve hiçbir kavga arasında beni iyileştirmede, ama hepsini iyileştirdi."

"Yine de sen kazandın." Caleb bana sırtıttı ve ben de başımla onaylayarak biramı onunkiyle tokuştururken göğsüm kabardı. Annesi ona 'istediği geleceği düşünmek için biraz zaman ayırmasını' söylemişti, o da bunu yağmur yağarken bir pencerenin kenarına oturarak yapmış ve sonunda bir Varis olmak istediğine karar vermişti.

Huzur üzerime çökerken ona yaslandım, artık Grus'un partisini mahvetmek için dışarı çıkmak isteyip istemediğimden bile emin değildim. Sadece burada kalmak, en iyi arkadaşlarımla çevrili olmak ve hiç kimse ya da hiçbir şey gibi davranmak zorunda kalmamak istiyordum. Ama Grus bize karşı bir duruş sergilemeye çalışıyorsa, içimdeki Fae'nin buna izin vermeyeceğini biliyordum. Karşılaştığımız her muhalefette yaptığımız gibi, ayaklanmadan önce onu ezmek zorundaydık.

Bir saat daha geçti ve Darius nihayet ayağa kalktı, aramızdaki enerji değiştikçe geri kalanımız da ayağa kalktı. Glmsemelerimiz kaymaya başladı ve içimizdeki zehirli bir canavarın uykusundan uyandığını, dudaklarını kan için ıslattığını hissettim.

Karanlığın etrafımı sardığını ve tenime sarıldığını hissettim ve onu kucakladım, kemiklerimin içine girmesine izin verdim ve bana verdiği heyecanın tadını çıkardım. "Oyun zamanı." Ayaktan ayağa zıpladım ve Caleb omuzlarını yuvarladı, genişçe esnedi ve dişlerini ortaya çıkardı.

"Kanlı ay seni acıktırdı mı, kardeşim?" diye sordum ve Caleb'in gözleri boğazıma dikildi, bakışlarındaki şeytanı gördüm. Kanlı ayların vampirleri acıktırdığı bilinen bir gerçekti ve bu gece gökyüzündeki kızıl güzelliğin onu etkilediği açıktı. Ay istediği zaman gerçekten de edepsiz bir kız olabiliyordu ve ben onun tarzını seviyordum.

"Av çağırıyor," dedi, ağır bir nefes bırakarak ve bu gece tutunduğu kısıtlamayı fark ettim. Ama hiçbirimize saldırmayacaktı. İstediği her yerde kan bulabilirdi ve eğer ihtiyacı olursa kanımızı ona seve seve sunacağımızı biliyordu. Yine de... kanı benden daha heyecan verici bir şekilde almaya çalışması fikrinden nefret etmiyordum.

"Bak sana ne diyeceğim..." Her iki bileğimi de ona uzatırken ona daha da yaklaştım ve gözlerinin iki ağız sulandırıcı tatlı arasında karar vermeye çalışır gibi her ikisi arasında gidip gelmesini sağladım. "Benden bir ısırık alabilirsin-"

Cal bir adım ne çıktı ve ben dans ederek uzaklaştım, ilerlemesini engellemek için bir hava kalkanı fırlattım.

"Eğer," diye devam ettim, dudaklarını yaladı ve kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir yoğunlukla bana baktı. "Vampir hızın olmadan beni Parıldayan Pınarlar'a götürürsen." Kaşlarımı baştan çıkarıcı bir şekilde oynattım ve Caleb sırttı.

"Tamamdır," diye kabul etti ve Max'i iterek geçtim, kapıdan uçarak çıktım ve arkamdan bir hava kalkanı fırlattım. Caleb bir lanetle ona çarptı ve gözyaşlarını hissettim.

Beni merdivenlerden aşıya kadar takip ederken sırtımda ateşten bir bedenle büyüün içinden geçtim. Ama ben çoktan kapıdan çıkmış, gökyüzündeki koyu kırmızı aya doğru uluyor ve Parıldayan Pınarlar yönündeki ağaçlara doğru hızla ilerliyordum.

"Devam et Cal!" Ayak sesleri arkamdan yaklaşırken Max arkamıdan seslendi. "Boynunu çiğneyin!"

"Hain!" Darius ve Max'in kahkahaları beni sırtıttırırken ben de kendimi ittim.

Sağa sola hava kalkanları fırlattım, Cal'ın öfke hırıltılarıyla kalkanlara çarptığını duydum ve arkamdan ona bakarken kahkahalarım havada cınladı. Hata yaptım. Caleb'in fırlattığı toprak duvara çarptım ve geriye doğru sendeledim, ayağımı kaybettiğimde kığım yere çarptı ve başım çarpmanın etkisiyle döndü.

Caleb bir çığlık atarak yanımdan geçti ve ben de homurdanarak ayağa kalktım ve peşine düştüm, ikimiz ormandan çıkıp Ignis Bölgesi'nin kayalık arazisine girdik. Cal, Vampir yetenekleri olmadan bile hızlıydı ama ben kararlı bir orospu çocuğuydum ve çenemi sıkıp peşinden koştum. Bacaklarını havayla altından çektim ve tekrar öne geçip sudan çıkmış balık gibi sallanırken ona tutunmaya çalışırken başımın üzerinden uçtu, ama bir sarmaşık darbesiyle gücümü kesti, bir sonraki darbesi tam kığıma çarptı.

Yeni doğmuş bir köpek yavrusu gibi uludum, dizlerimin üzerine çöktüm ve kığımı tuttum, eşofmanımın yırtıldığını ve derimin darbeden dolayı acıdığını gördüm.

Caleb kahkahalarla gülerek tekrar yanımdan geçti ve kendimi yukarı itip onu yakalamak için acele ederken etimdeki sızıyı iyileştirdim. Ayaklarımın dibindeki toprakta delikler açmaya başladı ve ben de onların üzerinden tekrar tekrar atladım, atlayamadığım bazı büyük delikleri kapatmak için kendi toprak sihrimi kullanırken nefes nefese kaldım.

"Sen benim kığımı şaplakla Cal, ben de seninkini şaplaklayayım!" Arkasından seslendim, elimde bir raket vardı, gözlerim ona kilitlenmişti

Benim Şeftali gibi hedefim onun kotunun içine sıkıŐmıŐtı. O kık benimdi.

İleride yaylar göründü ve ayaklarımın altına havayı aldım, fırtınanın toplanmasına ve beni Cal'ın sırtına doğru itmesine izin verirken muazzam bir hızla ilerledim.

Kık için güneye doğru koşan bir kaz kadar hızlı, rzgra yakalanmış bir sivrisinek kadar sessizdim ve Cal ile öyle sert arpıŐtık ki ikimiz de yere yuvarlandık, uzuvlarımız birbirine dolandı ve yeryüzünde yuvarlanırken kafalarımız birbirine çarptı.

Caleb sihriyle onu yumuŐattı ve sonunda ben onun üstüne çıkana kadar daha da zıplamamızı sağladı; o yüzüstü yatmış, ben de kafasını çamura sokmuŐtum. Pantolonunu indirdim ve kürekle kıkına Őaplık attım, zafer kulaktan kulağa sırtımama neden oldu ve Caleb yüzüme çarpan ve beni sırt üstü uçuran bir dirsek attı.

Bir bok çuvalı gibi yere düştüm, nefes nefese kaldım ve kreğin elimde erimesine izin verirken Caleb pantolonunu kıkına geri çekti.

"OroŐpu çocuğu," diye hırladı bana, dişlerini çıkarmış ve kahkahası boğazında köpürüyordu.

Sırtına kocaman bir ayak indi ve Darius onun üzerinde rahatça yürürken yere yığıldı ve Max beni de ezerken neredeyse sikime tekme atacaktı.

"İkiniz de kaybettiniz," dedi Darius, Max'le birlikte resmen kaynaklara inen kayalık alana adım atarken.

"Na-ar," diye homurdanarak ayağa kalktım. Ama Caleb çoktan ayağa kalkmıŐ, benden önce kayalıklara ulaşmak için koşmaya başlamıştı bile; sonra dönüp bana baktı, gözleri kazandığı zaferle parlıyordu.

"Kan," diye sordu ve ben de gözlerimi devirerek ona doğru ilerledim ve bileğimi dudaklarına kafasını geriye doğru sarsacak kadar sert bir Şekilde ittim.

Kolumu tutarak ve ısırıkının tam olarak nereye gideceğine karar vermek için zaman ayırarak "Sen acılı bir eziksin," diye alay etti

Damarlarımı incelerken gitmemi söyledi.

Dişlerini içime geçirdi ve ben acıyla kurt gibi hırladım, içimdeki Alfa şaha kalktı ve onunla savaşmamı istedi. Ama benden beslenmesine izin vermek için içgüdülerimi geri çekebildiğim dünyadaki tek Vampir oydu. Benden alıyormuş gibi değil, ruhumun bir uzantısına güç veriyormuş gibi hissediyordum. Ve o içtikçe kalbim daha fazla çarpıyor, dudaklarının arasından daha fazla kan pompalanmasına izin veriyordu, onu terk eden inilti ağzımın köşesinde bir gülümsemeye neden oldu.

Sürü üyelerimi tatmin etmek benim doğamda vardı ve o dişlerini derimden çekip çıkarmadan hemen önce parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Parmaklarım biraz sıkılaştı ve ona doğru ilerledim, onun türünün genellikle kimseden kabul etmediği bir şekilde yanağına sokuldum. Ama ben ve Varisler hakkındaki her şey Fae'nin tüm yasalarına meydan okuyordu. Her birimizin ihtiyaçları benzersizdi ve çoğu zaman birbirimizle çelişiyordu ama bir şekilde aramızda bir denge bulmuştuk ve hepimiz ihtiyaçlarımızı karşıladığımız sürece bu işe yarıyordu.

Caleb'in beslenmeye ihtiyacı vardı, tıpkı benim dokunmaya ihtiyacım olduğu gibi. Birbirimize zıt kutuplardık, ama işte buradaydık, her birimiz Terazi takımyıldızının somutlaştırdığı gibi bir ölçeğin bir ucunu dengeliyorduk. Yükselen burcum Terazi olduğu için bu bana çok anlamlı geliyordu.

"Daha mı iyi?" Ona sordum ve başını salladı, gözleri bir an için büyük kırmızı ayı yansıttı ve onu Fae'den çok Nymph gibi gösterdi.

"Ya sen?" diye sordu ve başımı sallayarak onu serbest bıraktım, ancak parmaklarım hep daha fazlası için karıncalanıyordu. Çünkü ne zaman başka bir Fae'nin sıcaklığı olmadan çok uzun zaman geçirsem, ailemin yavruyken beni bir hafta boyunca kendimi savunmam için bir dağda tek başıma bırakarak beni zorladığı Dövme'yi hatırlıyordum. Şimdi, ne zaman kardeşlerimden çok uzun süre uzak kalsam, o soğuğu hatırlıyor, kemiklerimi dondurduğunu, içimde korkunun kabardığını hissedebiliyordum,

Onları bir kez daha bulmam için yalvarıyordu, akrabalarımın yakınlarda olduğuna emin olmak için.

"Sen yakınımdayken her zaman iyiyimdir Cal," dedim, Max ve Darius'un peşinden yürümeye başladığımızda ona yandan bir gülümseme verdim, müziğin sesi yaylardan bize ulaşıyordu. Pantolonum hâlâ kığımın üzerinde açıktı ama kığımın yanaklarında dans eden esintinin tadını çıkarıyordum. "Sakin beni bırakıp gitme."

"Yapmayacağım," diye yemin etti Cal ve bu sözler kalbimi demirle yaldızladı, kimsenin içine giremeyeceği aşılmaz bir şey olana kadar güçlendirdi. Ondan ve çocuklarımdan başka kimse.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TNeredeyse bir kabilenin sesini andıran müziğin gümbürtüsü bizi Pırıltılı Pınarların kucağına daha da çekti, havuzlardan yükselen buhar bulutları ısıtılmış su ve görüşümüzü engellemek ve yaklaşımımızı gizlemek için etrafımızı süpürüyor.

"Kraliyet soyu unutulmamalı!" Geraldine'in sesi, güçlendirici bir büyü'nün etkisiyle kayalardan yankılanarak yüksek sesle haykırdı. "Ne de Göksel Konsey'in asıl amacı - oldukları gibi mazlumlara hizmet etmek!"

Onu birkaç tezahürat, birkaç sarhoş haykırışı ve bir sürü yuhalamayı içeren bir gürültü takip etti.

Dudaklarımı yaladım, kalbim yaklaşan meydan okuma ve Seth'in kanının dilimin üzerinde dans eden tadıyla çarpıyordu.

Bir Vampir olarak ortaya çıktığım andan beri, neredeyse istediğim her Fae'den kan teklifi almıştım. Son birkaç yılımı sonsuz çeşitlilikte

En sevdiğim içkiydi ama diğer Varislerin tadıyla kıyaslanamaz bile.

Hiçbir şey.

Ve kanlı ay gökyüzünde alçak, şişman ve kırmızı bir şekilde asılı dururken, daha fazlasına olan arzum gittikçe artıyordu.

Annem daha önce beni aramış, ne kadar sık beslenirsem besleneyim kana susamışlığın bütün gece damarlarımda dolaşacağını hatırlatmıştı ve güneş doğmadan önce beni tatmin etmek için bu tattan çok daha fazlasına ihtiyacım olacağını biliyordum, ama bu çok iyi bir başlangıçtı.

"En prestijli akademilerimizde, sanki değersiz kışlarını ölen kralımızın ve onun zavallı, katledilmiş çocuklarının tahtına oturtmak için doğmuşlar gibi caka satan bu dört göz kamaştırıcı dingilin cazibesine kapılmayın! Unutmayın ki onlar efendisiz köpeklerdir, bir koyun sürüsünün arasında başıboş dolaşırlar ve asla hakları olmayan gücün tadına varmak için çenelerini yalarlar!"

"Peki o zaman kimin olmalı Grus?" Max fokurdayan iki havuzun arasındaki köşeyi dönerken haykırdı ve geri kalanımız da onun peşinden küçük konuşmasını yaptığı açık alana girdik.

Geraldine, toprak sihrini kullanarak yaptığını tahmin ettiğim bir ağaç kütüğünün üzerinde durduğu yerden bize doğru döndü ve çenesini kaldırıp bize bakarken vücuduna sardığı turkuaz taftanın patlaması hareketin etkisiyle etrafa savruldu.

"Oh-ho!" diye bağırdı. "İftiracı semenderlerden bahset ve onlar gelsin!"

Etrafında toplanan öğrenci kalabalığı gelişimizi görünce kaskatı kesildi, otuz kadar öğrenci kayalık alanda durdukları ya da oturdukları yerleri değiştirdi, çoğu mayo giymişti ve

Geraldine çetesinin bu buluşması için özel olarak gelmekten ziyade burada kaynakların tadını çıkarıyor.

Geraldine'in arkasındaki bir kayaya yapıştırdığı postere baktım, üzerindeki yazılar dudaklarıma bir eğlence homurtusu getirdi.

İdealist Egemen Gelenekleri Sürdürenlere katılın -
M.O.I.S.T. rozetinizi bugün alın!

Afişinin altında, nemli kulübüne katılmak isteyenlerin isimlerini ekleyebilecekleri bir boşluk vardı. Tam olarak bir kişi kaydolmuştu ve o da kendisiydi, büyük kahverengi M.O.I.S.T. rozeti etkileyici elbisesinin göğsüne gururla iliştilmişti ve bir kova daha, birisinin bir tane talep etmesi umuduyla yanında bekliyordu.

"Sen kime semender diyorsun Grus?" Max havlayarak ona doğru yürüdü ve tişörtünü çekiştirerek teninde gezinen lacivert pulları ortaya çıkardı.

Seth heyecanlı bir sırtışla beni dürttü, ben de ona gülümsedim, ikimiz de hangi duyguyu kullanarak önce onu yola getireceğini görmek için bekliyorduk.

"Düşünmek için biraz zaman ayır, seni büyük alabalık," dedi küçümseyerek. "O zaman sorunun cevabı kendiliğinden gelecektir."

Max parmaklarını esnetirken korku omurgam boyunca süzüldü ve zihinsel kalkanlarımı sıkılaştırıp onu engellemeden önce bir an için ürpertiye teslim oldum.

Kalabalık onun hediyelerinin baskısını hissettikçe geri çekildi ve dördümüz yavaşça ilerledik, herkes bundan sonra ne olacağını görmek için beklerken hava gerginlikle çatırdadı ve korku hissi gittikçe güçlendi.

Darius müziği kapatmak için uzandı ve bu iş için toplanmış olan içki masasından bir şişe aldı.

küçük bir parti veriyor ve uzun bir içki içmeden önce kapağını kapatıyor.

Yutkunduğunda gözleri parladı ve tam da evindeki kızlardan biri öne çıkıp elini koluna dokundurduğunda genişçe sıırttı.

"Darius? O şişenin içinde Footloose Faraday olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm," dedi ve bir tutam kızıl saçını parmağının etrafında döndürürken kesinlikle baştan çıkarma girişimi olan bir şekilde dudağını ısırđı. Oldukça ateşliydi ama Darius ya sevişme havasında değildi ya da ondan hoşlanmıyordu çünkü ona bir bakış bile atmadı, odağı hâlâ Grus'la karşı karşıya olan ve Siren hediyelerinin etkilerini savuştururken ona kaşlarını çatan Max'taydı.

"Sağ ol Marge," dedi Darius umursamaz bir tavırla, onu başından savıp şişeyi bana uzatarak. "Fark ettim."

Kabul ederken omuz silktim, çekingenliğimi bir kenara bırakmaya karar verdim ve büyülu içecekten kendim için uzun bir yudum aldım, yutkunurken içeceğin sıcaklığı midemin çukuruna kadar iniyordu.

Seth daha sözümü bitirmeden içkiyi elimden kaptı, ona küfrederken ve içki göğsümden aşağı süzölüp gömleğimi ıslatırken bile yüzündeki kurt bakış beni güldürüyordu.

"Biraz gergin görünüyorsun Grus," diye homurdandı Max ona yaklaşırken ama söylemeliyim ki bunu göremiyordum. Çenesini yukarı kaldırmış, yüzünde her zamanki mağrur ifadeyle Max'e bakıyor ve ona en kötüsünü yapması için meydan okuyordu.

"Yönetici olmaya çalışan huysuz bir kekin akıl oyunlarından korkmuyorum," diye alay etti. "Süslü yüzgeçlerinin hiçbir numarası beni çılgına çeviremez, seni huysuz kabuk."

Max ona yaklaşırken çenesini sıktı ve kalabalığın ön tarafındaki insanlar sinerek uzaklaştı, içlerinden biri

Max'in hediyelerinin taşması baş edemeyeceği kadar büyük olunca dehşet içinde çığlık attı ve kaya havuzlarının arasından kaçtı.

Seth, Footloose Faraday'ın sonuncusunu da batırdı, şişeyi bir kenara fırlatırken gözleri içindeki Kurt'la birlikte gümüş renginde parlıyordu, şişeyi bir kayaya çarptı ve başka bir öğrencinin yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu, ardından ses kontrolünü kaybedip Pegasus formuna geçerken ürkmüş bir kişnemeye dönüştü, bikinisi patladı ve lastiği Max'in gözüne tokat atmak için dışarı fırladı.

Yeteneğini kaybettiğinde haykırdı ve dizginlenemeyen dehşet ondan akıp hedef gözetmeksizin çevremizdeki her bir insana çarptığında içim parçalandı.

Seth kaçan bir Griffin tarafından neredeyse ezilirken uludu ve Darius gökyüzüne doğru havalanan bir Manticore'un pençelerinin altından eğilirken bir kahkaha attı, tüylü kış yanaklarından birinden yarı parçalanmış bir çift mayo sarkıyordu.

Katliamdan ve hıçkırarak ağlayan öğrencilerden uzaklaştım, dehşet duvarı herkesin üzerine çökerken zihinsel kalkanlarımı güçlendirdim ve hepsinin koştuğunu görmek içimdeki kana susamışlığı yeni boyutlara taşıdı.

Cesetlerin arasında hızla ilerledim, dişlerimi çıkardım ve kovalama arzusu beni tüketirken kafamın arkasındaki küçük bir ses neden olmasın diye mırıldandı.

Ses üç parça büyümlü içecek ve dört parça kendi hayvani içgüdülerimden geliyordu ve kendimi durduramadan, hala kaosun üzerinde turkuaz bir tafta içinde duran ve insanlara gitmeden önce M.O.I.S.T. rozeti almaları için bağırان kıza doğru ateş ediyordum.

Ona çarptığımda Geraldine çığlık attı ama benimle savaşmak için bir şey yapamadan, onu havuzlardan birinin kayalık tarafına bastırdım ve dişlerim boğazının etine derinlemesine batıyordu.

Kanının tadı dilimin üzerinde yuvarlanırken inledim, ondan derin bir yudum alırken yumruklarım vücudunu örten tül kumaşa kilitlendi ve kanlı ayın etkisinin üzerime aktığını hissettim.

Lanet olsun çok güçlüydü, kanı bana aynı anda çalan üç farklı şarkıyı dinlerken yaşadığım o kafa karıştırıcı hissi hatırlatan bir tat karışımıydı. "Dişlerini taşığımdan çek seni kıvırcık saçlı zampara yoksa kendimi savunmak zorunda kalacağım!" Geraldine bağırdı, onu eller tokatlamak karşı benim Omuzlar avımın normalde yapabileceğinden çok daha fazla bir güçle

zehirimın etkisi altında bir kez yönetmek.

Daha derin içerken ona hırladım, kana susamışlık kaslarımı gerdi, ihtiyacım olanı aldım, açgözlülükle yuttum ve protestolarını görmezden geldim.

Uzun otların arasında ilerleyen bir yılan gibi taftadan bir hışırtı geldi ve dizi birden aletime çarptı, bir lanetle geri çekildim, onu ısırığımdan kurtardım ve aletimi kavrarken hırıldadım.

"Lanet olası yıldızlar adına," diye tısladım bir an sonra çeneme bir yumruk indi ve Max dişlerini bana geçirirken kıcımmın üstüne düştüm.

"Geri çekil, pislik, bu benim kavgam," diye uyardı, gözleri teslim olmayacağım bir meydan okumayla parlıyordu. Taşaklarımı bir büyü dalgasıyla iyileştirdim ve ayağa fırladım, yüzümde bir gülümseme belirdi. ve teklif ettiği dövüş için hazırlandım.

Ama biz daha konuya girmeden, sol tarafımdan bir hareket dikkatimi çekti ve Geraldine'in üzerimize kokuşmuş, damlayan kocaman bir çamur topağı fırlatmasından bir saniye önce gözlerim panikle açıldı.

Vampir hızımla darbenin inmesine yarım vuruş kala fırladım ama Max o kadar şanslı değildi, tehdide doğru savrulurken tüm yığını yüzünden yakaladı ve tepeden tırnağa ona bulandı.

"Al sana şişirilmiş balon balığı!" Geraldine bağırdı. "Sonsuza kadar M.O.I.S.T. olacağım ve beni asla durduramayacaksın!"

Kalan herkes şaşkınlıkla ona bakarken elbisesini yırttı ve devasa Cerberus formuna geçip etrafımızı saran kayaların etrafında yankılanan bir kahkaha havlamasıyla havalanmadan yaklaşık iki saniye önce kocaman göğüslerini gördüm, M.O.I.S.T. rozetlerinin ve elbisesinin bulunduğu çantanın her biri üç kafasından birinin çenesine sıkıştırılmıştı.

Gülmekten yere yığıldım, kaya havuzunun kenarına yaslanırken yan tarafımı tuttum ve Max etrafımızdaki havayı duygularıyla titreştiren bir meydan okuma kükredi. Öfke, şehvet ve eğlencenin bir karışımı içime işledi ve ben de kendimi ona açtım, kendi duygularımı birkaç dakikalığına kovalayan ve bana çılgınca bir heyecan veren gücünün hissinin tadını çıkardım.

Şu anda, terör taşkınlığı sırasında kalmayı başaran ya da her zaman olduğu gibi kampüste görüldüğümüz haberi yayılırken ortaya çıkan insanlardan oluşan bir hayran kızlar ve erkekler ordusu pusuda bekliyordu. Gözlerini kırıştıran, kaslarını esneten ve bir gün tüm bu krallığı yönetecek olan Varislerden birinin dikkatini çekmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalışan bir sürü insan vardı.

Bunun için doğup büyümüştüm ve Uyanışımızdan sonra dünyaya düzgün bir şekilde çıktığımızda bunun bizim için nasıl bir şey olacağına dair bir fikrim vardı, ancak burada sahip olduğumuz şeyin gerçekliği hiçbirimizin kendimizi hazırlayabileceği bir şey değildi.

İlk Uyanışımızdan bu yana geçen yıllarda, dördümüz herkesten uzakta özel olarak eğitilmiştik. Birinci sınıfımız boyunca ve sonrasında öğretilecek tüm temel dersler bize verilmişti ve buraya vardığımızda fırtına gibi esebilmemizi sağlamak için savaşa ilgili her konuda ekstra dersler almıştık. Ve bunu başardık da. Sadece

Ailelerimizin korumasından uzakta ve tanımadığımız Fae'lerin arasında bu yere itilmenin nasıl bir şey olacağına tamamen hazırlıklı değildik. Bu bunaltıcıydı, sürekli ilgi, kızlar ve erkekler kendilerini sürekli bize atıyor, arkadaşımız ya da daha fazlası olmak istiyorlardı, gerçekten her şey, sadece yapabildikleri herhangi bir şekilde kendilerini bize bağlamak istiyorlardı.

Ve her fırsatta bunu en iyi şekilde değerlendiriyorduk.

Bana kanlarını sunmak için sıraya giren bir Fae olmadan bir odaya bile giremezdim. Ve reddetmek kabalık olurdu.

Seth'in sürüsü ortaya çıkmıştı ve çoğu zaman yaptıkları gibi ona yaklaşmaya çalışarak yakınlarda duruyor, onu izliyor, dikkatinin kendilerine yönelmesini bekliyorlardı. Bakışları onların üzerinde gezinirken sırttı, her birine sırayla bakarken sikiyle düşündüğünden emin olmamı sağlayan ateşli bir bakış attı.

"O kralcı kaçığa bir ders vereceğim," diye homurdandı Max, su büyüğü ellerinden taşarak kendine yöneldi ve öfkeyle çamuru temizledi.

Bir grup Fae gülmemek için ellerinden geleni yapıyordu ama ben yüksek sesle gülerken eğlendiğimi gizleme zahmetine girmedim, Seth kızgınlıkla bana doğru su püskürtürken kenara çekildim ve Seth'in yanındaki bir çıkıntıya oturarak durdum, o da gülerken kolumu hemen omuzlarına attım.

"Avında yardım ister misin, kardeşim?" Max temizliğini bitirip Geraldine'in peşinden giderken sordum.

"Hayır," diye sert bir hırıltıyla cevap verdi.

"Eğer seni yine boka bulamayı başarırsa bize fotoğrafını gönder, olur mu?" Seth havalanırken arkasından seslendi ve Geraldine'in gittiği kayalık patıkada kaybolmadan önce bizi omzunun üzerinden çevirdi.

"Bu çok kolay oldu," diye iç geçirdi Darius bize katılmak için hareket ederken, elinde kızıl saçlı kızın ona verdiği bir içki daha vardı ve kız yüzünde umutlu bir ifadeyle bize doğru yaklaşırken gözleriyle onu öyle bir becerdi ki porno bakışlarından gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Bu gece gerçek bir dövüş olmasını umuyordum."

"Kanlı ay seni de mi acıktırdı?" Boynundaki nabza bakarken ona sırtarak alay ettim.

"Ne zaman bir dövüşe aç değilim ki?" diye karşılık verdi, iyi bir rakibin ortaya çıkabileceğini düşünmüş gibi umutla bizden uzağa baktı.

Ancak kimse öne çıkmak yerine, meydan okuyan bakışları sadece eğik başlarla ve boyun eğmeyle karşılaştı ve hayal kırıklığı içinde içini çekti.

"Kavgaya açsan kıcını tekmelerim?" Gözbebekleri Ejderha formunun sürüngen yarıklarına dönüşerek bana tekrar bakarken ona dişlerimi göstermeyi teklif ettim.

Darius meydan okumamı kabul etmeden önce bir kız "Gel bizimle koş Alfa," diye yalvardı ve sürü arkadaşlarının hepsi bu fikirle zıplamaya başlarken Seth'e baktık, dudaklarından çıkan ulumalar tüm yaylarda yankılandı ve tenimi diken diken etti.

Seth aya bakmak için başını arkaya eğdi ve yüz hatlarının bu fikirle nasıl aydınlandığını izledim, ancak kendi türüyle kaçmakla bizimle kalmak arasında kalmış gibi tereddütle bize doğru baktı.

"Hep birlikte koşmaya ne dersiniz?" Ben önerdim. "Etrafta bir tur atarız, sonra da dövüşmek, parti yapmak ve canımız ne isterse onu yapmak için buraya döneriz."

"Bu sefer gerçekten bizimle koşacak mısın?" Seth gözlerini şüpheyle bana dikerek sordu. "Çünkü en son sürümle birlikte koşmaya geldiğinde sevişmeye gitmiştin ve beni karanlıkta bırakmıştın."

Bu doğru bir değerlendirme olduğu için kıs kıs güldüm ve sonra elimi ona uzattım. "Bu sefer sevişmek için gizlice kaçmayacağıma yemin ederim," diye söz verdim ve Seth genişçe gülümsedi

Elini benimkine vurmadan önce, anlaşma yapılırken avuçlarımız arasında bir büyü şakırtısı cınladı.

Seth sürüsüne ulumak için dönünce hepsi birden tezahürat yaptı, yüksek sesle çığlık attılar ve yer değiştirmeye hazırlanırken aceleyle kıyafetlerini çıkardılar.

Darius da soyundu, içkisini yere salyalarını akıtma tehlikesi varmış gibi görünen kızıl saçlıya fırlattı. Pantolonunu indirmeden önce ona sırtını döndü ve o kadar ani bir şekilde yer değiştirdi ki birkaç Fae çığlık attı.

Her gün karşınıza on tonluk bir Ejderha çıkmıyordu ne de olsa ve Darius da şekil değiştirmiş haliyle çok güzel bir altın canavardı.

Güçlü kanatlarını çırparak ve etrafımızdaki kayaları titretecek kadar yüksek bir kükremeye havalandı. Ardından Seth öne doğru sıçradı ve Kurt formundaki dört büyük, beyaz pençesinin üzerine kondu ve tüm sürüsü arkasına geçerken yüksek sesle uludu, hepsi birlikte Parıldayan Pınarların doğusundaki Ateş Bölgesi'ne giden kayalık patikadan aşağı doğru yola koyuldular.

Onların ardından aval aval bakarken kızıl saçlıya baktım, ağzı hayretle açık kalmıştı ve dişlerim karıncalanırken ona yaklaştım.

"Hey Marge?" Bana bakması için dönmesini sağlayarak sordum.

"Aslında Marguerite," diye düzeltti ve ben de umurumdaymış gibi başımı salladım.

"Doğru ya. Evet. Bana bir içki verebilirsin diye düşünüyordum?"

Bana göz kırptı, sonra başını salladı, sanki lanet bir garsonun peşindeymişim gibi içki masasına doğru döndü ve ben de onun peşinden fırladım, bileğini kavradım ve o bana tekrar bakmayı başaramadan ısırdım. Ay bu gece beni doyumsuz yapıyordu ve ondan içerken homurdandım, kanının yavan tadı tatmin etmeye yaklaşmıyordu bile

İhtiyacım olan şey. Yıldızlar adına, çok sıkıcıydı. Tadı ılık su birikintisi kadar sıkıcıydı.

"Ah, özür dilerim," diye nefes nefese kaldı.
"Kastettiğinizin farkında değildim-"

Onu serbest bırakarak sözünü kestim, kolunu ona doğru ittim ve ağzımı elimin tersiyle silme isteğime karşı koydum. Bakışlarım Seth'in gittiği yola kayd, onun sarhoş edici kanının boğazımdan aşağı kayışının anısı zihnimde dönüp duruyordu ve gerçekten açlığını çektiğim şeyin peşinden gitmeye hazırlanırken homurdandım.

"Darius'a seni beslediğimi söyleyecek misin?" Ben ondan uzaklaşırken Marge seslendi. "Böylece tüm Varisleri desteklemek için elimden geleni yapmaya ne kadar istekli olduğumu bilir."

"Doğru, evet," diye kabul ettim, o daha konuşmasını bitirmeden neyi kabul ettiğimi unuttum ve en iyi arkadaşımın sikini yalama görevinde onun için iyi bir söz söylememden bahsetmeye başladığında, ateş ettim. İsterse Darius'un sikine bağlılık yemini edebilirdi. Gerçi bunu çoktan yapmış bir sürü kız vardı, bu yüzden onu özellikle ona yönlendireceğime söz vererek zamanımı boşa harcamayacaktım. Kim bilir, yeterince çaba sarf ederse belki de onun aklını çelebilirdi ama bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Onun sıkıcı kanından ve umutsuz sözlerinden uzaklaştım, uluyan Kurt sürüsünün peşinden son hızla koşarken gece havası buklelerimi karıştırdı ve hızımın heyecanı kalbimi coşturdu.

Ellerimi ağzımın etrafında birleştirdim ve kanlı aya doğru uludum, Seth'in cevap uluması tüm sürüyü harekete geçirmeden önce ileriden geldi.

Kurtların tüylü bedenleri arasında hızla ilerledim, içki ve adrenalin karışımı kalbimi vahşi bir melodiyle pompalarken gülerek Seth'e doğru yol aldım, böylece onun yanında koşabilirdim.

Darius tepemizde bir ileri bir geri savrulurken kükredi ve tüm dünya ayaklarımızın altındayken kampüs boyunca bir canavar dalgası halinde koşarken hepimiz ona doğru uluduk.

Birlikte koşarken Seth büyük kurt burnunu bana doğru itti ve kalbim sadece en iyi arkadaşlarımın yanında hissettiğim saf bir mutlulukla yükseldi.

Bir saatten fazla bu şekilde koştuk ve sonunda tekrar Pırıltılı Kaplıcalar'a yaklaştığımızda, onların önüne geçtim, giderken kıyafetlerimi çıkardım ve kaplıcaların tam kalbindeki en büyük ısıtılmalı havuza doğru yarışmadan önce bir şişe votka aldım.

Kıçı çıplak benliğim suya dalmadan hemen önce, bir hareket bulanıklığı beni kayarak durmaya zorladı ve profesör kıyafeti içindeki Lance Orion ile yüz yüze geldiğimde dişlerim fırladı, o da dişlerini çıkararak bana hırladı.

"Bir öğretmene sikini gösterdiğin için Terra'dan elli puan, Altair," diye tersledi, burnunu kırıştırarak bana baktı ve ben de ona ters ters baktım.

"Peki gelecekteki hükümdarına horozluk yaptığın için ne kaybediyorsun?" Votka şişesini dudaklarıma götürüp başımı döndürecek kadar büyük bir dozda içerken sert bir şekilde cevap verdim. Huysuzca ve biraz da anlamsızdı ama aramızdaki rekabet her zaman içimdeki kendini beğenmiş hıyarı ortaya çıkarırdı.

"İkimiz de biliyoruz ki kaybedecek bir şeyim kalmadı, bu yüzden seni sadece heyecan için öldürmeyi de düşünüyorum," diye kestirip attı.

Bir kükreme bizi böldü ve Darius gökyüzünden aşağı düştü, son saniyede yer değiştirdi ve aramızdaki boşluğa iki ayağı üzerinde indi.

"Lance," diye selam verdi ve siki dışarıda olduğu için ev puanı kırılmadığını fark ettim.

"Darius," diye yanıtladı Orion, devam etmeden önce bana kısık gözlerle baktı. "Gelip halletmeme yardım etmek istediğin bazı şeylerle ilgili bir ipucum var."

"Gerçekten mi?" Darius sordu, gözleri kaslarının gerilmesine neden olan şiddetli bir bakışla parlıyordu.

"Kavgamıza ne oldu?" Daha önce attığı kıyafetleri bulmak için hareket ederken ona sordum, açıkça planlıyordu

özel arkadaşı için bizi ektiğini söyledi. Orion da bu konuda kendini beğenmiş görünüyordu ve ben de ona ters ters baktım.

"Daha iyi bir teklif aldım," diye yanıtladı Darius, kot pantolonunu yukarı çekip ayakkabılarını tekmeleyerek ve Orion'la birlikte gitmek için dönerken gömleğinin peşine düşme zahmetine girmeden. "Sabah kışına tekneyi basacağım."

Arkalarından seslenmek için ağzımı açtım ama ismimin sesi dikkatimi suya çekti ve döndüğümde dört kızdan oluşan bir grubun kıkırdarak bana el salladığını gördüm, hepsi de çırılçıplaktı ve sundukları davet çok açıktı.

Boğazımdan bir hırıltı yuvarlandı ve başımı arkaya eğerek gökyüzünün tam ortasında dolgun ve şişman bir şekilde asılı duran aya baktım, gücünün çekimi tüm gece boyunca en güçlüsü olacaktı ve beslenme ihtiyacı beni tüketirken kanım damarlarımda sıcak ve hızlı bir şekilde pompalanıyordu.

Bir bulanıklık içinde suya daldım, kızların beni bir kalp atışından daha kısa bir sürede aralarında bulduklarında ciyaklamalarına neden oldum ve bana en yakın olana bana uzanırken sııttım.

"Aç görünüyorsun," dedi alt dudağını ısırarak, ay ışığının kırmızı rengi koyu tenini parıltısıyla ısılatıyor ve içimde türümün ihtiyacı umutsuzca yükseliyordu.

Bir kez başımı salladım, bir sonraki anda onu yakaladım ve dişlerimi boğazına geçirdim, çıplak bedenlerimiz birbirine çarparken yüksek sesle inlemesine neden oldum.

Kanı dilimin üzerinde yüzüyordu ve göğsümde, damarlarında taşıdığı gücün düşük vızıltısından hiçbir şekilde tatmin olmayan bir ağrıya onu içime çektim.

Arkadaşları etrafımı sarmak için içeri girdiler, vücutları her taraftan bana baskı yapıyordu, sert meme uçlarının ve gezinen parmakların kayganlığı etimde dans ediyor ve içimdeki diğer ihtiyaçları uyandırıyor, ama bu yeterli değildi.

Dişlerimi kızın boynundan çektim, döndüm ve sol tarafındakinin bileğini yakaladım, dişlerimi derinlere batırdım ve damarlarında daha da az güç tadarken hırladım, bu da kalbimin daha fazlasına ihtiyaç duyarak daha da sert çarpmasına neden oldu.

Bir el, sertleşmek için zavallı bir çaba sarf eden sikimin etrafını sardı ama tatmin etmeyen kan, etrafımda kaç kız olursa olsun ciddi bir iticiydi. Dişlerimi tekrar serbest bıraktım, fokurdayan suya karışan kanlarının görüntüsü bile onlara olan ilgimi artırmaya yetmedi.

Yemin ederim ayın kulaklarıma fısıldadığını duyabiliyordum, beni daha fazlasını almaya, acısını çektiğim şeyi bulmaya çağırıyordu. O kadar hızlı döndüm ki kızlar çığlık attı, ama karşımdaki kız geri çekilmedi, onun yerine başını eğdi ve bana daha net erişim sağlamak için esmer buklelerini kenara çekti.

Onu istediğimden daha sert ısırdım, ancak çıkardığı yüksek sesli inilti bundan hoşlandığını söyledi ve eli bir kez daha suyun altında aletimi buldu, kanını açgözlü yudumlarla yutarken umutla pompaladı, ancak bir kez daha hayal kırıklığına uğradım.

"Lanet olsun," diye küfrettim dişlerimi etinden çekip elini kenara iterken. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Ellerini göğüslerine sürten ve havuzun kayalık kenarına yaslanan son kıza bakmak için döndüm, gözlerindeki ihtiyaçla beni beklerken kalçaları teklif için ayrılmıştı ve bu biraz baştan çıkarıcıydı.

Ama ona daha fazla dikkatimi veremedim, büyük bir sıçramayla Kurt sürüsünün geldiğini duydum, otuzunun hepsi Kurt Adam formlarıyla havuza daldı ve yüzeyin altına doğru kayarak diğer partililerin panik içinde çığlık atmasına neden oldu.

Seth tam önümde su yüzüne çıktı, uzun kahverengi saçlarını geriye doğru savururken kesik karın kaslarını su yıkıyordu.

sadece hayranların izleyebildiği bir videoda oynuyordu ve ona baktıkça yutkunuyordum.

Yüzünden uzak tutmak için parmaklarını saçlarında gezdirirken karanlık gözleri benimkilerle buluştu, yüzündeki vahşi ifade, o güzel lanet ayın çekiciliğinin altında içindeki Kurt'un hala çok fazla mevcut olduğunu bilmeme izin veriyordu.

"Hey, Cal," dedi, sesi ismimi sertçe okşayarak dudaklarımı yukarı çekti ve dişlerimi ona gösterdi. "Hâlâ susadın mı?" diye sordu şaşkınlıkla ama gözleri bu gerçeğin heyecanı ile parlıyordu.

"İçimdeki canavar bu gece kolay kolay ehlileştirilemeyecek," diye cevap verdim, bana yaklaştıkça kalbim daha da hızlı çarpıyordu ve koşunun heyecanından sonra kanının sıcak ve hızlı pompalandığı açık vücudundaki nabız noktalarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Eminim bu konuda yardımcı olabilirim," dedi ve bana doğru kayarak dudaklarımı yalamamı sağladı; dikkatim, su onu gizlemek için beline dolanmadan hemen önce karın kaslarının dibindeki V'den geçen zonklayan bir damara odaklanmıştı.

Önümde durdu, gözleri vücudumda geziniyor ve takdirini gizleme zahmetine girmediği için beni gülümsetiyordu.

"Kahretsin, en azından birazcık eşcinsel olmadığına emin misin Cal?" diye takıldı. "Çünkü ıslak ve susamış halinle gerçekten iyi görünüyorsun."

Votka şişemden uzun bir yudum aldım ve omuz silktim. "Göğüslerin benim için yeterince büyük değil," dedim şişeyi kendi içkisi için ona uzatırken, yine de meramımı anlatmak için göğsüne baktığımda, göğüs kaslarının yontulmuş hatlarından nefret ettiğimi söyleyemezdim.

Seth şişeyi benden alırken parmakları parmaklarıma değdi ve bakışlarım boynuna ve dişlerime odaklanmışken bile kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

onu ısırma ihtiyacıyla zonkluyordu. Arzuladığım ve ayın istediği şeyi elde etmek için.

Seth şişeyi bitirdi ve yanımdan yüzerek geçerken sürü arkadaşlarından birine fırlattı, şişe kafasına çarpıp kan akıttığında adam küfrederken tepki bile vermedi.

Ben de kana hiç dikkat etmedim, bir elimle çenesini kavrayıp dişlerimi boğazına doğru öyle hızlı sürdüm ki Seth şaşkın bir nefes aldı. Ama pislik herfin ben saldırmadan önce bunu beklediği belliydi ve dişlerim derisinden kıl payı uzağa yerleştirdiği sert hava kalkanına çarpıp hırlayarak geri çekilmeme neden olunca lanet okudum.

"Vay canına, sakın ol koca o ğ l a n , " diye güldü Seth, avuçlarımda toprak büyüğü alevlenirken ve ihtiyacım olan içkiyi almak için onunla savaşmaya hazırlanırken sarmaşıklar kollarımdan yukarı doğru kıvrılırken. "Bana bir tat ver, Seth," diye tısladım, başım dönüyordu. Ayın bakışlarının üzerime daha da güçlü bir şekilde bastırdığını hissettiğimde bedenimdeki ihtiyaç.

"Sevişmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun kardeşim," diye güldü ve hâlâ dikkatimi çekmeye çalışan ama orada olduklarını bile neredeyse unuttuğum kız grubuna el salladı.

"İhtiyacım olan şeyi bana veremezler," diye hırladım, dişlerimi göstererek ona meydan okudum ve onu zorlamaya gerçekten çok yaklaştım; bakışları üzerimde gezinirken uçurumun kenarına ne kadar yaklaştığımı anlamış gibiydi.

"Evet... Anlıyorum. Hadi o zaman, seni tuttum."

Seth elimi tuttu ve beni peşinden sürüklerken kaşlarımı çattım ama teslim oldum, onun kanına duyduğum arzu karşı koyamayacağım kadar güçlüydü ve parmaklarımdaki tutuşu şu anda beni yerimde tutan tek şey gibi hissederken dikkatim boğazına sabitlenmişti.

Sürüsüne bizim için kenara çekilmeleri için bir komut verdi ve beni havuzun karşısına çekerek bir

ısıtılmış kaynak suyu şelalesi ve beni arkasındaki تنها mağaraya çekiyor.

Karanlık alana girdiğimizde Seth beni serbest bıraktı, oradaki parıldayan havuz mağara duvarını ıslak teninde dans eden çok sayıda küçük gökkuşağıyla parlatıyor, onu ayın kendisi tarafından bana getirilen bir tür ruhani yaratık gibi gösteriyordu.

Suyun içinde otururken bana sırtıttı, başını bir tarafa eğdi ve ilgiyle beni süzdü.

"Hâlâ kalkan kullanıyorsun," dedim alçak bir sesle, dişlerimin alt dudağıma batmasına izin verirken kontrolüm bıçak sırtındaydı ve onlara küçük bir erteleme sundum.

Seth'in sırtışı yakalandığı için genişledi ve inkâr etme zahmetine girmeden omuz silkti.

"İçindeki canavarı görmek hoşuma gidiyor Cal. Onu biraz daha kızdırmayı düşünüyorum, böylece en kötü tarafın yemlendiğinde ne kadar karanlıklaştığını öğrenebileceğim."

Sözleri içimde bir ateş yaktı ve ileri doğru bir adım attım, ancak aramızdaki mesafeyi kapatamadan, arkamdaki şeleden bir kız adım attı ve dikkatimi ona çekti.

"Alice'in bu partiyi canlandırmamıza yardımcı olabileceğini düşündüm," diye açıkladı Seth, parmağını ona doğru uzatarak ve yanımdan geçerken bana boğucu bir gülümseme sundu, Seth'in kucağına oturmadan önce eli kolumda gezindi ve onu tutkuyla öperken ben orada durup onları izledim.

Seth onu öpmeye devam ederken gözlerini açtı, bana bakarken gözlerinde yine o gümüş parıltı vardı, oradaki meydan okuma açıktı.

"Kurt'u oynamamı ister misin?" Kucağındaki güzel kıza bakarak sordum ve bu fikri neredeyse kanının dilimi okşaması düşüncesi kadar çekici buldum.

"Evet," diye onayladı Seth, öpüşmelerini kesip bana Kurt sırtışını verirken, ağzını boynunda gezdirmeye başladı ve usulca inledi.

Tıpkı Alice'e yaptığı gibi tek parmağıyla beni daha yakına çağırdı ve ona boyun eğme fikrine homurdandım ama yine de yaklaştım.

"Peki," diye kabul ettim, onlara yaklaşp yanına oturmak için hareket ettiğimde sikim sertleşti, bacağı onunkine sürtündü ve temasla tenim ısındı. "Ama sürünüze başka bir Alfa getirerek ne istediğinizi bilerseniz iyi olur."

Alice'e uzanırken gözlerini tuttum, kalçasından tutup bacağımın üzerine çektim, böylece ikimizin üzerine yarı yarıya binmiş oldu ve Seth'in kolu benimkine yapıştı.

Başını çevirdi, onun ağzının yerine benim ağzımı yakaladı ve dilini dudaklarımın arasına soktu.

Öpüşmeyi derinleştirirken homurdandım, Seth'in eli boynumun arkasını okşadı ve o da eğilirken parmakları buklelerimin arasına girdi.

Çenesi benimkine sürtündü ve Alice bir kez daha onun öpücüğüne karşılık vermek için döndüğünde kısmen uyarı, kısmen de şehvetle hırladım, onun yerine ağzımı boynunun yan tarafına doğru hareket ettirdim.

Kanının çağrısı beni içine çekerken kalbim daha sert pompalandı ve dişlerim etine sürtünerek kalçaları ihtiyaçla sallanırken nefesini kesmesine neden oldu.

"Başını eğ, Alice," diye homurdandı Seth. "Ona istediğini ver, karşılığında biz de sana istediğini verelim."

Alice başını salladı, bana kendini gösterirken başı geriye düştü ve Seth'in iri eli bir tanesini çekistirmek için hareket ettiğinde bakışlarımın meme uçlarının tepelerine inmesine izin verdim, Alice elini suyun altına bırakıp yumruğundaki sikini pompalamaya başladığında ateşli bakışları benimkilerle buluştu.

Gözbebeklerinin büyüdüğünü görünce inledim, nabzım hızlandı ve dişlerim ağrıdı, beni ileri atılmaya ve derin bir hırıltıyla onu ısırmaya zorladı.

Alice beslenmeye başladığımda inledi ve ben iç çektim, onun kanı o zamandan beri beslendiğim diğerlerinden çok daha güçlüydü.

Bu partiye varmak ve ayın içimde uyandırdığı ihtiyacı tatmin etmeye çok daha fazla yaklaşmak.

Elimi bacaklarının arasına götürdüm, parmaklarım bu sırada Seth'in kalçasında bir çizgi çizdi ve Alice ile benim aramda şovun tadını çıkarırken inlemesine neden oldu.

İki parmağımı içine soktuğumda Alice yüksek sesle inledi, parmaklarımı içeri ve dışarı pompalamaya başladığımda daha fazla kanı boğazımdan aşağı yuvarlandı, kanının dudaklarımın arasında nabız gibi atmasına bayılıyordu.

Eli sikimin etrafına dolandı ve inledim, elimle onu becerdim ve başımdaki vuruş biraz sakinleşirken kanından daha fazla içtim.

Ama içtikçe hala yeterli olmadığını daha net anladım, hayal kırıklığı içimi doldururken ve kaslarım doyurulamayacak bir ihtiyaçla gerilirken içimden bir hırıltı kaçtı.

"Hadi ama Alice, bundan daha iyisini yapabilirsin," diye hırladı Seth ve eli kalçama doğru ilerlediğinde kalbim yerinden fırladı, teninin benimkine dokunuşu içimdeki hayvanın başını kaldırmasına neden oldu ve Alice'in tutuşuyla sikim sarsıldı.

Seth'in eli benimkine katıldı, parmakları elimin arkasını okşayarak onun da içine girdi, aramızda haykırırken benimle bir ritim bulduğunda yüksek sesle inlemesine neden oldu, boşalmaya başladığında amı etrafımızda sıkılaştı.

"Siktir," diye soludu Alice. "Kahretsin, yıldızlar adına, Alfa!"

Umutsuz bir ihtiyaçla parmaklarımı içine soktum, zirveye ulaştığında kanı daha hızlı atıyor, haykırırken ve amı benim ve Seth'in parmaklarının etrafında kenetlenirken umutsuzca ihtiyaç duyduğum şeyin vaadiyle beni kızdırıyordu.

Orgazmı dudaklarımın arasından bir kan hücumu gönderdi ve ihtiyacım olan serbest bırakma reddedildiği için öfkeyle hırladım, elini horozumdan uzaklaştırdım ve dişlerimi hayal kırıklığı içinde boğazından çektim.

Seth parmaklarını kızın içinden çekip çıkardı, benim elimi de çekti ve parmakları saçlarımda düğümlenip beni kendisine bakmam için döndürürken daha sıkı çalışması için ona bir komut verdi.

"Beni istediğini söyle, Cal ve tamamen senin olayım," dedi, gözleri ukala bir güçle parladı ve kanlı dişlerimi ona doğru açarken hırladım.

"Canın cehennem," diye bağırdım, beni kontrol altına almakla tehdit eden kan tutkusunu dizginlemeye çalışırken bir elimi buklelerimin arasından geçirdim.

Gözlerimi kapattığımda Seth kurt gibi inledi ve aniden su etrafımda kaymaya başladı, vücudu benimkine doğru hareket etti ve hava kalkanını derisinden düşürdüğünü hissettiğimde Alice'i bizden uzaklaştırdı.

Gözlerimi bile açmadan ona doğru hamle yaptım, dişlerim etinin derinliklerine batarken boğazımdan bir hırıltı yuvarlandı ve kanının akışı sonunda dilimi okşarken yüksek sesle inledim.

"Yıldızlar adına," diye inledi Seth onu taş duvara doğru iterken, sikim kalçasına sürtünüyordu ve kanına karışan saf gücün ateşlediği şehvet kalçalarımı hiç düşünmeden ona doğru sürtmemi sağlıyordu.

Seth'in eli saçlarımdan arkasına doğru itildi, beni daha da yaklaştırırken sıkıca yumruk yaptı ve diğer eli koluma doğru ilerledi, belini kavradığımda ve kaslar sıkıca büküldüğünde pazıma girdi.

Açgözlülükle yutkunurken, ayın gücü başımı döndürürken, kendimi onun tadında, bedeninin benimkine boyun eğdiğini hissetmekte ve kanından içime akan gücünün saflığında kaybettim.

Onunla sarhoş olana kadar içtim ve kana susamış bir şekilde nefes nefese kalırken başı geriye düştü, bu heyecan benim için olduğu kadar onun için de yoğunlu.

Başparmağı sikimin yan tarafına sürtündü ve başımla inledim, dişlerimi ondan çektim ve hiç düşünmeden başımı onunkine çevirdim.

Seth de bana döndüğünde ağzı benimkiyle buluştu, kirli sakalının benimkine değmesinin verdiği yabancı hisle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Boğazının arkasında yuvarlanan hırıltının derin sesi omurgamda bir ürperti yarattı.

Dudakları benim için ayrıldı ve dilimi aralarına soktum, dilimin darbesini kendi darbesiyle karşıladığında derinden inledim, başparmağı bir kez daha aletimin yan tarafında gezindi ve şehvet ve kan sarhoşluğunun karışımıyla kafamı kaybetmeme neden oldu.

Seth beni kendine çekti, beynim yavaş yavaş ne yaptığımızı, bunun nereye gittiğini ve devam etmesini ne kadar çok istediğimi anladıkça öpücük derinleşti.

Kalçalarımı ona doğru bastırdım, benimkinin onunkine doğru sertçe itilmesine karşılık onunkinin bacağıma doğru bastırıldığını hissettim ve kendimi daha önce hiç düşünmediğim bir şeyi düşünürken buldum.

Biraz geri çekildim, gözlerinin içine baktım ve benimkinde gördüğünden emin olduğum şehveti orada da okudum.

"Seth?" Elimi belinden onunkine doğru kaydırmaya başladığımda başparmağı bir kez daha sikimin uzunluğunda bir yol izlerken nefes nefese kaldım, bu kelimedede bir soru ve bir teklif vardı.

"Evet," dedi, içindeki ihtiyaç açıktı ve bunu içime çekerken dudağımı ısırdım, bunun daha ileri gitmesini istiyordum, çok daha ileri.

Alice gitmişti ve ne zaman gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama burada olmadığı için kendimi mutlu hissediyordum. Bunun ay mı yoksa onun kanı mı, ikisinin bir kombinasyonu mu yoksa çok daha güçlü bir şey mi olduğunu bilmiyordum ama bunu öğrenene kadar bu mağaradan ayrılmak istemediğimi biliyordum.

Eğildim, ağzımı onunkine dayadım ve o da alt dudağını yaladı, açıkça daha fazlasını istiyordu-

"Bana aldırmayın!"

Arkamdan gelen Profesör Washer'ın sesiyle irkilerek geri döndüm ve onu karşımda buldum

Mağaranın uzak tarafındaki sudan çıkarken Siren pulları tenini kaplıyordu ve dudaklarında sahte bir utanç ifadesi olan bir gülümseme vardı.

"Bu deliğin nemli derinliklerine geri kaymadan önce bir yudum havaya ihtiyacım var. Eminim siz ikiniz bunu biliyorsunuzdur."

Seth bir küfür savurup kafasına bir hava büyüğü fırlattığında tekrar suyun altına kayd. Ayın gücünün çılgınlığı uzuvlarımdan silinirken ve iğrenç bir şekilde gizlenen profesörümüzden tiksinti duyarken elimi yüzümden aşağı doğru kaydırdım.

"Kahretsin," dedim, en iyi arkadaşımın garip bir bakış alışverişinde bulunurken bir kahkaha attım. "Ay bu gece her türlü berbat durumda."

"Evet," diye kabul etti. "Her zamankinden daha da azgınlığım ki bu da bir şey ifade ediyor."

Bakışlarımı kaçırarak bir kahkaha attım. "Ben de öyle. Ve kana susamışlık beni her türlü mahvetti. Sabah olduğunda bu gecenin yarısını hatırlayacağımdan bile şüpheliyim."

"Kanlı ayın altında olan kanlı ayın altında kalır," dedi Seth sırtarak ve ben de başımı salladım.

"Evet, kulağa doğru geliyor."

Aramızda birkaç saniye garip bir sessizlik oldu ve ben tekrar Washer'ın kaybolduğu yere baktım.

"Buradan siktir olup gitmek için ani bir istek duyuyorum," dedim.

"Anlaştık." Mağaradan çıkarken Seth de beni takip etti ve mağaranın ötesindeki havuzu da boş bulduk; partiye katılanlar ya gitmiş ya da geceyi geçirmek için yataklarına dönmüşlerdi.

Ay'a baktım, gökyüzünde alçaldığını ve bulutların onu gözden gizlemek için üzerinden kaydığını gördüm, büyüünün en güçlüsü şimdi sönmüştü ve biraz daha net düşünmeme izin veriyordu.

"Kahvaltıda görüşür müyüz?" Seth'e dönüp baktığımda onun da aya baktığını gördüm.

Ağzının kenarı yukarı kalktı ve başını salladı. "Evet. Kahvaltı."

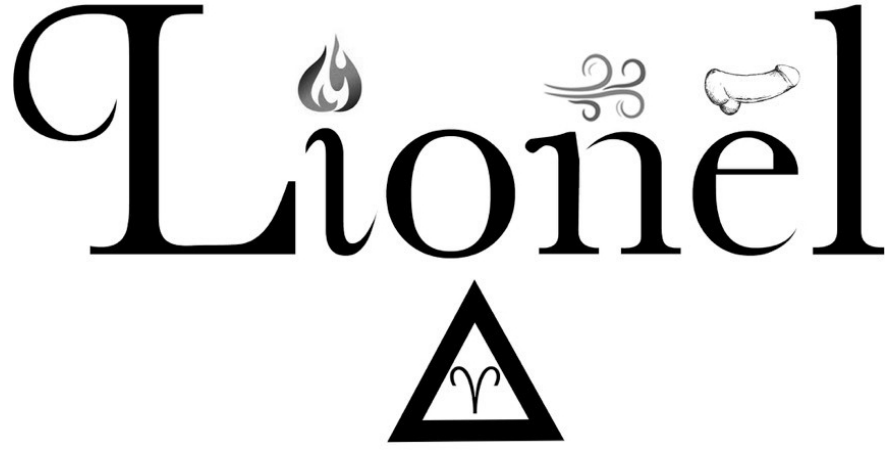
Ondan uzaklaşıp kampüsün öbür ucundaki evime ve yatağıma doğru ilerledim, kanlı ayı arkamda bıraktım ve bu gece içimde uyandırdığı delilik karşısında başımı salladım. Zodiac Akademisi'ne başladığımdan beri her gecem çılgınca bir hikâyeyle sona ermişti, bu yüzden bunu yine sarhoş bir delilik gecesine bağlayacak ve öylece bırakacaktım. Seth benim en iyi arkadaşımdı ve zaten erkeklerden hoşlanmıyordum.

Bunların hepsi küçük bir ay çılgınlığıydı ve yarın normale döneceğimizi biliyordum. Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Biz kardeşтик, bu yüzden bizimle uğraştığı için ayın canı cehenneme. O bile Seth'le aramızdaki bağa zarar veremezdi, hiçbir şey veremezdi. Ne ay, ne güneş, ne de gökteki tüm yıldızlar. Biz çok iyi arkadaşтık ve bu hep böyle kalacaktı.

GERALDINE

Vega ikizlerinin geri döndüğü bir günün hikayesi!

Lionel

BİRİNCİ BÖLÜM

Lionel'in ininden...

A u anda kendimi oldukça havalı hissettiğimi itiraf etmeliyim - Nymph'lere olan bağlılığım bir kez daha meyvelerini vermeye başlamıştı.

Varisim akademide hem büyülü hünerlerde hem de zalimlikte sivriliyordu, okuldaki her öğrenci üzerindeki hâkimiyetine dair hikâyeler her gün kulağıma geliyordu.

Diğer Göksel Konsey Üyeleriyle olan çalışmalarım da ulaşmayı çok istediğim dönüm noktasına doğru ilerliyordu - Linda Rigel güvenimi kazanmıştı, ikinci doğan çocuğunu açıkça tercih etmesi biraz şaşırtıcı olsa da istismar etmesi kolaydı. Kıza desteğimi belli etmem yeterliydi ve o da Tiberius'un planları hakkında kulağıma bir şeyler fısıldamaya fazlasıyla istekliydi.

Melinda'nın ailesi kapalı bir mağaraydı, ama yine de bir koz olarak gözüm kardeşinin üzerindeydi - adamın zihni delilik noktasına kadar karışmıştı ve ben oldukça

Onun yanında saçma sapan dedikodular mırıldanmak, sonra da kız kardeşini meşgul etmek ve gözlerini benden uzak tutmak için skandal üstüne skandal yaratmasını izlemek.

Antonia'nın sürüsü elbette aşılmazdı ama genç üyeleri belaya bulandırmak kolaydı. Ben onun kuyusunu kazmak için elimden geldiğince az bilgi toplarken, onlar da ben tahtımı sağlamlaştırmaya çalışırken gözlerini kurnazlığımdan uzak tutuyorlardı.

Evet, her şey tam olarak planlandığı gibi gidiyordu; Stella Orion kara büyüyle bana yardım ederken ve ben çok uzun zamandır kaderimde olan role adım atmaya hazırlanırken, tahtadaki güçlü oyuncular istediğim melodi eşliğinde dans ediyorlardı.

Ama sonra tabii ki benim dikkatsizliğimin haberi geldi - derinden pişmanlık duyduğum ve muhtemelen ömrümün sonuna kadar duyacağım bir şey. Her nasılsa, o zamanki tüm kavrayışımın ötesinde - elbette şimdi Emirleri bunu açıklıyor - Ölümlü Diyar'da yanmaya terk ettiğim o ciyaklayan Vega veletleri hayatta kalmıştı.

Büyülü imzalarının keşfinin böylesine kamuya açık bir olay olması büyük bir talihsizlikti ve ben onların yaşadığının keşfinden heyecan duymuş gibi davranmak zorunda kaldım.

Diğer Konsey Üyeleri bir çift eğitimsiz ve pratikte Fae olmayan çocuğun krallığımızın huzuru ve refahı için oluşturduğu tehdidi anladılar ve bu yüzden hepimiz Varislerimizin onları test etmesine karar verdik - ideal olarak onları taht üzerindeki tüm iddialarından resmen vazgeçmeye zorladık. Tebaamın içinde gözden kaçırdığım asiler olmasaydı, bunun işe yarayacağına hala inanıyorum. Vega ikizlerinin dönüşünü kutlamakta ısrar eden ve onlara hak ettikleri konumun çok üstünde ihtişam fikirleri veren tereddütsüz kralcılar. Ve hiçbirisi onların ayağa kalkıp bana meydan okumalarını görmekte Grus adındaki o lanet itler kadar inatçı değildi...

Geraldine

İKİNCİ BÖLÜM

"G obbling Gargoyles, sen arızalı
sivrisinekler, saniyeler akıp gidiyor ve
zaman yaklaşıyor!" Bağırdım, benim

The Orb'un tonozlu çatısından gelen ses, toplanan
ayaktakımı klanının hepsi kendi ayaklarının üzerine
düşüyor, tek bir şeyi bile doğru yapamıyorlardı.

Bir söylenti. Kesinlikle bir söylentiydi. Böyle bir gerçek
olamazdı. Bütün yaz yıldızlardan bunu ummuş ve
yalvarmışım ama onlar çağrıma cevap vermemişti. Sadece
birkaç dakika önce zaferin fısıltısını duymuştum ama buna
inanmakta, gerçek olabileceğini hayal etmeye cesaret
etmekte tereddüt ettim.

Ve yine de...

Sularım. Islak ve ağlayan sularım kıpırdadı.

"Yerlerinize oturun öğrenciler," diye seslendi Müdür
Nova odanın gürültüsü arasında. "Uyanmış birinci sınıf
öğrencileri birazdan gelecekler ve odaya adım attıkları
anda onları korkutmak istemiyoruz."

Justin'in kolunu kavradım, etine vurduğum şiddetli
sarsıntıyla siyah saçları titriyordu.

onu benimle burun buruna sürükledi.

Sadece o ve ben kanımızdaki bu bağıllığın doluluğunu paylaşıyorduk. Sadece o ve ben, büyük kraliçelerimizin yakında geri döneceği haberiyle gevşemiş ve mahvolmuştuk.

"Buna inanıyor musun?" Tısladım.

Bütün yaz bunun böyle olması için yanıp tutuşmuştum ama cesaret edebilmiş miydim? Bunun olabileceğine bir an için bile olsa inanmaya cesaret edebildim mi? Gerçekten olabileceklerine-

"Annem bunun doğru olduğunu iddia ediyor," diye fısıldadı. "Ve biliyorsun ki sevgili annemin sözlerinden asla şüphe etmem. Daha bu sabah, uyuşmuş kesemi cebime sokarken kulağıma fısıldadı. O inanıyor-"

"Pah!" Onu kenara ittim, kollarımı iki yana açtım ve sevgili dostum Angelica'yı uzaklara uzanan bir parmağımla gözünden yakaladım, kendi etrafımda bir ağ ördüm ve kıyıya vurmuş bir balinanın geri çekilen dalgalara bakarken duyduğu özlemle kapıya baktım. "Öyle olduğuna inanmaya cesaret etmeden önce kendim görmeliyim."

Justin'in annesi sadece dedikodularla uğraşıyordu, ama ben kendimi sahte peygamberlere teslim etmeye cesaret edemezdim, yoksa en derin umutlarım ağaçtan kayaya düşen bir babunun beyni gibi parçalanırdı.

"Ah," diye mırıldandı Angelica, poposunu minderli bir sandalyenin üzerine koydu, ben de hemen onu oradan kaldırdım.

"Shuffle, sevgili Angelica, shuffle," diye tısladım, onun yerine kendi koltuğuma oturdum, kapının üstün manzarası vazgeçemeyeceğim bir gereklilikti.

İçinden kimin geçebileceği konusunda benim kadar güçlü hisleri yoktu. Belki de havada süzülmekte olan değişimin tüm boyutlarını biliyordu ama onun bağıllığı benimkinin ışıltısı yanında önemsiz bir zerreydi.

Güçleri hissedilmişti. Hissedilmişti. Ve şimdi tüm akademi bunun hakkında saçma sapan konuşuyordu. Ama onlar buna layık değildi. Hiçbirimiz değildik.

Leydi Petunya'yı kucaklayan dolgun minderin üzerinde kıvranıyor, içimdeki enerji bir çıkış yolu bulmak için yalvarırken rahat edemiyordum. Yıldızlar buna izin verecek miydi? Büyük krallığımıza sonunda umut geri gelebilir miydi?

Çantamdan el emeğimle hazırladığım eve hoş geldin kartını çıkarırken dudaklarım titredi. Üzerinde on sekiz gün çalışmış, yedi yüz otuz sekiz papatya yaprağını otuz dokuz farklı tonda elle boyamış, sonra da suluboya bir tablo görüntüsü yaratmak için cımbızla yerlerine yapıştırmıştım. Resimde iki yüce kraliçe birlikte bir tahtta otururken, ben de onların yüceliği karşısında değersiz bir ahmak gibi ayaklarının dibinde yere kapanmıştım.

Okumalarına çok ihtiyaç duyduğum kelimeleri kartın kadifesine dikmiştim. İpliği kırk üç nerbrung tavşanının tüylerinden örmüştüm - her bir tüyü, neredeyse gözlerimi oyacak olan bir alıç çalılığının içinden onları takip ederken büyük zorluklarla kabarık kuyruklarından tek tek koparmıştım.

Çöp gibiydi. Gerçek kraliçelerin ilgisine tamamen değersizdi. Yine de elimden bırakmadım, içine diktiğim şiir zihnimde yuvarlandı, dudaklarım kelimelerin şekillerine göre hareket etti ve kendi kafamın içinde okudum.

Uzun zamandır kayıp olan şanlı kraliçeler,
Gittiğin bunca zaman neredeydin? Bir mucizenin
gerçekleşmesi için bir yıldıza dilek diledim,
Ve şimdi döndün, bir tane bulduğumu
biliyorum. Seni kelimelerin anlatamayacağı
kadar çok özledim,
Ve bugün sana bağlılık yemini ediyorum.

Bunca yıldır kraliyet tahtına böylesine hevesli ve değersiz bir istekle bakan morina balığı kümesine bir bakış atmaya cesaret ettim ve içimdeki pıhtılaşmaya engel olamadım.

Max Rigel, onu tanıdığım o iğrenç deniz kestanesi gibi gülüyordu, süslü suratı kendinden emin bir güvenle parlıyordu.

Gece bitmeden önce kaldırım taşındaki bir börek gibi fırlamayı umuyordu.

Yanımda oturan Justin'e "Sularımın içinde," diye çıkıştım. "Düşüncesi bile titretiyor. Bu istek karşısında umutsuz olmadığımı söyle bana."

"Kraliyet soyu, kaderin saflığı ve haklı gücüyle yanıyor," diye cevap verdi yiğit bir kırkayak gibi. "Ailem bu şekilde yok edilebileceğine asla inanmadı. Hepimiz uzun zamandır bu günü bekliyorduk-"

"Sus!" Kükredim, bir elimi çenesine vurarak onun dırdırını susturdum.

Bir birinci sınıf öğrencisi ortaya çıkmıştı. İlk. Elbette ilk olacaklardı.

Ama bu yaratık erkekti, saçları buzlu uçlarla renklenmişti ve bu da onu olması gerektiğinden emin olduğum bir aptaldan başka bir şey yapmıyordu.

Eğer burada olsalardı, ayaktakımının önünde yürümeleri gerekmez miydi? Tantana neredeydi? Kraliyet muhafızları? Atlar? İhtişam? Şenlik?

"Ah, gökyüzündeki parıldayan yıldızlar, tamamen başarısız oldum," diye soluk soluğa kaldım, nefes alamıyordum çünkü bu sönük akşamın, planlayanın ben olmam gerektiğini fark etseydim önlenebileceğini fark ettim.

Ama böyle olacağına inanmaya cesaret edememiştim. Hazırlık yapmamıştım. Ne bir çiçek, ne de kağıttan bir şapka. Ne bir tantana, ne bir parti, ne de gerçek kraliçelere layık bir kutlama. Sadece kraliyet kıçlarını silmeye değmeyecek bir kartın flopu. Hepimizi lanetlemiş miydim? Bu yüzden mi talihsiz yüzler mırıldanarak ve mırıldanarak, ısıltılı bir kayaya bakan bir grup şaşkın fok balığı gibi kapılardan içeri girdi? Sanki daha önce hiç en saf metalden oyulmuş ve hepimize yaşam sunmaya tenezzül eden gök cisminin şeklini somutlaştırmak için yaratılmış bir binaya girmemişler gibi, tepelerindeki bronz çatıya nasıl da aval aval bakıyorlardı.

"Hey, Grus!" diye seslendi Max, bir an için dikkatimi çekti, gözlerim anında onun dolgun fiziğine kaydı. "Bütün hafta boyunca bu anı mı düşündün? Çünkü sadece heyecandan bile boşalmaya hazır görünüyorsun."

Kaba yorumlara sinirleniyor, yetersiz bir ton balığı olduğu için ona acıyordum, şüphesiz kendi sönmüş somon balığı maskaralıklarını yansıtan nahif imalardan başka bir şeye indirgenmemiştir.

"Bir bayanın ne zaman orgazm olacağını bilecek becerilere sahip olduğundan çok şüpheliyim, seni kaba saba herif. Bu yüzden lütfen gözlerini suratımdan çek ve reddedilenler yığınındaki diğer itlerle oyalanmaya devam et," diye cevap verdim.

Ama ne yazık ki, onda zerre kadar asalet olmadığını bilmeliydim, çünkü başımı çevirir çevirmez elini uzattı ve hava sihrini kullanarak kartı elimden kaptı.

Sersem bir balina olduğu için ona lanet okudum, kaşlarımı çatarak ona baktım, kendi büyüüm derimin yüzeyinde gümbürdüyordu, çünkü oraya gidip yırtık pırtık biblomu almak ya da kraliçelerim geldiğinde onları fark etmek için en iyi konumda kalmak arasında bocalıyordum.

Max, semender pırzolarlarının üzerinde hınzır bir sırıtışla kartı havadan kaptı ve ayaktakımının geri kalanı bitmek bilmeyen saatler süren emeğimin sonuçlarına bakmak için yaklaştı. "Geri ver onu seni istiridye elli ahmak!" diye bağırdım.

Onlara doğru bir adım attıktan sonra durdu ve yeni öğrencilerin içeri girmeye devam ettiği kapıya baktı.

Ne seçim ama. Ve yine de bu bir seçim değildi. Benim hanımlarımın yanında onlar bir hiçti. Kuduz bir pirenin ayakkabısındaki kir. Hiçbir şey.

Varisleri ve çalıntı kartı unuttum. Çalışmalarımın zaten gerçek kraliçelerin dikkatini çekmeye değmeyeceğini biliyordum, bu yüzden belki de buna bakarak gözlerini karartmamaları daha iyiydi.

Caleb Altair eserimi ateşe verirken gözümün ucuyla kırmızı bir parıltı gördüm ama izlemek için dönmedim, bakışlarım yaygara koparan öğrencilerin arasındaki boşluğa sabitlenmişti, odanın gürültüsü bunaltıcıydı, beklenti beni deliliğe sürüklüyordu.

Ve sonra her şey kayboldu.

Dünya dağıldı, parçalandı, kendini yeniden birleştirdi ve hepimizi yöneten yeni, daha parlak bir güneş vardı.

Sadece bir tane de değil. İki tane. İki güzel varlık, gelişlerine dair en ufak bir trompet sesi bile duymadan değersizlerin huzuruna çıkıyorlardı - tabii yakındaki Justin'in sesi bastırmak için kalçalarını sıkarak çıkardığı gergin sesi saymazsanız, ama ne kulaklarım ne de naçizane burun deliklerim buna izin verdi. Önemli değildi, çünkü hiçbir şey dikkatimi onların gelişinden uzaklaştıramazdı.

Parlaklıkları herkesin görebileceği kadar açıktı, ışıltıları göz kamaştırıyordu. En nemli simitlerin üzerine damlayan tereyağından bile daha yumuşak görünen koyu bronz tenlerine, en parlak yıldızlardan bile daha parlak, bir snagoonun kabuğundan daha parlak saçlarına bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Gözleri hayat elması kadar yeşil, dudakları çiçek açma arzusuyla dolup taşan iki gül yaprağıydı. Onlar... görkemliydi.

Nefes alamıyordum. Ayağa kalkamadım.

Beni burada ayaktakımının arasında göremeseler de önlerinde secde etmem gerekiyordu. Kendimi onların ayaklarına sermeli ve onlara sonsuz sadakatimi ilan etmeliydim.

Prenseslerim, babalarının ölümünün bu boş krallıkta bıraktığı yıkımın küllerinden yeniden doğmuşlardı.

Tırnaklarım Justin'in kalçasına hilal şeklinde oyuklar açarken, o benim tarafımdan bakıyor, merak bizi mest ediyordu.

İçime çekmeye cesaret edemedim.

Sadece baktım. Ciğerlerim yanarken ve kulaklarım nefes alma ihtiyacıyla çınlarken bile, ama buna layık değildim.

onların soluduğu havayı solumak.

I oldu Hiçbir şey, Hayır Bir. A Pire at ve
ayaklar . yıldız ışığının kendisinden doğan
iki tanrıça.

Ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla haykırıyordu. Ama
yapamadım.

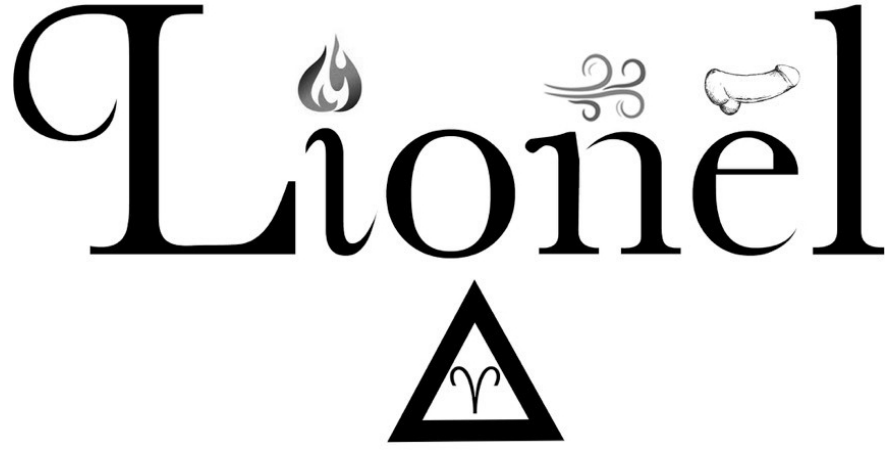
Ben yapmazdım.

I. Öyleydi. Değildim. Değmezdim.

Büyük bir hızla sönen bir balona benzemeyen bir sesle,
karanlık görüşümü tüketti ve sandalyemden fırlayıp benim
gibi değersiz bir ahmağın ait olduğu yere düşerken artık
tüm kalbimin sahibi olan güzel kızları gözden kaybettim.

ORION

Zodyak Akademisi 3: Hesaplaşma'da Darcy'nin mavi saçlarıyla kapısına geldiği gecenin alternatif bir bakış açısı

BİRİNCİ BÖLÜM

Lionel'in ininden...

TOrionlar. Aileleri benim elimle bir araya geldi. Gençliğimde elde ettiğim bir zaferdi bu. Stella. İyi yetiştirilmiş bir güzellik, çok da güçlü.

Stella'nın gözü benim güzel dış görünüşüme birden fazla kez takıldı ve bana olan takıntısı yıllar geçtikçe daha da derinleşti. Aletimin ilgisine layık bir numuneydi, ancak evlilik verimliliği açısından bundan fazlası değildi - sonuçta doğru soydan gelmiyordu. Onu bu konuda eksik bıraktım ve zarif Ejderha Catalina şeklinde çok daha uygun bir eş aldım. İlk başlarda hünerlerimden kolayca etkilendi, ancak zaman geçtikçe karım kendi fikirlerinde daha güçlü hale geldi ve Stella onu tekrar hizaya sokmanın anahtarıydı. Karanlık Zorlama. Sadece Fae türünün en büyükleri tarafından kullanılacak şiddetli bir güç. Stella'nın öğretilerini pek çok uygun şekilde kullandım.

Mümkün olduğunca Savage King ve karım üzerindeki hakimiyetimi de güvence altına alıyorum.

Evet, Stella gerçekten de harika bir araçtı ve Azriel Orion ile evlenmesini ayarladığımda daha da iyi oldu. Vahşi Kral'ın kulağına sahip olan ve böyle kişisel bir ilişkiden kurtarılması gereken bir adam. Stella'yı onu baştan çıkarması için cesaretlendirdim ve o da beni memnun etmek için bunu yaptı, Stella'nın ona olan ilgisi Azriel'in bir süreliğine dikkatinin dağılmasına neden oldu, ancak iki halef doğurduklarında daha da arttı. Ailesine olan tutkusu çok kolay manipüle edilebiliyordu ve Karanlık Zorlama'nın bir dokunuşuyla Vahşi Kral ve karısından uzaklaştı, aralarındaki bağ çok kolay bir şekilde koptu. Bu boşluğa kendimi yerleştirdim, Azriel ve Stella'yı kendi amaçlarım için kullanırken, büyüyen yavrularının hünerlerini not ettim.

Azriel en büyük oğlu Lance'e kara büyü'nün yollarını çok genç yaşta öğretmişti ve çocuğu Darius'un hayatına yerleştirmek neredeyse çok kolaydı. Aralarındaki bağ çok kuvvetliydi ve Varis'ime olan faydası aşikârdı; kara büyü bilgisi ona ileriki yaşamında bu tür konularda Darius'un danışmanı olarak bir pozisyon sağladı. Yıldızlardan onları Koruyucu Bağ ile bağlayacağımı biliyor muydum? Belki de bu düşünceyle bir iki kez oynamıştım. Ama özenle hazırladığım tüm planlarıma rağmen, Lance Orion'un ihanetinin geldiğini bir şekilde hiç görememiştim. Bana olan kızgınlığı tahmin ettiğimden daha güçlüydü ve Vega ikizlerinin dönüşünü takip eden yılda zayıflıkları belirginleşti. Aletin kaprisleri tarafından yönetilen bir adam, hiç de adam değildir...

İKİNCİ BÖLÜM

Orio:

Zodiac'ı oldukça sert vuran bir fırtına var ve hava raporunda yoktu. Arkadaşının bu işe karışmış olma ihtimali var mı?

Noxy:

Evet ve daha da kötüleşecek. Dante kötü bir ruh halinde. Şu anda tüm Solaria'nın üzerine fırtınalar yağıyor ve henüz Celestia'ya bile ulaşamadı.

Orio:

Lionel amcıklık yapıyor, sanırım?

Noxy:

Nasıl tahmin ettiniz?

Orio:

Sanırım eninde sonunda sevimli rolünü bırakmak zorunda kaldı.

Noxy:

gülme emoji

Ejderha Loncası'nı Celestia'da süslü bir hafta sonu tatili için çağırdı ve Nimfleri tartışmak için bir savaş konseyi gibi giyiniyor. Ancak Dante'nin nelere katlanacağına bir göz attım ve bana çok fazla gevezelik, kokteyl ve saçmalık gibi görünüyor.

Orio:

Yıldızlar ona yardım eder. Bütün hafta sonu mu?

Noxy:

Korkunç, değil mi? Ama Dante'nin kendini eğlendirmek için aklında birkaç oyun olduğunu gördüm ve En azından yalnız değil.
Gecenin tadını çıkar, Orio. Sanırım ondan daha iyi bir akşam geçireceksin.

Orio:

Ne gördün?

Noxy:

Belirli bir şey yok.

I Plüton Ofislerine adım attım, Atlas'ımı bir kenara koydum ve hava kalkanımı dağıtarak dışarıda yağan yağmura karşı beni kuru bıraktım. Oradaki tek Fae'yi bulup durakladım.

Kalbimi bir anda boğazıma düğümleyebilecek bir çocuk. Bakışlarım Darcy Vega'dan, onun peşinden başıboş bir köpek gibi dolaşan o iğrenç tada sahip çocuğa kayarken dişlerim sıkıldı.

"-Hadi ama güzelim, sana benimkini gösterdim, seninkini de görelim." Polaris Darcy'ye doğru hamle yapınca Darcy güldü, dans ederek ondan uzaklaştı ve çantasını arkasında tuttu.

"Hayır! Bu bir sürpriz," diye ısrar etti, kollarını ona dolamış, çantasına ulaşmaya çalışıyordu. Darcy'nin kahkahası tavanda yankılandı ve Polaris kayışı çekiştirirken Darcy tezgâha doğru tökezledi.

"Haydi! Paketini göreyim Darcy," diye ısrar etti ve elini çantasına soktu.

"Diego," diye uyardı ve işte o an kırmızıyı gördüm. İçimde bir şeyler koptu ve aniden hızla hareket ederek Polaris'e çarpıp yere düşmesine neden oldum. Çantasından ne aldıysa düşürdü ve lobide sekerek ilerledi ve ben de göğsüm kabarmış ve kanımda kaynağını bilmediğim bir vahşetle Darcy Vega'ya bakakalmıştım.

"Bu da ne?" diye sordu, Polaris'in ayağa kalkmasına yardım etmek için aceleyle yanına gitti. Çocuk başını ovuşturdu, gözlerinde öfkeyle bana bakıyordu ve eğer bana bir dövüş için meydan okumak isterse, ona tekrar haddini bildirmekten çok mutlu olurdum.

Az önce lanet bir psikopat gibi davrandığımı fark ettiğimde parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı ve nedenini tam olarak bilmiyordum. Sadece ona hayır dediği anda savunmaya geçmiştim ve o da durmamıştı. Her neyse kırmadığımı umarak Darcy'nin paketini almak için hareket ettim, ama kaldırdığımda içinde herhangi bir parçanın şingirdediğini duymadım. Belki de zarar görmeden kurtulmuştu.

Darcy onu benden almak için bir adım öne çıktı ama Polaris onun elini tuttu ve sanki parlak şapkalı bir şövalyeymiş gibi onu benden uzaklaştırdı.

Buradaki kötü adam bendim. Bunu gözlerindeki kaynayan bakışlardan anlayabiliyordum. Ve evet, belki de aşırı tepki göstermiştim ama şimdi Polaris'in eli benim - Darcy'ninkini - sıkıca sarmışken yeterince ileri gitmediğimi düşünmeye başlamıştım. Dişlerim uzadı ve öfke göğsümde bir savaş melodisi oluşturdu.

Çek şu lanet ellerini onun üzerinden.

Ona saldırmak, yere fırlatmak ve bir daha ona dokunmamasını istemek istedim. Ama bu çılgınca düşünce, kafamın içinde bana böyle bir şey yapmaya hakkım olmadığını söyleyen çok daha mantıklı bir ses tarafından kontrol altında tutuldu. Eğer onu bırakmasını isteseydi, elini çoktan çekmiş olurdu.

"Bana zarar vermeyecek." Darcy Polaris'e baktı ama ikna olmuş görünmüyordu. Bu ifadesinde haklı olsa da, Polaris'in içten içe burada tehlikede olanın kendisi olmadığını bildiğini tahmin ediyordum.

Hasar kontrolü. Yapmam gereken buydu. Profesörleri olarak onlar üzerindeki konumumu yeniden kazanmak.

"Aer'den on puan," diye homurdandım ve paketi Darcy'nin ayaklarının dibine fırlatarak ona da diğer herkese yaptığım gibi pislik muamelesi yaptım.

"Ne için?" Diego tereddüt etti. "Biz yanlış bir şey yapmadık."

Ona soğuk soğuk baktım, hâlâ benimle mücadele ettiğine inanamıyordum. "Benimle ters mi konuşuyorsun Polaris?" Onu tekrar cezalandırmam için bana bir sebep vermesini umarak hırladım.

Darcy elini Diego'nun elinden kurtardı, eğilip paketini aldı, çantasına tıktırdı ve dudaklarını büzerek bana baktı. İşte böyle. Denge yeniden sağlandı.

Sinsice uzaklaştım, personel posta kutularının olduğu uzun bir sıraya yöneldim ve benimkini çekiştirerek açtım, içinden bir avuç dolusu mektup aldım.

"Haydi," diye mırıldandı Polaris Darcy'ye, vampir kulağım bunu hiç sorun etmeden algıladı. "Sanguijuela'yı kendi haline bırakalım."

Kanımdaki sıcaklık yükseldi, omurgam dikleşti. Korkak herif yüzüme karşı bile hakaret edemedi; korkmuş küçük bir sincap gibi mırıldanmak zorunda kaldı.

Ayak sesleri kapıya doğru yöneldi ama Polaris'in yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmeden gitmesine izin vermem mümkün değildi.

"Bana ne dedin sen?" En sakın, en ölümcül sesimle sordum.

Onlara doğru ilerlediğimde ve etraflarında döndüklerinde korkusunun kokusunu alabiliyordum. Polaris sanki onu gazabımdan koruyabilecekmiş gibi Darcy'ye yaklaştı.

Avıma dik dik bakarken harflerim avucumun içinde ezilmişti ve Polaris'in dizlerinin titrediğini neredeyse duyabiliyordum.

"Sana kan emici dedim," dedi Polaris ama sesi korkuyla çatallaştı. "Bu bir hakaret değil, sadece bir gerçek."

Bu kelimeyi duyunca dişlerimi gösterdim. Elbette, ben bir kan emiciydim. Ama bunu söyleme şekli tiksintiyle lekelenmişti. Sanki benim türüm ona itici geliyormuş gibi. Ama ben neyi itici buluyordum biliyor musunuz? Omurgasız, titreyen Fae'lerin bitirmeye cesaret edemedikleri kavgaları başlatmalarını. Ama şimdi müzikle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Çünkü Zodiac Akademisi'nde, sonuç ne olursa olsun ayağa kalkar ve kendiniz için savaşırdınız. Kimse destek vermezken siz kendinizi desteklerdiniz, çünkü Fae olmanın anlamı buydu. Yani benden nefret mi ediyordu? İyi. Bu umurumda bile değildi. Ama eğer bana doğrudan meydan okumaktan korkuyorsa, o zaman ona korkak mırıldanmaları hakkında ne düşündüğümü gösterecektim.

"Profesör," dedi Darcy yumuşak bir sesle ve dikkatimi ona yöneltmemi istedi. "Bununla bir şey kastetmedi, değil mi Diego?"

O pislığe baktım, dudakları kıpırdadı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Ne bir mırıltı ne de bir gıcırtı. Bu kız bazen kendi iyiliği için fazla ölümlüydü. Barışı korumak öğrencilerimde pek rastladığım bir özellik değildi ama bakışlarım onunkileri yakarken, ruhum onun iradesine boyun eğme dürtüsüyle çekildi. Arkadaşına saldırmamı istemiyordu, bu çok açıktı. Ama fiziksel olmadan da ona zarar verebilirdim.

Omuzlarımı geriye attım ve içimdeki canavarı sakinleştirmek için yavaş bir nefes aldım. Sonra Darcy'nin etrafından dolanıp Polaris'in kulağına doğru eğildim ve gözle görülür bir şekilde titreyerek altımda küçüldü.

"Sevgili günlük," diye alay ettim. "Bugün neredeyse şerefsiz Kardinal Büyü profesörüm tarafından öldürülüyordum. Ona bir daha asla cevap vermeyeceğim çünkü bir dahaki sefere gerçekten bir ceset torbasında olacağımı düşünüyorum." Uzaklaşmak için hamle yaptım,

sonra duraksadım ve onu en iyi nasıl yok edeceğime karar verirken hesapçı bir sırtışıla bir kez daha yaklaştım. "Not: Darcy Vega'ya büyük bir aşk besliyorum ama o bunun farkında değil gibi görünüyor. Merak ediyorum

öğrendiğinde ne diyecek?" Kapıdan fırtınanın içine doğru yürüdüm, hava büyümlle yağmuru uzak tutmak yerine üzerime yağmasına izin verdim.

Kanımı dondurdu ve Asteroid Place'e geri dönerken göğsümde bir pişmanlık ağırlığı oluşmaya başladı. Çünkü dağ evimin önüne geldiğimde ve kapıyı açtığımda zihnimde görebildiğim tek şey, gördüklerinden hoşlanmayan iki suçlayıcı yeşil gözdü.

Kapıyı iterek kapattım ve banyoya girmeden önce elimdeki mektup tomarını mutfak tezgahına fırlattım. Sırılsıklam kıyafetlerimi çıkardım, büyük duş ünitesine girdim ve ısıtılmış su cildimin üzerinde gezinirken iç çektim.

Gergindim, kaslarım bu akşam elde edeceğimden şüphe duyduğum bir dövüş ihtiyacından dolayı hâlâ gergindi. Bir çıkışa ihtiyacım vardı. Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım vardı.

Suyu kapattım, kendimi kurulamak için hava kullandım ve yatak odama fırladım, bir çift siyah eşofman altı giydim ve kurtuluşumun beklediği mutfağa doğru ilerledim.

Burbon. Orada, tezgâhın üzerine tünemiş, göğsümdeki düğümü çalmaya ve beni yarına kadar unutkanlığa boğmaya hazır. Ama şişeyi almak için uzandığımda tereddüt ettim, parmaklarım bardağa bastırdı.

Son zamanlarda daha iyiydim. Dürtülerime daha sık direniyordum. Çünkü bir önlem her zaman ikiye, iki de üçe yol açıyordu. Sonra da siktir olup gidiyorduk ve orada hiç iyi bir şey olmuyordu. Genelde umurumda olmazdı. Direnmenin ne anlamı vardı ki? Yarını daha iyi yapmayacaktı. Clara'yı geri getirmeyecekti. İçimdeki bozukluğu düzeltmezdi.

Yine de...

Elimi yüzümde gezdirdim, Darcy Vega'nın o parlak yeşil gözleri hâlâ kafamın içindeydi. O bakıştan hissettiğim bir yargılama duygusu ya da hayal kırıklığı değildi. Sadece bana her baktığında gördüğü o hıyar olmamak istiyordum. Hayatta hiçbir beklentisi olmayan ve tek zevki bu olan alkolik ezik profesör.

dünya, öğretmesi gereken öğrencilere eziyet etmekten geliyordu. Çok daha büyük bir hayata giden bir yoldaydı. Tahtlar ve Konseyler ne olursa olsun, bunların peşinden hiç gitmemiş olsa bile, yine de tüm Solaria'daki en güçlü Fae'lerden biriydi. İsteddiği her hayali gerçekleştirebilirdi. Hayatı boyunca ihtişamlı bir yol açabilirdi ve bu sırada ben hala burada olurdum. Kimsenin olmadığı bir yerde sıkışıp kalacak, otorite sayesinde sahip olduğum güç kırıntısına tutunacaktım, çünkü artık sahip olabileceğim tek şey buydu.

Ama yine de içmedim.

Bunun yerine şişeyi dolaba kaldırdım ve odama yöneldim, yolda raftan bir nümeroloji kitabı aldım ve yıkıcı olmayan bir zevk almaya karar verdim.

Bunu bir şekilde onun için yapıyordum. Daha iyi bir adam olmak, daha iyi bir seçim yapmak. Ama neden? Onu sahiplenmekle ilgili anlamsız bir kuruntu yüzünden mi? Zihnim her zaman onunla ilgili düşüncelerle doluydu, asla harekete geçemeyeceğimi bildiğim yasak düşünceler. En azından bir daha. O da istemediği sürece.

Bu gece atmosfer çatırdıyordu, yatak odamın penceresinin ötesinde çakan şimşekler ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Bu normal bir fırtına değildi, Dante'nin gücü gökyüzünden akıyor ve şu anda maruz kaldığı her neyse ona olan öfkesinin sinyalini veriyordu.

Ama havada başka bir şey vardı, beni kitabımdan uzaklaştıran derin, içten gelen bir duygu. Ve genellikle hiçbir şey beni kitaplarımdan alıkoyamazdı.

Duvardaki saate baktım, bu gece Nymph devriyeleri için görevde olmadığımı sevindim. Saniye ibresinin tik takları her zamankinden daha yüksek görünüyordu, her biri bir şekilde daha önemli, daha alakalıydı.

Atlas'ımı elime aldım ve tam o anda nabzımı hızlandıran bir mesaj geldi.

Darcy:
Ne yapıyorsun?

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve ona bir fotoğrafla cevap verdim; beni yatakta tişörtümü çıkarmış ve elimde kitabımla gösteriyordu. Bunun yanlış olduğunu, yine çizgiyi aştığımızı biliyordum ama bütün akşam aklımdaydı ve şimdi benimle konuşuyordu, durmasını istemiyordum.

Darcy:
Okuma...
Eminim o resmi silmenizi hatırlatmama gerek yoktur.
Ne yapıyorsunuz? (fotoğraflı
cevaplar son derece teşvik edilmektedir)

Darcy:
Daha önce arkadaşşıma kaba davrandığın için bir fotoğrafı
hak etmiyorsun.

Bir kahkaha attım. Pislik herif bunu hak etmişti.

Lance:
Polaris bela arıyordu. Ayrıca elleri senin üzerindeydi, bu
yüzden Vampir Yasası'nı suçlayabilirsin. Kaynağımı
korumak zorundayım.

P.S.
Bu resmi hak etmek için ne yapmam gerekecek?

Darcy:
Diego'ya saldırmanızın gerçek sebebini söylerseniz bir
resim alabilirsiniz.

İtiraf etmek zorunda kalacağımı anladığımda Atlas'ımın kenarına vurarak iç çektim. Ama gerçek, benim hakkımda hoşlanmayabileceği bir itiraftı.

Lance:

Güzel.

Başka bir erkeğin ellerini üzerinde görmek, bir daha sana bakamasınlar diye gözlerini oymak istememe neden oluyor.

Darcy:

Bu çok karanlık.

Hiçbir fikrin yok güzelim.

Lance:

Bu doğa, bebeğim
;) Fotoğrafım
nerede?

Bir fotoğraf geldi ve kalbim hafif bir kıkırdamadan önce kalktı, fotoğrafta başının üzerinde bir yastık kılıfı vardı.

Lance:

Kahretsin, yastık kılıfı fetişimi nereden biliyorsun?

Darcy:

Saçımla ilgili bir karar verdim.
Görmene izin yok.

Yatağımda doğruldum, ne için gittiğini bilmek istiyordum.

Lance:

Bekle, neden izin verilmiyor?
Yeşil mi mavi mi?
Yoksa yanlış mı düşünüyorum?

Lütfen bana Max Rigel gibi mohawk yapmadığını söyle.

Yine de, muhtemelen seni hala çok isterdim. O şerefsiz Capella saçını aldığı anda kesinlikle istemiştim.

Cevabımı bekledim, az önce söylediklerim yüzünden damarlarımdaki sıcaklık artıyordu. Kahretsin, ondan hoşlandığımı bilmiyormuş gibi değildi ama bunu bu şekilde ortaya dökmek beni gerdi. Özellikle de hâlâ cevap vermediği için.

Mesaj gelmeyince iç çektim, bir tane daha göndermeyi düşündüm ama bu konuda Fae gibi davranmayacaktım. Ona duyduğum arzuyu artık kabullenmeliydim, saçma sapan geri adımlarla sulandırmamalıydim.

Yine de zihnim kitaba geri dönemedi, gözlerim sürekli Atlas'ıma kaydı. Muhtemelen az önce uyuyakalmıştı, ya da hala onu istediğini söyleyen dangalak profesörüne nasıl cevap vereceğini düşünüyordu, ya da belki de gece geç saatlerde takıldığı kıza kapıyı açmakla meşguldü ve şimdi onun altındaydı ve-

Düşüncelerimi olduğu yerde bıraktım ve kitabımı omurgasını bükecek kadar sıkı kavradığım için küfrettim.

"Lanet olsun." İlk kez aşık olan bir ezik gibi davranıyordum.

Kitabı yatağa fırlatıp salona geçmeden önce iki dakika kadar okumaya devam etmeye çalıştım.

Gabriel ne yapacağını bilirdi. Ama sonra bir Kahin'e bir öğrenci için böyle hissettiğimi söylemenin, muhtemelen Darkmore'daki geleceğime dair güzel bir resim çizeceği anlamına geldiğini hatırladım. Ve bu gerçekliğe karşı kayıtsız kalmayı tercih ettim, bunun asla gerçekleşmeyeceğini varsaydım, çünkü gerçekleşme olasılığını düşünmek kabul edilemeyecek kadar korkunçtu. Kahretsin, ömrümün sonuna kadar burada öğretmenlik yapmaktan daha kötü bir kader olurdu bu. En azından burada biriydim, o biri kimsenin sevmediği bir pislik olsa bile. Darkmore'da ise dış dünya tarafından unutulacaktım,

Orada Fae türünün en kötülerıyla birlikte çürümeye terk edildim ve büyük olasılıkla cezam bitmeden kendimi kanlı bir ceset torbasının içinde buldum. Hayır, kafese kapatılmış bir hayvan gibi oturma odamda volta atarken ve elimi sakalıma sürerken ufkumda böyle bir kader yokmuş gibi davranmaktan çok memnundum.

Kapı hafifçe çalındı ve kaşlarımı çatarak durakladım, gerçekten duyup duymadığımdan ya da yağmurun bana oyun oynayıp oynamadığından emin değildim.

Kontrol etmek için yanına gittim, kapıyı açtım ve karşımdaki güzel yaratığı görünce nefes almayı unuttum. Darcy Vega paltosunun içinde sırlısklandı, yanakları renkten renge girmişti. Saçları koyu maviydi, telleri yanaklarına yapışmış ve omuzlarından aşağı sarkıyordu, gece gökyüzünün rengindeydi. O gözler ruhumda delikler açarken boğazım düğümlendi.

"Mavi," dedi, nefesi bir buhar bulutu halinde önümde yükseliyor ve bana ne kadar soğuk olduğunu kanıtlıyordu. Ve bu kelimenin ona sorduğum soruya bir cevap olduğunu biliyordum. Mavi ya da yeşil. Mavi benden hoşlandığın anlamına gelir.

Bu onun beyanıydı, beni istediğini itiraf etmesiydi ve onu burada bulduğum için kafam o kadar karışmıştı ki ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim, aniden ortaya çıkmasıyla dilsiz kaldım.

"Ben sadece... sana bunu söylemeye geldim," dedi ve sessizliğimi reddetme olarak algılayıp geri çekildi.

Ama onu bırakırsam lanet olsun.

Gecenin karanlığında kaçamadan elini yakaladım, onu içeri sürükledim ve kapıyı iterek kapattım. Onu kollarımla sıkıştırdım, orada tuttum ve ona bakarken bir elimle kapıya bastırdım.

"Bunun çılgınca olduğunu biliyorum," diye fısıldadı.

Saçlarından durmadan su damlıyordu ve ben uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve ısıtılmış havayı saçlarını kurutmak için kullandım; saçları yumuşacıktı ve omuzlarının etrafında parlıyordu, böylece gerçek rengine hayran kalabiliyordum. Havanın vücudundan aşağıya doğru inmesine izin verdim, her parçasını kuruttum ve

tenine yapışan soğuk, gözlerim onunkilerden dudaklarına, tekrar mavi saçlarına düşüyor.

"İçeri gel o zaman." Arkamı döndüm, mutfağa doğru ilerledim, nefes almak, düşünmek, işlemek için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

"İçki?" Zaman kazanmak için aradım. Çünkü gerçekten de odadaki sıcak fili ele almam gerekiyordu. Onun buraya gelmesi daha fazlasına yol açabilirdi ve yıldızlar adına daha fazlasını istiyordum. Ama daha fazlası tehlikeliydi. Daha fazlası, Darkmore'da olasılığını kesinlikle göz ardı ettiğim kanlı ceset torbasına eşit olabilirdi. Yine de en azından mutlu bir adam olarak ölebilirdim.

"Sadece su." Ceketini ve ayakkabılarını çıkardığını duydum, dikkatimi elimdeki işe verdim. İki bardağa su doldur. Çok basitti. Peki neden odaklanmak imkansızdı?

Sonunda başardım, döndüğümde Darcy'nin telaşlı bakışlarla yatak odama doğru baktığını gördüm. Açıkta bırakan bir pijama giymişti, ince beyaz bluzu göğüs uçlarını ortaya çıkarıyor ve bu manzara karşısında sikimin sertleşmesine neden oluyordu.

Mutfak tezgâhına yaslandım ve gözleri sonunda tekrar benimkileri bulurken onu izledim.

Boğazını temizledi ve çıkışa doğru bir adım attı. "Aslında... Sanırım gitsem iyi olacak."

Gitmek mi? Bu kelime kafamın içinde bir top gibi patladı.

O bir adım daha atamadan, bir anda önüne fırladım, onu kanepenin arkasına sıkıştırdım ve ona sulardan birini uzattım.

"Hayır," dedim. "Kal."

Başını salladı, bardağı benden aldı ve bacakları benimkilere sürtündü, o tek dokunuş daha fazlasına ihtiyaç duymamı sağladı. Çok daha fazlasına. Bardağından bir yudum aldı, o suyu iki yudumda yutarken bakışları benimkine kilitlendi, ben de benimkiyle aynı şeyi yaptım.

Sonra onun boş bardağını aldım, yanından uzandım, eğilirken omzum onunkini sıyırdı ve bardakları üzerine yerleştirdim.

kanepenin ucunda bir masa.

"İçmiyor musun?" diye nefes aldı.

"Hayır." Ellerimi onun iki yanındaki kanepeye koyarak yaklaştım. Zihnimi herhangi bir içkiden daha fazla boşaltıyorsun.

"Ve sen içmiyor muydun?" Kaşlarını kaldırdı ve bu sözlerdeki suçlama karşısında sonunda ağzımı bir gülümseme kapladı.

"Hayır." Elini tuttum, parmaklarım onunkilerle iç içe geçti ve daha yakına eğildiğimde nefesi kesildi, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu, ama istediği şeyin bu olduğunu açıkça söyleyene kadar bunu daha ileri götürmeyecektim.

"Buraya geldiğim için kızgın mısın?" diye sordu kaşlarını çatarak, belli ki ruh halimi anlayamamıştı. Böyle ketum bir pisliktim ama rol yapmayı bırakmalıyım. Bu açıklamanın benim için ne anlama geldiğini görmesine izin vermeliydim.

Başımı eğdim, ağzım omzunun bronz tenini sıyırdı, onun o tek tadı beni mahvolmanın eşiğine getirdi. "Hayır."

"Tüm söyleyebileceğin bu mu?" diye sordu, başımı kaldırıp elimi yanağına götürdüğümde, parmaklarım lacivert saçlarına dolanırken açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Büyüleyiciydi, hiçbir kelimenin hakkını veremeyeceği kadar büyüleyiciydi.

"Hayır," dedim sırtarak, bana daha da kızarken onunla dalga geçerek.

"Kes şunu," diyerek göğsümü itti ama ben geri iterek aramızdaki mesafeyi kapattım. Çıplak göğsüm onun sıcaklığına bastırdı ve meme uçlarının sıyrıldığını ve göğüslerinin bana karşı şiştiğini hissettim, bu da beni bir arzu hırıltısını yutmaya zorladı.

"Ne söylememi istersiniz?" diye sordum.

"Buraya gelmemle ilgili herhangi bir yorum yapmadın," dedi sıkıntıyla ve hâlâ gitmeyi düşünüyormuş gibi çıkışa bir bakış fırlattı.

Çenesinden tutup bana bakması için geri çektim.

"Bir erkeğe bir saniye verin. Bir an sana burada sahip olmayı dileyerek mesaj atıyorum, sonra bir bakıyorum..." Eğildim, ağzının köşesini öptüm ve ondan bir yasak tat daha aldım. O benim en sevdiğim yaz lezzetleri, güneş ışığı, çilek ve coşkuydu. "İşte buradasın."

Kulağına doğru bir öpücük çizgisi çizdim ve parmaklarımı tekrar saçlarına soktum, o bana daha fazlasını istediğini söyleyene kadar umutsuzca istediğim şeyden küçük bir ısırık aldım.

"Başını belaya sokmak istemiyorum," diye fısıldadı, elleri kollarımdan yukarı kayarak hafifçe omuzlarımda durdu.

Parmaklarımı omurgasında gezdirdim, üstünün altından kaydım ve ipeksi teninin bana verdiği hissin tadını çıkardım. Dişlerimi kulağının kabuğunun üzerinde gezdirdim ve teninde bir ürperti belirdi, bana o kadar iyi karşılık veriyordu ki vücudunu tamamen ele geçirmem için can atıyordu.

"Orion," diye uyardı ve bu ismi kullandığımda içimde bir öfke parladı, bana akademide onun üzerinde sahip olduğum konumu hatırlattı.

"Lance," diye sertçe düzelttim. "Ve riskleri biliyorum." Elim omurgasında ilerledi, üstünü de önden yukarı kaldırdı, böylece çıplak tenimiz daha da birleşti ve beni cehennem gibi sertleştirdi. "Ama sen biliyor musun?"

Saçlarını omzunun üzerinden kaydurdım ve dudaklarımı bir adak olarak yeni çıplak etine doğru uzattım. Başını bir tarafa eğerek bana daha fazla erişim sağladı ve lanet olası sikime bir dua gibi gelen nefes nefese bir inilti onu terk etti.

"İstiyorum," diye nefes aldı ama bu yeterli değildi.

Parmağımı omzundaki sol askının altından geçirdim, sonra duraksadım ve başımı kaldırıp endişeli bir ifadeyle ona baktım. "Eğer bunu yaparsak, geri alamayız."

Bunun sonuçlarını gerçekten anlıyor muydu? İşler boka sararsa hapse girecek olan sadece ben değildim.

muhtemelen sınır dışı edilecekti. Kanun kanundu. Vega prensesleri için bile eğilmezdi.

Elini boynumun arkasına doladı ve beni aşağı çekerek yakıcı bir öpücükle dudaklarında buluşturdu. Onun için, benim için tüm endişelerim eriyip gitmişti, çünkü aramızdaki bu şeyi nasıl inkâr edebilirdik ki? Bu cinsel bir şehvetti ama bundan çok daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Adını bile koyamadığım bir şeydi. Sadece cevaplanması gerektiğini biliyordum.

Dilimi ağzına bastırdım ve o da beni önce belli belirsiz öptü, sonra bu deliliğe teslim olup kontrolü ele geçirmesine izin verdi. Sihrimizin bariyerleri aniden yıkıldı ve aramızdan g aktı, sihrinin baş döndürücü telaşıyla inledim. Bu yle şiddetli bir alevdi ki, daha önce hissettiklerimin hepsini geride bıraktı, gücü kıyıya vuran bir tsunami gibiydi. O da benim büyümü hissedince inledi, tüm bu g neredeyse kaldırılamayacak kadar fazlaydı.

Bacaklarının arkasından kavradım ve onu kanepenin arkasına oturması için kaldırdım, kalçalarının arasına girdim. Parmak uçlarını şortunun kenarlarına kadar kaydı ve kafamda belli belirsiz bir netlik damlası patlarken orada durakladı. "Eğer sen istiyorum Ben iinDur, söyle Ben için Dur." I dedi Nefes nefese, bacaklarını belime doladı.

"Tamam, durma," diye nefes verdi ve ben onu kendime doğru çekerken, ona yarın doğacak güneşe duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyaç duyarken ciğerlerinden baş döndürücü bir kahkaha döküldü.

"Seni acı çektirecek kadar istiyorum Mavi," diye itiraf ettim, ona olan arzum hiç bitmeyen bir işkenceydi. Onun akıllı ağzını, meraklı zihnini ve tüm güzelliğini düşünmeden edemiyordum.

Gülümsedi, ellerini omuzlarımda gezdirdi ve tırnaklarını derime geçirdi, acının ısırığı içimde vahşi bir açlığı ateşledi.

"O zaman bana sahip ol," diye emretti ve prangalar ruhumdan düştü, tüm kısıtlamalar bu talep karşısında kayboldu.

Onu kollarımın arasına aldım, ellerim kalçalarının arkasında sıkıca dururken onu yatak odama taşıdım ve kapıyı tekmeleyerek kapattım. Döndüm ve onu kapıya doğru bastırdım, ağzımla onunkini sertçe buluşturdum ve onu sadece mitlerde ve efsanelerde okuduğum türden bir tutkuyla öptüm. Sadece birbirleri tarafından doyurulabilen, birbirlerinin en basit dokunuşlarına bile asla doyamayan aşıkların hikâyeleri.

Kalçalarımınla onu daha sıkı bir şekilde oraya sabitledim ve sikimin kalçalarının arasına sertçe bastırması inlemesine neden oldu, kalçaları esneyerek amını bana doğru sürüyor ve beni deli ediyordu.

"Kahretsin Mavi," diye homurdandım onu daha da sert öpmeden önce.

Geri çekildim, onu ayaklarının üzerine diktim, bunun tadını çıkarmak istiyordum. Parmaklarımı saçlarına geçirdim, ışıktaki saçlarına hayranlıkla baktım, koyu mavi rengi biraz parlıyordu. Bu kızın buraya onca insan arasından benim için geldiğine inanmak zordu. Ve bundan pişman olmayacağından emin olmak istiyordum.

Saçlarını serbest bıraktım ve susturucu bir baloncuk fırlattım, bakışlarım Darcy'nin üzerinde gezinirken o da aynı açlıkla bana bakıyordu. Şortunun büzgüsünü tuttum ve boğazımda bir hırıltıyla onu kendime doğru çektim.

"Hâlâ hayır diyebilirsin," diye hatırlattım ve o da sırtarak başını salladı.

Bu bakış nabzımı hızlandırdı ve bir an için kendimi onun profesörü gibi değil, sadece istediği bir adam gibi hissettim ve bu alışabileceğim bir duyguydu.

Ona eğik bir gülümseme verdim ve o da elini göğsüme koyarak beni niyetle yatağa doğru itti. Önden gitmesine izin verdim ama uzun sürmeyecekti.

Yatağın kenarına çöktüm ve o da kucağımda diz çökerken omuzlarıma bastırdı. Kalçalarını kavradım, onu sıkıca kendime çektim ve sert sikimin ona doğru sürüldüğünü hissedince nefesi kesildi. Onu ne kadar çok istediğimi inkar edemezdim, bedenimde tutuşturduğu ateş her saniye daha da derinlere iniyordu.

Boynunun arkasını kavradım, onu başka bir öpücüğe çektim, bu seferki daha yavaştı, onun tadını çıkarmak için zaman ayırdım. "Umarım şeftalini getirmişsindir," diye takıldım ve bir kahkaha Benden uzaklaşırken boğazından bir şeyler döküldü.

"Tam bir pisliksin." Omzuma vurdu ve kıkırdadım, ellerim şortunun arkasındaki kemerin altından kayarak kışını kavradı.

"Biliyorum." Sırıttım ve beni tekrar öpmek için hamle yaptı, ama ben ondan kaçmak için geriye yaslandım, aniden bir şeyin farkına vardım.

Ayağa kalktım ve onu yatağa bıraktım. "Şu tarafa uzan." İşaret ettim ve yatağın üzerinde çaprazlama kayarken bana kaşlarını çattı. Kahretsin, çarşaflarımın üzerinde çok güzel görünüyordu.

"Neden?" diye sordu eğlenerek gülerек.

Cevap olarak sıırıttım ve ben onu şehvetli bir bakışla izlerken gözleri vücudumu izlemek için aşağı kaydı.

Aşağı uzanarak sağ ayağını tuttum ve elimi bileğine doladım. Oradaki hassas deriyi okşadığımda kıpırdandı ve gülmeye başladı.

"Gıdıklanıyor musun, Mavi?" Parmaklarımı topuğunun üzerinde gezdirerek alay ettim ve benden kurtulmaya çalışırken sırtı kamburlaşarak inledi.

Karanlık bir kahkaha attım, elimi baldırının arkasında gezdirdim ve ayağını yalnız bıraktığımda rahatlayarak iç çekti. Elim daha yükseğe çıktı ve yatağın üzerinde sürünerek onun üzerine çıktım ve gözlerimiz buluştuğunda kahkahası kesildi. Dizlerim uyluklarının iç kısımlarına bastırdı ve tereddüt ettim, onu bunu yapmamızın olası sonuçlarından korumam gerektiğini biliyordum.

"Durma," dedi kararlı bir şekilde ve ben kalbinin vahşi atışını duydum. "Bunu istiyorum."

İçimi heyecan kapladı ve artık geri dönüş olmadığını biliyordum.

"Bana ne kadar olduğunu göster," diye homurdandım ve bu sözler üzerine gözleri parladı.

Elimi tuttu ve yumuşak dudaklarına götürerek parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. Sonra avucumu boēazına, gēslerinin ve karnının kabarıklıēına doēru yönlendirdi, beni bel kemerinin altına götürürken derin bir nefes aldı ve elimi teninin benimkine karşı hissiyle karıncalanmaya bıraktı.

Parmaklarımı sırlsıklam amının üzerinde kaydırırken yemin ettim, onu benim için o kadar ıslak buldum ki sikimin ucu ihtiyaçtan seēirdi. Elini çekerek kurtardı, onun yerine boynuma dolamak için uzandı ve beni daha da yakınıma çekti. Onu kızdırmaya baēladıēımda kalçalarını daha da araladı, parmaklarım dar deliēinin üzerinde kayıyor ve nefes nefese bir inilti bırakıyordu. Bu ses benim felaketim oldu ve eēildim, baēparmaēımı klitorisine doēru çevirirken aēzım onunkine çarptı, kalçaları benimle buluşmak için kalktı.

"Kıpırdama," diye emrettim kalın bir sesle, işkenceme devam ederken, onun böyle olmasından zevk alıyordum, benden daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Başını salladı ve ben de ona doēum kontrol büyüsünü yaptım, elimi sıcak tenine bastırdım ve büyünün üzerine akmasına izin verdim. Ne yaptıēımı anladıēında gözlerimiz kilitlendi, gözlerindeki parıltı yaptıēım için mutlu olduēunu söylüyordu.

Beni kendine doēru çekti ve ben de kolaylıkla isteēine boyun eēdim, aēırlıēımı ona verdim ve elimi şortundan kurtardım. Üstünü başının üzerinden çekti ve ben zevkle inledim, sol gēsn avuladım ve dilimi sertleşmiş meme ucunun üzerinde gezdirdim. Dişlerim tenini sıyırdı ve tüylerim diken diken oldu, dilim sert tepenin üzerinde gezindi ve dudaklarından bir lanet çıkardı.

Baēparmaēım diēer gēsnn üzerinde gezindi ve dokunuşuma doyamıyormuş gibi eēildi ve bu his karşılıklıydı.

Bacaklarını iki yanına kaldırdı, ben ařaēı doēru inerken eli kürek kemiklerimin üzerinde gezindi, aēzımı gēslerinin üzerinde gezdirdikten sonra çıplak karnına doēru

Çileklerin tadı dilimi kaplıyordu. Elimi şortunun içine sokup parlak bacaklarından aşağıya doğru çekerken Darcy'nin beklentisini hissederek daha da aşağıya indim. Onları bir kenara fırlattığımda diz çöktüm ve çıplak vücudunu o kadar büyük bir arzuyla inceledim ki, temel arzular ve kötü günahlardan başka hiçbir şeye indirgenmediğimi hissettim.

Bir dinsiz gibi sııttım, sonra yüzümü kalçalarının arasına gömdüm ve dilimin ucunu klitorisinin üzerinde gezdirerek uzun bir vuruşla onu zevkten ağlattım.

Vermek zorunda olduğum zevkin her zerresini almak için eğildi, dilim onu mahvoluşuna doğru yönlendirerek alıştırdı ve daire çizdi. İnemelerinin sesi beni uçuruyordu, egom her saniye biraz daha büyüyordu, çünkü onu coşkunun sınırına doğru çekiyor, sonra geri çekiyor, ben izin vermeye hazır olana kadar düşmesine izin vermiyordum.

"Lance," diye yalvardı ve ben de onun amına karşı sııttım, bu rica kalbimin güm güm atmasına neden oldu.

Başımı kaldırdım, onu arzulu bıraktım ve altımdaki teninin güzel parlaklığını aldım, başını geriye doğru eğerken gözleri kapalıydı ve daha fazlası için can atıyordu.

Yataktan kaydım, eşofman altımı indirdim ve kalçalarının arasına geri döndüm, sikimin başını ıslak amına yönlendirdim ve kalçalarımın güçlü bir hamlesiyle onu ele geçirdim. Derinlere kaydım, onu hayal edebileceğimden çok daha mükemmel hissediyordum.

Bir çığlıkla şaha kalktı, tırnakları sırtımı tırmalıyor ve dişleri omzumu sıyrıyordu, çünkü benim büyüklüğüme alışmıştı. Bir elimi saçlarına attım, gözlerimin içine bakmasını sağlamak için çekiştirdim, şimdi bununla ilgili herhangi bir pişmanlığın ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledim.

Bacakları etrafımda daha sıkı kilitlenmişti, tırnakları hâlâ sırtımı yırtıyordu ve amının sıkılığı başımı döndürüyordu.

"Tanrı aşkına," diye nefes nefese kaldı. "Çekil."

Hınzırca güldüm, burnum onunkine değdi. "Sadece kontrol ediyordum."

"Kontrol etmeyi bırak," diye nefes nefese kalçalarını salladı ve lanet olsun, bu çok iyi hissettirdi, ona teslim olmakta sorun yaşamadım.

Kalçalarımı geri çektim, böylece neredeyse tamamen içinden çıkmıştım, sonra bir kez daha yavaşça içeri kaydım, etrafımdaki hissinin tadını çıkardım. Darcy altımda kıvranıyor, onu merakta bıraktığımı bildiğinden aç öpücüklerle beni teşvik ediyordu.

Daha sert bir şekilde içine girdim ve bana yapıştı, kalçalarımı yuvarlarken ağızlarımız buluştu, horozumu içindeki o hassas noktaya sürttü. Yüksek sesle inledi ve tekrar yaptım, kalçalarımın her vuruşuyla o yere vurdum, hızımı artırdım ve onu çılgına çeviren bir ritim buldum. Ona doyamıyordum, bana uyma şekli, amının kalın uzunluğumu kavrama şekli, onu yok etmek için çalışırken benim için daha da ıslanıyor ve ıslanıyordu.

Gittikçe daha yüksek sesle haykırdıkça boşalmaya yaklaştığını hissedebiliyordum ve kalçalarımın her pompalanışı onu benim için titretiyordu.

Elimi sol uyluğunun arkasına doladım, hızımı yavaşlattım ve kalçalarımın alaycı hareketleriyle onu doruğa yaklaştırdım, çok çabuk düşmesine izin vermedim. İç duvarları sikimin etrafına kenetlendi ve kendimi bitirmekten alıkoymak için nefesimin altında yemin ettim, kaslarım onun içine tekrar tekrar derinlemesine iterken esnedi.

Kendimi tutmak için mücadele ederken ürperdim. Daha önce hiçbir kız böyle hissettirmemişti, hiçbiri düşmek isteyene kadar beni uçurumun kenarına zorlayamamıştı.

"Senin için aklımı kaçıracığım," diye soludum, kendimi onun içine gömdüm ve vücudunun benimkine boyun eğmesini istedim.

Nefes nefese kaldı, sonra çığlık attı, amcığı sikimin etrafında titreşirken orgazmına kapıldı ve son bir kez içine girerek onu mutluluğa sürükledim. Kendimi onun içine döktüm, ellerim her iki yanındaki çarşaflarını yumruklarken, vücudumdaki her kas gerildi ve sonra serbest bırakıldığında gevşerken, spermimin sıcak acelesi onu daha yüksek sesle inletti. Hayatımın en iyi orgazmıydı,

zevk içimi parçaladı ve beni tamamen tükenmiş bıraktı.

Vücudum onu yere yapıştırdı ve kalçalarım sıkıca onunkilere kilitlenirken, o da benim gibi bu zevke kendini kaptırmış bir şekilde altımda inliyor ve kıvranıyordu.

Sonra ikimiz de kıpırdamadan durduk ve başparmağımı alt dudağına götürdüğümde gözlerini açarak ona baktım. Bakışlarımız kilitlendi, yeşil gözleri alev alev yanıyordu ve hayat doluydu.

Bir elimi ağzına götürdüm, nefesini biraz daha kolay tutmasına yardımcı olmak için dudaklarına hafif bir hava büyüğü bıraktım. Sonra kalçalarımı geri çektim, ondan ayrıldım ve yanına uzanmak için yuvarlandım, bir elim yanan sıcak karnının üzerinde tavana bakıyordum.

Aramıza sessizlik yerleşti ve ben şaşkınlığımdan sıyrılıp Darcy'ye baktım, yüzünde endişeli bir ifade buldum. Elimi onunkine doladım ve onu kendime doğru çektim.

"Konuş benimle Mavi," diye ısrar ettim.

Yuvarlandı, göğsüme yaslandı, ben de kolumu ona doladım ve onu kendime yakın tuttum.

"Bu bir hata mıydı?" diye fısıldadı ve bu sözler karşısında irkildim, düşündüğü şeyin bu olmasından korktum.

"Benim için değil," dedim hemen. "Senin için miydi?"

"Hayır," diye cevap verdi, elini yanağıma kaydırды ve parmaklarını sakalımın arasından geçirdi.

Elimi sırtının alt kısmında gezdirirken içimi bir rahatlama kapladı, vücudumdaki gerginlik eriyip gitti. Parmaklarımı yavaşça gezdirdim, teninde tüylerim diken diken oldu ve bana verdiği tepkinin tadını çıkardım.

"Eğer buna devam edeceksek dikkatli olmalıyız," diye uyardım.

"Biliyorum." Beni nazıkçe öptü ve ben de onu bir süre daha orada tutmak için elimi saçlarının arasına kaydırdım.

"Kimseye söyleyemezsin." Başını salladı.

"Kız kardeşin bile değil," diye etkilendim, yanlış bir hareket yaparsak tüm bunların nasıl başımıza yıkılabileceğini düşündüm. Ama ona bu şekilde sahip olamama düşüncesi

tekrar birlikte olma riskini almaktan daha imkânsız bir seçenektir.

İçini çekti ve başını salladı, belli ki bundan memnun değildi ama en azından şimdilik aramızdaki sırrı saklayacağını biliyordum.

Yüzünü omzuma saklayarak inledi.

"Eğer yakalanırsak, okuldan atılmaman için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim ciddi bir şekilde, bu gerçek içimde yankılanıyordu.

"Asla yakalanmamayı planlayalım," dedi.

"Yıldızları güldürmenin en iyi yolu plan yapmaktır," dedim şakacı bir sırıtışla.

"Bırak gülsünler." Gülümsedi ve gözlerim kızarmış ağzına kayd, sikiim onun için yeniden sertleşmeye başlamıştı bile.

"Kal," diye nefes aldım, parmağımı kolunda gezdirerek.

"Yapamayacağımı biliyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Bu çok riskli."

İçimi çektim, kıcıımı kaldırıp altımızdaki yorganı çektim ve onu orada tutmak için etrafımıza çektim. Numeroloji kitabım içinde bir yerden yuvarlandı ve o da güldü.

Bu ses üzerine boğazımdan vahşi bir ses yükseldi. "Beş dakika daha, sonra seni geri götüreceğim," diye teklif ettim.

"Sıkı bir pazarlık yapıyorsunuz, Bay Orion."

Sırıttım. "İstersen daha sert bir tane sürebilirim?" "Çok cazip, ama beş dakikanın uzun olduğundan emin değilim.

sıkı pazarlığınız için yeterli."

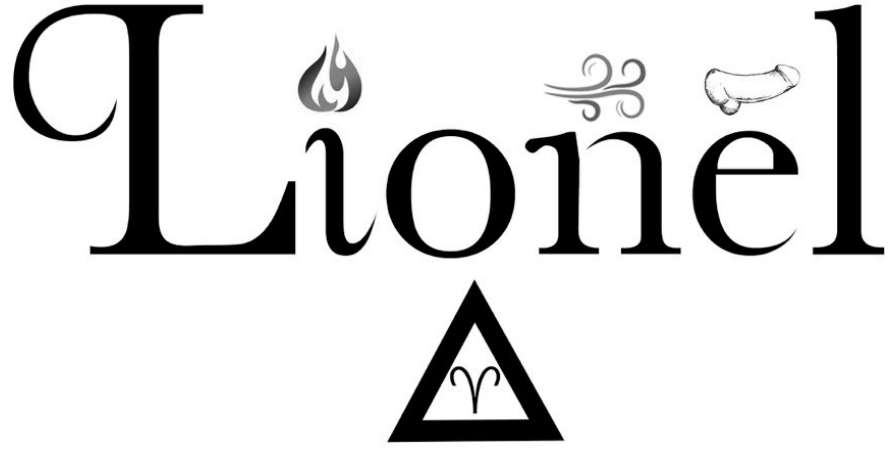
Bana doğru kıvrılıp başını omzuma yasladığında güldüm ve en son ne zaman bir kıza gerçekten sarıldığımı hatırlamaya çalıştım. Hiç olmadığına eminim. Kesinlikle böyle değildi. Bir bakıma onu burada olabildiğince uzun süre tutmak istememe neden oldu.

Fırtına pencereleri tıkırdatıyordu ve burada kalarak her şeyi riske attığımızı bilmeme rağmen, bu gecenin vahşiliğiyle ilgili bir şey bana

buldum. Darcy bacağını üzerime attığında ve ben de kalçasının arkasını okşadığımda, bakışları şimdiye kadar gördüğüm en baştan çıkarıcı gülümsemeyle benimkilerle buluştuğunda, beş dakikanın saçmalık olduğunu anladım. Birbirimize duyduğumuz arzu çok keskindi ve elini aşağı kaydırıp sikimi kavradığında, onunla ne yapmak istediğime dair aklımda birkaç fikir vardı. Ve onu bırakmak zorunda kalmadan önce kaç tanesinin üstesinden gelebileceğimi merak ediyordum.

ORION

Zodyak Akademisi 3: Hesaplaşma'dan Peri Panayırı'nın alternatif bir bakış açısı

BİRİNCİ BÖLÜM

Lionel'in ininden...

A Bu noktada, Vega ikizlerinin ortaya çıkmasıyla sarsılmış olsam da, kendimi toparlamıştım, bu kötü alametler karşısında bir avantaj arıyordum ve tabii ki neredeyse bir kerede.

İkizler, Darius ve diğer Varisler tarafından izlenen ve onlara meydan okunan, gelişleri krallığımda gizlenen kralcılar kışkırtmaktan başka bir işe yaramayan, başıma bela olmaktan biraz daha fazlasıydı. Aslında bunu yapmak benim için bir nimetti - artık elimde bir isim listesi vardı. Bana asla gerçekten sadık olmayacaklarını bildiklerimin isimleri.

Ve böylece, her büyük liderin yapmakta usta olması gerektiği gibi, planlarım değişti. Elimde ne olduğunu değerlendirdim ve aradığım cevabı bulmak için inanılmaz kurnazlığımı kullandım.

Göksel Konsey'de çürümek zorunda bırakılmamın nedeni, güç seviyelerimin muadillerimle aynı olması ve bu nedenle onlara meydan okumanın ve zorla onların üstündeki yerimi almanın kolayca başarabileceğim bir şey olmaması gibi yıkıcı ve rahatsız edici bir gerçektir.

Ancak Vega veletlerinin gelişile birlikte, yıldızların bana onlar üzerindeki üstünlüğümü pekiştirmek için ihtiyaç duyduğum gücü elde etmek için bir şans daha sunacak şekilde hizalanması gibi şanslı bir kozmik tesadüf ortaya çıktı.

Uzun zamandır gölgelere imreniyordum, onlarda arzuladığım gücü görüyordum ve bu yüzden onu kendim için talep etmenin yollarını arıyordum.

Stella Orion bu konuda gerçekten de bir piyondur ve yıllar önce çok sevdiğim Clara'yı kullanarak onu elde etmeye çok yaklaşmıştı.

Ne yazık ki, Clara sonunda bana bu gücü sağlayamayacak kadar zayıf olduğunu kanıtlamıştı. Defalarca lanetlediğim bir zayıflıktır bu, sorunun cevabı her zaman daha güçlü bir soyu işaret ediyordu.

Xavier bir sonraki girişimim için bariz bir seçimdi ama Vega ikizlerinin krallığına gelişile daha da iyi bir seçeneğe sahip oldum. Ve bunun da ötesinde, onlardan iki tane vardı, yani başarı şansı iki kat daha fazlaydı.

Daha dikkatli olsaydım, belki de akademi sınırları içinde patlak veren skandalı fark ederdim. Belki de Lance Orion'un Gwendalina Vega tarafından büyülendiğini ve Solaria'nın bir prensesiyle aletini ıslatmanın verdiği zevkten başka bir şey için kendini lanetleme sürecinde olduğunu fark ederdim. Aralarındaki ilişkinin gerçeğini daha erken fark edip basın öğrenmeden önce bastırmış olsaydım büyük bir sıkıntıdan kurtulmuş olurdu ama gölgeleri ele geçirme planlarımla meşguldüm.

Sonunda gerçekten de meyvesini veren planlar...

İKİNCİ BÖLÜM

I Pitball sahasının bir ucundan diğerine depar atarak, Vampir hızımdan ödün vermeden ve kendimi sınırlarımın en uç noktalarına kadar zorlayarak hediyeler. Sona her ulaştığımda, çimlere düştüm ve kollarım beni bırakana kadar yapabildiğim kadar şınav çektim.

Ter tenimde parlıyordu, gömleğimi uzun süre önce atmıştım, sadece şortum kalmıştı. Başım dönecek kadar bitkin düştüğümde, su şişemin yarısını tek seferde boşalttım, ardından dolaptan çıkardığım ağır toprak toplardan birini kaptım. Havaya olabildiğince sert bir şekilde fırlattım, sonra yakalamak için koştum, döndüm ve metalin göğsüme sert bir şekilde çarpması için destek aldım, dengemi korumak için topuklarımı kazdım. Sonra tekrar ve tekrar yaptım, ta ki göğüs kaslarımda kızarmış bir çürük oluşana ve biraz daha su içmek için durmak zorunda kalana kadar.

Burbon şişesini ofisimin penceresinden attığımdan beri tek bir damla bile içmemiştim. Ve teşekkürler

Çoğu zaman kafamdan kaçmak için öfkeli eğlence ihtiyacım, özellikle de Darcy ile aramızdaki şeyler hala çok berbat hissettiğinden, bu saçmalığa başvurdum.

Çukurun kenarındaki alıştırmalara geçtim, altında mekik çekerken üzerimde bir ateş topunun havada asılı kalmasını sağladım. Sırtım yere her çarptığında, topu gökyüzüne doğru tutan hava gücünü serbest bıraktım, böylece ateşli bir alevle bana doğru uçtu ve sadece zamanında dik durursam onu durdurmak için tekrar hava atmama izin verdim. Bunlara ölüm vuruşları adını verdim ve genellikle Pitball takımına bunları yaptırırken hava elementallerine güvenerek ateş toplarının onlara çarpmasını engelledim. Özellikle Seth Capella ve Max Rigel kendilerini ve küçük dörtlülerini zarar görmekten korumaya odaklandıklarından ve genellikle başkalarına yardım etmeyi unuttuklarından, bu ısınmalarda pek çok insanın yandığını söylemek yeterli olacaktır. Bu bir katliamdı ama Pitball buydu. Ve eğer antrenmanda beceremiyorsanız, sahada da beceremeyeceğinizden emindiniz.

"Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun, Orio?" Gabriel'in sesi yukarıdan bir yerden bana seslendi ve gökyüzünde koyu renkli kanatların parıltısı belirdi.

Yanımda bir gümbürtüyle yere indi, topu havadan kaptı, dondurmak ve alevleri söndürmek için su elementini kullandı. Yine de o buzı yakıp geçeceklerdi, topların hepsi kolayca kurcalanamayacak güçlü büyülerle büyülenmişti.

Elden ele savurdu ve nefeslerim ciğerlerimden öfkeyle düşerken çimlere doğru yığıldım. "Ne yapıyorsun burada?"

"Ben ve ailem Peri Fuarı için şehirdeyiz," dedi ve kot pantolonunun arkasına tıktığı güzel beyaz gömleğini fark ettim.

"Oh, bugün mü?" Mırıldandım çünkü Darius'tan benimle Nimf avına gelmesini istemiştim ve o da Varis arkadaşlarıyla birlikte fuara gitmekle meşgul olduğunu söylemişti. Ve her pislik ve onların baykuşu gibi

Kampüs de oraya gidecekti, ama ben kesin olarak kaçıırıyordum. Yine de, birlikte katılmaktan çekinmeyeceğim küçük bir baykuş vardı...

Muhtemelen şu anda arkadaşlarıyla birlikte, cazibenin on tonuna bürünmüş bir şekilde hazırlanıyordu.

Gabriel ateş topunun b u l u n d u ğ u çantayı aldı, içine koydu ve yere fırlattı.

"Neden bize katılmıyorsun?" diye önerdi ve elini uzatıp beni ayağa kaldırırken başımı salladım.

"Hayır, sadece evde kalacağım ve..."

"Kanepede tek başına uzanıp en sevdiğin Starfire oyunlarının eski tekrarlarını mı izleyeceksin?" Gabriel acıyan bir bakışla sözümü bitirdi. "Evet, kulağa gerçekten acınası geliyor, Orio."

"Söyleyeceğim şey bu değildi." Kollarımı kavuşturdum ve bana o her şeyi bilen, her şeyi gören bakışını attı, bu da boğazımda bir sıkıntı hırıltısının yükselmesine neden oldu. "Peki. Ama bu acınası bir durum değil, gayet makul bir akşam."

"Vay canına, haklısın. Sadece 'mükemmel derecede makul bir akşam' geçirmek için çabalayabilirim, bu varoluşun zirvesi gibi geliyor." Sırıttı.

"Siktir git." Bir sırtış patlattım ama son birkaç saattir kendimi maruz bıraktığım yoğun antrenmanla zar zor yumuşayan karanlık ruh halim tekrar üzerime çökünce hızla kayboldu.

"Bak, gitmem gerek, herkes beni bekliyor. Sana bunu vermek için uğradım." Elini cebine attı ve küçük bir parşömen çıkarıp bana uzattı.

İki narin altın toka tarafından kapatılmıştı ve parşömeni açtığımda neye baktığımı fark ettim.

"Bu orijinal Fable Lanetlerinden biri," diye inanamayarak nefes aldım, Fable ailesinin damgası tepesindeydi, sarmaşıkla süslenmiş el yazısı bir G. Kara büyü geçmişiyle dolu bir aileydi ve hepsi de artık yasadışı olan birçok sapkın laneti yaratmalarıyla ünlüydüler.

"Bunu nasıl aldın?" Hayretle sordum. "Bunların hepsi Fae Eski Eserler Müzesi'nde sıkı sıkıya kilitli değil miydi?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama daha adını söylemeden bunu kimin aldığını anladım.

"Leon," dedi yarım bir omuz silkmeye.

"O Aslan tam bir hırsız," dedim ve sonra başımı parşömenden kaldırıp Gabriel'e baktım. "Bunu söylediğimi ona söyleme. Bana dildolarla dolu bir hediye sepeti falan gönderir."

Gabriel homurdanarak, "O bir kereydi," dedi.

"On beş dildoya neden ihtiyacım olduğunu düşündü ki?" Başımı sallayarak, Aurora Akademisi'ndeki günlerinde bulaştıkları bazı tehlikeli işlerde ona yardım ettikten sonra Leon'un bana gönderdiği tuhaf hediye'nin şaşkınlığını bir kez daha yaşadığımı söyledim.

"Ona bir tanesinin yeterli olacağını söyleyeceğim," diye kıkırdadı Gabriel ve ben de ona boş bir bakış attım.

"Sakin gülme. O dildolara ne olduğunu bilmek ister misin? Onlara lanet olası Washer oldu. Onları çöpte bulmuş ve onlardan bir rüya yakalayıcı yapıp penceresine asmış."

"Yıldızlar adına." Gabriel yüzünü buruşturdu ve ben de dikkatimi tekrar parşömene verdim. "Sence aradığın şey bu olabilir mi?"

Parşömene yazılmış lanete ve parşömenin üstündeki ay ve güneşin kesiştiği çizime kaşlarımı çatarak baktım. Bu kara büyü sadece Ay Tutulması'nda yapılabilirdi ve Lionel'ın Fables'ın eserlerinin çok nadir, çok yasadışı bir koleksiyonuna sahip olduğunu biliyordum çünkü bunları ona kendi annem hediye etmişti. Lanetin her türlü berbattı ve tam da Lionel'ın ilgileneceği türden yarım yamalak bir şeye benziyordu.

"Olabilir," dedim başımı sallayarak. "Bunu Darius'a göstereceğim ve bakalım babasının bu eşyaları topladığına dair bir iz bulabilecek mi?" Bunların çoğu çok nadir bulunuyordu ve bildiğim kadarıyla bazıları artık mevcut bile değildi. Lanetin gerektirdiği

ama o kuşların nesli uzun zaman önce tükenmişti. "Teşekkürler, Noxy."

"Endişelenme." Kanatlarını esnetti, sonra duraksadı, gri gözleri şimdiki ana dönmeden önce parladı, ağzının etrafında bilmiş bir gülümseme oynayıyordu. "Eğlence gecen için eve gitmelisin."

Beni omzumdan alkışladı ve gökyüzüne doğru uzaklaştı, beni orada benim bilmediğim bir şeyi bildiği hissiyle bıraktı. Ama onunla arkadaş olmak söz konusu olduğunda bu kaçınılmazdı.

Karanlık kanatlı formunun stadyumun açık çatısının ötesinde kayboluşunu izledim, sonra iç çektim ve bir hız bulanıklığıyla ileri fırladım. Pitball'ları toparlamam tam bir saniye sürdü, sonra soyunma odasındaki duşa girdim, çırılçıplaktım ve tenimi yıkıyordum. Beşinci saniyede dolabımın yanındaydım, hava ve su büyülerimi birlikte kullandığım için tamamen kuruydum ve altıncı saniyede takım pantolonumu ve gömleğimi giymiştim. Ayakkabılarımı tekmeledim, tabanları sertleştirilmiş Minogum'dan yapılmıştı, tıpkı tüm ayakkabılarımda olduğu gibi. Vamporium, Tarikatım için ayakkabı konusunda uzmanlaşmış bir tasarım mağazasıydı ve en yüksek hızımıza kadar her türlü yüzeye sürtünmeye dayanacak şekilde üretilmişlerdi.

Çantamı kaptım, dolabımı fırlatıp kapattım ve tekrar stadyumdan dışarı fırladım, yolları Fairy Fair'de bir gece geçirmek için giyinmiş öğrencilerle dolu buldum. Lanet olası neşeli, gülen küçük pislikler.

Aralarından sıyrılıp Dünya Toprakları'nda Asteroid Place'e doğru ilerledim ama ileride mavi bir saç parıltısı gördüğümde kalbim göğüs kafesime tüm gücüyle çarparak normal hızıma döndüm.

Küçük bir ağaç kümesinin arasından geçen patikadaki bir kıvrımda durdum ve ona eşlik eden hıyarla konuştuğu her kelimeyi dinledim. Diego Polaris. Şapkasızdı. Saçını da mı kestirmişti? Pislik herif. O da süslü püslü giyinmişti. Neydi onun

Kız arkadaşımı etkilemeye mi çalışıyordu? Kahretsin, onunla panayıra mı gidiyordu?

Saçlarının yarısı gümüş bir tokayla toplanmıştı ve örme siyah elbisesi vücudunu sıkıca sarıyor, bakışlarımı kıvrımlarına doğru çekiyordu. Kısa bir süre önce dilimi üzerinde gezdirdiğim ve mükemmelliğini tattığım kıvrımlar.

Dişlerim ağızımda karıncalandı ve burada bir sürüngen gibi pusuya yatmak yerine tekrar yürümeye başladım.

Çenem gıcırdamaya başlarken her hareketlerini izleyerek arkalarından gittim. Kolları birbirine kenetlenmişti ve ikisi de benim hoşuma gitmeyecek kadar rahat görünüyordu. Bu boktan gerçeklik fırtınası beni bir kamyon gibi çarptı. Fuara birlikte gidiyorlardı, sadece ikisi, görünürde başka bir birinci sınıf öğrencisinin kokusu bile yoktu. Ve bu kulağa bir randevu gibi geliyordu.

Darcy beni orada hissetmiş gibi aniden omzunun üzerinden arkasına baktı ve parlak yeşil bakışları bir tsunami gibi üzerime çarptı. Onu bir sapık gibi takip etmek yerine tesadüfen hemen arkasında olduğumu kanıtlayarak, göğsümde yükselen cehennem ateşini yüz ifademden uzak tutarak, Asteroid Place'e giden sağ tarafımdaki patikada yumuşak adımlarla ilerledim.

Bakışlarım kollarının birbirine kenetlendiği yeri izledi ve kalbim acı verici bir şekilde çarpmaya başladı. Şiddet dilimi kapladı ve sahiplenme duygusu zihnimi öfkeli bir çılgınlığa sürükledi. Demek bu kadardı, öyle mi? İlişkimiz bitmişti ve o şimdi lanet Polaris'le mi çıkıyordu?

Sanki bir bıçak kaburgalarımın altına girmiş ve altında yatan kasları bulup iyice oymuş gibi acıtıyordu.

Darcy dudaklarını birbirine bastırdı, bana karşı duyduğu öfke, bir anda arkasını dönüp dikkatini ona verirken açıkça belli oluyordu.

Kimse Darcy ve beni bilmiyordu bile, bu yüzden şu andan itibaren benimle bir daha konuşmazsa, her şey biterdi. İşimiz bitmişti ve kimse aramızdaki ilişkiyi bilmeyecekti.

bir şeydi. Çok sıcak bir tavada parlayan ateş gibi, bizi ayakta tutacak yeterli yakıtı bulamadan yandık.

Her şeyi berbat ettiğime, bunun tamamen benim hatam olduğuna ve kartlarımı yanlış oynadığıma dair acı verici bir his vardı içimde.

Yürümeye devam ederken bir elimi yüzüme attım ve onun görüş alanından çıktığım anda Atlas'ımı çıkarıp Francesca'nın adına doğru ilerledim ve ara tuşuna bastım. İkinci çalışta cevap verdi ve umarım o da benim aniden olduğum gibi dışarıda bir gece geçirmeye hazırdır.

"Hey," diye kestirip attım. "Peri Panayırı'na gitmek ister misin?"

"Bu çok çılgınca. Az önce arkadaşım aradı ve benimle gelemeyeceğini söyledi, o yüzden yedek bir biletim var."

"Yakında gitmeye hazır mısınız?"

"Beş dakika içinde orada olabilirim."

"Mükemmel."

Telefonu kapattım, sonra bir enerji patlamasıyla ileri doğru koştum, Asteroid Place'e geri dönüş yolumu hızlandırdım ve ön kapıma ulaştığımda kapıyı arkamda bıraktım. Kendimi durduramadan yumruğum yan taraftaki duvara çarptı ve Elaine'den haşlanmama hizmet edecek olan duvarda bir çatlak oluştu.

Kapıyı iterek açtım ve kafamın içinde kükreyen bir sesle içeri daldım. O fuara gitmem gerekiyordu. Temiz hava ve Francesca'yla geçireceğim zaman işime yarayabilirdi. Bana iyi gelirdi. Ve hiçbir şekilde oraya Darcy ve onun küçük randevusuna göz kulak olmak için gitmiyordum.

Eğer ona dokunursa, onu kesip açacağım ve tüm iç organlarını bir turtada pişireceğim. Yemek bile yapmam ama onun için küçük pembe bir önlük giyer, hamur işini sıfırdan yapar ve yerel bir yemek yarışmasında birincilik ödülü kazanacak kadar iyi bir turta pişiririm.

Kapı açıldı ve döndüğümde Francesca'yı kırmızı bir elbise ve uzun bir ceket giymiş, endişeyle bana bakarken buldum. "Duvarını tamir ettim. Neden çatlamıştı?"

"Hızlıydın," dedim, parçalandığını ve kan damladığını fark ettiğim parmak eklemlerime bakarak.

Zemin.

"Lance," diye soludu, elimi tuttu ve bir anda iyileştirdi, karanlık, tanıdık gözlerle endişeyle bana baktı.

"O duvar bir süredir bunu hak ediyordu," diye mırıldandım kuru bir sesle, ondan uzaklaşıp mutfağa yöneldim ve bir şişe bulmak için dolapları açtım. Zaten neden ayık kalıyordum ki? Bourbon her zaman benim cevabım olmuştu, bunu neden değiştireyim ki?

"Ne arıyorsun?" Francesca sordu, ama cevap vermedim, yetersiz stoklu dolapların arkalarını avlamaya devam ettim ve her yetersiz kaldığımda küfrettim. Bütün şişeleri boşaltmıştım ve şimdi bu aptallığın bedelini ödüyordum.

"Lance." Francesca kolumdan tutup beni ona doğru çevirdi. "Konuş benimle."

İçimi çektim, başımı öne eğerken saçlarım gözlerimin içine düştü. "Önemli bir şey değil." Ya da her şey, hangi açıdan baktığınıza bağlı.

"Hiç yıldızların sana karşı olduğunu hissettiğın oldu mu?" diye sordum ve keskin ses tonum karşısında gözleri büyüdü. "Çünkü adımı boktan listelerinin en başına koyduklarını düşünmeye başladım Francesca, çünkü hedeflediğim her iyi şeyi elimden alıyorlar."

Elini uzatıp yanağımı okşadı, ben de bir nefes alıp kendimi ortaladım ve alışkın olduğum o karanlık yere doğru kaymaya başladığımı hissettim. En azından, Darcy dibinde kaybolduğum ıssızlık havuzuna birkaç damla güneş ışığı düşürmeden önce öyleydim. Sonunda yüzecek bir yön bulmuştum ve onun ışığını takip etmek ne kadar yanlış olursa olsun, onu kaybettiğimde kendimi daha da derin bir uçurumda bulabileceğimi bilerek peşinden gitmeme izin vermiştim. Çünkü elbette onu her zaman kaybedecektim, sadece ışığın bu kadar hızlı söneceğini tahmin etmemiştim.

"Her şey değil," dedi Francesca nazikçe. "Ne oldu?"

Bakışlarım onunkilerden ayrıldı ve başımı hafifçe salladım, bu sır paylaşılamayacak kadar derindi. O benim Nebula Müttefikim olabilirdi ama Fae Araştırma Bürosu için çalışıyordu ve bu dünyada bunu paylaşabileceğim son kişiydi. Beni ispiyonlayacağını sanmıyordum ama bu sır başka yollarla açığa çıkar ve sorguya çekilirim işini tehlikeye atabilirdim. Bunu ona yapamazdım.

"Sadece zor bir gün geçirdim," dedim, konu ona geldiğinde gerçeklerden kaçmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Eskiden birbirimize her şeyi anlatırdık ama gerçekten de Clara öldüğünden beri çok boktan bir arkadaş olmuştum. Onu kaybetmek beni soğuk ve mesafeli yapmıştı. Artık gülümsemek kolay değildi, akademide birbirimizi tanıdığımız zamanki adam için eskisi gibi değildi. Ben değişmiştim ve bir sebepten dolayı, aramayı unutmama ya da planlarımı iptal etmeme rağmen o benim yanımda kalmıştı. Benimle bu konu hakkında konuşmaya çalıştığında ise çenemi kapattım çünkü yapmak istediğim son şey Clara'dan bahsetmek ve onun kaybını yeniden hissetmekti. Bunun yerine, Zodiac'taki görevlerimi elimden gelen en az çabayla yerine getirerek ve Darius'un babasını alt etmek için eğitilmesine yardım etmek dışında hemen hemen hiçbir şeyde anlam bulamayarak sürüklenip gittim.

Sabahları kalkmamı sağlayan tek şey buydu, yakında bir gün Lionel'ın düştüğünü göreceğimi ve belki o zaman intikam olarak biraz huzur bulacağımı bilmek. En azından Darcy'ye kadar beni sabahları kaldıran tek şey buydu. Onu Kardinal Büyüsü'nde görmek için ne kadar sabırsızlandığımı, ona bu dünya hakkında verdiğim bilgilerle gözlerinin nasıl parladığını ya da yeteneklerinin genişliğini düşünürken kaşlarının arasındaki o küçük kırışıklığı nasıl izlediğimi bilmiyordu. Ve bundan çok daha fazlası olmuştu, paylaştığımız her bakış kalbimi çarptıran ve dişlerimi arzuyla diken diken eden bir sır saklıyordu. Onu öyle bir arzuluyordum ki

dikkatimi çekti, beni rahatsız eden tüm karanlık şeyleri unutturdu, ta ki sadece bizim umutsuz olasılığımız kalana kadar.

Francesca'nın gözlerini üzerimde hissettim, belirsiz cevabım konusunda beni daha fazla sıkıştırmak istediğinden emindim, ama konuştuğunda, neyse ki, bıraktı. "O zaman şanslısın." Burnumun dibinde bir şey salladı ve ben de üzerinde ışıltılı bir Faerris tekerleği kabartması olan Peri Fuarı'nın gümüş biletlerini aldım. "Çünkü dışarı çıkıyoruz. Ve içimizi kemiren her şeyi unutacağız."

"Seni ne yiyor?" Kaşlarımı çattım.

Derin bir iç çekti. "Patronum son Nymph raporu için beni sıkıştırıyor ve geçen hafta baskın yaptığımız yuvayı avlanma parametrelerimizin sınırının yarım mil ötesinde olduğu için göz ardı etmemi istiyor. Halkın aklını kaçırmaması için bölgedeki tehdidi küçümsemeye çalışıyor. Ama bizim orada gerçeği ortaya çıkarmamız gerekmiyor mu? İnsanların hazırlıklı olması gerekiyor."

"Bu saçmalık," diye onayladım ve o da başını salladı.

"Her neyse, işi unut. Aslında her şeyi unut. Seni kızdıran başka duvarlarla kavga etmeyeceğin güzel bir zaman geçirelim. Lütfen." Kirpiklerini bana doğru kırıştırdı.

"Tamam, üstümü değiştireyim," dedim ve ondan uzaklaşıp yatak odasına gittim, kot pantolon ve siyah bir tişört giydikten sonra deri ceketimi üzerime geçirdim.

Salona döndüğümde Francesca'nın gözleri kıyafetimi incelemek için aşağıya kaydı ve ilerleyip kolumu tuttu. "Hazır mısın?"

"Uhuh," dedim ve beni çıkışa doğru çekmesine izin verdim.

"Bende yıldız tozu var," diye önerdi, ama bir haftadır arabamı kullanmamıştım ve gerçekten havamdaydım. Belki bir araba yolculuğu içimdeki bu güçlü enerjinin bir kısmını da açığa çıkarabilirdi.

"Faerarri'yi alalım." Anahtarlarımı kaptım ve onu ayağa fırlattım, kahkahaları etrafımda yükselirken Asteroid Place'den dışarı fırladım. Olabildiğince hızlı koştum, hava etrafımızda çılgınca dönüyordu ve kalbim güm güm atıyordu

Öfkeyle, neredeyse Darcy'nin daha önce sapladığı bıçağı hissetmeyeceğim kadar güçlü bir şekilde. Ha, kimi kandırıyordum?

Ancak park yerindeki güzel kırmızı arabamın yanında durduğumuzda durdum, Francesca'yı yere bırakırken yolcu kapısını hızla açtım. Arabaya binerken parmaklarını rüzgârda savrulan saçlarının arasından geçirdi, yüzünü parlak bir gülümseme aydınlatıyordu.

Dönüp sürücü koltuğuna geçtim, motoru çalıştırmak için düğmeye bastım ve araba derin bir mırıltı çıkardı. Geri geri giderek bizi otoparktan çıkarıp kampüsün diğer ucuna götürdüm, kısa süre sonra kapılardan geçerek açık yola çıktık ve fuara giden daha ilginç rotaya sapmak için bir şeritten aşağı döndük.

Ayağımı gaza bastım ve yolda önümüzde bir şey olup olmadığını anlamak için yüksek işitme duyumu kullandım, ama her şey temizdi.

Uçmasına izin verdim, at nalı virajlarında çılgınca sürdüm, ormanlık alanda oydu ve yamaçlara tırmandım.

"Neyin var senin?" Francesca seslendi, ben yüksek hızda bir virajı daha alırken kahkahası bir çığlığa dönüştü, parmak eklemlerim direksiyonun etrafında beyazlaştı.

"Hiçbir şey." Sadece tüm krallığımızın tahtının varisi olan mavi saçlı bir prenses ve elimi sürmem tamamen yasak olan öğrencim.

Sanırım onu altımda kısıtıp, vücudunun gerginliği ve çıplak teninin sıcaklığıyla kendimi kaybederken adımları inletmek iyi bir şey değildi. Evet, eğer biri bunu öğrenirse bu beni yerin yüzlerce metre altındaki Darkmore Cezaevi'ne götürmeyecekti, değil mi? Ve şu anda bana sadakat duymadığı ve o büyüleyici yeşil gözlerini çoktan başkasına çevirdiği için, sırrımızı saklayıp saklamayacağından da emin olamıyordum. Hay sikeyim.

Hızla bir dönüş daha yaptım, güneş ışığı etrafımızda sönerken ve yıldızlar oynamak için ortaya çıkarken yokuş aşağı indim,

Karanlık yataklarında ışıl ışıl parlıyorlar.

Kendime gelmeliydim. Darcy kindar değildi. Çok iyi bir nedeni olmadıkça beni yetkililere teslim etmeyecekti ve aramızdaki şey gerçekti, değil mi? Benim için öyle olduğu kesindi ama

hızla ilerliyor gibi görünmesi, bana karşı gerçekten bir şeyler hissettiğine inandiğım için tam bir aptal olup olmadığımı merak etmeme neden oldu.

Fairy Fair'e ulaştım, karnavalın önünde sıra sıra arabaların park ettiği alana döndüm ve en uçta Seth Capella'ya ait gösterişli beyaz bir arabanın yanında bir yer seçtim.

Dışarı ıktım ve Francesca da bana katılarak ışıltılı bir kemerin altından girişe doğru yürüdük. Kemerin ötesinde, tezgahlar, oyunlar ve satıcılardan oluşan caddelerin üzerinde duran birkaç rollercoaster ile birlikte karanlıktan bir Faerris tekerleği yükseliyordu. Francesca biletleri bir görevliye uzattı ve neon ışıkların her yönden bana doğru parladığı panayıra girmemize izin verildi. Gözlerim içgüdüsel olarak kalabalığın içinde mavi sa ararken kendimi durmaya zorladım ve Francesca'yı ilk sıradaki tezgâha doğru yönlendirdim.

Dolaşmaya devam ettik, dev bir bira şişesi şeklindeki bir minibüste durup bir şeyler içtik, ancak daha önce Bourbon arayışıma rağmen, istek azalmıştı. Kendime bir kahve söyledim ve Francesca'ya bir bira aldım, sonra fuarın derinliklerinde dolaştık ve hayatlarımızda olup biten genel şeyleri yakaladık.

"Oh hey, işte Anika." Francesca arkadaşını işaret etti. "Hemen döneceğim." Arkadaşını selamlamak için koştu ve ben de kahvemin sonunu içtim, etrafımdaki kalabalık hareket ediyordu, insanlar gülümsüyor ve sohbet ediyordu, lanet olası hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı. Bağdaştıramadım.

"Cooweee!" Washer'ın sesi sinirlerimi gerdi ve peşinde olduğu şeyin benim dikkatim olmaması için dua ederek başımı sesin geldiği yöne çevirmedi. Ama görünüşe göre,

Ben o kadar şanslı değildim. Hay sikeyim. "Lancey oğlum! Arkana bak!"

İsteksizce döndüğümde onu yerde geniş bir lastik halkanın içinde beline kadar mor jöleye batmış halde buldum. Yanında bu oyunun adını belirten bir tabela vardı: 'Jölenin İçinde Bir Adamla Dövüş'.

"Merhaba, Brian." Daha fazla dikkatini çekmemek için bunun yeterli olacağını umarak başımı salladım ama tabii ki yeterli olmadı.

"Gel benimle Jöle'nin içinde biraz oynaşalım. Elaine ıslanmaya ve vahşileşmeye hazırlanmak için soyunma çadırında soyunuyor ama sıradaki sen olabilirsin. Ne dersin?"

"Yok, ben iyiyim," dedim sahte bir gülümsemeyle. "Gözlerimi çatalla oymayı tercih ederim."

"O da neydi?" diye seslendi, bir elini kulağına götürerek. "Burası çok gürültülü, değil mi? Hadi şimdi soyun da seni güreşerek teslim alayım koca oğlan."

Jölenin içinde aşağı yukarı sallanmaya başladı, böylece iğrenç bir ses çıkardı, mor çamur onu ıslak bir şekilde bronzlaşmış göğsüne çarptı ve aşağıya damladı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı, speedo ile bağlanmış kıkı havaya kalkarken omurgasını eğmeye başladı, başını geriye doğru savurdu, böylece Jello saçlarından uçtu ve üzerine yağdı.

"Yıldızlar adına," diye küfrederek bir adım geri çekildim.

Elaine Nova siyah bikinisiyle soyunma çadırından çıktı, doğruca Jöle'nin içine atladı ve Washer'ın üzerine çarparak onu yüzüstü yere düşürdü.

"Ha!" diye bağırdı ve Washer heyecandan bir çığlık atarak onu üzerinden düşürmek için geriye doğru döndü, sırt üstü yuvarlandı ve yarı yarıya Jöle'nin içinde oturdu. Elaine bir bacağını onun beline atarak üzerine bindi ve ikisi çamurun içinde sallanmaya, birbirlerini itip kakmaya ve tokatlamaya başladılar, sonra da çok fazla dille öpüşmeye başladılar.

Francesca elimi tuttu ve az önce tanık olduğum şey karşısında dehşet içinde dönüp ona baktım.

"Koş," diye fısıldadı, beni çekiştirerek uzaklaştırdı ve ben de bir daha asla göremeyeceğim manzaradan kaçmak için çaresizlik içinde kalabalığın içinde beni yönlendirmesine izin vererek koşmaya başladım.

Başka bir tribün sırasından dönerek oyun tezgahlarından birinin yanında durduk ve ikimiz bir kahkaha atarak rahatlamış bir ifadeyi paylaştık.

"Teşekkürler," dedim ve kahve fincanımı yakındaki bir çöp kutusuna attım.

"Ne zaman istersen," dedi sırtıtarak ve bira şişesini de fırlattı. "Cidden, ne zaman istersen. Hiç kimse Washer'a senin kadar sık maruz kalmayı hak etmiyor."

"Sanki onun kaderi benimkiyle iç içe geçmiş gibi," dedim yüzümü buruşturarak.

Sahte bir acıma duygusuyla kolumu okşadı. "Evet. Belki de siz Elysian Mates'siniz."

Bir kahkaha attım. "Yıldızlar adına, mükemmel bir eşleşmeyi geri çevirmek için bir neden olsaydı, bu o olurdu. Siyah yüzüklerimi gururla takar ve bir daha asla aşık olmazdım."

Bana sırtıttı. "Tahmin et ne oldu? Anika'nın yeni erkek arkadaşının Lucena'da sahil kenarında bir kulübesi var, baharda hep birlikte oraya gidebileceğimizi ve-"

Devam etti ama heyecanla mırıldanan bir kızın sesi gözlerimin ondan uzaklaşıp kalabalığın arasından Darcy'nin Diego'nun yanında, büyük bir Pegasus oyuncağının kapışıldığı bir oyunun önünde durduğu yere kaymasına neden oldu.

"Ben kazanacağım," dedi Diego, göğsünü tavus kuşu gibi kabartarak ve içkisini tezgâhın üzerine bırakarak. Tezgâhın ortasında uzun namlulu kırmızı bir silah duruyordu ve standın arkasında havada asılı duran tek bir büyülü hedef vardı.

Tezgâhın arkasındaki adam yaklaştı. "Deneyecek misiniz, küçük hanım?" diye sordu Darcy'ye.

"Elbette," dedi parlak bir sesle ve silahı almak için öne doğru bir adım attı.

"Ben yaparım," diye ısrar etti Diego, Darcy oraya varamadan parayı uzattı ve çenem titredi. Dedi ki

o gitmek istedi, seni küçük horoz.

Diego silahı alırken Darcy hayal kırıklığı içinde kollarını kavuşturarak içini çekti ve dişlerim ağzımın içinde birbirine çarptı.

"Sadece şu hedefi vurmam mı gerekiyor?" diye sordu adama.

"Üç kez vurmanız gerekiyor. Otuz saniyeniz ve sınırsız atış hakkınız var." Satıcı bu kadar basit olmayacağını söyleyen bir bakışla onayladı ve Diego'nun kendini rezil etmek üzere olduğunu umdum. "Hazır mısınız?"

Diego başını salladı ve adam sırtarak ateş etmesine izin vermek için kenara çekildi ve geniş hedefe ateş etmek için silahı kaldırdı. Güçlü bir geri tepmeyle hedeften kırmızı bir ışık patladı ve adam tezgâhtan sendeleyerek uzaklaştı, ben de başarısızlığına sııttım. Hedef yana doğru hızlandı ve atış ıskalanınca patlama bir kıvılcım yağmuruna dönüştü. Diego küfrederek silahı kaldırdı ve tekrar ateş etti, ama bu sefer hedef bir bezelye kadar küçüldü ve Diego bir kez daha ıskaladı.

Eğer bu Darcy'yi etkileme çabasıysa, o zaman belki de endişelenecek o kadar çok şeyim yoktu.

Darcy gülerek, "Bu imkânsız," dedi ama Diego silahı tekrar doğrulturken öfkeli görünüyordu. Atış üstüne atış yaptı, hedef sağa, sola, yukarı, aşağı savruluyor, her yerde hareket ediyor ve tek bir kez bile vurmasına izin vermiyordu.

Francesca'dan uzaklaştığımı fark etmeden önce hareket ediyordum, ona gününü gösterme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum.

Diego hayal kırıklığı içinde silahını yere vurdu ve ben de yanına gittim.

"Kenara çekil," diye emrettim, Francesca bana katılırken Diego'yu kenara ittim.

Konsantrasyonumu bozacağını bildiğim için Darcy'ye bakmayı reddettim ve burada gerçekten ama gerçekten bir noktaya değinmek istiyordum.

Francesca başını eğdi ve elini koluma koydu. "Benim için mi?" diye sordu.

Bir kolumu beline doladım ve onu kalçama doğru çektim, Darcy'nin görmesini istiyordum, onu başka bir erkekle gördüğümde canım nasıl acıyorsa onun da öyle acımasını istiyordum. "Mavi Pegasus'u mu istersin yoksa gümüş olanı mı?"

Diego onu uzaklaştırmak için Darcy'nin kolunu yakaladı, ama o topuklarını sıktı ve içimden bir memnuniyet aktı. Aferin kızıma, şimdi gerçek bir Fae'nin neler yapabileceğini izle.

Francesca kolumu okşadı. "Mavi," diye karar verdi, ki bu mükemmeldi.

"En sevdiğim renk." Burnunun ucunu öptüm, bunun aşırıya kaçmak olduğunu biliyordum ve Francesca'nın beni ona PDA yaptığım için dövmesini bekliyordum, ama nedense yapmadı.

Hedefle yüzleşmek için hareket ettim, silahın ucunu omzuma bastırdım ve nişan aldım. Tezgâhın arkasındaki adam oyunu yeniden başlattı ve hedef yana doğru uçtu, bakışlarım peşinden hızla gitti ve sıkıca kilitlendi. Tetiği çektim ve tam isabet ettirdiğimde çok renkli bir kıvılcım yağmuruna dönüştü. Kolaydı.

Hedef bir arı gibi vızıldayarak küçük bir formda yeniden belirdi ve ben de silahı bir anda Asayiş hızımla değiştirdim. Tetiği çektim ve hedefi vurduğumda bir kıvılcım gösterisi izledi, son atışı o kadar hızlı takip ettim ki, hedefi bir sonraki formuna yerleşmeden önce vurmayı başardım. Çocuk oynucağıydı.

Adam kocaman mavi Pegasus oyuncaklarından birini rafta asılı olduğu yerden indirip bana uzattı, ben de doğrudan Francesca'ya verdim. Kolumu omuzlarına attım ve onu uzaklaştırdım, arkama bakmadım ama nereye gittiğine de odaklanmadım çünkü kulaklarım arkamdaki kıza odaklanmıştı.

Darcy parlak bir ses tonuyla, "Kusana kadar bütün gezintilere çıkalım," dedi ve içime bir acı yayıldı. Tüm bunlardan hiç mi etkilenmemişti? Bu konuda tek bir yorum yapmayacak mıydı?

"Ee... tamam," dedi Diego ve ben arkama baktım, Diego'nun elini tuttuğunu ve onu kalabalığın içine doğru götürdüğünü gördüm. Kalbim doğranmış, dilimlenmiş ve kargaların yemesi için ortaya serilmişti.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Francesca teklif etti, ben de gözümü kırpıştırarak kendi gerçekliğime döndüm ve bir kahve standının önünde durduğumuzu fark ettim.

Başımı salladım, kalabalığın arasından sıyrılan mavi saçlı bir parıltıyı görebilmek için boynumu uzatırken bir tane almasına izin verdim ama o artık gözden kaybolmuştu. Diego'nun kör, bacaksız bir güvercinin nişan alma yeteneğine sahip olduğunu umursamadan küçük randevusuna gitmişti.

Aklıma bir fikir geldiğinde ilerledim ve Francesca'nın kolunun altından büyük Pegasus oyuncağını aldım. "İstersen bunu arabaya geri bırakabilirim?"

Kaşları kalktı ve başıyla onayladı, cevap vermek için ağzını açtı ama ben çoktan gitmiş, panayırın içinden park yerine doğru hızla uzaklaşmıştım. Oyuncağı arabamın bagajına attım ve panayıra geri döndüm, tüm karnavalda bir tur atıp Darcy'nin izini sürdüm. İçimdeki adrenalinin etkisiyle dişlerim karıncalanmıştı ve çok cazip olmasına rağmen avın çağrısına fazla kapılmamaya çalıştım.

Darcy'yi rollercoaster kuyruğunda buldum ve aklımda bir yönle Francesca'ya döndüm, elini tuttum ve onu o tarafa yönlendirdim.

Onu birkaç tezgâhın yanına çektim ve Francesca tezgâhlara göz atmak için döndüğünde bakışlarım hedefime kilitlendi.

Darcy Diego'ya bakıyordu, ikisi birbirine çok yakın duruyordu ve ben bunu düşündüğüm anda Darcy'nin kolu Diego'nun beline dolandı ve onu daha da yakına çekti. Darcy ona baktı ve tam da onu öpmeye karar verdiği anı gördüm, başı eğikti, gözleri boş ve hülyalı bakıyordu.

Zehir damarlarımdan öylesine sıcak bir şekilde fışkırdı ki ileri doğru bir adım atmama neden oldu ama artık çok geçti. Onun

Ağzım onunkinin üzerine indi ve donakaldım; acı ve kıskançlık göğsümün ortasında kara bir delik açıp her şeyi içine çekerken kaslarım kaskatı kesildi ve geriye beni şiddete iten bir çılgınlık kaldı.

Darcy aniden geri adım attı ve kalabalık yer değiştirdi, böylece onun yüz ifadesini göremedim ve onlar tekrar yoldan çekildiklerinde, Diego'yu ve yolculuğu terk ederek kuyruktan çıkıyordu. Bakışlarımın yoğunluğunu hissetmiş gibi gözleri benimkileri buldu ve ben her bir duyguyu yüzümden uzak tutmaya, beni ne kadar mahvettiğini bilmesine izin vermemeye çalışırken yüzü soldu. Fae sırasını itmeye başladı, sanki umutsuzca söylemek istediği bir şey varmış gibi bana doğru ilerliyordu ama ben tek bir kelimesini bile duymak istemiyordum.

Kinle doluydum, zihnim onunla bulanıklaşmıştı ve Francesca parlak gözlerle bana döndüğünde, zihnim bu ateşli ıstıraba bir cevaba kilitlendi. Tamamen bencilce ve kötülük dolu bir cevap.

Arkadaşımı tutup kendime çektim ve ne istediğimi anlayınca gözleri büyüdü, eliyle deri ceketimi kavradı ve beni cesaretlendirmek için daha yakına çekti. Ağızlarımız buluştu ve ben bu eylemdeki kötülüğü, açmak istediğim yaranın niyetini tattım.

"Darcy!" Diego aradı, onu geride bıraktığını ve bu tarafa doğru geldiğini söyledi.

Bizi döndürdüm, Francesca'yı standın kenarına doğru sıkıca ittim, bir elimi saçlarına sokarken diğerini beline sıkıca kilitledim. Dili aç darbelerle benimkiyle buluştu ve vücudumun onun dokunuşuna eskiden olduğu gibi tepki vermesini istedim, ama Darcy Vega düşüncelerimin her birini tüketmek için bu dünyaya geçit töreni yaptığı anda sanki içimde bir kapak değiştirilmiş gibiydi.

Francesca ceketime yapıştı, boştaki eli çenemi kavradı, parmakları sakalımın arasından geçti ve

Her şeyin olmasına izin verdim, benim ve Darcy'nin dünyasını yakan ateşe mutlulukla yakıt attım. Ama kibriti çakan oydu.

Darcy'nin gözlerinin kemiklerimdeki etleri kavurduğunu hissettim ve sonunda ondan bir tepki alabildiğim için, bunun beni incittiği gibi onu da incittiğini bildiğim için rahatlardım. Küçük, çocukça ve zalimceydi ama o kadar kıskançlık doluydum ki bunu yapmazsam Polaris'e çok daha kötü bir şey yapacağımı biliyordum. Kafasını omuzlarından ayırır ve Darcy'yle işlediğim günahtan çok daha az cezbedici bir günah yüzünden Darkmore'da hapis yatmaya hak kazanırdım.

Sonuç almadan öpebileceğim bir kadını öperken ondan başka bir şey düşünmedim, onun yerine dokunmamın yasak olduğu kadına sahip çıkabilmeyi diledim. Zihnim Darcy Vega ile o kadar doluydu ki, o da bu öpücüğün bir parçası haline geldi, göğsümde bir bıçak döndürdü ve ruhumun en karanlık girintilerine baktı.

Darcy'nin bu öpücüğün dışında tanık olduğu şey bir yalandı. Onu reddettiğimi gördü, onun yerine başka bir kadını arzuladığımı ilan ettiğimi gördü. Ama bu benim elimle çizilmiş lanet bir seraptı çünkü o benim gerçekten istediğim şeydi. Asla sahip olamayacağım, asla elimde tutamayacağım ve asla düşüncelerimden çıkaramayacağım kızdı.

Bu kesinlikle deliliğe sonsuza dek son verecekti, çünkü burada Diego'yla birlikteydi, benimle değil. Artık onu istiyordu. Beni değil. Beni istiyordu.

Duvarlarını örür, beni dışarıda bırakırdı ve artık çalıntı bakışlar, yasadışı mesajlar, o çizgileri aşmamı hâlâ istediğine dair bana umut verecek hiçbir şey olmazdı.

Francesca gömleğimi pençeledi ve ağzıma doğru inledi, onu dikkatsizce kabine doğru ittiğimde sırtı kamburlaştı. Öpücüğün tadı asit gibiydi ve yemin ederim yıldızların gökyüzünden aşağı uzanıp beni ondan uzaklaştırmak için boğazımdan tuttuklarını hissettim. Son zamanlarda neden benimle uğraşmaya bu kadar niyetliydiler, hiçbir fikrim yoktu. Belki de

Birisi üzerime karanlık bir lanet koymuştu, çünkü bazen hayatımda artık doğru giden hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Ben geri adım attım ama Francesca öne çıktı, alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde ağzına götürdü ve bir kez daha bana uzandı. Tekrar geri çekildim, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve o öpücüğün bana vermesini umduğum berraklık için dua ettim. Darcy'yle aramdaki kapıların sonsuza dek kapandığını, sürgülenip geçilmez olduğunu hissediyordum ama bunun yerine başımı çevirip gözlerimi kalabalığın içinde gezdirerek onu aramaya başladım bile. Belki ifadesindeki incinmişliği, bana karşı kepenklerin yerine oturduğunu görebilirim aramızdaki bağın koptuğunu hissedebilirdim. Belki o zaman hayatıma devam edebilirdim. Ama onu kalabalığın arasında bulamadım ve bu bir şekilde daha da kötüydü, çünkü gözlerinde öfke ve ihanetle beni izlerken bulmayı ummuştum, bana hala değer verdiğini gösterecekti.

Francesca bana bir şeyler söyledi ama ben duyamadım, hâlâ dikkatimi her zaman avucunun içine hapsetmiş olan mavi saçlı kızı arıyordum. Ben bir eşek arısıydım, o ise bir bal küpü. Çaldığım her tatlı tat beni sadece sonuma yaklaştırıyordu, ama ben kendi arzularımın kölesiydim, ölümüne çok isteyerek yürüyordum.

"Lance." Francesca parmaklarını yüzümün önünde şıklattı ve kulaklarımdaki uğultu kesildi, dünyanın sesi nihayet keskin bir şekilde yeniden odaklanmaya başladı. "Bu gece sana ne oldu böyle? Bir an her yanımdasın, sonra beni görmüyor bile görünüyorsun."

Burnumun kenarını çimdikledim, dişlerimin çıktığını fark ettim, bir bağımlılık gibi arzuladığım kızıdan bir ısırık almak için yanıp tutuşuyordum. "Özür dilerim, ben..." Başımı salladım.

Bu cümleyi yüksek sesle söyleyebilirdim. Onu bu şekilde kullandığım için hıyarın tekiydim. O benim arkadaşımdı, Nebula Müttefikimdi, Tanrı aşkına. Onu bir tür Vega yemi olarak kullanmak yerine sırlarımı ona açmalıydım.

Evet, Lance, FIB ajanına bir öğrenciyi yatağına nasıl aldığını anlat, bakalım ne kadar iyi gidecek.

"Uzun bir hafta oldu," diye mırıldandım, en azından gerçek bu olduğu için şükreliyordum.

Francesca vücudumun kavisine doğru ilerleyerek pazumu okşadı, ben de kollarımı kavuşturarak aramıza bir bariyer koydum.

"Neden benimkine dönmüyoruz? Belli ki bundan hoşlanmıyorsun. Sessiz bir akşam geçirebilir, bir film açabilir ve bir şişe şarabı paylaşabiliriz. Her şeyi unutmama yardımcı olurum." Bana çapkın bir bakış attı ve sikim beynime büyük harflerle yazılmış bir e-posta gönderdi.

SEVGİLİ BEYİN,
SIKTIR GIT.
İÇTENLİKLE,
HOROZ

İçimi çektim, yine Vampir kartını kullanmak üzereydim çünkü lanet olası bir pislik gibi, son zamanlarda bu bahaneyi çok kullanıyordum. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, elbette bu bir düzen ihtiyacı olarak anlaşılabilir bir şeydi. Ama Francesca bunu sonsuza dek yutmayacaktı. Ben lanet olası bir münzevi değildim.

"Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye iç geçirdim. "Sanırım eve gideceğim."

"Hayır, hadi ama," diye ısrar etti. "Kal. Seni neşelendireceğim." Kolumdan tutup beni kendine çekti. "Hadi rollercoaster'a binelim."

"Hiç havamda değilim."

"Eskiden rollercoaster'ı severdin." Kaşlarını çatarak bana baktı ve beni çekiştirmeye devam etti.

"Francesca," diye homurdandım.

"Hayır cevabını kabul etmiyorum. Burcum bugün bir Terazi için orada olmamı söylüyordu ve şimdi bunun sen olduğunu biliyorum, yapacağım şey bu. Bu gece nereye gidersen git, ben de seninle geliyorum."

İyi bir arkadaş olmaya çalıştığını biliyordum, ama şu anda ciddiye yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve bunun için kendimi bir pislik gibi hissettim.

buraya gelmeyi hiç istemedim. Francesca'nın yakın zamanda gitmeme izin vermeyeceği açıktı ve onun benimle kampüse gelmesini gerçekten istemiyordum.

Bir sıra portatif tuvalet gördüm ve ondan uzaklaştım. "Bir saniye içinde döneceğim."

Koşarak uzaklaştım, tuvaletlerden birine girdim ve kapıyı sıkıca kapattım. İçerisi mermer zeminli, kapının arkasında yaldızlı bir ayna bulunan, etrafımda yumuşak bir klasik müzik çalan ve havada vanilya kokusu olan minyatür lüks bir banyoydu.

Atlas'ımı çıkardım, numaramı gizli tutacak bir uygulamayı hızla indirdim ve ardından FIB'yi aradım. Bir elimi boğazımda gezdirdim, arama bağlandığında sesimin farklı çıkması için bir büyü yaptım.

"Az önce Doğu Tucana'da bir su perisi gördüm," dedim telaşla. "Majesteleri Sokağı'nın köşesinde. Acele edin lütfen."

"Hemen bir ekip göndereceğiz," dedi memur ve telefonu kapattım, Atlas'ımı cebime soktum ve sesimdeki büyüü serbest bırakırken aynada bakışlarımla buluştum.

"Pislik," diye mırıldandım kendi kendime, sonra kapıyı iterek açtım ve Francesca'ya döndüm.

"Rollercoaster. Şimdi," diyerek elimi tuttu. Atlas'ı çalmaya başladı ve çantasından çıkardı, kaşları çatıldı ve profesyonel bir tavırla maske yüz hatlarının üzerinden kayd.

"Kahretsin, işim var," dedi, sonra telefona cevap verirken uzaklaştı ve ben de onu boş bir kaz kovalamacasına göndermek yerine ona karşı daha açık olup olmadığımı merak ettim. Ama işte buradaydık.

Orada tek başıma durmuş, Fae'nin en yakın tezgâhta sürekli kaybolan sihirli bir kutuya hindistancevizi fırlatmasını izliyor, bir elimi ağzıma götürüp elimin tersiyle dudaklarımı siliyor, Francesca'nın bende bıraktığı son hissi de üzerimden atmaya çalışıyordum. Bu onun hatası değildi. Son zamanlarda onunla ilgili her şey yanlış geliyordu. Belki de bir tatile ihtiyacım vardı ama Lionel her zaman

Darius'a yakın olabilmek için Zodiac'a devam edip etmediğimi kontrol ederken, uzun süre bunlardan birini yapma şansım olmayacaktı. Hayır, boku yemiştim. Kendi mezarını kazma arzusuyla yanıp tutuşan lanet bir adam.

Küreği bırak, lanet olsun. Hala bundan kurtulabilirsin.

"Hey, Profesör!" diye seslendi biri ve bakışlarım isteksizce o yöne kaydı, Seth Capella'yı kolunun altına sıkıştırdığı büyük bir kutup ayısı peluşuyla yürürken buldum. Max ve Darius onun iki yanında yürüyordu ve kalabalık sanki vücutlarından itici bir büyü yayılıyormuş gibi onlar için ayrıldı. Ama ben daha iyi biliyordum. Bu onların şöhretiydi, her taraftan dikkat çekiyorlardı, insanlar nefes nefese kalıp onları işaret ederken onlar fark etmemiş gibi davranıyorlardı. Ya da belki de buna o kadar alışmışlardı ki gerçekten fark etmemişlerdi.

"Buraya tek başına mı geldin?" Bana yaklaştıklarında Seth sordu.

"Hey, dostum," dedi Darius ve ben de onunla aynı anda bir adım öne çıktım, Koruyucu Bağ aramızda keskin bir şekilde mırıldanırken ikimiz de kucaklaşmak için çekildik. Ama ikimiz de aynı anda fark ettik ve kısa kestik. "Vay canına, kalp kırıklığı ve kıskançlık gibi bir tadın var dostum," diye yorum yaptı Max, bir elini kırmızı mohawk'ının üzerinde yumuşatarak ve zihinsel kalkanlarımı sertçe çarparak onu dışarı çıkmaya zorladım.

"Kim senin bağırsaklarını deşti ve seni istenmeyen bir balık gibi burada bıraktı?" "Hiç kimse," diye homurdandım.

"Yani buraya biriyle mi geldin?" Seth cebinden bir lolipop çıkarıp açtı ve ağzına attı. "Ama sonra seni terk ettiler?"

Max Siren güçleriyle beni dürttüğünde sakın kalmaya çalışarak, "Ben terk edilmedim," diye çıktım.

"Buraya kiminle geldin?" Darius sordu, alnındaki gergin çizgiler bana bu gece pek de iyi bir ruh halinde olmadığını söylüyordu. Tweedle Dee ve Tweedle Dipshit'in

Böylece biraz yalnız kalıp konuşabilirdik.

"Francesca," dedim. "Sadece bir telefon görüşmesi yapıyor."

"Riiiiiight," dedi Seth alaycı bir tavırla, lolipopu dişlerinin arasında döndürerek. "Elbette öyle, efendim. Hey, neden hep birlikte kütük gezintisine çıkmıyoruz? Darius binmek için sabırsızlanıyor, ya sen kardeşim?" Darius'a baktı; kütük gezintisine çıkmak için, herkesin içinde sıçmak için olduğu kadar heyecanlı görünüyordu.

"Bugün tam bir kahkaha fıçısı, çay fincanına binmek için ne kadar can attığını hissedebiliyorum," dedi Max kıkırdayarak ve Darius rahatça bir el hareketiyle arkadaşının ayaklarının etrafındaki çimleri ateşe verdi. Max daha çok gülerек bir bardak suyla onu söndürdü.

"Peki dördüncü Ninja Kaplumbağa nerede?" Etrafımda Caleb'i ararken Darius dudaklarının arasından duman püskürterek kaşlarımı ona doğru kaldırmama neden oldu. "Michelangelo ile kavga etmedin, değil mi?"

"Pfft," diye araya girdi Seth. "Affedersiniz ama ben Michelangelo olurdum. Caleb Leonardo. Darius Raphael ve Max de Donatello. Oh, sanırım bu da sizi mutant fare yapıyor, efendim. Usta Splinter." O ve Max gülmeye başladılar, ben de onlara kuru bir bakış attıktan sonra Darius'a yaklaştım ve elimi omzuna bastırarak etrafımızda bir susturma balonu oluşturdum ve TMNT benzetmemi gasp eden iki pisliğin sesini kestim.

"İyi misin?" Ciddi bir şekilde sordum.

"Hayır, sen mi?" diye karşılık verdi ve kaşlarımı çattım. "Hayır," diye itiraf ettim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu. "Hayır. Ya sen?"

"Birazcık bile değil," dedi ellerini ceplerine sokarak ve ben de bunun bana ihtiyacı olmayan bir Varis draması olduğunu düşünerek başımı salladım. İçimde beni gerçekten öldüren şey hakkında dürüst olabilmeyi isterdim ama Darius

Vega'yla görüştüğümü bilseydi bana ihanet etmiş gibi hissederdı. Her şey çok boktandı.

Gabriel'in bana getirdiği Fable Laneti parşömeninden bahsetmeyi düşündüm ama bunu düzgün bir şekilde tartışmak için yalnız kalana kadar bekleyebileceğini düşündüm.

Susturucu balonu serbest bıraktım ve Seth yaklaştı. "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Dişlerinin arasında tekrar yuvarladığı lolipopundan yaban mersini kokusu yayılıyordu.

"Ben de tam Darius'a annenin dün gece ne kadar iyi karşıladığını söylüyordum," diyerek Seth'i kışkırttım ve o da hırlayarak kutup ayısı peluşunu Max'in kollarına attı.

"Seni orospu çocuğu," diye tıslayarak bana doğru hamle yaptı, ben de yolundan çekilince arkamdaki bölmeye çarptı.

"Evet, o benim," dedim ve öfkeyle arkasını döndü.

Tekrar üzerime atılacağını düşünmüştüm ama onun yerine kendini toparladı ve ağzından hain bir gülümseme çıktı. "Biliyor musun, Darius'un peşinden her yere gitmen çok acınası bir durum. Kimse seninle Peri Panayırı'na gitmek istemedi diye bizi sinsice takip etme hakkına sahip değilsin Profesör."

"Kapa çeneni, Capella," diye uyardım.

"Yoksa ne olur?" Kollarını ardına kadar açtı. "Bir Varise herkesin içinde saldıracak mısın?" Bana doğru yaklaştı, göğsünü göğsüme dayadı ve ben de tehdit edercesine dişlerimi gösterdim. "Bu şekilde kıcına tekme yemeyi istediğine emin misin? Manşetleri şimdi görebiliyorum: 'Seth Capella, Pitball yıldızını kafasını kendi kıcına sokmaya zorladı'."

Meydan okuyarak öne çıktım, bu dövüşe katılmaktan çok mutluydum.

"Bu kadar yeter Seth," diye uyardı Darius, Ejderhasının derin gürültüsü sesini kaplamıştı.

Seth sanki arkadaşını dinleyip dinlemeyeceğine karar veriyormuş gibi çenesi titreyerek ona doğru baktı.

"Hadi ama dostum," diye cesaretlendirdi Max, havaya sakinleştirici titreşimler göndererek. "Bırak onu."

Seth, Max'ten kutup ayısı peluşunu alıp sanki uğursuz bir şeymiş gibi yavaşça omuzlarına atarken bakışları tekrar bana kaydı.

"Arkanızı kollayın, efendim." Beni omuzlayarak geçti ve o pisliği yok edip ona haddini bildirme arzusuyla parmaklarımda sihir yanmaya başladı ama Darius bana doğru ilerledi ve vazgeçmemi isteyen bir bakış attı.

Ağır bir nefes aldım, geri çekildim ve ona veda etmek için başımı salladım, ama onlar benden uzaklaşıp hız trenine doğru ilerlerken, Seth'in lolipopunun boğazının arkasına fırlamasına neden olan ince bir hava büyüğü yapmaktan kendimi alamadım.

Bir elimi saçlarıma attım, o boğulmaya başladığında ağzımın kenarında bir sırtıma belirdi.

Francesca yeniden ortaya çıktı ve kaşlarını çatarak bana doğru yürüdü. "Üzgünüm, Lance. İşe gitmem gerekiyor," dedi bana ulaştığında. "Tucana'da bir su perisi görülmüş."

"Merak etme, ben eve gidiyorum," dedim, göğsümden rahatlatma fışkırıyordu. "Bu gece zaten boktan bir gece."

"Öyle mi?" diye sordu, sesinde bir parça şaşkınlık ve belki bir parça da incinmişlik vardı.

"Seninle değil, demek istediğim... burası çok kalabalık," diye geri adım attım. Elbette, insanlardan nefret ediyordum ve aynı anda bu kadar çok insana yakın olmak bir akşamı geçirmek için en sevdiğim yol değildi, ama boktan bir gece geçirmemin gerçek nedeni bu değildi.

Gülümsedi. "İçine kapanık birisin." Omuz silktim. "Suçluyum."

Beni öpmek niyetiyle parmak uçlarına basarak yaklaştı, ben de başımı o kadar hızlı hareket ettirdim ki dudaklarımdan kenarına değdi. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedim ve beni orada yalnız bırakarak çekip gitti.

Yürümeye başladım, otoparka doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyordum, gecenin ağırlığını üzerimde hissediyordum. Darcy ile aramızdaki tüm bu saçmalıklar doğru gelmiyordu. Her şey bir kalp atışı için çok mükemmeldi, nasıl oldu da her şey bu kadar kolay toz haline geldi?

Sanki yıldızlar ayaklarımı ona doğru yönlendirmiş gibi, onu Faeris Wheel kuyruğunun en önünde, yanında Diego'yla birlikte gördüm. Kendimi yavaşlayarak durmuş, damarlarımda kan dolaşarak onu izlerken buldum.

Aklım gitme zamanının geldiğini söylüyordu ama kalbim bir şeyler yapmam için bana yalvarıyordu. Ve eğer şimdi ondan uzaklaşırsam, aramızdaki ilişkinin onarılamaz bir şekilde bozulacağına dair ani bir uğursuzluk hissine kapıldım.

Belki de çok geç olmadan bizi düzeltmek için son bir girişimde bulunmalıydım. Eğer yapmazsam, sonsuza dek pişman olabilirdim.

Bir çift vagonu boşaltırken o da vagona tırmandı ve Diego onu takip etmek için hareket ettiğinde, beni bir anda sırtına getiren bir hız patlamasıyla ileri atıldım. Onu kışının üstüne düşürdüm ve Darcy'nin yanındaki arabaya sorunsuzca tırmandım.

"Kaynağıma ihtiyacım var," diye bağırdım Diego'ya, etrafımdaki herkesin yutacağı bir bahaneye ihtiyaç duyarak ayağa kalkarken.

"Hey - hayır!" Darcy ses tonunu öfke kaplamış bir halde bağırdı ama artık çok geçti.

Arabadan inmek için öne atladım ama elbisesinin arkasından yakaladım, onu koltuğuna sıkıca bastırdım ve bir kolumla yerine kilitledim. Çenemle başını yana yatırdım, çilek kokusunu içime çektim ve dişlerimi boğazına geçirdim. Onun mükemmelliğini tadarken, gücünü çalarken ve türümün bu içgüdüsel eylemiyle ikimizi birbirine bağlarken, burada olma hikâyeme sadık kalmayı umursamadım.

Göğsünden kısa bir çığlık koptu, sesi panayırlı delip geçti ama kimse onu benden kurtarmaya gelmiyordu. Elimde çırpındı ama artık tuzağımdaydı, büyüü kilitlenmişti ve kanının tatlı tadı dilimin üzerinde geziniyordu.

Direksiyondaki adam kapıyı rahatça kilitlerken kendi kendine ısıklık çaldı ve sürekli tırmanan bir hızla yukarı doğru ilerleyerek onunla biraz yalnız kalmamı sağladı.

"Çekil üstümden!" Öfkeyle beni itti ve homurdandım, dişlerimi isteksizce derisinden kurtardım ama kolumu sıkıca beline doladım.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım, dişlerimi gösterdim, bu kıza duyduğum susuzluk başımı döndürecek kadar keskindi. Ve kanın çok ötesine geçmişti.

İfadem karşısında dudakları aralandı, göz bebekleri büyüdü ve kalp atışlarının sesi kulaklarımda kafesteki bir kuş gibi çırpındı. Etrafımızda bir susturma balonu oluşturmak için elimi salladım ve yüz ifadesi öfkeyle doldu.

"Bu iş yeterince uzadı," diye hırlayarak sadede geldim. "Onu buraya beni kızdırmak için getirdin."

Ağzı inançsızlıkla açıldı, gözleri sözlerimi reddetmekle sertleşti. "Onunla konuşmamı sen istedin. Ve burada tek başınıza değilsiniz Profesör," diye tersledi.

"Lance," dedim, birlikte paylaştığımız onca şeyden sonra bana böyle hitap etmesinden nefret ediyordum. Burada öğrenci ve öğretmen değildik, çok daha fazlasıydık ve bunu onun da hissettiğinden emindim. Şimdi bundan kaçmasına izin vermeyecektim.

"Hayır," diye tısladı, parmaklarımı elbisesinden çözmeye çalışıyordu ama tutuşum demir gibiydi. "Sana öyle demiyorum çünkü artık aramızda bir şey yok. Ben kandırılmış erkeklerle yatmam. Eğer Fran sana yatak odasında ihtiyacın olanı vermiyorsa, ben de kesinlikle vermeyeceğim."

Ondaki kıskançlığı gördüğümde içimde bir memnuniyet yankılandı ve karanlık bir gülümseme ağzımı çekti. "O benim değil

kız arkadaş."

"Doğru ya. Bu yüzden mi daha önce dilini onun boğazına soktun? Kız arkadaşın olmadığı için mi?" Gözleri ona verdiğim acıyla parlıyordu ama burada acı çeken tek kişi o değildi.

"İkiyüzlüsün," diye suçladım, Diego'nun ağzını tekrar onun dudaklarında hayal ettiğimde gülümsemem düştü, hakkı olmayan bir şey üzerinde hak iddia ediyordu. Elimi kaldırdım ve başparmağımı dudaklarında gezdirerek sertçe sildim. Beni durdurmaya çalışarak kıpırdandı ve mücadele etti ama onu tamamen köşeye sıkıştırmıştım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kollarımı itti ama onu görmezden geldim ve dizimi kalçasına bastırarak onu yerinde tuttum.

"Diego Polaris'in tükürüğünü kızımın üzerinden almaya çalışıyorum," diye homurdandım ve işte oldu. Gizli arzularım, sonunda kırılan bir yağmur bulutu gibi içimden dökülüyordu. Ona kızım demiştim, olmasını istediğim şeyin bu olduğunu kanıtlamıştım. Ve şimdi ona tekrar bu kadar yakındım, bu sadece boş bir beyan değil, gerçek gibi hissettirdi.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirirken bir elini göğsüme bastırdı, aramızda biraz mesafe açmaya çalışıyordu ve şüpheler tekrar içeri sızmaya başladı.

"Diego beni öptü. Hazırlıksız yakalandım. Ama sen onu istediğin için öptün," diye tısladı, duyguları gözlerinden okunuyordu ve beni başka bir kadını öperken görmenin onu ne kadar üzdüğünü bana gösteriyordu. Dürüst olmak gerekirse bu bir rahatlamaydı. Tam bir pislik olsam bile.

Dudaklarım gergin bir çizgi halinde sıkıştı. "Bunu neden yaptığımı biliyorsun." "Yapma bunu. Her zaman bana sırtını dönüyorsun.

Lanet aklını okumamı mı istiyorsun?" diye hırladı, hâlâ beni geri itmeye çalışıyordu ama ben ona doğru geri çekildim ve elimi kalçasına koyarak aramızdaki uçurumu aşmaya çalıştım.

Elimi tuttu ve bana geri fırlattı. "Ve bunu yapma."

"Neden?"

"Çünkü ilişkimiz bitti," dedi nefes nefese, kalbimi çok güzel bir şekilde oyarak. "Bu tek gecelik bir şeydi, hayatlarımıza devam edelim."

"Senin için bitmiş gibi mi hissediyoruz?" Aramızda havada uğuldayan bu ham enerjiyi hissedebildiğine ikna olmuş bir şekilde sordum. Tamamen deli değildim, değil mi? Bu gerçektir ve o da bunu hissediyordu.

Bakışlarım boynundaki kanlı iğne izlerine kaydılar ve onları iyileştirmek için bir elimi kaldırdım, başparmağımı ipeksi teninde gezdirdim ve benim için titrediğini hissettim.

Hadi Blue, sen de böyle hissettiğini itiraf et.

Cevabını bekledim, saniyeler geçtikçe nabızı kulaklarımda çınlıyordu.

"Onu öptüğüne inanamıyorum," diye tısladı, gözleri ateşle parlıyordu ve içindeki güç derisinin kenarlarından taşıyordu. Kaosun içindeydi, bir volkanın karnındaki lav gibi içinde güç birikiyordu ve bunun farkında olduğundan bile şüpheliydim. Ama bir gün patlayacaktı ve tüm dünya bunca zamandır yüzeyin altında pusuya yatmış olan tehlikenin farkına varacaktı.

Neredeyse Faerris Çarkı'nın tepesindeydik ve Darcy sessizliğini korudu, benim bakışlarım onda kalırken panayıra doğru bakmaya başladı. Işık denizi gözlerinde titreşip dans ediyordu ve ben onun büyüüne yeniden kapılmıştım. O, kalbimi göğsümden kolayca söküp alan ve ondan bir ısırık almak isteyip istemediğine karar veren bir tanrıçaydı.

"Diego'yu buraya beni incitmek için getirdin," diye homurdandım ve bakışlarını tekrar kendime çektim.

"Onunla konuşmamı sen istedin," dedi kızgınlıkla başını sallayarak.

"Onu lanet olası bir randevuya götürmek istemediğimi biliyorsun," diye hırladım.

Arkasını döndü, ama bu kavgadan kaçamaması için çenesini yakaladım ve gözlerimin içine bakması için onu geri çektim.

"Kampüsten onunla ayrıldığını görünce Francesca'yı aradım."

Sözlerimi özümserken boğazı düğümlendi. "Ödeşmek için mi?"

Başımı salladım, pişmanlık üzerime çökmüştü. "Hayatımın en büyük hatasıydı. Onun ağzını seninkinde gördüğümde hissettiklerimi hissetmektense kanamayı tercih ederim."

"Yani onu benden intikam almak için mi öptün?" diye bana çıkıştı.

"Evet," dedim, biraz uzaklaştım, Francesca'yı böyle kullandığım için suçluluk duyuyordum ama bu gece kendimde değildim. Nasıl kontrol edeceğimi bilemediğim bir çılgınlığın içine düşmüştüm.

"Sana tekrar soracağım. İşimiz bitti mi Mavi?" Kolunu daha sıkı kavradım, balta ne yöne düşerse düşsün bu sorunun cevabına ihtiyacım vardı. Eğer benimle işi bittiyse, bunu şimdi ve burada bilmeliydim. O zaman hayatıma devam etmenin bir yolunu bulurdum ama bilinmezlik içinde yaşamak işkenceydi.

Yavaşça başını salladı ve vücudumdaki gerginlik gitti, rahatlama kemiklerimin her köşesine yayıldı.

"Ama belki de öyle olmalıyız," dedi hemen, tepkimi görünce. "Bir yanım bunun yapılmasını istemiyor ama sen beni incittin."

"Önce sen beni incittin." Çenem inatçılıkla kilitlendi ve bana başını salladı.

"Yaptığım şey aynı seviyede değildi." Bakışlarını başka yöne çevirdi, çenesi sertleşmişti ve yüz hatlarında öfke parlıyordu.

İçimi çektim, yanağını okşamak için uzandım ama elimi itti ve nabzım hızlandı. "Özür dilerim, tamam mı? Onu öpmemeliydim."

Başını sertçe salladı, bu özrü kabul etmediği belliydi.

"Gelecekte canımı yakmak istiyorsan ellerini kullan," dedim karanlık bir bakışla. "Bence fiziksel acı tercih edilir."

"Darius ve Tory ile olanlar için özür dileyene kadar seni incitmekten vazgeçmeyeceğim," dedi sert bir şekilde ve meselenin asıl özünü ortaya koydu. "Sen

Hiç özür dilemedin ve beni en çok üzen de bu. Yaptığın şey umurunda değil."

Gözleri ıslak ıslak parlıyordu ve acısını görünce kalbim parçalandı. Bu konuda kızgın olduğunu biliyordum ama bizim türümüzün yolu buydu. Fae Fae'ye.

Kaşlarımı çattım, onun benim gibi kız kardeşimle kavga etmemi ve sorunlarımızı dövüşerek çözmemizi aktif olarak teşvik eden ebeveynlerle büyümediğini hatırladım. Yumruklarımı sallayabildiğimden beri okulda kavgalara karışıyordum ve bu diyardaki diğer tüm Fae'ler de öyle.

Olaylarla bu şekilde başa çıkıyorduk; ve kimsenin müdahale etmesine izin verilmiyordu. Bunu yapmak utanç vericiydi ve çoğu Fae, birilerinin gelip onları kurtarmasındansa, kanlı bir şekilde dövülmeyi ve toprağa yenilmeyi tercih ederdi. Ama Darcy ve Tory sadece ölümlüler aleminde birbirlerine sahip olmuşlardı ve onların kuralları bizimkilerden farklıydı, kültürleri bana tamamen yabancıydı. Muhtemelen dövüşlerde yan yana savaşmışlar ve bunu hiç düşünmemişlerdi. Diğer yarıları tehlikede olduğu anda birbirlerinin yardımına koşarlardı ve ben Darcy'nin kız kardeşinin başı dertteyken bunu yapmasına engel olmuşum.

Bu açıkça fark ettiğimden daha derindi ve türümüzün yöntemlerini açıklayarak çözülebilecek bir şey değildi. Bir ya da iki yıl burada kaldıktan sonra bunu anlayacaktı. Çünkü o da benim kadar Fae'ydi, sadece ölümlüler aleminin son prangalarından kurtulması gerekiyordu.

"Özür mü istiyorsun, Blue? Olur. Sana aklıma gelen en iyi özrü dileyeceğim." Ağzının kenarını öptüm, sonra ayağa kalktım ve bizi vagonda tutan kapının üzerinden tırmandım.

Zıpladım, yere doğru düşerken arkamda Darcy'nin nefes nefese kaldığını duydum, hava büyüsunü kullanarak beni ayağa kaldırdı.

Darcy'nin beni affetmesini sağlamak için tamamen çılgınca bir fikir bulmam şaşırtıcı derecede kısa bir zamanımı aldı, ama onların bulunduğu sirk çadırını bulur bulmaz

bir elektrik çarpması sorunuyla karşı karşıya kalınca, plan basitçe bir araya geldi.

Çadırda Zodiac'tan birkaç profesörün izlediği bir gösteri vardı, bu yüzden Darcy'ye mesaj atmadan önce ortalık sakinleşene kadar bekledim.

Lance:

Özür dilemeye hazırım.

Beş dakika içinde sirk çadırına gel.

Katılacağım oyunu yöneten Rusty Star adında bir adamla her şeyi ayarladım ve 'The Numb Man' oyununu beklemem için beni sahne arkasına yönlendirdi. İri yarı bir adam gömleğini çıkarmış, vahşi bir keçinin tüm vahşiliğiyle dürüm yiyordu ve ben de kaderimi beklemek üzere onun yanına bırakıldım.

Sırtında kocaman pembe bir tüy bulunan, taşlarla süslü bikinili güzel bir kadın bana gülümseyerek zıplaya zıplaya yanıma geldi. "Hey tatlım, tişörtünü çıkar. Seni bağlamamız gerekiyor. Bu hile yapmadığını kanıtlar, tamam mı?"

"Tamam," diye yankıladım kuru bir sesle.

Kaşlarını kaldırarak yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde bana doğru yürüdü. "Aman Tanrım, kim olduğunuzu şimdi anladım. Lance Orion, değil mi? Bir zamanlar bir sonraki büyük Pitball yıldızı olacağın söyleniyordu."

"Anahtar kelime 'bir kez'," dedim ve bir kahkaha attı.

"Günüşığı Tiyatrosu sahnesinde bir dansçı olmam gerekiyordu ama işte buradayım, daha boktan bir gösterinin boktan bir çırağıyım," diye iç geçirdi. "Sanırım bazı insanların üzerine doğuştan yıldız ışığı serpiliyor, ha? Biz şanslı olanlar değiliz. Ben Zena, bu arada." Önce iri adama, sonra da bana baktı. "Orada kendini öldürme, tatlım. Herkesin içinde altını ıslatmaya başlamadan önce dinlemeye değer."

"Harika," diye mırıldandım.

"Cirque de Sol-Fae'ye hoş geldiniz! Ben sunucunuz Rusty Star. Toplanın, kuliste Uyuşuk Adam'la kapışmak isteyen cesur bir yarışmacımız var!" Rusty sahneden seslendi ve kalabalıktan bir tezahürat yükseldi.

Zena dışarı çıktı ve ben de gömleğimi çıkarıp plastik bir koltuğun üzerine attım.

"Tavsiyen var mı?" Koca adam burritosunu bitirirken sordum.

"Sakın ölme." Rusty onu çağırıp sahneye çıkarken kıkırdadı.

"Sağ ol, göt herif," diye mırıldandım.

"Lütfen korkusuz yarışmacımız Lance Orion'a sıcak bir karşılama yapın!" Rusty bağırdı.

Bunu ne kadar ileri götürmeyi planladığımı çok iyi bildiğim için yüzüme bir sırıtma yerleştirerek sahneye çıktım.

Beni bekleyen metal sandalyeye oturdum ve çoktan kendi koltuğuna sıkıca kelepçelenmiş olan iri adama baktım. Zena dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle beni yerime kilitledi, metal kelepçeler tenime karşı buz gibi soğuktu. Kalabalığı aradım ve bulduğumda rahatladım. Darcy oradaydı, kendimi ona kanıtladığım sürece bana bir şans vermeye istekli olduğu belliydi. Bana oyunun ne olduğunu henüz çözemediğini belirten sorgulayıcı bir bakış attı ve Zena uzaklaşıp sahneden dışarı fırlayan devasa kırmızı bir kola doğru yürürken ben daha geniş gülümsedim.

"Eğer yarışmacımız bu tehlikeli oyunda Uyuşuk Adam'dan daha uzun süre dayanabilirse, inanılmaz ödülümüzü kazanacak. Zafer tacı!" Rusty üzerimizde asılı duran cam bir kutuyu işaret etti ve kutu altın kıvılcım yağmuruyla aydınlandı. "Uyuşuk Adam'ın acı eşiği bu sahneye adım atmış herkesten daha yüksek. Daha önce hiç kimse tacı kazanamadı, peki son yarışmacımız farklı olacak mı?"

Darcy gözlerinde bir endişe parıltısıyla bana baktı.

"Hazır mısın Diamond?" Rusty Zena'ya sordu - ben de sahne adının bu olduğunu tahmin etti. Rusty kalabalığa manik bir bakışla bakarken o başını salladı ve kolu tuttu.

bakışlarında parıltı. "Her sandalye artan bir elektrik akışına bağlı. İlk kim kapatırsa oyunu kaybedecek."

Darcy'nin gözleri büyüdü ve ben de bakışlarımı önümdeki güzel yaratığa dikerek koltuğuma geri yaslandım.

Rusty, "Tek yapmanız gereken elinizi kaldırmak ve elektrik çarpması duracak," dedi ve kahkahalar havayı doldurdu.

Beni tutan bağlara karşı kaslarımı esnetiyordum ve gücüm karşısında eğilmiyorlardı, bu da bana kolay kolay kopmayacaklarını söylüyordu.

Rusty titredi. "Pekala, sadece kelimeleri söyleyebilirsiniz, Bay Orion."

"Önce benim pes edeceğimi varsayıyorsun," dedim kara bir sırıtışla.

Kalabalıktan bir oooh yükseldi ve Darcy bana "Yapma" diye bağırdı, ama ben onun yalvarışını duymazdan geldim, elektriğin akmaya başlamasını bekledim. Bir özre ihtiyacı vardı ve ben de ona elimden gelenin en iyisini yapmaya niyetliydim.

"Kendine çok güvenen bir rakibimiz var, bayanlar ve baylar. Bakalım kendine güveni ne kadar sürecek," dedi Rusty hain bir gülümsemeyle ve Zena'yı işaret ederek. "Kolu çek!"

Onu geri çekti ve elektrik damarlarıma fışkırdı, gerilmeme neden oldu, ellerim ona karşı büyü kullanmamak için yumruk oldu. Zapping ve çatırdayan enerjinin sesi, gürleyen müzikle birlikte havayı doldurdu, odadaki atmosferi oluşturdu ve daha da fazla kalabalık çekti.

Uyuşuk Adam elektriğe hiç tepki vermeyerek genişçe gülümsedi.

"Daha yukarı!" Rusty emretti ve Zena kolu daha da geriye çekti.

Elektrik vücudumda daha derin ve keskin bir şekilde akarken, sinir uçlarımı ateşe verirken dişlerim birbirine çarptı, ama katlanılabilirdi.

"Daha yükseğe!" Rusty tekrar seslendi.

İçimde bir şimşek çakmış gibiydi ve acı dolu bir nefes verdim. Yine de bayılmayacaktım, hiç şansım yoktu. Tek yapmam gereken burada olma nedenime bakmaktı ve omuzlarım titrerken ve beynim kafamın içinde çalkalanırken bile buna dayanabilirdim.

"Demek istediğini kanıtladın!" Darcy bağırdı ama benim işim bitmemişti. Bunu yapabildiğim kadar ileri götürecektim, çünkü yanımdaki o pisliğin bir noktada kırılması gerekiyordu. Ona doğru bir bakış attığımda hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu ve tüm bu oyunun hileli olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım.

"Daha yükseğe!" Rusty emretti.

Acı içinde kkredim, kaç volta maruz kaldığımı bilmediğim elektrik beni kr etti ve ben daha cehennemin yeni seviyesine alışmadan Rusty "Daha yükseğe!" diye bağırdı.

"Hayır!" Darcy bağırdı ama sesi kafamın içinde bir yankı gibiydi, kafatasımı yırtan elektrik parlamaları arasında dans ediyordu.

Uyuşuk Adam'dan bir acı feryadı yükseldi ve kafamda bir umut ışığı belirdi.

"DUR, DUR!" diye bağırdı ve ben bilincimi kaybetmemek için mücadele ederken Rusty telaşla ona baktı.

"Diamond!" Rusty tersledi ve elektriği kapatmak için kolu itti. Bir anda her şey bitmişti ve ben ciğerlerime kadar hava çekerek koltuğumda öne doğru yığıldım, elektriğin kalıcı dalgaları azalırken ellerim hâlâ sıkı yumruklar halindeydi.

Zena aceleyle Uyuşuk Adam'ın bağlarını çözdü ve onun bir iniltiyle sahneden kaçtığını duydum. Sonra bana yardım etmek için harekete geçti, prangalarımın kilidini açtı ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Altına işememişsin. Belki de düşündüğümden daha şanslısındır."

Keyifli bir nefes aldım, dik oturmayı başardım ve ona zaferle gülümsedim.

"İlk kazananımız, bayanlar ve baylar!" Rusty bariz bir şok içinde kekeleyerek ve alkışlar havada çınladı.

Sendeleyerek ayağa kalktım, kendimi iyileştirmek için bir elimi kaldırdım ve acı bir anda yok oldu.

Rusty cam kutuya büyü yaparak onu sahneye indirdi, isteksiz bir ifadeyle açtı ve tacı bana uzattı.

"Tebrikler," dedi sahte bir gülümsemeyle, görünüşe göre insanların onun küçük oyununu kazanmasından hoşlanmıyordu.

Ödülümü alırken sıırıttım. "Ben de bu şeyin hileli olduğunu düşünüyordum."

Rusty boğazını temizleyerek, "Asla," dedi.

Gömleğimi almak için sahne arkasına yöneldim, kız arkadaşımın peşine düşmek ve sonunda beni affedip affetmediğini öğrenmek için dışarı çıkmadan önce üzerime geçirdim. Bir grup öğretmen çadıra girdi ve Darcy'nin onlardan uzaklaşıp beni aramak için etrafa bakındığını gördüm.

Atlas'ımı cebimden çıkardım ve şu anda onunla görünmemem gerektiğini düşünerek ona bir mesaj gönderdim.

Lance:

Seni eve bırakmamı ister misin?

Alt dudağını ısırarak mesajı okumasını izledim ve bana da aynı şeyi yapmayı düşündürdü. Atlas'ım pırıldadı ve ağzımı kaplayan bir gülümsemeyle mesajını okudum.

Darcy:

Delirdin mi sen?

Lance:

Evet. Senin için ;)

Benimle gel.

Hemen cevap vermedi, ben de ona baktım ve kararsızlıkla kaşlarını çatıldığını gördüm, ama bir saniye sonra cevap verdi.

Darcy:

Tamam, nereye gideyim?

Lance:

Çadırın arkasında yolu sınırlayan bir çit var.
Diğer tarafta bekle.

Çadırdan fırladım, Vampir hızımı serbest bıraktım ve panayır boyunca yarışarak beş saniyeden kısa bir sürede otoparka ulaştım. Faerarri'ne sorunsuzca bindim, kazandığım tacı arka koltuğa attım ve yola koyuldum.

Panayırın etrafını dolaştım, karnavala gidip gelen trafik sıkışıklığına takıldım ve sonunda sirk çadırının arkasından geçen sessiz yola ulaştım.

Darcy uzun ahşap çitin yanında bekliyordu, nefesi gecenin soğuk havasında buğulanıyordu ve sonunda ona sahip olacağım için içimde bir beklenti vardı. Yanına yanaştım, yolcu camını indirdim ve ona bakmak için karşıya doğru eğildim.

Öfkeyle kapının kenarına vurdu ve kaşlarım çatıldı. "Bunu nasıl yapabildin? Bana neredeyse kalp krizi geçirtecektin."

"Dürüst olmak gerekirse, neredeyse kalp krizi geçiriyordum Blue, o yüzden ödeştik diyebilir miyiz?"

Başını salladı, ön tekerleği tekmelemeden önce gözlerini kırptırdı.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Arabama saldırmayı keser misin? Bundan hoşlanmıyor."

Darcy burnunu çekerek bana sırtını döndü ve gökyüzüne baktı.

Kahretsin, ağlıyor muydu?

Kapımı iterek açtım ve yüz ifadem gergin bir şekilde hızla ona doğru döndüm.

"Seni üzmemek istememiştim," dedim ciddiyetle. "Çok sık özür dilemem. Bu pek de Fae'lere özgü bir şey değil. Doğru yapmadım mı?"

Yanağından bir damla yaş süzülürken göğsüme vurdu, ben de çenesinin kenarından yakalayıp başparmağımla sildim, buna sebep olduğum için kendimi tam bir hıyar gibi hissediyordum.

"Sadece kelimeleri söyleyebilirdin," diye fısıldadı ve ben de ona umutlu bir sırıtış atarak kişisel alanına doğru yaklaştım.

"Özür dilerim." Ellerimi arabanın üzerinde iki yanına bastırdım ve nefesi kesildi.

"Onun gibi kokuyorsun," diye mırıldandı ve bu gece Francesca'yla neden olduğum tüm bu karmaşadan nefret ettim. Onu istememiştim, o öpücüğü istememiştim ve bu bana her şeye mal olabilirdi.

"O zaman beni senin gibi kokut," diye emrettim ve ceketimi tutarak beni ağzıyla buluşturmak için aşağı çekti.

Gözyaşlarının, acısının tadına baktım ve hepsini kovmak için onu daha sert öptüm, aramızda paramparça olan şeyi düzeltmeye çalıştım. Her şeyin önemsizleştiğini hissettim, çünkü bu kadar yakinken bizden ve ruhlarımızın birbirimize olan açlığından başka bir şey yoktu.

"Haydi," dedim geri çekilerek. "Bu akşam hâlâ kurtarılabilir."

"Keşke lunaparkta birlikte kalabilseydik." Kaşlarını çatı ve bu, şu anda gerçekten gidebileceğimiz ne kadar az yer olduğunu hatırlattı.

"Şey... Duyduğuma göre gece için yatak odamda başka bir lunapark açılmış," diye ortamı yumuşatmak için takıldım.

Boğazından bir kahkaha koptu ve sese sırtarak bir tutam saçını kulağının arkasına ittim.

"Eğer geri dönüp arkadaşlarını bulmak istiyorsan, anlarım." Elini sıktım ve o da parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

"Hm, diğer lunaparkın sesi oldukça hoşuma gitti. Rollercoaster var mı?"

"Hayır, ama kayma ve kaydırak var mı?" Ben teklif ettim.

Tekrar güldü ve ben de içeri girebilmesi için kapıyı çekiştirerek açtım. Arabama bindi ve kapıyı kapatırken camı da açtı. Bir nefes aldım, yıldızlara baktım ve onlardan bu geceyi oluşturabilecekleri en uzun geceye uzatmalarını istedim, sonra döndüm ve sürücü koltuğuna oturdum.

Sessizlik çöktü ve motoru çalıştırıp ayağımı gaza basmadan önce Darcy'nin kalbinin ağır gümbürtüsünü dinledim.

"Fran nerede?" diye sordu hafifçe.

Bu sözlerin altında saklamaya çalıştığı soğukluğa bir kahkaha attım. "Biliyor musun, ona böyle dediğini duysa seni gerçekten öldürürdü."

Omuz silkti.

"İşe çağrıldı. Görünüşe göre Tucana'nın doğusunda bir su perisi görülmüş. İsimsiz arayan kişi çok ısrarcıydı," dedim başımı masumca eğerek ve ağzı bir karış açık kaldı.

"Yapmadın mı?"

"Ben yaptım." Bir kahkaha attım. "Polaris nerede?" Karanlık bir şekilde sordum.

"Bir tartışma yaşadık," dedi ters bir şekilde.

"Ne hakkında?" diye sordum, uzanıp elimi dizine koydum ve bu çocuktan her zamankinden daha fazla nefret ettim.

"Sen," diye itiraf etti ve kalbim ona ne söylemiş olabileceğini düşündü.

Ona endişeli bir bakış attım. "Hiçbir şey bilmiyor, değil mi?"

"Tabii ki hayır, sadece sana aşık olduğumu ve bunun için zavallı olduğumu düşünüyor. Ve görünüşe göre bir fahişe."

Bu kelime zihnimi bir çılgınlığa sürükledi, Düzenimin daha ilkel içgüdülerini uyandırdı ve beni tek bir şey yapmaya teşvik etti. Avlanmak.

Bu hisle savaşıırken dizini sıkıca kavradım.

"Siktir et o çocuğu, bir daha gördüğümde onu parçalayacağım," diye hırladım.

"Bu konuda sana katılabilirim." Elini benimkinin üzerine koydu ve dokunuşu buz gibi soğuktu.

Kaşlarımı çatarak parmaklarını avuçlarımın içine aldım.

"Donuyorsun." Üzerine ılık bir hava dalgası gönderdim ve o da bunu takdir ederek titredi.

Bizi, ağaçların gölgelerin içine doğru uzanan uzun bir tünel oluşturarak eğildiği karanlık bir yola çevirdim. Sonsuz gibi görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Bütün yolların bir sonu vardı. Bizimkinin bile. Özellikle bizimkinin. Ama bu anın kırılmasında, hala ilerliyorduk ve en azından sürdürdüğü sürece yolculuğun tadını çıkarabilirdim.

"Yani şimdi beni affettin mi?" diye sordum.

"Teknik olarak bu özrü kız kardeşime borçlusun," dedi ve ben de ona kuşkulu bir bakış attım.

"Yıldızlar aşkına, Tory Vega için yine kendimi elektrikle öldürmek zorunda mı kalacağım?"

Güldü. "O uyuşuk adamın şebekeye bağlı olmadığını biliyorsun, değil mi? Ben kendim bağlayana kadar bağlı değildi."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, yüz ifadesinde bir yalan arıyordum.

"Evet." Parmaklarımı sıktı, gözlerindeki meydan okuyan bakışla sikim onun için sertleşti.

Arabayı yolun kenarına çektim ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırarak onu öpmek için sürükledim. Sonra emniyet kemerinin onu yarı yarıya boğduğunu fark ettim ve hemen serbest bıraktım, onu daha yakına çektim ve dilimi yumuşak dudaklarının arasına soktum.

Kucağıma tırmandı, bana sarıldı ve öpüşmemiz daha cılgınca hale gelirken ellerini saçlarımın arasına soktu. Kahretsin, onu özlemiştim. Güneş ışığı tadındaydı, sonunda dünyamı yeniden renklendirdi ve ben asla griye dönmek istemedim.

Ellerim elbisesinin altına kaydı ve kalçalarını kaldırarak beni teşvik etti, parmakları omuzlarıma sertçe saplandı. Külotlu çorabının yolumu kestiğini fark ettiğimde boğazımdan derin bir hırıltı çıktı ve kalçalarının arasında bir delik açarak onu nefessiz bıraktım.

"Orion!" diye güldü ama ben külotunun içine girip iki parmağımı sıırılsıklam amına soktuğumda kahkahası iniltiye dönüştü. Bu ses ve parmaklarımın etrafındaki sıkı, ıslak amının hissi arasında, onun için çoktan kaya gibi sertleşmişim, onun içinde olmak için can atıyordum.

"Bana yeni bir çift borçlusun," dedi nefes nefese, parmaklarımı yavaşça içine ve dışına pompalarken destek için bana yaslandı, benim için ne kadar hazır olduğunu sevdi.

"Bir daha böyle ses çıkarırsan sana yepyeni bir gardırop alırım."

"Ne sesi?" diye nefes nefese kaldı ve parmaklarımı daha sert pompalayarak dudaklarından başka bir açgözlü inilti çıkardım. Tekrar tekrar doyurmaya niyetlendiğim bir ihtiyaçla doluydu.

"Bu," diye homurdandım, boştaki elimi kot pantolonumu çıkarmak için aramızda kaydırdım.

Bana yer açmak için yukarı doğru eğildi ve başı tavana çarptı. Kahkahalarım onunkilere karıştı ve elimi külotlu çorabından çektim, elbisesini başından çektişirdim, onu düzgün bir şekilde görmek istedim.

"Şunlardan kurtulalım." Külotlu çorabını ikiye böldüm ve bacaklarından sıyırdığımda nefesi kesildi, tüm o güzel bronz teni ortaya çıktı ve parmaklarımı yakıcı bir istekle üzerinde gezdirdim.

"Hey, kıyafetlerinden bazılarını yırtmaya ne dersin?" Gömleğimi çektişirdi ve ben de vahşi bir sırıtışla bileklerini yakaladım. Burada kontrol bende, Blue.

Bakışlarım neredeyse çıplak vücudundan aşağıya, giydiği dantelli kırmızı iç çamaşırına indi, göğüsleri ince kumaşı zorluyor ve bana altındaki sıkı meme uçlarını bir anlığına gösteriyordu.

Alt dudağımın tadına baktım, belinin sıkı kıvrımından yüzündeki o boğucu ifadeye kadar manzaranın tadını çıkarmak için zaman ayırdım.

"Bunu özlemişim." Köprücük kemiğini öpmek için eğildim ve dudaklarımın altında tüylerim diken diken oldu, bu da bana onu ne kadar etkilediğimi gösterdi. "Ve bunu." Bir tutam mavi saç parmağımın etrafında kıvırdım ve onu da dudaklarıma götürdüm. "Ve bunlar." Göğüslerini sıktım ve o da güldü. "Hm... yine de bir şeyi kaçırıyorsun."

"Ne?" Kaşlarını çatı.

Koltuğumun arkasına uzandım ve panayırda kazandığım tacı çıkarıp kızımın başına yerleştirdim. Yeşil gözlerini aydınlatan bir gülümseme yanaklarına yayıldı, beni altına bastırırken kraliyet ailesinden biri gibi görünüyordu.

"Daha iyi," dedim, ellerimi ipeksi kalçalarına koyup onu kendime çektim.

"Eğer kafama taç takmaya kalkarsan başın belaya girer," diye dalga geçti ve siyasetin ağırlığı üzerime çökünce ağzım yamuldu ama bunun bu anı mahvetmesine izin vermeyecektim.

"O zaman kimseye söylemeyelim," dedim, boynunu öpmek için eğildim, içindeki ateşin tadına baktım.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladı ve hareketlerimiz daha çaresiz hale geldi, öpücüklerim ısırlıklara dönüşürken, düğmeleri açmak için göğsümü tırmaladı ve sonunda gömleğimi omuzlarımın üzerinden itti, böylece omuz silkebildim.

Sağ göğsünü serbest bırakmak için sütyenini aşağı çektim, ağzım sertleşmiş meme ucunu sardı ve dilim üzerinde yuvarlanarak onu zevkle derinden titretti. Sırtını dikleştirdi, sert sikime sürtünmeye başladı ve ben

inledi, meme ucunu daha sert emdi ve onu orada tutmak için belini kavradı.

Beni pantolonumdan kurtarmak için dizlerinin üzerine kalktı ve kıcı direksiyona çarparak kornayı çaldı.

Gürültüyü kesmek için onu kalçalarından tutup öne doğru çektiğimde bir kahkaha attı.

"Bu beklediğimden çok daha zor," diye şaka yaptı ve ben de ona şeytanca sırıttım.

"Yine de kesinlikle buna değer."

Aletimi serbest bıraktım, külotunu kenara ittim ve kalçalarını aşağı doğru yönlendirirken aramızdaki tüm eğlence kayboldu, onu hissetmek için açlık duydum.

Alnını benimkine dayadı, ben sikimin başını onun kaygan girişiyle hizalayıp yavaşça içine iterken nefes alıyordu. Üzerime alçalırken dişlerimin arasından tısladım ve onu santim santim doldururken inledi, gözleri kilitlendi ve sihir tenime karşı uğuldadı. Bu en saf haliyle zevkti ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her zaman daha fazlasına.

Bana binmeye başladı ve kucağında sallanırken öpücükler için ağzını kovaladım ve kalçalarını tuttum, onu üzerime doğru ittim ve kalçalarımı onunla buluşmak için yukarı ittim. Sikim onun içinde derinlere iniyordu ve her santimimi o kadar iyi alıyordu ki, vücudu benim için yaratılmıştı.

Boynunu kıvırdı, ellerini omuzlarıma dayadı, dudakları aralandı ve nefesleri bana doğru yumuşakça düştü. O beni mahvetmek için tasarlanmış bir yaratıktı ve o anda, sırf onu elimde tutabilmek için başıma gelebilecek her türlü kadere izin verebilirdim.

"Benimle bir daha kavga etme," dedim dişlerim kulağına çarparak.

"Bana bir sebep verme." Tırnaklarını omuzlarıma batırdı, acının ısırtığı beni inletti ve amının uzunluğunun etrafında kenetlenmesiyle delirmiş bir şekilde ona daha sert ittim.

Dizlerinden biri el frenine, diğeri kapiya çarptı ama umurunda değil gibiydi, bu umutsuz tutku ve kara seveda eyleminde bir araya gelirken buna benim kadar ihtiyacı vardı.

Kalçaları benimkileri karşılamak için hızlandı ve bedenlerimiz mükemmel bir senkronizasyon içinde şehvetin ritmine kapıldık. Ama onun benim için nefes nefese kalışını izlerken, Diego'nun ağzının onunkinin üzerinde olduğunu hatırladım ve bir elimi saçlarına sardım, onu inletecek kadar sertçe çektim.

"Bu Polaris için," diye homurdandım, buna duyduğum öfke bir kez daha yükselmişti.

Tırnaklarını göğsüme öyle bir geçirdi ki kan aktı, bakışları kendi öfkesiyle parladı. "Bu Fran için."

Şaşkınlıkla yere baktım, sonra soluksuz bir kahkaha attım. "Seni kızgın seviyorum."

"Yine de bunu alışkanlık haline getirmeyelim," diye nefes nefese kaldı.

"Anlaştık," diye inledim tekrar onun derinliklerine doğru iterken, coşku hareketlerimizi bastırıyordu.

Darcy bir elini cama bastırdı, omurgası dikleşti ve amı bana sınıra yakın olduğunu söyleyecek şekilde etrafımda sıkılaştı. Elim omurgasının kıvrımlarında gezindi, sonra onu üzerime doğru ittim, sikimi içindeki hassas noktaya sürtmeye başladım ve Darcy'yi içinde sallanıp durduğu o coşku uçurumuna yolladım. Zirveye ulaştığında inledi, destek için bana yaslandı ve onu daha sert ve daha hızlı becerdim, nabız gibi atan amının içinde kendi salınımımı buldum, bir zevk patlamasıyla boşalırken boğazımın arkasında adını homurdandım.

Bana yaslanıp başını omzuma yaslarırken bacakları titriyordu, nefeslerimiz cayır cayır yanıyor, etrafımızdaki camlarda bir sis bırakıyordu.

Ona bu kadar yakın olmak saf bir mutluluktı ve parmaklarımı çıplak kalçalarında aşağı yukarı gezdirerek baş başa geçirdiğimiz zamanın azalan her saniyesini ezberledim. Onu yakaladım

Çenesini kaldırarak başını yukarı kaldırdı, böylece dudaklarımı dudaklarına değdirebildim ve ağzıma gülümsediğini hissettim.

Koltuğuna geri tırmandı ve ikimiz de sessizce giyindik, ama birbirimizle göz göze gelip sırtmaya devam ettik.

İşi biter bitmez motoru yeniden çalıştırdım ve yola devam ettim.

"Peki, Polaris'ten herhangi bir bilgi aldınız mı? randevu?" Biraz acı bir şekilde sordum.

"Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi?" diye alay etti.

"İnsanların içine bir kadınla çıkabiliyor olman beni deli ediyor.

o, ben değil."

"Eh, işte böyle," diye iç geçirdi ve yanındaki buharlı pencereden dışarı bakmaya başladı. Üzerine huysuz bir surat çizip Orion yazmıştı ve ben de ağzımın kenarını çekiştirerek ona baktım.

"Sana böyle mi görünüyorum?"

"Pek sayılmaz." Kızgın kaşlarını ve sivri dişlerini ekledi, sırıtarak beni kışkırtmak için döndü.

Güldüm, her nasılsa şu anda o huysuz hıyar olmaktan olabildiğince uzak hissediyordum.

"Diego amcası hakkında pek bir şey söylemedi, sadece pisliğin teki olduğunu söyledi. Annesi ve babası da bazen 'işinde' ona yardım etmek için onunla birlikte gidiyorlarmış." Omuz silktili. "Bu işe yarar mı?"

Bunun üzerine düşündüm, ailesinin de Lionel'la ilişkisi olabileceğini fark etmemiştim. "Evet, bu bana araştırarak birkaç Fae daha veriyor. Bunu söylemek bana acı verse de, onunla zaman geçirmeye devam edersen memnun olurum. Bakalım onlar hakkında başka neler söyleyecek. Ama randevu yok."

"Bu oldukça zor olacak çünkü ben ona çok kızgınım ve sanırım o da bana kızgın."

"Sana ne için kızdı?" "Ona tokat attım," diye açıkladı.

"Güzel," dedim. "Ama sana fahişe dediği için bundan daha fazlasını hak ediyor."

"Aslında... O bunu söylemeden önce ona bir tokat attım." Parmaklarını eteğinin içine soktu, kaşları öfkeyle alçaldı.

"Neden?" Merakla sordum.

"Nimfler saldırdığında ölmüş olmanı dilediğini söyledi," dedi sesinde bir öfke ısırığıyla.

Direksiyonu sıkıca kavradım. "Onu öldüreceğim."

"Öldüremezsın. Sana söylediğimi anlayacaktır. Ve ben de tam olarak

Sana karşı bir şeyler hissettiğimi inkar edersen, onun peşinden gidersen aramızda bir şeyler olduğunu anlayabilir."

"Benim için ne tür bir şeyin var?" Ona muzip bir bakış attım.

"Kulağa çılgınca gelecek," dedi yavaşça.

"Çılgınlığı severim. Daha önce kendimi pişirmeye çalıştığımda notu almadın mı?"

"Gülmeyeceğine söz verir misin?" diye sordu, yanakları biraz renklenmişti.

"Yıldızların üzerinde."

Başını salladı, yüz ifadesini görememem için pencereden dışarı bakıyordu. "Savaştaydık ve sen ölmek üzereydin, seni kurtarmak zorunda hissettim. Sanki... eğer kurtarmasaydım, benim de bir parçam ölecekti. Ve o zamandan beri, o parçam giderek güçleniyor, sanki içimde yaşayan somut bir şey haline geldi. Daha önce hiç kıskanç bir insan olmamıştım ama seni Francesca'yla gördüğümde sanki temel içgüdülerinden başka hiçbir şeyi olmayan bir hayvana dönüşüyorum."

Hemen cevap vermedim, bu itiraf karşısında şaşkına dönmüştüm ve bu kızın benim hakkımda böyle hissetmesini sağlayacak kadar şanslı olup olmadığımdan emin değildim. Ayrıca, az önce tam olarak nasıl hissettiğimi kelimelere dökmüştü, sanki kaçak bir trendeymişiz ve artık varış noktamızdan kaçmanın bir yolu yokmuş gibi. Raylar bizi bir uçuruma ve vadiye götürse bile.

"Sana bunun çılgınca olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı.

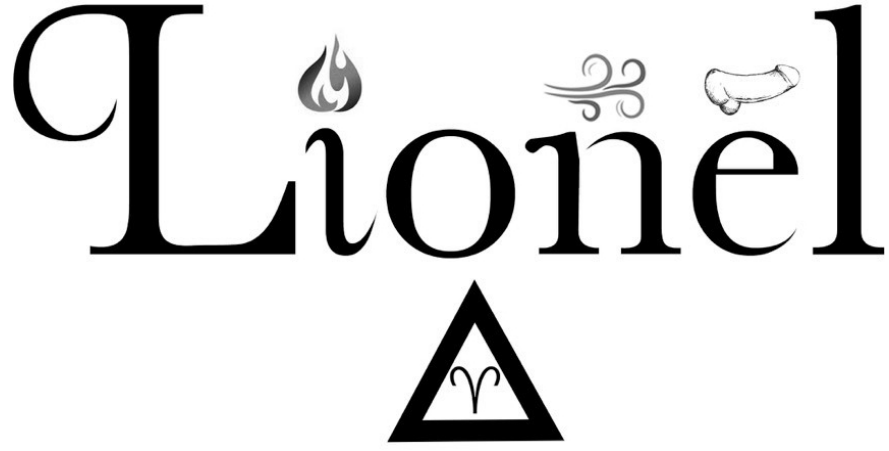
Elini tuttum, parmaklarımı onunkilerin arasına doladım ve ağzımı parmak eklemlerinin arkasına bastırdım. Bana doğru baktı ve tavşan deliğinden o kadar aşağıya indiğimizi fark ettim ki, Alice'in kendisi bile bizi oradan çıkaramazdı.

"Güzel, çünkü ben de hissediyorum."

DARIUS

Zodyak Akademisi 4: Gölge Prenses'teki taht odası
sahnesinin alternatif bir POV'u

Lionel

BİRİNCİ BÖLÜM

Lionel'in ininden...

I Bir süreliğine, gölgeleri tuzağa düşürme planımın ezici parlaklığının odağını ele geçirdiğini itiraf edeceğim.

Başarmıştım - diğer Göksel Konsey Üyelerinden çok daha büyük ve güçlü hale gelmiştim ve sonunda tahtıma sahip çıkmanın eşiğinde duruyordum.

Karışıklıklar vardı, evet. Clara'nın dönüşü, bana geri döndüğünde tamamen kendinde olmayacağı gerçeği bir yana, öngördüğüm bir şey değildi.

Gölge Diyarı'nda hayatta kalmasını açıklayan gerçeğin parçalarını ayırmak epey zamanımı aldı ve bedeninin aslında Gölge Prenses'in kendisiyle paylaşıldığını öğrenmek beni biraz şaşırttı.

Dikkatli olmalıydım, ancak beni Clara'ya bağlayan Koruyucu Bağ Lavinia'yı da etkiliyor gibiydi ve

Büyük zorluklarla onları böyle yararlı hizmetkârlar için uygun yere yönlendirdim - her zaman altımda.

Gölge Prensesi dize getirmek için çok fazla odaklanmam gerekti ve sadece şu anda sahip olduğum gölgelerin gücünde değil, aynı zamanda onlar üzerindeki komutasında da bulunacak sayısız fırsat olmasına rağmen, temkinli olmadan bu kadar uzağa gelmemiştim.

Sanırım bakışlarımın kaymasına izin verdiğim için, Roxanya Vega'nın varisimin üzerinde ördüğü büyüü daha önce göremediğim için kendimi mazur görebilirim.

İpuçlarının hepsi oradaydı. Bana ikizlerden bahsetme şekli bunlardan ilkiydi - Roxanya'dan bahsederken Gwendalina'dan bahsettiğinden her zaman daha büyük bir öfke ve daha derin bir kızgınlıkla. Aptalca bir şekilde, bunu Roxanya'nın ikisinden daha çekişmeli olmasına bağlıyordum. Ve tabii ki Roxanya Ignis'te, onun burnunun dibindeydi ve onu çok daha sık kızdırabiliyordu. Ama bu aynı zamanda onu çok daha sık ayartabileceği anlamına geliyordu.

Acaba hangi noktada onun karasevdasını daha erken bastırabilirdim? Ama geriye dönüp baktığımda, bunun başarabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Açıkça onu baştan çıkarmaya kararlıydı, şüphesiz annesi kadar güç için çaresizdi ve bunu hissetmek için bacaklarını açmaya istekliydi. Ve bu, yıldızların konuya dahil olması olmadan oldu.

En iyi arkadaşının sikini bile yaladığını ve yine de kendini onunla tamamen iç içe bulduğunu büyük bir otoriteye sahiptim.

Noel'de gördüm. Gözlerinin onu nasıl takip ettiğini gördüm, tıpkı daha önce kendi evimde gördüğüm gibi.

Aptalca, onu becermesinin onu arzudan kurtaracağını düşünmüştüm. Bunun onu yok etme planlarından biri olduğunu düşünmüştüm - nihai aşağılama, onu kendi zevki için kullanmak ve onu sahiplenmesinin kanıtlarını hala etinden temizlerken onu terk etmek.

Darius'un annesinin oğlu olduğunu kabul etmekten hiç hoşlanmamıştım. Catalina güzel, güçlü bir kadındı, varislerimi yetiştirmek için çok uygundu ama yumuşak kalpliydi. Aşk fikrine açıktı. Oğullarımın zerine titreyerek onları benzer bir zayıflığa srklememesini sağladıktan sonra bile bu kusur ortaya çıkmaya devam etmişti.

Belki de daha erken müdahale etmeliydim. Belki de işler bu kadar ilerlemeden önce durdurmalıydım ama bu konuda bir hata yaptığımı kabul ediyorum...

Darius

İKİNCİ BÖLÜM

Talışılagelmiş Noel saçmalığı geçit töreni öğleden sonramızın büyük bir kısmını tüketti, bitmek bilmeyen fotoğraf çekimleri her zamankinden biraz daha katlanılabilir hale geldi çünkü

Vega ikizleri eşlik ediyordu.

Roxy'yi her an izledim, ama dikkatimin nesnesini kameralardan ve skandal meraklısı basından nasıl saklayacağımı biliyordum. Ama odağım hep ondaydı, bazen Caleb'a kayıyor, o da çekim aralarında ona çapkın gülümsemeler atıyor ve ateşli bakışlar fırlatıyordu.

Roxy ona gözlerini deviriyor ya da kız kardeşine bakarak sessiz bir iletişim kurmaya çalışıyordu, bu da Darcy'nin sık sık kendi kendine sırtmasına ya da kahkahasını gizlemesine neden oluyordu. Roxy'nin Cal'ın ona açıkça sunduğu şeyle hâlâ ilgilenip ilgilenmediğinden ya da ondan hiç etkilenip etkilenmediğinden emin değildim. Yine de ikincisi olmasını umuyordum.

İkizler rollerini oynadılar, büyük bir Noel ağacının yanında poz verdiler, kameralara güzelce gülümserken her birimize güzelce paketlenmiş boş kutular uzattılar. Gerçek hediyeler yoktu, hatta gözlerinin içine baktığımda varmış gibi bile yapmadılar.

Seth bitmek bilmeyen şakalar yaptı ve Max hepimizin bayram havasına girmesine yardımcı olmak için havayı Siren büyüyle doldurdu. Darcy'nin bazı gülümsemeleri bile gerçek gibiydi ama Roxy'ninki öyle değildi. Fotoğrafçıların talimatlarına harfiyen uyarak her doğru anda mükemmel dişlerini gösterdi, ancak bunu sadece bu sahtekarlığın daha hızlı geçmesini sağlamak için yaptığını anlamam uzun sürmedi.

Beni rahatsız etti. Olmaması gerektiğini biliyordum. Olsa olsa onun gününü mahvettiğimizi bilmekten memnun olmam gerektiğini biliyordum ama memnun değildim. Ve ne zaman yüzünde sahte bir gülümsemeyle bana bakmaya ya da hediye verecek kadar benden hoşlanıyormuş gibi yaparak boş bir kutu uzatmaya zorlansa, göğsümdeki düğüm daha da sıklaşıyordu.

"Rahatla," diye mırıldandı Max, fotoğrafçılar birkaç dakikalığına geri çekilip çektikleri kareleri görüntülemek üzere uzaklaşırken, bir yandan da bu iyi kurgulanmış saçmalık görüntüsü için nasıl değişiklik yapacaklarını, ışığı nasıl değiştireceklerini ya da başka neye ihtiyaç duyacaklarını tartışıyorlardı.

Devasa balo salonunun uzak tarafına baktım, orada ailemiz yanan şöminenin etrafında fotoğraflanıyordu, ellerinde sıcak şarap kadehleri, çekimler arasında şamatalı kahkahalar patlıyordu. Görünüşe bakılırsa Tiberius Siren yeteneklerini kullanarak hepsini bir neşe çılgınlığına sürüklüyordu ve babam bile krema yemiş kedi gibi sırtarak gücün içinde kök salmasına izin veriyordu. Hayatım boyunca bitmek bilmeyen fotoğraf çekimlerinde, Siren büyüsunü kullanarak kameraya yansıyabilecek herhangi bir gerçeği gizlemek için tam da bu şeyi yaptıklarını izlemiştim. Dış dünyaya göre onlar dört kişilik kırılmaz bir birlikteliktir, eşleri de en az kendileri kadar

birbirleriyle olan ilişkileri de. Güçleri, birliktelikleri ve birbirlerine duydukları sevgi zamanın geçişi kadar sonsuzdu. En azından bu duvarların ötesindeki dünya söz konusu olduğunda.

"Darius?" Max dikkatimi tekrar ona çekti ve ona rahat bir gülümseme verdim, çekimler arasında bile kameraların çekim sırasında bizden asla tamamen ayrılmadığını biliyordum.

"Ben iyiyim dostum," dedim, koluna sarıldım ve duygusal standardım olan durgun hiçlik havuzunu hissetmesine izin verdim.

"Yemekten sonra o kadar doydum ki düğmemi patlatma tehlikesiyle karşı karşıyayım," dedi, bir eliyle karnına kısa bir süre dokundu. "O kadar çok yemedin ama, aç değil miydin?"

"Açgözlü," diye cevap verdim, Caleb Noel ağacının etrafından dolanarak dikkatini çekerken bakışlarım tekrar Roxy'ye döndü, mükemmel bir şekilde paketlenmiş tüm sahte hediyeleri kaptı ve tamamen gözden kaybolana kadar bir hareketle ikizlerin etrafına yığıldı.

Boş kutulardan oluşan duvarın arkasından güldü ve bu ses içimde bir şeylerin burkulmasına neden oldu. Belki de ve önce an . gerçek Mutluluk Günlerini pusuya düşürmek için buraya geldiğimizden beri yaşadıklarını. "O zaman neden daha fazla yemedin?" Max sorarken Seth hediye yığınının içine daldı ve Darcy'nin üzerine atlayıp yanağını yalamadan önce onları her yöne uçurdu.

Onu itti ve kameralar yanıp sönmeye başladığında sıırtmama izin verdim, kutulardan birini aldım ve sanki ben de oyunun bir parçasıymışım gibi Caleb'in kafasının arkasına fırlattım.

Ona gereğinden fazla sert vurmuş olabilirdim ama yemek masasında benimle aynı anda elini Roxy'nin kalçasına attığında olanlar yüzünden hâlâ kızgındım. Günümün bu boktan küçük parçasına ne anlam vereceğimi hâlâ bilmiyordum ama Roxy'ye doğru hamle yapıp onu omzunun üzerinden fırlattığında, onun kahkaha dolu bağırışları-

Tamamen inandırıcı bir protesto, neden sürekli olarak onu seçtiğine dair yeterince açık bir cevaptı.

Bir seçenek olduğumdan ya da o tek sefer dışında kendimi bir seçenek olarak sunduğumdan değil. Ondan ne istediğim ve neye ihtiyacım olduğu konusundaki maskaralıktan vazgeçtiğim o lanet olası tek sefer ve Shimmering Springs'te sonuna kadar açığa çıktığında bağlantımızın yoğunluğunu hissetmiştim.

Gerçi o zaman bunun bir şey ifade etmediğini yeterince açık bir şekilde belirtmişti, bu yüzden onu güzel çocukla gülerken, cazibesine ve gülümsemelerine kapılırken gördüğümde neden şaşırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben de onu seçerdim. Bunu itiraf etmek beni ne kadar kızdırsa da, Caleb kolaylıkla daha iyi bir seçimdi. Rahat, eğlenceli ve sade biriydi.

Ben... ben kendi başıma bir kafa sikiciydim ve onun bana zaten yaptığımızdan daha fazla yaklaşmak gibi bir arzusu olmadığı açıktı.

Zihnim birkaç saat önce elim kalçasının iç kısmında gezinirken teninin parmaklarımın pürüzlü pedlerinin altında nasıl hissettirdiğine gitti ve kaşlarımı çattım. Belki de benimle taşak geçiyordu, sırf beni reddedebilmek ve ona hediye ettiğim onca şeyin intikamını alabilmek için beni kendine çekiyordu.

Parmaklarımı cebimde duran küçük kutuya vurdum. Onu paketlememiştim. Onu alırken ne düşündüğümde bile emin değildim. Belki de bugün buraya gelmemizin onun planlarını alt üst edeceğini biliyordum ve bunun için ondan özür dileyecek bir şey vermek istemiştim. Eğer durum böyleyse, muhtemelen kız kardeşi için de bir şeyler almalıyım.

Zaten bir önemi de yoktu. Beni bu aptal şeyi almaya iten delilik her neyse artık kaybolmuştu ve bunu ona vermeye hiç niyetim yoktu. Benden bir hediye istemiyordu. Ve ben de hediye reddederken yüzüme gülmesini gerçekten yaşamak istemiyordum.

Caleb sonunda Roxy'yi ayağa kaldırdı ve elleri Roxy'nin yeşil elbiseli belinde, topuklu ayakkabılarının üzerinde dengesini sağladığından emin olmak istermiş gibi dururken bakışlarım ikisinin üzerinde sabitlendi. Basın onları uygunsuz bir pozisyonda çekemedi Roxy'yi bıraktı ve kameranın ilk flaşı patladığında Seth'i yakalamak için uzaklaştı.

Bu hikayeleri durduracak bir şey değildi. Olası ilişkileri hakkında birkaç spekülâtif yazıdan fazlasını okumaktan büyük bir hoşnutsuzluk duymuştum. Ailelerimiz tarafından kontrol edilen daha geniş basın bu tür bir şey yayınlamazdı, ancak çevrimiçi forumlar ve hayran siteleri, bir şekilde dahil olduklarına dair oldukça açık bir teori olması için çok gizli olmayan ilişkilerini fazlasıyla belgelemişti.

İkizler, dışarıda karların üzerine kurulmuş, özenle süslenmiş bir kızakta birkaç kare fotoğraf çekmek üzere götürülürken, Roxy sonunda gerçek bir gülümseme sunduğunda yanağımın içini çiğnedim. Sadece Darcy için, kız kardeşinin söylediği bir şey ifadesindeki karanlığı aydınlatmıştı.

Bize daha önce anlattıklarını, ikisinin koruyucu ailelerinin şenliklerinde her zaman istenmeyen kişiler olduklarını düşünmeden edemiyordum. Bu beni rahatsız ediyordu. Beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum ama sanırım ölümlüler aleminde yaşadıkları hayatlar hakkında hiç düşünmüş olsaydım, bunların yavan ve dikkat çekmeyen şeyler olduğunu varsayardım. Sefil değillerdi.

Demek istediğim, hayatım tam olarak bir kedi yavrusu torbası değildi, ama diğer Varisler, Xavier, Orion vardı...

"Peki nerede?" Seth aniden sordu, dudakları kulağıma o kadar yakındı ki ondan ürktüm.

"Ne nerede?" Masumca sordum, Seth gözlerini kısarken Max yanımda kıkırdadı.

"Hadi ama dostum, zaten bütün gün oldu. Daha fazla bekleyemem." Seth kucağıma düştü, bayılan bir hayran kız gibi kolunu gözlerinin üzerine attı ve ben de onu üstümden itip yere yığarken güldüm.

"Nankörlük ediyorsun," dedim ona, koltuğumda kendimi yeniden düzenlerken bana bakmaya çalışan yavru köpek gözlerini görmezden gelerek.

"Artık komik değil," diye suratını astı ve dudaklarıma zorla yerleşmeye çalışan gülümsemeyi düzleştirmek için çaba sarf etmek zorunda kaldım.

"Hayır, değil," diye kabul ettim. "Her birinizin gerçekten hoşuna gideceğini bildiğim hediyeler almak için elimden geleni yaptım. Cal için o arabayı ve Max için sürat teknesini seçerken tüm kalbimi ve ruhumu ortaya koydum ve onların şikayet ettiğini görmüyorsunuz, değil mi?"

Seth, "Bana bir çanta dolusu salyangoz verdin," diye mızızlanarak yardım için diğerlerine baktı.

Caleb koltuğuna çökerken ona sadece sıırttı, Max ise sorunu anlamamış gibi omuz silkti.

"Hepsini yediniz mi, yemediniz mi?" Yavaşça sordum.

"Şey, evet, ama-"

"Ve ben sana iyi çocuk dedim mi demedim mi, sen bunu burnunda beş saniye dengeledikten sonra yedin mi yemedin mi?" Ben ekledim ve Seth hırladı.

Seth homurdanarak ayağa kalktı ve "Bir paket Snausage ile bana Alfa Baba gibi davranarak övgü sapkınlığımı suiistimal edemezsin ve bana düzgün bir hediye vermeyerek paçayı kurtaramazsın," dedi.

"Ne zamandan beri övgüden hoşlanıyorsun?" Caleb ilgiyle sordu ve Seth ona karanlık bir bakış fırlattı.

"Sadece Darius yaptığında," diye omuz silkti. "Onda o baskın, 'beni yatak odasında itip kakma' havası var ve bazen havaya girerse bana bile yapabileceğini düşünüyorum."

"Canım isterse seni yatak odasında itip kakabilirim," dedi Caleb ve Seth bir kahkaha attı, dikkati

konusmanın dönüşüyle çalındı.

"Hayır, Cal. Çok güzelsin ama bana Dari-" Caleb Seth'e doğru o kadar hızlı hamle yaptı ki göz açıp kapayıncaya kadar hareketi kaybettim, ikisi birden sahte hediyelerin uçtuğu masaya çarptılar. Caleb Seth'i altına doğru itti, bir eli Seth'in boğazına kilitlenmişti ve Seth'in üzerine eğilirken dişlerini gösteriyordu, vücutları birbiriyle aynı hızadaydı.

Seth şaşkınlıkla ona göz kırparken Caleb, "Bana yine güzel de," diye homurdandı.

"Çok güzel," diye nefes aldı Seth, Caleb onu masanın üzerine yatırırken göğsü iyice yükselmişti.

Max alçak bir eğlence ıslığı çıkardı ve ben ikisine kaşlarımı kaldırdım, bakışları etrafımızdaki havayı çatırdatan bir yoğunlukla kilitlenmişti.

Caleb yavaşça eğildi ve ağızları arasındaki boşluk neredeyse sıfıra inerken Seth hızla gözlerini kırptırdı.

"Aferin yavrum," dedi Caleb kabaca, sonra yine o kadar hızlı uzaklaştı ki kışının yanımdaki sandalyeye çarptığını bile görmedim ve sanki tüm zaman boyunca dünyanın sahibiymiş gibi orada oturup uzanmış gibi görünüyordu.

Seth kendini bir kez daha ayağa kaldırırken hayal kırıklığı içinde inledi, kamera flaşları Caleb'i skandal sayılabilecek bir şey yaparken yakalamak için çok geç patladı. Kendini beğenmiş bir halde otururken ona sırtımdan kendimi alamadım ve o da cevap olarak başını bana doğru eğdi, Roxanya Vega'yla ilgili sorunlarımızı bir kenara bırakıp aramızdaki bağın özünde tamamen aşılmaz olduğu tartışılmaz bir gerçektir.

"O zaman bu benim hediyem mi?" Seth sikini pek de belli etmeden yeniden düzenlerken sordu. "Sonunda dördümüz de aramızda alev alev yanan bu erkeksi cinselliğe teslim olacak ve tüm gece boyunca canavar gibi sevişip tüm dört yolları sona erdirecek bir dört yollu mu yapacağız?"

"Snausage'ları görmeden ve senin daha çok tercih edeceğini bilmeden önce benim hediye seçimim de bu olacaktı-"

Ben daha cümlemi tamamlayamadan Seth beni yakaladı, ağırlığı bana öyle bir çarptı ki sandalyem devrildi ve birlikte ağırlığımızın altında parçalanarak yere düştük.

Kaburgalarım birkaç düzgün yumruk indirmeyi başardığında ona küfrettim, darbenin etkisiyle göğsümde sert bir çatlak yankılandı, sonra onu geri itmek için alnımı burnunun köprüsüne doğru salladım.

Kanı gömleğime sıçrarken Seth gürültülü bir kahkaha attı ve arka sokaktaki bir çift sarhoş ölümlü gibi didişmeye devam ederken yerde yuvarlandık.

Max ve Caleb bahis oynamaya başlarken, Seth'in annesi odanın öbür ucundan ona şahdamarına saldırması için seslendi.

Ebeveynlerimize doğru bir bakış, babamın sessiz bir ilgiyle izlediğini anlamamı sağladı ve bunun beni yargılayacağı başka bir şey olacağını fark ettiğimde eğlencem düştü. En iyi arkadaşım ile oynadığım basit bir oyun, daha sonra onunla özel bir tartışma yapmamı sağlayacak bir geçti ya da kaldı durumuna dönüşüyordu.

Babam tek kaşını kaldırdı ve ne istediğini anladım. Kendimi tuttuğumu, diğer Varislerle aramda aşmamam gereken bir çizgi olduğunu biliyordu ve neler yapabileceğimi kanıtlamak için bu çizgiyi aşmamı istiyordu. Ona verebileceğim en iyi Noel hediyesinin bu olacağına hiç şüphe yoktu - arkadaşım ile girdiğim mücadelede kazandığım zaferi belirten bir manşet, dört Varis arasında en güçlüsü olabileceğimi ima eden bir yazı.

Önemsizdi ve bunun için acı çekeceğimi biliyordum, ama dikkatimi tekrar Seth'le olan kavgama verdiğimde, onun altında sırtüstü yattım ve yumruğunun doğrudan çeneme inmesine engel olamadım. Başım yere çarparak bir anlığına sersemledi ve Seth zaferini haykırarak elini cebime sokup içinden küçük kutuyu kaptı.

Ayağa kalkarken küfrettim, bir elimi yüzümde gezdirdim ve Caleb'in yanında buzdan yaptığım bir bardağa koymadan önce su büyümü kullanarak derimdeki ve kıyafetlerimdeki tüm kanı aldım.

"Biliyordum!" Seth küçük gri kutuyu başının üzerinde tutarken böbürlendi ve kutuyu zafer kazanmışçasına sallarken midem bulandı.

Babamın gözlerini sırtımda hissedebiliyordum, öfkesi omurgamı yakıyordu ama onu görmezden geldim. Seth'le yaptığım önemsiz bir kavgayı kazanmak ya da kaybetmek umurumda değildi ve sırf babamın hayal kırıklığından kendimi kurtarmak için onu basının önünde eşek sudan gelinceye kadar dövecek değildim. Ayrıca, bakışlarım Seth'in elimden kapıldığı o lanet kutuya sabitlenmişken daha büyük endişelerim vardı.

"Bu senin için değil," diye sertçe seslendim, ama Seth, Seth olduğu için, beni tamamen görmezden geldi ve lanet şeyi geri vermek yerine kapıya doğru koştu.

Onu kovalarken ona küfrettim, Caleb ve Max bizi takip ederken yuhaladılar ve kedi gibi bağırdılar, basın tüm bu süre boyunca bitmek bilmeyen fotoğraflar çekti.

Tonozlu koridora koştuk ve Seth kutuyu çekiştirmeye başlayıp, onun için olmadığı konusundaki ısrarlarıma rağmen açmaya çalışırken ona hırlayarak bir uyarıda bulundum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde peşinden koştum ve o da avucunda tuttuğu kutuyla koşarak benden uzaklaştı.

Hızımı arttırdım ve sonunda ona çarptım, onu ağır ahşap bir kapıya doğru fırlattım ve yumruğundaki kutuya uzanırken ön kolumla boğazını sıktım.

Ama ben onu kapamadan Caleb yanımızdan geçip kendisi için çaldı.

"Onu bana ver," diye talepte bulundum, dişlerimin arasından çıkan dumanla ona doğru döndüm, öfkem arttıkça gözlerim sürüngen yarıklarına dönüştü ve içimdeki Ejderha

karıştırdı. "Dalga geçemiyorum. Bu hiçbiriniz için değil ve onu geri istiyorum."

"Yıldızlar aşkına, Darius, bu sabah mısır gevreğine kim sıçtı? Bugün Noel günü - sırf aynı kanı paylaştığımız için boktan olduklarını düşündüğümüz ya da düşünmediğimiz insanlara sevgi göstermek için ölümlü delilikten bir parça çaldığımız ve kış gündönümünü iğrenç bir tüketimcilikle ve uygunsuz bir baskıyla kutladığımız yılın tek günü. Bu özel bir şey," diye dalga geçti Caleb, her zaman bana karşı en az geri adım atan kişi olmuştur ama şu anda onun saçmalıklarını dinleyecek havada değildim ve bakışlarım şu anda elinde tuttuğu küçük kutuya kaydığında onun da bunu bildiğini görebiliyordum. "şimdi gerçekten merak ediyorum."

"Buradayım Cal, açmama yardım edebilirsin!" Seth arkasından kapıyı açıp karanlık boşluğa doğru koşarak seslendi.

Caleb peşinden fırladı ve ben de onu kovalamak için harekete geçtiğimde boğazımdan bir hırıltı çıktı.

Max'in eli koluma indi, Siren yetenekleri beni sakinleştirmeye çalışırken zihinsel bariyerlerimi zorluyordu ve ben de dişlerimi sıkarak buna izin verdim çünkü kendimi kaybetmemin önlemeye çalıştığım şeyi daha da kötüleştireceğini biliyordum. Caleb'le kafa kafaya verip onu istediğimi yapmaya zorlarsam, sırf bana boyun eğmediğini kanıtlamak için lanet olası kutuyu açacaktı. Pislik.

"Kutudaki bir bibloyu gerçekten bu kadar önemsiyor musun?" Max merakla sordu ve bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini anlayabiliyorsa duygularımın savunmamı aşmasına izin verdiğimi biliyordum.

"Hayır," diye homurdandım. "Bu... bu bir şey ifade etmiyor. Sadece kimsenin öyle olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Max sordu ama ben zihinsel duvarlarımı zihnimin etrafına bir kale gibi örmüştüm bile ve Seth ile Caleb'in peşinden karanlığa doğru yürürken ondan uzaklaştım.

Işıklar parladı ve nerede olduğumuzu fark ettiğimde durakladım, taht devasa odanın tam kalbinde oturuyordu, onu süsleyen siyah taş Hydra kafaları dördümüze öfkeyle bakıyor gibiydi, sanki Hail Vega'nın kendisi taht odasına ayak basanları görmüş gibiydi.

"Seth içini çekti, Caleb'la birlikte olmamaları gereken bir yerde yakalanmış bir çift yaramaz okul çocuğu gibi heybetli tahta bakarken kutu bir an için unutuldu.

Ödülümü almak için tahtı görmezden gelerek onlara doğru yürüdüm. Seth'in gerçek hediyesinin bulunduğu zarfı arka cebimden çıkarıp göğsüne yapıştırdım ve kutuyu Caleb'ın elinden kaptım.

Caleb dişlerini gösterdi ve bana o kadar hızlı çarptı ki lanetli kutuyu düşürdüm, lanet olası şey yerde sekerek uzaklaşırken ben de biraz mahremiyet istemekten başka bir şey yapmadığı için beni ısırmaya meyilli görünen bir Vampirle savaşmak zorunda kaldığım için dikkatim dağıldı.

"Noel hediyesinin nesi bu kadar önemli?" Caleb sordu, avuç içleri hediyelerinin gücüyle göğsüme çarptı, böylece bir adım geriye savruldum.

"Annen için," diye yalan söyledim, karşılığında onu ittim. "Harçlıklarınla ona aldığın o gösterişli saçma sapan şeyi bir kenara bırakıp benim için ağlamayı istemedim."

"Siktir git. Annem gösterişli saçmalıklara bayılır," diye güldü Caleb ve ben de homurdandım.

"Ohmasterlar!" Seth nihayet benden aldığı hediyyeyi açıp biletlerin üzerindeki bilgileri okurken yüksek sesle mırıldandı. "Lüks bir dağ kulübesinde iki gece ve dört kişilik ay ışığında sıcak hava balonu gezisi! Yanımda kimi getireceğimi nasıl seçeceğim?"

"Bu da ne demek şimdi?" Caleb ona doğru dönerek ve beni unutarak talepte bulundu. "Üçümüzü de götürüyorsun, göt herif."

"Doğru, evet, muhtemelen," diye başladı Seth. "Ama başka arkadaşlarım da var, biliyorsun. Bazıları ayı sizden çok daha fazla seviyor. Ve eğer çantamı alırsam, ayın hemen yanında bir balon alemi yapabiliriz."

"Bu şeyi birileri kullanacak, onların da seks partinize katılmasını mı yoksa sadece seyretmelerini mi planlıyorsunuz?" Caleb sordu.

"Duruma göre değişir," diye

düşündü Seth. "Değişir mi?"

"Sıcaklar mı?"

Onları saçma tartışmalarıyla baş başa bıraktım ve o lanet olası hediye bulmak için yere döndüm, en başta o şeyi aldığım için kendime lanet ettim. Bunu ona vermeyecektim. Benden nefret ediyordu ve ben de onun hayranı değildim. En azından, onun olduğu şeyin hayranı değildim.

Lanet olsun. Bir Vega için gerçekten bu kadar berbat mıydım?

Arkamı dönüp her yerde küçük kutuyu ararken kaşlarımı çattım ve sonunda onu tahta çıkan merdivenlerin hemen dibinde buldum. Kutuyu almak için hareket ettim ama kutunun açıldığını, kapağının düştüğünü ve içindekilerin gittiğini fark edince duraksadım.

"Bunu mu arıyorsun?" Max sessizce sordu, ona doğru döndüm ve onu duvara yaslanmış, elinde yavaşça dönen küçük kristal küreyi incelerken buldum.

Ona doğru ilerlerken omurgam diken diken oldu, cam küreye uzandım ve itiraz etmeden elini bıraktığında kalbine baktım.

Yaklaşık bir erik büyüklüğündeydi, kristal kürelere göre oldukça sıradan bir şeydi. Ona eklediğim sihir, kardeş dediğim üç pislikten saklamaya çalıştığım şeydi.

Alevden yapılmış küçük bir kızın sürdüğü küçük bir motosikletin kristal kürenin ortasında hızla ilerleyişini izledim; neredeyse bir dansa dönüşen bir avda ileri geri salınırlarken peşinde ateşli bir Ejderha vardı. Anının yankıları büyüye yapışmış, tenimde titreşirken

Kristal küreyi elime aldım ve bisikletin yön değiştirip buz kristallerinden oluşan bir uçurumun üzerinden geçmesini izledim. Motor gözden kayboldu, dumana dönüştü ve içinden bir Anka kuşu sıçradı, Ejderha'yla yüzleşti ve sonra gökyüzünde yırtarak uzaklaştı. Kovalamaca devam etti, o anlarda hissettiğim öfke, heyecan ve sıcaklık kristal kürenin içinden kalbimi o günkü gibi çarptıracak kadar güçlü bir şekilde geçti.

O anı onun için yakalamak üzere gücümü o şeye akıtırken ne düşündüğümü bilmiyordum. Belki de onu kovalarken ne kadar öfkeli olduğumu bilmesini istemiştim ama kristal küreden tenime yayılan sıcaklık, arzu ve sınırsız enerji de çok açtı.

Max etrafımızdaki susturucu baloncuğa bir fiske vurdu, ben de aptal şeyi cebime geri soktum ve söyleyeceklerini bekleyerek iç geçirdim.

"Bu konuda bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Max sordu, koyu renk gözleri beni incelerken ciddiydi ve umursamaz bir omuz silkme hareketi yaparken içimdeki her duygu zerresini kilit altında tuttum.

"Onunla uğraşmanın başka bir yolu," dedim küçümseyerek. "O gün onu yok etmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlatmak istedim."

"Uh huh."

Max beklentiyle bana baktı, ben de öylece baktım, azarlanmayı, hepimizin ne yapması gerektiğini hatırlatmasını, her şeyin neden bu kadar önemli olduğuna ve neden nefret ve Vegas'tan kurtulma arzusunun ötesinde herhangi bir duyguya sahip olmamın tam bir delilik olacağına dair sonsuz nedenleri bekledim.

Bunun yerine sadece iç geçirdi, koluma vurdu ve çıkışa doğru dönerek susturucu balonu serbest bıraktı. "Basın için üzerimize düşeni yapmadığımız için ailelerimiz çıldırmadan önce geri dönmeliyiz. Birkaç aile fotoğrafı çektirdikten sonra balo için hazırlanabiliriz."

Seth heyecanla, "Balo için sabırsızlanıyorum," diye bağırdı. "Çok sarhoş olacağım ve beni yakacak kadar ateşli biriyle takılacağım."

"Kim gibi?" Hepimiz hayatlarımızda bu kadar çalkantıya neden olan tahta sırtımızı dönüp basın için hazırladığımız sahte Noel'e dönerken Caleb sordu.

"Buna henüz karar verilmedi, genç Caleb. Ama endişelenme, gece bitmeden önce taşaklarımı ultra, magma seviyesinde sıcak birine sokmuş olacağım. Sözlerimi unutma."

Kapımın çalınması beni zihnimin daldığı hayalden uyandırdı ve kimin geldiğini sormama gerek kalmadan Lance'e içeri girmesi için seslendim.

Babam az önce gitmişti ve ben burada kaldığımız süre boyunca uyumam için verilen yatağın kenarında oturuyordum, kan lekeleri hala gömleğimin ön tarafına sıçramıştı ve kırık kolum acı içinde çığlık atıyordu.

"Bu lanet günlerden birinde," diye hırladı Lance yanımdaki yatağa çökerken, öfkesi hareketlerine yansırken kolumu muhtemelen kastettiğinden biraz daha sert bir şekilde kavradı ve beni iyileştirirken sessizce oturdum. "Yemin ederim Darius, o zaman yakında gelecek ve geldiğinde onun başında duran kişi sen olacaksın."

Belli belirsiz bir onaylama sesi çıkardım, arkadaşım su büyüyle kıyafetlerimdeki kan lekelerini çıkarırken ve gömleğimi düzeltmeye başlarken, omuzlarımdaki hayali kirleri fırçalarken ve tüm bu süre boyunca babama küfrederken üzerimde titremesine izin verdim.

Bazen bu durumlarda beni doğuran adamı sözlü olarak yok etmesinde ona katıldım. Diğer zamanlarda kendimi böyle hissettim, dünyadan, kendi bedenimden yoksun,

Lionel Acrux'un ellerinde nasıl bir cezaya maruz kaldığımı gerçekten hissedemiyor, hatta umursayamıyordum.

Bu yeni bir şey değildi. Katlanmamayı tercih edebileceğim ama artık alışmanın çok ötesinde olduğum günlük hayatımın bir parçasıydı.

"Darius," diye homurdandı Lance ve kendimi pencereden görünen manzaradan uzaklaştırıp onun sert bakışlarıyla buluşmaya zorladım.

"İyiyim," dedim ona, sesim biraz robotikti ama yine de doğruydı. "Balo için ne kadar geç kaldık?"

Lance dudaklarını büzerek kapının yanındaki duvarda asılı duran süslü saate baktı. "Birazcık. Benimle ucuz burbon içip kafayı bulmak ister misin?"

Bir an için teklifini tarttım, ama saate tekrar baktığında, aslında bunu yapmak istemediği izlenimine kapıldım. Nedense bu lanet şeyi dört gözle bekliyordu.

"Hayır," dedim, papyonumla oynamaya başladığında onu başından savdım ve ayağa kalktım. "Babamı bu kadar çabuk tekrar kızdırmamam daha iyi olur."

"Doğru," diye ısırdı Lance ve daha fazlasını söylemekten çekindiğini biliyordum ama ne anlamı vardı ki? Bu hayatımın saçma gerçekliği etrafındaki ilk yolculuğumuz değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Burada oturup ağlamaktansa sineye çekip yoluma devam etmek daha iyiydi.

Pencerenin yanında duran uzun aynaya doğru yürüdüm ve siyah ipek papyonumu dikkatlice düzelttim, kendime eleştirel bir gözle baktım ve saçlarımı yüzümden geriye doğru itip orada kalması için biraz ürün sürdüm. Tıraş olmam gerekiyordu ama çenemdeki kirli sakalları tamamen yok etme zahmetine hiç girmemiştim, o yüzden pek fark edilmiyordu.

"Darius," diye başladı Lance arkamdan, ama cevap vermedim, bakışlarım aynada kendi gözlerime takıldı ve orada sabitlendi.

Hep böyle mi görünüyordum? Bu kadar boş ve içi boş muydum? Sanki bu dünyadaki hiçbir şey umurumda değilmiş gibi.

ve hiçbir şey bana dokunamazdı. Roxanya Vega için her zaman içimdeki kötülüğü görmenin bu kadar kolay olmasına şaşmamalı.

"Darius?" Lance tekrarladı ve ben de dumanla kaplı bir nefes üfledim.

"Gidelim," dedim ve babamın asla geri adım atmamanın önemine dair verdiği ders sırasında buruşmasını önlemek için asmamı emrettiği kapının yanındaki kancadan ceketimi almak için hareket ettim.

Kollarımı kolların içine soktum ve kapıya doğru bir adım attım, ama Lance aniden benimle kapı arasında kaldı, kaşları karanlık bir ifadenin üzerine düştü, eli beni durdurmak için omzumdaydı.

"Bana onun bir pislik olduğunu söyle," diye talep etti ve ben de kaşlarımı kaldırdım. "Bana onun lanet bir zorba ve korkak olduğunu söyle ve yakında bir gün, sana bu şekilde davrandığı onca yıl boyunca yarattığı canavarı ona göstereceksin."

"Benden ne istediğini bilmiyorum Lance," diye iç geçirdim. "Evet, o tam bir amcık. Ve evet, hâlâ onu mümkün olduğunca çok tanıgın önünde dövmeyi ve en kısa zamanda Göksel Konsey'deki yerini almayı planlıyorum. Duymak istediğin bu mu?"

"Çoğunlukla senden bir şey istiyorum, Darius. Orada olduğuna dair bir işaret ve..."

"Ne değil?" Ben sordum. "Kırılmamış mı? Sence bu sefer beni o kadar iyi becerdi ki, bu bardağı taşıran son damla oldu ve içimde onarılamayacak bir şey mi kırıldı? Bana bir tekme attı ve kolumu kırdı. Ölüme çok yakındım, o yüzden neden bilmiyorum-"

"Bunu bu şekilde görmezden gelmeniz çok boktan."

"Hayatımın her günü o adam tarafından mahvedildi, bu konuda ne söylememi istiyorsun? Planımıza olan inancımı kaybetmemden, geri adım atmamdan ya da buna benzer şeylerden endişe etmene gerek yok. Aklımda bir sürü şey olabilir ve bunlar Lionel lanet olası Acrux ile ilgili olmayabilir, anlıyor musun?"

Lance iç geçirdi, beni bırakırken başını salladı ve bana biraz yer açmak için bir adım geri çekildi.

"Bu bokun ne olabileceğini bana söylemek ister misin?" diye sordu ve dilimi yanağıma bastırdım, nereden başlayacağımı ya da nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyordum, özellikle de bu konu son kez gündeme geldiğinde yaşadığımız tartışmadan sonra.

Ondan uzaklaştım ve bir kez daha pencerelere doğru yürüdüm, pencerelerden saray arazisinin karanlık manzarasına baktım. Burası hayatım boyunca pek çok yerde deneyimlemediğim bir şekilde huzurluydu. Her şey beklenti içindeydi, sanki duvarların kendisi onları yeniden uyandıracak büyük bir şeyin gerçekleşmesini bekliyordu.

"Onu aklımdan çıkaramıyorum," diye mırıldandım, gözlerim gökyüzünden yuvarlanan tombul kar tanelerindeydi. "Her kesici sözü, her alaycı bakışı, hatta bana yönelik olmayan tüm saçmalıkları bile. Her zaman onu izliyorum, gözlerim her odada onu buluyor ve eğer doğrudan ona bakamıyorsam, sosyal medyada görebileceğim her şeyi takip ediyorum. Grus o kadar çok paylaşım yapıyor ki, istersem onun tüm gününü takip edebiliyorum. Kahvaltıda ne yediğini, kimlerle takıldığını, o lanet şapkalı çocuğun ne sıklıkla çok yakınına sokulduğunu, kimlerle karşı karşıya geldiğini, kimlere gülümsediğini, sadece kendisi ve en yakın arkadaşları olduğunda nereye kaybolduğunu görüyorum ve bakmadan duramıyorum."

"Tory mi?" Lance tahmin etti ve ben de kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden ona baktım.

"Başka kimi kastetmiş olabilirim?"

"Görünüşe göre kimse yok. Ama ona olan bu takıntınızdan en son bahsettiğinizde, bu yüzden ondan nefret ettiğinizi ve onun da sizden nefret ettiğini açıkça belirttiniz..."

"Evet," diye mırıldandım, tekrar yağan kara bakarak.

"Tabii kendine ve bana yalan söylemiyorsan..."

"Baştaki cümleleri kes," diye ısırdım ve o da bir kahkaha attı.

"Seni bir kız karşısında hiç bu kadar telaşlı görmemiştim."

"Siktiğimin telaşı," diye homurdandım. "On üç yaşında,

balo için randevusu olmayan bir kız gibi konuşuyorsun."

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, sadece-"

"Ondan hoşlanmıyorum," diye mırıldandım. "Ona deli gibi aşığım; bu aynı şey değil."

"O zaman ondan ne istiyorsun? Çünkü onunla zaten yattın ve bu açıkça seni bu sözde takıntıdan kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. Ondan kurtulmaya kararlı olduğunu söylemiştin. Bu değişti mi yoksa-"

"Yıldızlar adına, nereden bilebilirim ki? O kadar basit değil ve bir cevabım da yok, yoksa bu konuda kendim bir şeyler yapardım. Tek bildiğim, ne zaman maskesinin düşmesine izin verse, ne zaman en ufak bir kibarlık gösterse ya da bana gülümsese ya da benimle flört ettiğini düşünsem, lanet olası aklımı kaybediyorum ve onu kollarımın arasına alıp benim olmak için yalvarmasını sağlamaktan başka bir şey istemiyorum."

"En azından bu konuda garip ve gergin davranmıyorsun," diye şaka yaptı ve ben inledim.

"Bu bir kabus. Onun tüm varlığı, hayatım boyunca yaptığım ve muhtemelen ölmeden önce yapacağım tüm pislikler yüzünden bana eziyet etmek için gönderilmiş bir kabus."

"Benim oyum ikiniz arasında biraz dürüstlükten yana olurdu. Ona nasıl hissettiğini söyle, yıldızlar kadar kötü bir hıyar olduğun için üzgün olduğunu söyle ve bunun DNA'nda olduğunu açıkla ve en iyisini um. O seni en az senin onu izlediğinin yarısı kadar izliyor, bu yüzden seni dinlemesi için yarı makul bir şansın olduğunu tahmin ediyorum."

"Peki ya tüm bu taht meselesi? Ya da bir mucize eseri beni de herhangi bir şekilde istemiş olsa bile, ben zaten nişanlıyım ve varislerimle birlikte Göksel Konsey'in istikrarını sağlamak gibi bir sorumluluğum var."

"Tüm bunlar sana bir şans vermeyi kabul ettikten sonrası için bir sorun gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?" Lance beni dürttü ve ona bakmak için döndüm, düşüncelerimin kasvetli akışını kıran en ufak bir umut kırıntısı.

"Gidip sarhoş olalım," diye önerdim, bu konuşma bitmişti ve ne olursa olsun onun tavsiyesini dinleyecek gibi değildim.

Roxy Vega Şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikirdi ve ona ne kadar takılırsam takılayım, ondan uzak durmamın daha iyi olacağını biliyordum.

"Oradaki son kişi    atış yapmak zorunda," diye meydan okudu Orion.

G t herif odadan o kadar hızlı çıktı ki, görüş alanımın kenarlarında bir bulanıklıktan biraz daha fazlasıydı ve önümden hızla uzaklaşırken arkasından bir küfür savurdum ve beni balo salonuna kadar tek başıma yürümek zorunda bıraktı.

Kapıya doğru ilerlerken tereddüt ettim, bakışlarım kısa bir süre komodine kaydı, sonra deliliğe teslim olup komodine yöneldim, çekmeceden kristal kürenin bulunduğu kutuyu alıp cebime attım.

Ne de olsa bu lanet Şeyi onun için yapmıŐtım, bu yüzden ona verebilirdim.

Müzik sesleri ve kibar konuşmalar beni balo salonuna götürdü ve bir çift hizmet i önümdeki çift kapıyı açıp ben içeri girerken eğilirken omuzlarımı geriye attım.

Her yerde tanídık yüzler vardı; babamın ve diğer Göksel Konsey  yelerinin altında krallığı yöneten pozisyonlara sahip Fae'ler, para ve güç sahibi, her zaman daha fazlasını talep etmeye hevesli insanlar.

Lance'i derme çatma barın yanında aradım, kalabalığın arasında dolanarak yolumu bulmaya çalıştım, bir yandan insanlarla selamlaŐırken bir yandan da beni sohbete dahil etmelerini engelleyecek kadar hızlı hareket ettiğimden emin oldum.

  kilerimi çoktan barın üzerine koymuştu ve onları birbiri ardına yudumlarken herhangi bir itirazda bulunmadım, güçlü lik r n yakıcılığının boğazımdan aşağı yuvarlanmasına ve midemde birikmesine izin verdim.

Dans pistine bakmak için döndüm, bakışlarım salondaki her siyah saçlı kızın arasında geziniyor ve onu bulamıyordu.

"Vegaslılar bizden bile geç geliyorlar," dedi Lance, kimi aradığını açıkça fark etmişti. "Bütün oda ne giyecekleri ve geldiklerinde yanlarında biri olup olmayacağı konusunda bitmek bilmeyen bir merak içinde."

Roxy'nin buraya bir randevuyla gelme olasılığı hakkında yorum yapmamayı tercih ettim. Bugün tüm bu olanlarla pusuya düşürülmeyi bile beklemiyordu, bu yüzden kendine bir tane bulacak zamanı olacağından şüpheliydim. Tabii...

Kalabalığın içinde Caleb'i aramaya başladıktan birkaç dakika sonra, Seth ve Max'le birlikte odanın yan tarafında, dışarıdaki araziye açılan cam kapıların yanında dururken buldum.

"Geliyor musun?" Onlara doğru ilerlerken Lance'e sordum ama o başını salladı.

"Sevgili annemle konuşmam lazım, yıldızlar beni kurtarır," diye cevap verdi. "Bütün gün beni arayıp durdu ve en azından ona mutlu Noeller diliyormuş gibi yapmazsam, bu konuda dırdır etmeyi asla bırakmayacak."

Bakışlarını takip ettiğimde Stella'nın kalabalığın arasından, üzerine o kadar sıkı oturmuş parlak yeşil bir elbiseyle süzüldüğünü gördüm ki, elbisenin içinden meme uçlarının dış hatlarını görebiliyordum. Lance'e bir veda selamı verdim ve diğer Varislerin yanına gitmeden önce onu bu özel işkenceyle baş başa bıraktım.

"Bir yerde mi kayboldun?" Onlara ulaştığımda Seth sordu.

"Sadece babamla konuşmam gerekiyordu," diye cevap verdim, Siren büyüünün dokunuşu etrafımda dans ederken Max'ten uzağa bakıyordum. Yine de bir şey hissetmesine izin vermedim ve hissetmeyeceğimi anladığında geri çekildi.

Seth dramatik bir şekilde, "Bir iddiaya girdik," diye söze başladı ve dudaklarımın kenarı her ne olacaksa onu beklerken seğirdi.

"Bu konuya girmeden önce, benimle konuşma havasında olup olmadığını merak ediyordum." Caleb onun sözünü kesti,

Ona baktığımda lacivert gözleri bir meydan okumayla parlıyordu.

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Daha önce yemek masasında olanlar."

Roxy'nin elimi eteğinin içine sokmam için beni cesaretlendirmesi ve Caleb'in lanet elini de orada bulmamın ikili gerçekliği beynimde çarpışırken, o kafa sikişini hatırlatan öfke içime yayıldı.

"Onunla ilişkinizin bittiğini sanıyordum?" Seth'in bakışları Caleb'dan bana kayarken, sanki bir tenis maçının ileri geri hareketlerini izliyormuş gibi konuşulmayan ayrıntıları anlamaya çalışıyordu.

"Ne diyebilirim ki? Üstesinden gelinmesi zor biriyim. Bence asıl soru senin ne halt ettiğin."

"Buradalar," diye araya girdi Max, tam da öfkem kabarmışken.

Etrafıma baktığımda Roxanya ve Gwendalina'nın odanın uzak tarafındaki döner merdivenin tepesindeki bir kapıdan çıktıklarını gördüm.

Başımı kaldırıp ona baktığımda nefesim kesildi, siyah askılı elbisesi vücudunda ikinci bir deri gibi duruyordu, saçları açıktı ve yeşil gözleri makyajla koyulaşmıştı, bu da onu bir şekilde bu yerin ve bu insanların üzerinde gösteriyordu, sanki birlikte yürüdüğü kız dışında hiçbirini görmüyor gibiydi.

Hamish Grus ve onun çekilmez dalkavuklar grubu bir alkış turuna başladılar ve onun bu ilgi karşısında büzüldüğünü fark ettiğimde dudaklarım eğlenerek seğirdi.

Bundan nefret ederdi.

Bunun için doğmuştu ama yine de buna katlanmak zorunda kaldığı her seferinde sudan çıkmış balık gibiydi ve bunda beni ona çeken bir şey vardı. Şöhret ve hayranlık kavramlarından onun kadar etkilenmeyen başka birini tanıımıyordum. O bunu istemiyordu. Hoşlanmıyordu. Hiç umursamıyordu. Ve bu şimdiye kadar içime çektiğim en temiz havayı solumak gibi y d i .

Parmaklarım cebime gitti ve oraya sakladığım küçük kutuyla oynadım, gerçekten ona verip veremeyeceğimi ya da bakışlarında arzuyla ona bakan buradaki diğer tüm umutsuz zavallılar gibi kandırılıp kandırılmadığımı merak ettim. Zaten benden bir hediye istediği de yoktu. Şu anda istediği tek şeyin buradan ve tüm bu yabancıların istenmeyen ilgisinden kaçmak olduğu çok açıktı ama ona bunu teklif etmek çok daha zor olacaktı.

Dans pistine ulaştığında kalabalık tarafından yutuldu ve dikkatimi tekrar diğerlerine verdim, kalbimin onun yakınlığından dolayı çılgınca atmasını görmezden gelmeye çalıştım. Bu çok saçmaydı. Muhtemelen onu sadece imkansızlığı yüzünden önemsiyor, onu elde etmenin zorluğundan onu isteyebileceğimden daha fazla zevk alıyordum. Ama kendimi buna yüzüncü kez ikna etmeye çalıştığımda bile kendimi kandırmadığımı biliyordum. Bu şey, onunla aramda hissettiğim bu somut ihtiyaç ipliği hiçbir yere gitmiyordu. Onu kovmak için elimden gelen her şeyi denemiştım; ondan nefret etmekten, onu incitmeye, teslim olmaya ve o sonsuz unutulmaz anda ona sahip olmaya kadar. Yine de buradaydım, sırf o yakın olduğu için önemsizleşen yüzlerce insanla çevriliyken onun yakınlığından başka bir şey düşünemiyordum.

"Sanırım Roxy istiyor mu diye bakabilirim-" Şaşkınlıkla Seth ve Max'e göz kırptım, Caleb'in aralarında olmadığını fark ettim ve müzik yeniden yükselirken Seth cesetlerin arasından onu işaret etti.

Caleb, kız daha geldiğini görmeden onu kollarının arasına aldı, doğruca pistin ortasına fırladı ve onu kollarının arasına alıp Bing Crosby'nin Have Yourself a Merry Little Christmas şarkısıyla vals yapmaya başlarken akıcı bir dönüşe soktu.

İkisinin arasına bakarken tamamen hareketsiz kaldım, yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış, bedenlerin arasına dalıp onu tokatlamak istememe neden oldu

tekrar. Ama içimin acıyacak kadar sıkışmasına ya da göğsümün bir an nefes alamayacak kadar sıkışmasına neden olan şey yüzündeki ifade değildi.

Onu itmedi, hırlamadı ya da ısırmadı. Gülümsedi. Işıltılı ya da neşeli değildi ama gerçektir, gün gibi ortadaydı, onunla birlikte olmaktan duyduğu saf mutluluktan, ondan hiç görmediğim bir eğlenceydi. Ve o an anladım ki, berbat Noeller ve tartışmaya açık zavallı bir hediye üzerine mırıldandığım bazı konuşmalar onun için asla bir fark yaratmayacaktı. Çünkü bana hiç böyle bakmamıştı, bakışları korunaksızdı, gülümsemesi kolayca kazanılmıştı.

Söyledikleri sözleri duyamıyordum, ama onu geri itmiyordu ve dudakları eğleniyormuş gibi kıvrık duruyordu, aralarında benim hiçbir payımın olmadığı bir sır paylaşılıyordu.

Max, Geraldine Grus hakkında bir şeyler söylüyordu ama Ejderha içimde kıpırdanıyordu ve nefes alamıyordum.

Onlardan uzaklaşırken hiçbir şey söylemedim, dans pistine sırtımı döndüm ve ayrılmak için acelemle Fae'yi kenara iterken birkaç şikayet mırıltısından daha fazlasını çekecek kadar hızlı bir şekilde kalabalığın arasından uzaklaştım.

Dışarı çıktığımda soğuk hava üzerime çöktü ve sarayın dış duvarı boyunca yürümeye başladığımda buz gibi havayı keskin bir nefesle içime çektim.

Giderken elimi cebime attım, küçük hediye kutusunu yırtıp açarken ayak izlerim karda yolumu işaretliyordu.

Tam bir aptalmışım.

Noel olduğu için miydi yoksa ben mi aklımı kaçırmıştım bilmiyordum ama o zamandan beri bundan hiç bahsetmemiş olmasına rağmen beni becerdiği ve terk ettiği zamana dair aptalca bir kristal hatıra isteyeceğini gerçekten düşünmüş müydüm?

Cebimden kristal küreyi çıkardım, eğer bana bir şey söyleseydi ne derdi düşüncesiyle tüylerim diken diken oldu.

Aslında ona vermeye çalışmıştım. Cezalandırılmaya aç bir obur olmalıydım. Belki de onun ikinci reddinin, üzerimdeki büyüyü bozmak için ihtiyacım olan toksin olmasını umuyordum çünkü bu boktan şeyi yaratmak için harcadığım zamanın hiçbir mantıklı nedeni yoktu.

Yumruğum kristal kürenin üzerinde sıkılaştı, içimdeki Ejderha, sonunda parçalanmasıyla ödüllendirilene kadar gücümü ona uyguladıkça usulca hırıliyordu.

Cam derimi dilimledi ve içine hapsettiğim küçük alevler parmak uçlarımı yaktı, ama bu acıyı, dans pistinde Caleb'ın kollarındaki görüntüsü kafatasımın içine damgasını vururken içimi kesen kıvrımlı, pürüzlü duyguya tercih ettim.

Çimenlerin dibinde dekoratif bir havuz vardı ve kristal küreden geriye kalan parçalanmış enkazı ona doğru fırlatmadan önce kolumu geri çektim.

Suya çarptığını bile duymadan arkamı döndüm, kesik elimden damlayan kan karda iz bıraktı.

Yaralarımı yarım bir düşünceyle iyileştirdim, o anın acınası gerçekliğinden uzaklaştım ve tüm yıldızlara, Roxanya Vega'nın kalbimi sessizce yok edişine tek bir tanık bile olmamasını umdum.

Saraya geri dönen bir pencere açık duruyordu ve loş bir oturma odasını geçip tekrar saray koridoruna girmeden önce pencereden tırmandım.

Baloyu ektiğim ve odadaki güçlü Fae'lerle fazladan politik destek kazanma fırsatını heba ettiğim için babamın bana kızacağını bilerek, bu konaklama için uyumam için verilen odaya doğru döndüm, ama akşamımı onun Caleb'la dansını izleyerek geçiremezdim, bir noktada ikisinin uzaklaşacağını ve benim orada, onun radarında yarım bir düşünceden daha az bir şey olarak kalacağımı biliyordum.

Gerçekten çok acınası bir durumdu, ama Noel'de kendime acımama ve üzülmemeye izin verilmiyorsa, o zaman ne zaman

Yapabilir miyim?

El değmemiş koridorda yürürken bir ışık parıltısı dikkatimi çekti ve duraksadım, hazine beklentisiyle başımı çevirdiğimde onun yerine karo zeminde kaybolan parıldaayan bir ayak izi buldum.

Başımı eğdim, yaklaştım ve ikinci bir gümüşü ayak izi gördüm, sonra bir üçüncüsü. Taht odasının ağır ahşap kapısı açıldı ve içeride kayboldular.

Tenim Ejderha'mın sıcaklığıyla karıncalanıyordu, yer değiştirme dürtüsü o kadar güçlüydü ki neredeyse dönüp pencereye doğru yürüyecektim, gökyüzüne havalanmaya ve şafak dünyanın üzerinde yükselip bu cehennem gibi gün sona erene kadar uçmaya hazırdım.

Ama bunu düşünürken bile bu fikri reddettim. Babam birkaç kez Vegas'a zarar vermek istemediğini açıkça belirtmişti ve hepsi bu çatının altındayken gecenin karanlığında öylece çekip gidemezdim. Ruhlar Sarayı'nın tam ortasında onlara saldırmasını beklemiyordum ama babam burayı ve onları geride bırakana kadar onlardan fazla uzaklaşamazdım.

Duman dişlerimin arasından kaydı ve karanlık taht odasına yöneldim, bunu yaparken müziğin ve baloda eğlenen insanların uzaktan gelen sesini bastırmak için kapıyı arkamdan iterek kapattım.

İşte orada duruyordu; tek bir soluk mavi ışık huzmesiyle aydınlatılan elli vahşi Hydra başıyla oyulmuş siyah taşın canavar.

Ceketimi omuzlarımdan sıyırarak, onca ıstıraba neden olan devasa sandalyenin etrafında dolanırken, onu süsleyen Hydra'nın çok sayıdaki kafasına kaşlarımı çatarak baktım.

"Lanet kışını dinlendirecek bir yer için bu kadar yaygara," diye mırıldandım, ceketini yere fırlattım ve

Heybetli tahta çıkan üç basamaktan ilkinde ayak bastı.

Belki de üzerine oturup uzun zamandır söz verdiğimiz gibi yerimi alsaydım, o zaman bir şeyler hissederdim. Netlik iyi olurdu, hatta birazcık hiçbir şey.

Kendi kendime homurdandım, son basamakları çıkarken papyonumu çözdüm ve gömleğimin birkaç düğmesini de çözdüm. Sadece nefes almam gerekiyordu.

Tahtın önünde durduğumda tenim karıncalandı, karanlık aurası ipeksi bir yumruk gibi etrafımı sarıyor, kulağıma mırıldanıyor, beni uyarıyor, yaklaşmam için cesaretlendiriyordu.

Dudaklarımı ıslattım. Bildiğim kadarıyla, Meclis Üyeleri bile bu şeyin üzerine hiç oturmamış, yıllar önce ölen Vahşi Kral'ın anısına boş bırakmışlardı. Ona hizmet ettiler ve o da onları yönetti.

Tahta sırtımı döndüm ve üzerine çöktüğümde yavaşça nefes verdim, soğuk taş kıyafetlerimin arasından ısınmış tenime baskı yapıyordu.

Parmaklarımı saçlarımın koyu renkli tellerine sokup, başımın arkasını kavrayıp çatıya, üzerime düşen mavi ışığa doğru bakmadan önce onları tutan üründen kurtarıırken içimden bir kahkaha nefesi kaçtı.

Bu tamamen...hayal kırıklığıydı. O kadar rahat bile değildi. Soğuk bir odada, gerçekte olduğundan çok daha fazla bir şeymiş gibi duran taş bir sandalyeden ibaretti.

Boştaki kolumu kolçağın üzerine bıraktım ve bacaklarımı açarak rahatladım, odaya baktım ve ne halt ettiğimi merak ettim. Noel günüydü ve ben burada, ana rahmine düştüğüm andan itibaren hayatımın her anına hükmetmiş olan tahtta kendime acıma partisi veriyordum.

Muhtemelen çekip gitmeli, biraz içki bulmalı ve üzüntülerimi bir şişenin dibinde ya da Orion'un omzunda boğmalıyım ama kalkmak için herhangi bir hamle yapmadım. Bu

Başka bir yerde olmam gerekmiyordu. Ve eğer beni özleyen biri varsa, şüphesiz yakında beni bulacaktı.

Tahtın arkasında açılan kapının sesi kalbimin ritmini bozdu ve arkamdaki serin zeminde bir çift yüksek topuklu ayakkabının yavaşça çıkardığı tıkırtıdan önce gerildim.

Kıpırdamadan durdum, havadaki bir şey etrafımda dolanıyordu ve o tek kelime bile etmeden, az önce alanıma kimin girdiğini biliyordum. Sanki ilkel bir seviyede onun farkındaydım, içimdeki canavar her zaman onun bana yaklaştığını biliyordu. Bunu hiçbir zaman yüksek sesle itiraf etmemiş olsam da bir süredir biliyordum. Ne zaman bir odaya girse başım ona doğru döner, kaslarım gerilir, nabzım hızlanırdı. Ben bir avcıydım ve o da arzuladığım tek avdı.

Ayak sesleri yaklaşırken kıpırdamadım, gölgelerin içinde ya gitmesini ya da beni keşfetmesini bekledim. Beni babasının tahtında uzanırken gördüğünde bana fırlatacağı birkaç kelime olacağına şüphe yoktu ama dilinin keskinliğini memnuniyetle karşıladım. Öfkesini, gazabını ve nefretini memnuniyetle karşıladım, çünkü alabileceğim tek şey buysa, hakkımda ne söylenirse söylensin bunu kabul ederdim. Her zaman onun kötü adamı oldum.

Roxanya Vega tahtın bulunduğu kürsünün ayakucuna geldiğinde, gölgelerin arasında beni bekleyen bir canavarla karşılaşınca nefesi kesildi.

Bakışları birkaç saniye boyunca üzerimde dolaştı, ben de onu incelerken nabzım daha sert atmaya başladı. Bu elbise yasal olmamalıydı, kumaşın onun formunu sarma şekli, beni arzuyla çıldırtmak için tasarlanmış bir baştan çıkarmadan başka bir şey değildi.

Bakışlarıyla karşılaştığımda dudakları aralandı ve bir an için ne diyeceğini bilemez hale geldi. Düşüncelerin ve anıların gözlerindeki karanlığa doğru ilerlediğini gördüm, onu incitmek için söylediğim ve yaptığım şeyler, ona böyle baktığımda hissettiğim çaresiz acıyla şiddetle çarpışıyordu. Sanki tahttan indirmek için doğmuş bir prenses değilmiş gibi.

Hayatım boyunca elde etmek için çalıştığım her şey, ama bunun yerine, umutsuz bir adamın ulaşamayacağı bir yıldızdı.

"Burada ne yapıyorsun?" Roxy nefes aldı, alçak sesi taş odada yankılandı.

"Caleb'la dans etmeni izleyemezdim," diye itiraf ettim, gözlerini tutarak ve ne hissettiğimi açıkça itiraf ederek. Zaten aramıza yalanların girmesi için uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

"Neden?" diye sordu, yalnız olmamıza rağmen olduğu yerde duruyordu, daha iyisini bilmesine rağmen.

Tahttaki pozisyonumu değiştirdim, ona yaklaştım ve dirseklerimi dizlerime dayayarak ona baktım, her santimini inceledim ve sorusunu tekrar cevapladım, bunu yapmak için deli olup olmadığından veya yapmazsam delirip delirmeyeceğimden emin değildim. Bu kelimeler beni çok uzun zamandır boğuyordu, bu gerçek onun huzurunda olduğum her an boğazımı yakıyordu ve bu kelimelerden kurtulma ihtiyacı artık inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü.

"Çünkü sen her zaman aklımdasın. Kalbimin her atışında kanımda nabız gibi atıyorsun. Bana sunduğun her ilgi kırıntısı için yaşıyorum ve beni görmezden gelerek geçirdiğin her an için acı çekiyorum," diye karanlık bir şekilde itiraf ettim, bu kelimelerin nasıl düştüğünü ölçmeye çalışırken gözlerini tuttum. "Benden nefret ettiğini sanıyordum?" diye sordu.

bu kadar basit olamaz.

"İstiyorum," diye kabul ettim. "Çünkü sen istediğim ve sahip olamadığım her şeyi temsil ediyorsun."

"Beni istiyor musun?" diye yavaşça sordu, bir adım daha yaklaştı ve ben geri çekilmek yerine yaklaştığını görünce tamamen hareketsiz kaldım. Alay etmesini, gülmesini ya da bana bir sürü şey demesini bekliyordum ama bu...

"İstediğimi biliyorsun," diye kabaca cevap verdim, aramızdaki gerçek değilmiş gibi davranmasından bıkmıştım.

"Hayır, istemiyorum. Beni incitmekten ve yıkmaktan hoşlandığını biliyorum," dedi, yeşil gözleri hala benimkilere kilitlenmişken, ben tamamen hareketsiz kaldım ve kalbim

göğsümde isyan etti. "I

Beni kontrol etmek, benden almak ve ayaklarınıza kapanmamı sağlamak istediğinizi biliyorum."

"Evet," diye itiraf ettim, inkar etmedim çünkü ona bunları yapmaktan hoşlanıyordum, sadece beni görmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmaktan hoşlanıyordum ve acı çektiğinde her zaman bakıyordu. Benim ellerimde acı çektiğinde, iyi ya da kötü, benim için canlanıyordu. "Ve sanırım senin de bir parçan bunları yapmamdan hoşlanıyor."

"Siktir git," diye tısladı ama gitmedi çünkü gerçeği söylediğimi biliyordu. Özümüzde çürümüş yaratıklar olduğumuzun, daha iyi bir şey sunmayı bilmediğimiz için birbirimize verdiğimiz acıdan zevk alanların çarpık, çirkin gerçeğini.

"Sanırım seni incitmemden hoşlanıyorsun çünkü bir şekilde bunu hak ettiğine inanıyorsun," dedim, sesim sertti ve gözleri beni çok tahrik eden o öfkeyle parlıyordu.

"Neden bu kadar berbat bir şey hissedeyim ki?" diye hırladı, hala orada duruyordu, geri adım atmıyordu, asla bir kavgadan kaçmıyordu. İliklerine kadar Fae'ydi, kabul etmek istese de istemese de babasının suretinde inşa edilmişti.

"Çünkü biz aynıyız. Babam bana her vurduğunda, canımı her yaktığında ya da beni her zincirlediğinde, içimden bir parça bu acıdan zevk alıyor. Çünkü bunu hak ettiğimi biliyorum. Xavier'i ondan uzaklaştıramadığım için. Gölgeleeri ele geçirmesini engelleyemediğim için. Sana ve kız kardeşine zarar vermesine izin verdiğim için." Kaşlarımı çattım, kendimle ilgili bu şeylerden nefret ediyordum ama bunun gerçek olduğunu biliyordum, tıpkı onun da görebildiği gibi.

"Kimsenin bizi tutmamasının nedeni bendim," dedi alçak bir sesle. "Gürültücü olan bendim. Kaba olan. Bırakın sevmeyi, kimsenin hoşlanmadığı kişiydim. Koruyucu bakıcılarımızdan birinin, Darcy'yi tek başına evlat edinmeyi teklif ederken sosyal hizmetlerden bana yeni bir yerleştirme bulmalarını istediğini duydum. Sosyal hizmet uzmanımıza bunu kabul edebileceğimi söyleyebilirdim. Söyleyebilirdim.

onu da kendimle birlikte dibe çekmek yerine mutlu olmasına izin verirdim. Ama benim yaptığım bu. Onun Noel gelenekleri ya da bir dönemden fazla süren arkadaşları olmasını engelleyen bendim. Kimsenin uzun süreli ilişki istemediği biriyim..."

Bu itirafı, sanki güvenebileceği ya da anlayabilecek biri olabilirmişim gibi benimle paylaştığı kırılganlığı anladığımda kaşlarım çatıldı. Bu onun gerçeğiydi, ama bu onu daha az trajik yapmıyordu. O bir Fae'ydi, hepsi bu.

Bir Fae çocuğu sınırları zorlamak, tehlikeyi görmezden gelmek, zor sınırları bulmak ve sonra onları aşmak için önceden programlanmıştı. Bu, ona bakmakla görevli ölümlüler için çok fazla olabilirdi, ama beni ona çeken şey de tam olarak buydu. Kafese kapatılmıyor, hayır denmiyor, dünyanın onu itip kakmasına izin vermiyordu. Arzularının doluluğundan daha azına razı olmayı reddediyordu. "Bu yüzden zorunda olmadığın halde beni zorluyorsun."

Dedim ki. "Seni cezalandırmamı istiyorsun ve karşılığında bana zarar vermek istiyorsun." Sözlerim üzerine kaşları çatıldı, elleri iki yanında yumruk oldu ama bu doğrudu. Aramızdaki gerilimden besleniyordu, ikimizin de en kötü yanlarını ortaya çıkarıyordu ve bizi de ateşliyordu, içimizdeki o vahşi parçayı uyandırıyor. Ama birlikte, onu serbest bırakmakta özgürdük, gerçekten ne gibi bir güce sahip olabileceğini ve ne gibi acılara neden olabileceğini görmekte özgürdük. "Ve sanırım beni acı içinde görmekten zevk alıyorsun."

"Seni nasıl incittim ki?" diye tersledi ama biliyordu, her an yaptığı umursamazlıkla ve her saygısız sözüyle bana ne yaptığını biliyor olmalıydı.

"Beni her görmezden geldiğinde beni incitiyorsun. Milton'la ya da o şapkalı dangalakla ya da Cal'la ya da gözüne çarpan herhangi bir puştla vakit geçirdiğin her seferinde beni incitiyorsun," diye suçladım.

Bana karşı dudaklarını büzdü ama inkâr etmedi. Açıkça söylemedi. "Belki de kendi saçmalıklarına inanıyordun."

Dünyaya seks bağımlısı olduğumu söyleyen ben değilim."

"Aslında yaptın," dedim, aklıma Solaria Gazetesi için yaptığı röportaj, o zamandan beri aklımdan çıkmayan resimleri, alaycı sözleri ve gereksiz yere eklediği erkek modeller gelince öfkem daha da arttı.

"Bana başka seçenek bırakmadığın için," diye karşılık verdi.

Uzun bir süre ona baktım ve buna gerçekten inanıp inanmadığını merak ettim. O fotoğrafları çekmesi için onu zorladığımı mı düşünüyordu? Yoksa o çekimin her anını gizliden gizliye sevmiş, gördüğümde bana ne yapacağını, beni nasıl kızdıracağını ve başka herhangi bir tepki biçiminin verebileceğinden çok daha etkili bir şekilde bana saldıracağını biliyor muydu?

"O modeli kovdurdum," diye itiraf ettim, beni daha da büyük bir bok parçası yapsa bile bu bilgiden dolayı biraz daha fazla kibirliydim.

"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak, sanki hiçbir fikri yokmuş, onu hatırlayamıyormuş gibi.

"Fotoğraf çekiminde seninle olan," diye homurdandım. "Hani şu gerçekten düzüşmüş gibi görüldüğün."

İtiraf edip etmeyeceğini merak ediyordum ve itiraf ederse ne yapacağımı merak ediyordum, eğer onu sikmiş, adını haykırmış ve dudaklarındaki günahları tatmasına izin vermişse. Eğer yaptıysa onu avlardım. Bunun beni ne hale getirdiği umurumda değildi, onun üzerinde bu düzeyde bir sahiplik hissetmeye hakkım olmaması umurumda değildi. Onu avlardım ve-

"Vay canına. Sen delisin," dedi sertçe, yeşil gözlerinde bir farkındalık belirmişti. "O zavallı adamın muhtemelen o işe gerçekten ihtiyacı vardı."

"İşini bu kadar ciddiye almasına gerek yoktu," diye homurdandım, ellerinin vücudunda gezindiğini, bakışlarının dolaştığını, saklamaya bile çalışmadığı şehvetini düşünerek.

"Bu da ne böyle, Darius?" Roxy öfkeyle sordu ve bana karşı o lanet ses tonunu takınarak, sanki kendisiymişim gibi beni azarlarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ne istiyorsun?"

Benden mi? Çünkü hor görülmüş bir sevgili gibi davranıyorsun, ama başlangıç çizgisinden bile çıkamadık, bu yüzden nedenini anlamıyorum-"

"Ben de öyle," diye homurdandım, bunu tüm varlığımla reddetsem bile bir açıdan haklı olduğunu biliyordum. O benimdi. Ve yine de hiç değildi. "Ama seni gördüğümde tek istediğim sana sahip çıkmak. Benim olmanı istiyorum ve hiçbir zaman olmayacağını biliyorum ve bu beni en başından beri olduğumdan daha da berbat bir hale getiriyor. Bu yüzden senden nefret ediyorum. Bunu yapmam gerektiği ya da babam istediği için değil, bana hiç verilmeyen her özgürlüğü temsil ettiğin için. Sanki tamamen benimle alay etmek, benimle oynamak ve beni kırmak için tasarlanmışsın ve ben buna izin vermeyeceğim."

"Peki benden ne istiyorsun?" diye sordu. "Ben önünde diz çökmüşken o tahtta oturmak mı istiyorsun? Bu aramızdaki kan davasını bitirir mi?"

Sessizlik. Tek bir vuruş beni dehşet verici derecede aydınlatıcı bir düşünceyle baş başa bıraktı.

"Bilmiyorum."

Saniyeler geçtikçe bana baktı ve yemin ederim havada bir şeyler değişti, sanki bu itirafı olduğu gibi duydu. Ona, onun için nasıl acı çektiğimi, onu nasıl istediğimi ve onun için nasıl yanıp tutuştuğumu açıkça söylemiştim ve hareket etmeye cesaret edemesem de, ona ulaşma arzusu beni tamamen tüketmişti.

Bu istek, onu reddettiğim her an beni yok eden bir ihtiyaçtı. Parıldayan Pınarlar'daki o günden beri onun tadını dilimden çıkaramamıştım. Onu hayal etmeden tek bir gece bile uyumamış, onu aramadan tek bir gün bile geçirmemişim. Başka hiçbir kız aklıma bile gelmemiştir. Çok uzun zaman önce bana gönderdiği o tek fotoğraf Atlas ekranımda o kadar çok zaman geçirmişti ki, ekran koruyucum bile olabilirdi. Ama ne kadar mücadele edersem edeyim, ne kadar sık pes edersem edeyim ve elimi

Teni benimkine değiyordu, bu ihtiyaçı kendim kovabileceğimi düşünüyordum ama değişmiyordu, hafiflemiyordu. Derimin altındaydı ve bunun bir tedavisi olamayacağını düşünmeye başlamıştım.

Ayağını tahtın altındaki yükseltilmiş platformun ilk basamağına yerleştirirken ona göz kırptım. Beni onun üzerine çıkaran üç merdiven vardı. Sadece üç. Nefesim kesilip tutulurken ve düşüncelerimi tamamen ele geçiren bu yaratığa bakakılırken bu mesafe sonsuz gibi görünüyordu.

İkinci basamağı kadar geldi ve ben daha dik oturdum, sanki ondan kurtulmak için ihtiyacım olan şeyi bana söyleyecekmiş gibi, sanki benden sonsuza dek kaçan cevabı elinde tutuyormuş gibi, beklentiyle ona baktım. Ama ben bunu istemiyordum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, o yaklaştıkça aletim daha da sertleşiyor, içimdeki çaresiz ihtiyaç kanıma karışıyor ve aptalca bir umut olduğunu bilsem de biraz daha yaklaşması için ona yalvarıyordum.

Bakışlarımı tuttu ve önümde yavaşça dizlerinin üzerine çökerken keskin bir nefes aldım.

"Sana asla boyun eğmeyeceğim," diye nefes aldı Roxy, önümde diz çökmüş görüntüsü beni olduğum yerde dondurdu, anlamaya çalıştım, olması çok inanılmaz olan şeyi umut etmeyi reddettim. "Ama diz çökmemden hoşlanıyorsan, burada ayaklarını öpmekten daha iyi yapabileceğim şeyler var."

Alaycı, boğucu ses tonu beni daha dik oturttu, ellerini dizlerimin üzerine koyup yavaşça uyluklarımın iç kısımlarına doğru iterken kelimeler tamamen benden kaçtı. Dokunuşu ruhumda bir damgaydı, benimle oynarken aletim zaten ihtiyaçla zonkluyordu ve ona çok kolay bir şekilde av oldum. Önümde diz çöken o olabilirdi, ama hangimizin elinde olduğu açıktı.

Bu kırılgan büyüü bozabilecek herhangi bir şey yapmaktan korkarak ona öylece bakarken tüm gücümü topladım.

Roxy elini sert sikimin üzerinde kaydırđı, uyarılmamın kaya gibi sert çıkıntısını hissederken karanlık bir şekilde gülümsedi, bana tam olarak ne yaptığını biliyordu.

"Benden istediğın bu mu?" diye alay ederek fermuarımı indirdi ve parmaklarını boxer'ımın içine soktu, bana dokunduğunda göğsüm kabardı, kalbim hızla çarpmaya başladı ve yaptığı şeyin şoku beni olduğum yerde dondururken dilim ağzımın çatısına yapıştı.

Bir kedinin pençelerindeki fareydim ve ona olan ihtiyacımın derinliğini itiraf ettiğım anda çenesini bana kapatacağını hissediyordum. Bana tamamen ve bütünüyle sahipti ve her an beni itip kakacağını, ikimiz fikrine gülüp alay edeceğini düşünmek zorundaydım ama dilimi tutamadım. Gerçek dudaklarıma kadar yükseldi ve inkâr edilemezdi.

"Senden her şeyi istiyorum," dedim şiddetle ve bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda, bunu yapmama izin verebileceğı hissine kapıldım.

Roxy sikimi boxer'ımdan çekerek kurtardı, elleri kolanıma dolandı ve nefes nefese bir inilti çıkararak sert uzunluğumu içine çekti. Bakışları arzuyla doluydu ve nabzım bana istediğı her türlü iğrenç şeyi yapmasına duyduğum ihtiyaçla hızlandı.

Dizlerini daha da yukarı itti ve ben saf şehvetin sisinde yavaşça uzunluğumu ağzına almasını izledim, dili etrafımda dönmeden önce ucumu yaladı ve dudaklarını şaftımdan aşağı doğru sürerken beni inletti. Şimdiye kadar bildiğım hiçbir şeye benzemeyen bir mutluluktı bu. Bunun hayalini kurmuştum, hayal etmişim ve birçok kez fantezisini kurmuştum ama hiçbirini yavaşça geri çekilirken dilinin aletimin üzerinde gezinmesinin verdiği hazza yaklaşamamıştı.

"Siktir, Roxy," diye tısladım dişlerimin arasından, beni tekrar içine alırken, sikim daha da sertleşti, şişti.

Beni boğazından aşağıya doğru çekerken ve tırnakları kalçalarımı ısırırken arzu.

Onu izlerken tüm kısıtlama ipuçlarını kaybettim, elim saçlarının ipeksi tellerine yumruk attı ve onu daha sert bir şekilde aşağı ittiğimde inledi, horozumu sahiplenerek ağzına soktu. O güzel boğazından aşağı boşalmayı o kadar çok istiyordum ki, her damlasını yutmasını izleme ihtiyacıyla neredeyse titriyordum.

Ağzını daha sert sikerken Roxy heyecanla inledi ve onun benim için diz çökmüş, sikimi mükemmel bir şekilde aldığını görünce neredeyse aklımı kaybediyordum, bu manzara coşkudan başka bir şey değildi.

Boyumun etrafında her inlediğinde, onu kavrayışım sıkılaştı, horozum daha derine itildi, onun üzerindeki iddiam arttı. Olayların bu ani dönüşü karşısında hâlâ sersemlemiştim ama gözümü kırpmayı, bu anın da bir öncekinde olduğu gibi geçip gitmesine izin vermeyi reddettim. Uzun zamandır arzuladığım gibi bana gelmişti ve bu iş bitmeden önce etinin her santimini kokumla işaretlemem, sadece benim olmasına izin verirse ne kadar iyi hissedebileceğini anlamasını sağlamam gerekiyordu.

Onun sikimi yaladığını görmek beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetiyordu, ben bu tahtta otururken onun burada bunu yapmasının verdiği heyecan her şeyi gerçek dışı, imkânsız bir fantezi gibi gösteriyordu. Onu benim için diz çöktürmeyi kaç kez düşünmüştüm? Ne kadar sık diz çökmesini talep etmiştim? Ama bu onun boyun eğmesi değildi. Bu, ayaklarımın dibinde, yerdeyken bile bana sahip olabileceğini göstermesiydi ve birdenbire ona, olmak için doğduğu prenses gibi tapınma arzusuyla çarpıldım.

"Ayağa kalk," diye kabaca emrettim, saçlarını sıkıca kavradım ve onu üzerimden çektim. Çenesini geriye doğru eğip yüzünün güzelliğini, yeşil gözlerindeki arzuyu, gözbebeklerini kocaman açıp istek dolu bakışlarını incelediğimde şaşkınlıkla bana göz kırptı.

Ona doğru uzandım, boştaki elimle kolunu yakaladım ve onu kucağıma çektim, böylece bana sarılmıştı, elbisesi kalçalarının üzerinden sarkıyordu.

Sonra onu öptüm. Onu haftalardır her gün öpmek için yanıp tutuştuğum şekilde öptüm, dilim ağzına girerken dudaklarının dolgunluğunu tattım. Sanki o da buna açmış gibi bana doğru açıldı. Roxy kollarını boynuma doladı, her nefesi paylaşana kadar beni kendine çekti, vücutlarımız mümkün olduğunca çok yerde birbirine bastırıldı ve bu öpücük kalan azıcık alanı da yiyip bitirdi.

Kalçalarını üzerimde döndürdü, sikim klitorisinin dikişine basıyordu ve ağzımın içine yumuşak bir şekilde inledi, beni daha sert öperken tırnakları boynumun arkasına batıyordu.

O güzel gözlerine bakabilmek için saçlarından tutup geri çektim, kalbim ihtiyaçla çarpıyor ve zihnim bu anı yakalayıp her zaman yakınımda tutma arzusuyla dolup taşıyordu. Başparmağımı kırmızı rujunun ya sikim ya da dudaklarım tarafından bulaştığı ağzının üzerinde gezdirdim ve hangisi olursa olsun, bu görüntü içimdeki her kası gerdi, arzu beni yiyip bitirdi. Ama bunu bilmesi gerekiyordu, uyanık olduğum her saniye bana neler yaptığını, derimin altına nasıl girdiğini ve zihnimdeki bir döngüye nasıl yakalandığını anlaması gerekiyordu, bildiğimi sandığım her şeyi kesinlikle rotasından çıkarıyordu.

"Diz çökmeni istemiyorum. Benimle dövüşmeni, benden nefret etmeni ve beni istediğin gibi becermeni istiyorum. Sen Roxanya Vega'sın ve kimseye boyun eğmek için yaratılmadın," diye tutkuyla homurdandım.

"Senden nefret etmemi mi istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla, bakışları sanki beni de incelemek istiyormuş gibi yüz hatlarımın üzerinde geziniyordu.

"Benim için bir şeyler hissetmeni istiyorum. Ve teklif ettiğin tek şey buysa nefreti kabul ediyorum."

Kendimi bir an daha tutamayarak onu tekrar öptüm ve bu sefer beni öperken onda bir değişim oldu.

Geri döndüğünde, sanki çekinceleri bir kenara düşmüştü ve bana her yönden dengimle karşılaştığımı kanıtlamaya hazırды.

Elleri göğsüme gitti, aceleci ve muhtaç hareketlerle gömleğimin düğmelerini çözdü, sanki o da benim kadar içinde olmamı istiyordu.

Düğmelerini çekerek açmaya zorladı, ben de elbisesinin eteklerini yakalayıp yukarı doğru çektim, vücudunun her parçasını görmek, bana izin verdiği sürece incelemek ve ona tapmak istiyordum. Elbisesinin arkası bir sürü düğümlü kurdeleyle bağlanmıştı ve düğümler sıkılaştıkça beline takılıyor, bir santim daha hareket etmeyi reddediyordu.

O lanet şeyin gitmesini istediğim için daha sert çekerken homurdandım ve malzeme yumuşak tenine batarken Roxy bir lanetle öpüşmemizi kesti.

"Ah," diye tersledi, gözleri beni tokatlama arzusuyla parlıyordu ve içimdeki Ejderha bu meydan okumayla yükseldi, boğazımda bir hırıltı oluştu.

"Neden çıkarması bu kadar zor bir şey giyiyorsun?" Ben talep ettim.

"Çünkü aslında her zaman pisliklerle takılmayı planlamıyorum, bu sadece sürekli başıma gelen bir şey," diye homurdandı.

Şaşkınlıkla ona göz kırptım, hayal kırıklığım yerini eğlenceye bıraktı ve ardından lanet elbiseyi nasıl çıkaracağıma dair çok daha basit bir fikir geldi. Ateş büyüğü parmak uçlarıma hücum ederken dudaklarımda kenarı kıvrıldı ve Roxy'nin gözleri panikle açıldı.

"Bekle," diye uyardı, sanki sırf o kızdığı için duracaktım gibi. Ama bana kızmasına bayılırdım. Öfke, tıpkı onun benimkinin altına girdiği gibi benim de onun derisinin altına girdiğim anlamına geliyordu. "Bu elbise ona aitti-"

Sırtından alevler fışkırırken Roxy inledi ve onu gemide tutan kurdeleleri yok etti.

Elbiseyi bir kenara atmadan önce üzerindeki kumaştan geriye kalanları yırttım.

"Ne oluyor lan?" diye tersledi, bakışlarım içinde bıraktığı koyu kırmızı iç çamaşırına takıldı, vücudumdaki tüm kan doğrudan sikime yöneldi ve onun içinde olma ihtiyacı beni neredeyse yok etti.

"Bu seni kızdırdı mı?" diye sordum, öfkesi o kadar güçlüydü ki tadını alabiliyordum.

"Evet," diye hırladı, kucağımda gerildi ama gitmek için herhangi bir girişimde bulunmadı.

"O zaman bana ne kadar olduğunu göster," diye meydan okudum.

Roxy beni tahtın arkasına öyle sert bir şekilde itti ki omuzlarım tahtın arkasına sertçe çarptı ve darbenin acısıyla eşleşen donuk bir gümbürtü taş odada yankılandı. Gömleğimin düğmelerinin yarısını çoktan açmıştı, ama malzemeyi yumruklarına sardı ve düğmelerin uçuşmasına neden olan ve aletimin arzuyla zonklamasına neden olan bir öfke hırıltısıyla geri kalanını kopardı. Kahretsin, sinirlendiğinde çok seksi oluyordu, bu tüküren küçük erkek kedi, dünyayla ve içindeki herkesle savaşmak istiyordu, ondan ne kadar büyük olurlarsa olsunlar.

Güldüm ve dudağımı o kadar sert ısırdı ki kan aktı, metalik tat dillerimizin arasında yuvarlandı.

Yırtık gömleği üzerimden itti ve ben de bir kenara atmadan önce kollarımdan çekip çıkarmasına yardım ettim. Roxy öpüşmemize ara verip köprücük kemiğimin etrafında kıvrılan dövmeye dudaklarını bastırdı, dövmeyi süsleyen mürekkebi öperken dudakları tenime değiyordu ve sanki bunu bir süredir yapmak istiyormuş gibi inliyordu.

Kendimi tutmaya çalışmaktan vazgeçtim ve elimi aramızda gezdirdim, parmaklarımı külotunun içine soktum ve sırılıklam olmuş göbeğini bulduğumda inledim. Benim için sırılıklam olmuştu, amcığı o kadar ıslaktı ki yarağımı içine sokmam ve içindeki her karanlık yeri doldurmam için adeta yalvarıyordu.

Tırnakları omuzlarımı ısırırken ve tenime karşı muhtaç bir şekilde nefes alırken, parmaklarımı açıklığının etrafında dolaştırdım, çok açık bir şekilde acı çektiği şeyle onu kızdırdım.

Roxy'nin kalçaları benimkilerin üzerinde sıkılaştı, ince topuklu ayakkabılarının topukları bacaklarımı kesti ve dudaklarımdan belli ki çok hoşuna giden bir acı homurtusu çıkardı. Ama o kadar kolay teslim olmayacaktım. Bunun için yalvardığını duymak istiyordum, parmaklarımı onun sıkılığına sokmadan ve her tarafına boşalmasını sağlamadan önce adımı inletmesini ve 'lütfen' demesini istiyordum.

Kendimi tutmaya zorlarken parmaklarım tekrar külotunun içinde dolaştı, adımı o güzel dudaklarından duymak istiyordum ama tabii ki bana öylece teslim olmayacaktı.

Roxy kendini dikleştirdi, elleri omurgasının arkasında hareket ederken arkasına yaslandı ve sütyenini çözdü, çıkardı ve göğüslerinin mükemmelliğini alırken boğazımı sıktı. Oynamaya çalıştığım oyuna tüm odağımı kaybettim, elimi külotundan çıkarıp yeni ortaya çıkan etine erişebilmek için onu geriye doğru iterken inledim.

Meme ucunu ağzımın içine aldım, bana daha fazla yer açmak için omurgasını kavislendirdim ve dişlerimin arasında onu çığlık attıracak kadar kabaca sürükledim. Sesi taht odasının taş duvarlarında yankılandı ve içimden bir ses birilerinin bizi duyup burada bulup bulamayacağını merak etti. Basın burayı didik didik ediyordu ve uğruna savaşıyor olmamız gereken tahtta bir Vega'nın derinliklerinde sikimin görüntüsü kesinlikle manşetlere çıkacaktı. Ama bunun en saf türden bir delilik olduğunu bilmeme rağmen, şimdi durmayı hayal bile edemiyordum. Nihayet burada, kollarımdaydı ve onun içinde olmaya bu dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

Roxy saçlarımı avuçlarının arasına aldı, ben pantolonumu indirirken beni tekrar öptü, beklemekten bıkmıştım, sadece onu etrafımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Gözlerinde tenimi kavuracak bir sıcaklıkla bana baktı ve ben de karşılığında vücudunun her mükemmel santimini içime çektim. O gerçek dışıydı, güzelliği beni her türlü mantığın ötesinde büyüleyen bu efsane yarattığı ve ona sahip çıkma ihtiyacım, sadece bana yaptığı bir büyüye indirgenebilecek yakıcı, umutsuz bir şeydi. Ama her ne ise, umurumda değildi. Roxanya Vega'ya duyduğum ihtiyaç tüm mantığa meydan okuyordu ve şimdi bunu sorgulayacak kadar aptal değildim.

Onu kaldırdım ve tırnakları pazılarımı kan çekecek kadar sert bir şekilde ısırdı, kendini orada tuttu, külotunu uyluklarından aşağı sürüklememe izin verdi, kendini bana gösterdi ve ağzımın arzuyla kurumasına neden oldu.

Eğildim ve onu tekrar öptüm, ağzına taptım ve burada kollarımda olduğu, bunu benim kadar istediği, tüm yaptıklarına ve onu ne kadar az hak ettiğime rağmen bana sahip çıktığı gerçeğine hayret ettim.

Geri çekildi, kendini sikimin üzerine indirirken bakışları benimkiyle kilitlendi ve onu daha sert aşağı çekerken kıcını kavradım, inç inç o sıırıslık darlığı doldurdum, hepsini alabileceğini biliyordum.

Daha derine indiğimde nefesi kesildi, beni içine alırken boğazımı yakan bir inilti duydum ve onu aşağı doğru bastırdım, fiziksel olarak mümkün olduğunca derine inmek, onu germek ve benim için inleyene kadar onu doldurmak istiyordum.

"Çok güzelsin, Roxy," diye nefes aldım, gözlerim yüz hatlarında geziniyordu ve yeşil gözleri bu isim karşısında öfkeyle parladı. Ama bu onun adıydı. O Roxanya Vega'ydı, Vahşi Kral'ın kızı ve şu anda üzerinde seviştiğimiz tahtın varisiydi. Aramızdaki tüm düşmanlığın nedeni buydu ve bunun berbat bir fikir olmasının nedeni de buydu ve yine de onun içinde olma hissi o kadar inkar edilemez derecede mükemmeldi ki bunu bir pişmanlık olarak görmem mümkün olmayacaktı.

Kalçalarını sallayarak beni becermeye başladı ve ben de onun her hareketini karşılamak için derinlere doğru iterek beni becermesini izledim, ince topuklu ayakkabılarının kalçalarımı kesen sivri uçları bu zevki daha da artırıyordu. Acıyı hak etmişim, bu zevkin karşılığı olarak bana verebileceği her türlü cezayı hak etmişim ve burada onunla böyle birlikte olabileceğim anlamına geldiği sürece teklif ettiği her şeyi kabul edecektim.

İçine girerken ellerim vücudunun üzerinde dolaşıyor, ağzım onunkilerin üzerinde geziniyor, meme uçlarını emiyor, boynunu ısıyor, her şeyi ve her şeyi o kadar hızlı ve acımasızca beceriyorduk ki aklım başımdan gidiyordu. Aramızdaki öfke çarpıştıkça Roxy her itişte benim için haykırıyor, omurgası güzelce eğiliyor ve zevk sesleri etrafımızda yankılanıyordu. Birileri duyabilirdi. Yarı yarıya susturucu bir baloncuk yapmayı düşündüm ama onun içinde o kadar kaybolmuştum ki bunu yapmaya odaklanamadım. Sadece daha fazlasına, daha sert ve daha derine ihtiyacım vardı, çığlıkları nabzımın atmasına neden olurken, sikimi çok güzel bir şekilde aldı.

Elleri saçlarımda dolaşıyor, tırnakları beni kesiyor, beni olduğum ve yaptığım her şey için cezalandırıyor, beni kullanıyor ve bedenlerimizin birbirine karşı her yuvarlanışında bana meydan okuyordu. Onun acımasızlığına kendi acımasızlığımla karşılık verdim, bunu yaparken benim için inlemesinden zevk aldım.

Öpüşmelerimiz morartıcıydı, kavrayışım onun mükemmel tenini işaretleyecek kadar sıkıydı. Uzun saçlarını çektim ve tenini ısırdım, bana daha fazlası için meydan okurken her acı dokunuşu daha fazla zevk iniltisiyle buluştu.

Parmak uçlarıma su büyüğü yaptım, onları buzla kapladım, sonra elimi karnından aşağı doğru gezdirdim, Anka Kuşu'nun gücüyle yanan etiyile buluştuklarında buhar yükseldi.

Ona dokunduğum her yerde tüylerim diken diken oldu ve soğuk parmaklarımı klitorisine indirdiğimde inledi. Bunun için bana küfretti ve ben de o pis ağzını öptüm, tadına baktım.

Parmaklarım için bir ritim bulduğumda, amının derinliklerindeki horozumun her güçlü itişiyile aynı anda öfkesi.

Vücudu onu tuttuğum yerde gerildi, doruk noktası geliyordu ve onunla savaştığını biliyordum, serbest elimi bir kez daha saçlarında yumruklarken, onu derin ve sert bir şekilde becerirken onu mükemmel pozisyonda tutarken beni bunun için çalıştırıyordu.

Unutkanlık onu ele geçirdiğinde omurgası kavislendi ve sonunda tüm kontrol duygusunu kaybedip adımı çağırmasının mükemmelliğiyle bağlanmış mutlak bir mutluluk çılgılığıyla boşalırken memnuniyetle homurdandım.

Orgazmı onu parçaladıkça amcığı sikimi kavradı ve o beni peşinden coşkuya sürüklerken ben de onun derinliklerine doğru ittim. O kadar sert boşaldım ki onu kavrayışım morarma noktasına kadar sıkılaştı, görüşüm karardı ve içimden mutlak bir zevk hırıltısı koptu. İçine derinlemesine boşaldım, onu doldurdum, işaretledim, en azından o an için onu benim yaptım.

Bana doğru sarktı, alnını benimkine bastırırken ve o patlamanın ardından titrerken ağır nefeslerimiz boşluğu doldurdu.

Hiç düşünmeden büyümü çevreleyen kalkanları indirdim ve o da kendininkilerin düşmesine izin verdi, birleşen gücümüzün yoğunluğu aramızdaki her et parçasını bir kez daha aydınlattı. Amcığı şaftımın etrafında titreşti ve serbest bırakma onu tekrar bulurken bana lanet etti, az önce yaptığımız şeyin artçı şokları ikimizi de tüketti.

Onu kendime çekerken kollarımı etrafına doladım, bırakmak istemiyordum ve beni görmesine duyduğum ihtiyaç her türlü mantığın kaybolmasına neden olurken dudaklarını kendime çektim. Dilim yavaşça ağzına girdi ve o da beni ona sunduğum aynı dindar tapınmayla öptü, ellerim nazik bir okşamayla omurgasından yukarı kayarken, sevişmemizin vahşetinin geride bıraktığı küçük acıları yatıştırdı.

Bu öpücük farklı bir şeydi, şehvet ya da arzunun çok ötesinde bir şeydi, kalbim onun melodisiyle gümbürdüyordu.

Kendimi, her parçamı, her kusurumu ve gerçeğimi onunla birlikte ona sundum.

Parmakları, çenemi ellerinin arasına alana kadar göğsümde ilerledi ve bu öpücüğün derinliği, aramızda asılı kalan tüm söylenmemiş kelimelerle göğsümün ağrmasına neden oldu.

Sonunda birbirimizden ayrıldık, nefes almaya çalışırken büyülerimizi tekrar kendimize çektik ve aramızda olanları anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Uzun zamandır olanları.

"Beni mahvedeceksin," diye kulağına homurdandım ve kendini bana bakacak kadar geriye itti, beni incelerken bakışları bir kez olsun açık ve korumasızdı.

"Önce beni yok edersen olmaz," diye nefes aldı, parmak uçlarıyla çenemin çizgilerini boyadı, okşama o kadar beklenmedikti ki, bunu yaparken ona sadece bakabildim.

Saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırdım ve o sonsuz gözlerin derinliklerine bakabilmek için onu geriye doğru ittim. "Yapmaya çalıştığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Uzun bir süre bana baktı ve aramızda geçen her şeyi düşünürken duvarların yavaşça yeniden yükseldiğini görebiliyordum, kalbim bizi o anda tutmak için ne gerekiyorsa ona söyleme arzusuyla çarpıyordu, şimdiden elimden kayıp gittiğini hissetsem bile.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Belki de bu iyi bir şeydir," diye mırıldandım, başka nasıl cevap vereceğimi, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Yaptığım her şeyi geri alabilecek gibi değildim. Kim olduğumuzu ya da aramızda olanları değiştiremezdim ama aptal bir yanım değiştirebilmeyi diliyordu.

Onu tekrar öpmek için öne doğru eğildim, onunla bu anda oyalanmak, geceyi ona tekrar tekrar taparak geçirmek, sadece o kadar uzun sürmesini istedim. Ama o

kucağımdan inip kıyafetlerini almak için hareket ederken Hydra kafalarından birini kavrayarak geri çekildi.

Dudaklarım bir protesto ya da itiraf ya da belki sadece bunun bitmemesi için bir yalvarış için ayrıldı, ama kelimeler boğazımda takıldı. Bu gidişatı değiştirmek için ona ne söyleyebileceğimi bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse bunu benden istediğini bile düşünmüyordum. Omuzlarının duruşu bana bilmem gerekenleri anlatıyordu. Bu onun için sadece bir başka hataydı, unutmak istediği bir muhakeme hatasıydı, tıpkı aramızdaki bu çılgınlığa kendimizi en son kaptırdığımızda yaptığı gibi.

İç çamaşırını tekrar giymesini izledim, sonra yerden gömleğimi aldı ve onu da giydi. Elbisesi şu anda birkaç yanmış kumaş parçasından biraz daha fazlası olduğu için bu mantıklıydı, ama benim kıyafetlerimin içinde görünmesinden nefret etmiyordum.

Onu takip ettim ve pantolonumu geri çektim, fermuarımı yeniden bağlarken gözlerini üzerimde hissettim.

Bir an için birbirimize baktık, dilimden binlerce kelime döküldü ama hiçbirisi dudaklarımdan öteye geçemedi. Gözlerindeki o duvarı bir kez daha görebiliyordum ve söyleyebileceğim hiçbir şeyin onu tekrar yıkamayacağını biliyordum. Ne kadar istemiş olursam olayım, her zaman aramızda duracak olan nesneleri ortadan kaldıracabilecek gibi de değildim.

Bakışlarım onun açıkta kalan kalçalarında gezinirken Roxy bir nefes verdi, onu gömleğimin içinde görmek içimi acıtmaya yetmişti, sahiplenici canavar bundan çok hoşlanıyordu. Bunu ona söylemeli miydim? Her şeye rağmen onun benim olmasını istediğimi söylemeli miydim? Bunun nasıl olacağına dair hiçbir fikrim olmadığını, ona benim olmasını istediğimden başka hiçbir şey vaat edemeyeceğimi ve sadece o söylerse onun olacağını...

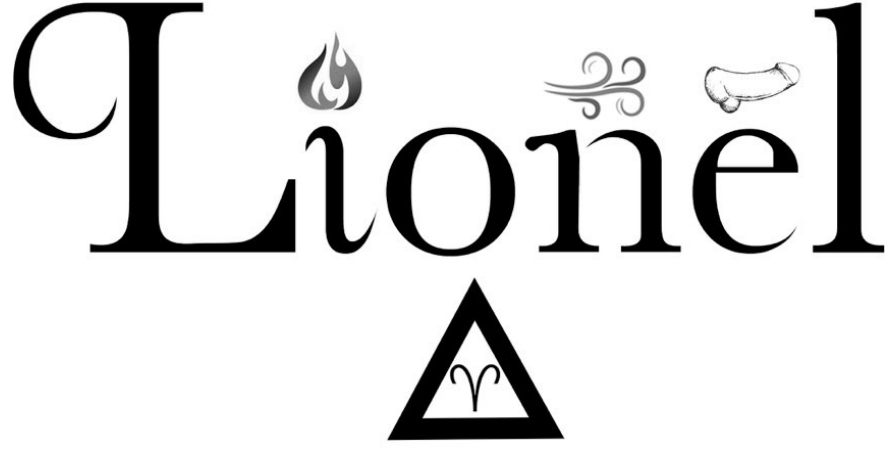
Roxy harap olmuş elbisesini yerden kaptı, sonra döndü ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Gidişini izlerken kalbim burkuldu, ona seslenme ve beni tüketen şeylerden herhangi birini söyleme ihtiyacı duydum. Ama taht odasından çıkıp Ruhlar Sarayı'nın Kraliçe kanadına giden merdivenden çıkarken bana dönüp bakmadı bile.

Ve o gitmeden önce ne diyeceğimi bilemedim.

DARIUS

Zodyak Akademisi 4: Gölge Prenses'te Tory ile yıldızların
altında geçirdikleri gecenin alternatif bir bakış açısı

BİRİNCİ BÖLÜM

Lionel'in ininden...

B Bu noktada, şüphesiz aptallığım açıldı. Oğlum, gelecek vaat eden, acımasız, güçlü oğlum bir Vega fahişesi tarafından büyülenmişti. Tıpkı vasisi olarak seçilen adamın

fahişe kız kardeşi tarafından büyülenmişti.

Bu noktada, her şeyi çok net gördüğümde, oğluma baktığımda ve Roxanya'ya duyduğu nefretle karışık özlemi gördüğümde, harekete geçmekten başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

İçgüdülerim o zaman onu öldürmemi söyledi ve belki de bunu yapmalıydım. Ama ben hiçbir zaman aceleci bir adam olmadım ve Vegas'ın kan bağı boşa harcamak istediğim bir şey değildi. Evet, onun ikizine sahiptim ama iki alet bir taneden daha iyiydi.

Ben de sık sık yaptığım gibi kurnazca bir plan yaptım ve bunun yerine gücümü kullanarak Roxanya'yı Karanlık Zorlama yoluyla aptal oğlumun ağlayan kalbini kırmaya zorladım. Bu - kendi adıma söylüyorum - ustaca bir zekâ eseriydi.

Yıldızların planladığı kötü kaderi ben bile tahmin edemezdim. Mirasımı Harpy anneli o melez kıza bağlamak istediklerini ben bile fark edemezdim. Bu bağın kabul edilmesinin yaratacağı dehşeti ancak hayal edebilirim. Bunu açıkça desteklemekten başka seçeneğim yoktu - çünkü yıldızların seçimine karşı durmanın siyasi bir felaket olacağını ben bile biliyordum - ama her zamanki gibi kurnazlığım kazandı.

Tam planladığım gibi Roxanya'nın kalbini kırdım. O da hayır dedi. Darius'un acınası bir şekilde bağı kabul etmek istediğini bilmek beni öfkelen-dirse de, Roxanya'nın onu reddetmesinden sonra, sonunda onun kafasını yeniden düzenlediğimi bilerek birçok gece derin ve rahat uyudum.

Artık o fahişeye özlem duymayacaktı. Ve kısa süre içinde tek arzusu, çektiği acıların bedelini ona ödetmek olacaktı.

Mükemmeldi. Tamamen mükemmel.

Darius

İKİNCİ BÖLÜM

S Roxy'nin şaşkınlıkla etrafına bakmasını izledim, kaşları çatılmıştı ve bana ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyordu.

Kaderin bizim için ne seçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu ürkütücü derecede mükemmel sükûnet balonunun içindeydik, kar fırtınası etrafımızı sarmıştı ama ikimiz için özel olarak ayrılmış alana nüfuz edemiyordu. Bir anda aklıma binlerce şey geldi; bu kıza olan takıntım, ona olan delicesine aşkım, aklımı ondan uzak tutamamamın nedeni. Şimdi her şey anlam kazanmıştı, neden kendimi onu unutmaya ikna edemediğimi, neden dikkatini çekmek için ne gerekiyorsa kendimi onu yemlerken ve taciz ederken bulduğumu. Gözlerim onu ilk gördüğü anda oltaya takılmıştım çünkü her şey buna yol açıyordu. Ve lanet bir aptal gibi kendimi bunun kader yerine nefret olduğuna ikna etmeye çalışmıştım. Çok ama çok aptalmışım. Artık her şey açıktı. Tabii ki benim için yaratılmıştı. O... her şeydi. Onunla ilgili beni çileden çıkaran her şey.

Tam da bu kadar çekici bulduğum şeydi, tam da ne zaman yapsam beni ne kadar derinden keserse kessin daha fazlası için geri gelmemi sağlayan şeydi.

"Roxy?" Bizi burada yakalayan büyü yerine bana bakmasını isteyerek nefes aldım.

Gözlerinde suçlama ve güvensizlikle bana baktı, şüphesiz bunun bir oyun ya da tuzak olduğunu düşünüyordu, bunun bize uyanmamızı söylemek için gelen kaderimiz olduğunu fark etmek yerine.

"Neden buradayım?" diye sordu, başını arkaya doğru eğip üzerimizdeki açık uzay çemberinde parlayan yıldızlara bakarak.

Bakışlarını takip ettim, onun takımyıldızını ve benimkini bulutlardaki o imkânsız açıklıkta asılı bulduğumda boğazımdaki yumruya karşı yutkundum, İkizler ve Aslan sadece bizim için bir araya gelebilsin diye göklerin kendileri yeniden hizalanıyordu.

Başka bir şeye bakmak istiyormuş gibi davranamayarak ona baktım. Bu soğukta üzerinde mavi bir tayt ve bir bluzdan başka bir şey yokken, çıplak ayakları kara basarken titriyor olmalıydı ama üşümüş gibi görünmüyordu. Öte yandan, ben de soğuğun ısırığını hissetmiyordum ve kar fırtınası için siyah bir tişört ve kot pantolonla ondan daha iyi giyinmiş değildim. Belki de bunun bir önemi yoktu; ne de olsa ikimiz de ateşten doğmuş yaratıklardık.

Bakışları nihayet benimkilerle buluşmak üzere geri çekildi ve yeşil gözlerine baktığımda kalbim küt küt atmaya başladı, düzensiz nabız bana bu andan önce çok net olması gereken şeyi söylüyordu ve aniden her şeyi anlamlandırdı.

O gözler cevap istiyordu ve dudaklarım onun en çok ihtiyaç duyduğu cevap için a r a l a n d ı ama tereddüt dilimi damağıma yapıştırdı. Bana karşı hissettiği tüm öfke ve nefretin aslında yanlış yönlendirilmiş bir istek olduğunu ona nasıl söyleyebilirdim? Bu büyük amaç uğruna ona yaptığım her şeyi nasıl mazur gösterecektim?

İkimiz de bunu göremeyecek kadar kördük. Başka biri olsa aramızdaki bağın ne anlama geldiğini tahmin edebilirdim ama onun bu âleme geri döndüğü andan itibaren ikimiz karşı karşıya gelmiştik. Ve ben de zaten tamamen kaçınılmaz görünen bir çatışmayı kazanmam için üzerimde kurulan baskıyla tükenmiştim.

"Biz... bu..." Yıldızlara tekrar baktım, bana ihtiyacım olan kelimeleri verip vermeyeceklerini merak ediyordum, ama bunu bana bırakarak sadece izlediler. Şüphesiz bu onlar adına son bir sınavdı. Tekrar yutkundum, buranın ham büyüünün, kuşkuculuğuna rağmen sözlerimin doğruluğunu görmesini sağlayabileceğini umuyordum. "Sanırım bu bizim... İlahi Anımız," dedim yavaşça, onu yakından izleyerek, tepkisini bekleyerek ve bunun kendini kollarıma atmasını içereceğinden şüphe duyarak.

Roxy hafifçe alay etti, gözleri sanki bir kahkaha atmamı ya da onu pusuya düşürmek için pusuda bekleyen Varislerin geri kalanını ortaya çıkarmamı bekliyormuş gibi üzerimde geziniyordu. Yavaşça nefes aldım, beni dinlemesini, söylediklerimi anlamasını ve bunun bizim için ne anlama geldiğini fark etmesini istiyordum. Ona bir adım daha yaklaştım, uzanıp elini tutmak istiyordum ama bana izin verir mi yoksa kaçmaya mı çalışır bilemiyordum.

"Yani gerçekten ikimizin Elysian Eşi olabileceğimizi mi düşünüyorsun?" Roxy inanamayarak sordu, yüz ifadesindeki her şey bana bu fikrin ne kadar saçma olduğunu düşündüğünü söylüyordu. Bana bakışı içime saplanan bir hançer gibiydi; olduğumuzdan daha fazlası olabileceğimizin düşünülmesi bile yüzünün her çizgisinde öfke ve dehşeti açıkça ortaya koyuyordu.

"Astral Düşmanlar olma ihtimalimiz daha yüksek," diye tükürdü.

Ahh. Ama kahretsin, belki de bunu hak etmiştim. Belki de bana attığı saf nefret bakışını ve bu öneriyi küçümsemesini hak etmiştim ama içindeki gerçeği görmesi gerekiyordu. Lanet yıldızlar bizim için yeniden hizalanmıştı. Bu bir şaka değildi ve

Tartışma ve rekabet çoktan geride kalmıştı. Artık başka bir şey oluyorduk ve o da bunu görmek zorundaydı.

"Bu bir şaka değil, Roxy," diye nefes aldım, ona yaklaştım, bu durumun tüm gerçeğini fark ettiği ve bundan sonra birbirimiz için ne olacağımızı anladığı o anı bekledim. Sadece görmesi gerekiyordu ve sonra... gözlerim yüzünde gezinirken kalbim daha hızlı atıyordu, ona bakıp benim olmasından başka bir şey istemediğimi kendime itiraf ettiğimde, kendime inkar etmeye çalıştığım arzu içimden kanıyordu. "Bu ikimizin de seçebileceği bir şey değil. Yıldızlar bizi birbirimiz için seçti. Aynı anda hem bize meydan okuyorlar hem de bizi bir araya getiriyorlar. Bu yüzden böyle çarpışıp duruyoruz, bu yüzden tek düşündüğüm sensin... Sen de beni düşünmüyor musun?"

"Bana yaptığın onca şey için seni incitmenin yollarını hayal ettiğim zamanları mı kastediyorsun?" diye sordu karanlık bir sesle, ama gözlerinin derinliklerinde bir şey sanki tam olarak bundan ibaretmiş gibi davranamıyormuş gibi titriyordu. Bunu hissediyordu. Hissettiğini biliyordum çünkü her gece beni yiyip bitiriyordu, her boş anımı ona olan saplantıma adıyordum ve zoraki nefreti soyup attığımda, bunun nefretten çok daha güçlü bir şey olduğu inkar edilemeyecek kadar açıktı. Bunu onun da kabul etmesi gerekiyordu ve eğer bu kendimi kesip açmam ve onun için kanımın aktığını görmesine izin vermem anlamına geliyorsa, ona yaşattığım diğer her şeyin ışığında yapabileceğim en az şey buydu.

"Demek istediğim, geceleri uyanık yatarken seni kollarımda tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak gibi. Dünyanın ne kadar durgun olduğunu, aramızdaki o anın ne kadar saf olduğunu. Gözlerim kapanırken hala parfümünün kokusunu alabildiğimi hayal etmem ve geceleri yatağıma uzanıp gerçekten orada olmanı dilemem gibi. Ya da bir odaya girdiğinde kalbimin daha sert atması ve sana söyleyecek doğru şeyleri düşünmeye çalışırken boğazımın düğümlenmesi gibi. Sana ulaşmak için nasıl savaştığımı

Çünkü beni görmezden gelmene dayanamıyorum."

Dudakları aralandı ama bu açıklama için söyleyecek bir sözü yok gibiydi, bu sözlerin ağırlığı üzerine çöktü ve bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakmasına neden oldu. Sanki sonunda beni acımasızlık ve beklenti katmanlarının altında görüyordu.

"Beni tanıdığım herkesten daha fazla incittin," diye nefes aldı ve ben bu ifadenin yırtık pırtık gerçekliğini inkâr edebilmeyi diledim, olduğumdan daha iyi bir adammışım gibi davranabilmeyi diledim, ona olmayı umabileceğimden daha layık biri.

Sertçe yutkundum, bir adım daha yaklaştım ve bakışlarımla onu rehin aldım. Gerçekten çok küçüktü. Hayatımdaki varlığının büyüklüğüne kıyasla boy olarak o kadar küçüktü ki. İçinde öylesine parlak bir şekilde yanan güce kıyasla o kadar kırılıyordu ki tek görebildiğim buydu. Ve o benden çok daha iyilerine layıktı.

"Özür dilerim," diye nefes aldım, sesim bu sözlerde ne kadar ciddi olduğumu gösteriyordu. Ona yaptığım aşağılık ve iğrenç şeylerin hiçbirini telafi etmeye yaklaşamadılar. Yaklaşamadılar ama benim gerçeğim onlardı. Aylardır boğulduğum, kaçma isteğiyle boğazımın arkasını yakan sırlardı. Ama onları dile getirecek kadar cesur hissetmem için bu anın gelmesi gerekmişti. Tabii bu sessiz çaresizliğe cesurluk denebilirse. Ama onun bu açıklamanın gerçekliğini görmesine, hissetmesine ve aramızın bir daha asla böyle olmayacağını anlamasına ihtiyacım vardı. Şu anda benden istediği her şey olacağımı ve bundan önce olan her şeyi telafi etmek için sonsuza dek savaşıacağımı.

Bir an için bunu görmüş, ne kadar derinden söylediğimi anlamış gibi göründü. Ama sonra bakışları dondu, aklına gelen bir düşünce tüm vücudunun kaskatı kesilmesine neden oldu ve nabzımın panikle atmasına yol açtı.

"Neden şimdi?" diye sordu. "Bu gece burada olmasaydık, başka bir yerde olsaydık, benden özür dileyecek miydin?"

Soru beni o kadar şaşırtmıştı ki, daha cevapla ilgili düşüncelerimi toparlayamadan gerçeğin yüz ifademde dans ettiğini biliyordum. Kaşlarım çatıldı, kendi inatçılığımın, bu lanet olası ana kadar bunun ne olduğunu göremememin gerçekliği üzerime bastırdı. Hayır. Yıldızlar bizi buraya itmeseydi bu gece ondan özür dileyemezdim. Bunu yapacak cesaretim olmazdı ve dürüst olmak gerekirse, denesem bile bunu duymak istemeyeceğini biliyordum. Ayrıca, aramızdaki düşmanlığın bir nedeni vardı, kim olduğumuz gerçeği, ikimizin de kaderinde olan şey, babam... ama bunu düzeltebilmeyi dilemiş miydim? Gecenin en karanlık saatlerinde gizliden gizliye onun için acı çekmiş ve ikimizin de bir taç üzerinde herhangi bir iddiası olmasaydı başka ne olabileceğimizi merak etmiş miydim?

"Aramızda kırdığım şeyleri düzeltmeyi kaç kez dilediğimi bilemezsin," diye mırıldandım, bunun nedenini anlamasına ihtiyacım vardı çünkü yaptığım her şey ben ve onunla ilgili değildi. Kim değil de ne olduğumuzla ilgiliydi. Ve pek çok açıdan, hayatımda gerçekten önemli olan tek şey ne olduğumdu. Kendim için dilemeye bile cesaret edemediğim tek şeye nihayet baktığım bu andan önce. Bana kendi seçimim olmayan bir gelin verileceğini her zaman biliyordum ve bir Cennet Eşi'nin sunabileceği türden bir aşkı hayal etmeme asla izin vermemiştim - ama babam bile yıldızların kendi isteklerini inkâr edemezdi. Bunu görmesi gerekiyordu. Anlamak zorundaydı. "Ama bunları yapmak zorundaydım... Senin ve kız kardeşinin ayaklanıp tahtımızı ele geçirmemenizi sağlamak zorundaydım. Bu sen ve benle ilgili değildi, Konsey ve Kraliyetle ilgiliydi. Solaria ve tüm halkı için en iyisinin ne olduğuyla ilgiliydi. Darius ve Roxy bunların hiçbirinde bir faktör değildi."

"Roxy?" diye sertçe yankılandı, kaşlarını bana doğru kaldırdı ve yüz ifadesinde hayal ettiğim anlayış pırıltısı soğuk suyla ıslatılmış bir mum gibi kayboldu.

Geri çekildiğini, duvarlarının aramıza girdiğini ve o lanet ismin her şeyi mahvettiğini fark ettiğimde paniğe kapıldım. O bunu bir diken olarak görüyordu, oysa benim için tek anlamı bir hatırlatmaydı. Darius Acrux, ölümlüler tarafından yetiştirilmiş ve herhangi bir taca ilgi duymayan bir kız olan Tory Gomez ile bir şeyler çalabilirdi. Ama bir Acrux ve Roxanya Vega tamamen farklı bir canavar gibiydi. O, hayalini bile kurmama asla izin veremeyeceğim şeyin özüydü ve bu ismi kullanmak, ne zaman unutmak istesem bana onun kim olduğunu hatırlatmaya yarıyordu.

Ama tüm bunları ona nasıl açıklayabilirdim ki? Özellikle de şimdi, burada, tüm olasılıkların ötesinde, hiçbirinin önemi yokken. Yıldızlar öyle olmasına izin veriyordu. Kahretsin, öyle olmasını istiyorlardı ve tek yapması gereken beni öpmekti ve o zaman görecekti, anlayacaktı, düzeltecektim, her şeyi düzeltecektim.

Ona yaklaşırken başımı salladım, bu andan önce gelen her şeyi unutması ve beni şimdi ve burada olduğum gibi kabul etmesi için yalvardım. Çünkü beni istediğini kabul ederse ben onun olacaktım. Hoşuna gitse de gitmese de ben onunum.

"Tory, lütfen," diye boğuldum, ona uzandım, duvarları daha da kalınlaşırken çaresizlik bana yapıştı.

"Bana böyle hitap edemezsin," diye hırladı. "Bana Roxy diyorsun, unuttun mu? Bunu yapıyorsun çünkü annem bana böyle seslenirdi. Ve benimle her konuştuğunda onun öldüğünü hatırlatmak istiyorsun. Çünkü sen busun. Sen busun. Ve seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Hayır," diye homurdandım, bu ismi kullandığımda ne duyduğunun farkına varması gerçekliğe çarptı ve

İhtiyacı olan açıklamayı bulmam için beni zorladı. "Sana Roxy demiyorum çünkü seni incitmeye çalışıyorum. Kim olduğunu ya da ne olduğunu unutmamak için bu ismi kullanıyorum. Sen bir Vega Prensesisin. Hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeyi paramparça edebilirsin. Ve eğer kendimi bu gerçeği hatırlamaya zorlamazsam, unutmamın çok kolay olacağını biliyordum. Sana meydan okumayı ve seni yere sermeyi unutup sadece... senin başka bir şey olabileceğini hayal etmeme izin verdim. O kadar uzun zamandır kalbimin en karanlık köşelerinde olmanı dilediğim bir şey ki artık bunu inkâr edemiyorum. Seni istiyorum. Vega olup olmaman umurumda değil. Adının Roxy, Tory ya da başka bir şey olması da umurumda değil. Sadece seni istiyorum."

O yukarı bakarken nabzım düzensiz bir şekilde atıyordu. Gözlerimin içine baktı ve yüz ifadesi biraz yumuşayınca içime bir umut yayıldı. Beni duymuştu, anlamıştı. Ona ulaşıyordum ve bu bağı kabul ettiğimizde her şeyin farklı olacağını, her şeyin her zaman olması gerektiği gibi olacağını görmeliydi.

"Eğer bu konuda haklıysam, başka bir şansımız olmayacak," diye yalvardım, ona bakarken çaresizlik gözlerimi yakıyordu, içinde savaşılan şüpheyi görüyordum, bunun ne olduğunu, her şeyin sonunu tam olarak kavrayıp kavramadığını merak ediyordum. "Anlamıyor musun? Yıldız Çarpması olacağız. Sonsuza kadar yalnız kalacağız. Asla başka biriyle aşkı bulamayacağız. Birlikte olmamız gerekiyor - bu kader."

Ama gözlerinde belirmesini beklediğim kabullenme yerine, söylediklerim karşısında çenesi gerildiğinde yine yanlış bir şey söylediğimi fark ettim.

"Kaderin canı cehenneme," diye çıkıştı ve bu ifadenin acımasızlığıyla beni göğsümden vurdu. "Onu istemiyorum. Eğer beni sana bağladıysa, o zaman zalim ve çarpık bir şeydir. Kaderin benim için hayatımı seçmesine ihtiyacım yok. Kendi kaderimi kendim çizeceğim ve bu seninle olmayacak!"

Bu sözlerin ağırlığıyla, eğer gerçekten bu sözlerde samimiye bizi bekleyen karanlık ve boş kaderle panik her zerremde kükredi.

"Lütfen," diye yalvardım, onu tutup beni dinlemesini sağlamak istiyordum ama yine her şeyi berbat edersem diye bir santim bile kıpırdamaya korkuyordum. "Ne dediğini bir düşün. Eğer haklıysam, o zaman bu yıldızlarımızın aynı hizaya geldiği andır. Bu, ruhlarımızın buluşacağı ve birbirlerine bağlanacağı andır. Benim sana karşı hissettiklerimin aynısını senin de bana karşı hissettiğini biliyorum. Tek düşündüğüm sensin. Hayal ettiğim tek şeysin. Derimin altındasın ve her düşüncemdesin ve binlerce affedilmez şey yaptığımı biliyorum, ama yemin ederim seni bir daha asla incitmeyeceğim. Sen benim için yaratılmışsın. Seni hayatım pahasına koruyacağım-"

"Artık çok geç," dedi, sesi alçak ve hareketsiz, gözlerinin içindeki duvarlar aşılmazdı.

Bu kırılğan mutluluk şansını elimizden alacak bir karar havada çınliyordu ve dehşet verici bir netlikle bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Hepsi benim hatamdı.

"Kaderimizin belirlendiği an bu değil," diye tısladı. "Asla birlikte olamayacağımızın nedeni bu değil. Bu kararın verildiği an, beni ilk gördüğün andı. Hayatımda ilk kez bu dünyadaki yerimi bulma şansıyla bu akademiye girdiğim an, burayı evim yapabilmem gerekirken sen burayı cehennemim yapmaya karar verdin. Kaderi inkar eden ve tek gerçek mutluluk şansını senden çalan benmişim gibi bana bakmak yerine, neden kendine bakmıyorsun? Bana söylediğin ve yaptığın her aşağılık şeye bak. Kıyafetlerimi yaktığını ve beni aşağıladığını hatırla. Korkularımı bulup onları hayata geçirdiğini hatırla. Beni o havuzdaki buzun altına hapsetmek için sihrini kullandığında ve beni orada ölüme terk ettiğinde nasıl hissettiğini hatırla."

Bana fırlattığı her kelime ruhumu kırbaçlayan bir kırbaç gibiydi, yaptıklarımın pişmanlığıyla ruhumu sonsuza dek yaralıyordu. Kaç kez elimi tutmak istemiştım? Kaç kez dişlerimi sıkmış ve benden beklenenler adına ona en kötü yanımdan başka bir şey göstermemek için kendimi zorlamıştım? Yıldızlar önümüze kaç sınav koymuştu da ben defalarca başarısız olmuştım. İşleri farklı şekilde yapmak için o kadar çok fırsatım olmuştı ki, ama her seferinde öfkenin kalbimin umutsuz isteklerine hükmetmesine izin vermiştim çünkü alternatıftan çok korkuyordum. Babamdan korkuyordum, evet, ama ondan daha çok korkuyordum. Onu istemekten ve bunu görmesine izin verip kalbimin onun yumruğunda ezilmesinden korkuyordum. Ve şimdi burada durmuş, o yeşil gözlere bakıyor ve göğsümde öfkeyle atan organımdan akan kanın parmaklarının arasından süzölüp karı lekelemesini izliyordum. Her bir damla başarısızlığımın bir kanıtı ve o kadar korktuğum şeyle bir alaydı çünkü sonunda bana buna mal olan şey bu korkuydu.

"Biliyorum," dedim, sesim bu kelimedede kırıldı çünkü bunu düzeltemezdim, hiçbirini geri alamazdım, ona sadece acınası gerçeğimi sunabilir ve bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağıma yemin edebilirdim. "Sana yaptığım tüm o korkunç şeyler sonsuza dek peşimi bırakmayacak. Ama lütfen, lütfen onları düzeltmem için bana sonsuza kadar zaman ver. Bırak aramızda bu bağ oluşsun ve ben de sana hayatlarımızın birlikte ne kadar güzel olabileceğini kanıtlayayım. Eğer istemiyorsan seni hiçbir şey yapmaya ya da benimle olmaya zorlamayacağım, ama en azından bize bir şans ver. Tepende yıldızlar varken beni tekrar öp ve hikâyemiz burada yeniden başlasın."

Sözlerimin ardından sessizlik çınladı ve bana sadece bakarken, gerçekten bakarken ve bakışlarının doluluğunda beni tartarken göğsümde en küçük umut ışığı tutuştu.

Kalan azıcık cesaretimi topladım ve ona yaklaştım, belli belirsiz uzandım ve ellerini ellerime aldım. Teni çok yumuşak ve çok sıcaktı.

Aramızda titreşen elektrik her zamanki gibi mevcuttu, bedenim onun­kine çok keskin bir şekilde tepki veriyordu.

Kar etrafımızda dönerken o olduğu yerde kalıp bana bakarken nefesimi tuttum.

Beni değerlendirirken onu izledim ve uzun zamandır kendimi nefret ettiğime ikna etmeye çalışarak harcadığım her şeyi görmeme izin verdim. O bir güç sütunuydu, önüne çıkan zorlukların hiçbirini karşısında geri adım atmayı ya da boyun eğmeyi reddederek defalarca zorlukların üstesinden gelen bu kırılmaz enerji gücü. Sertti ve muhtemelen babasının olduğu kadar vahşiydi, ama aynı zamanda yumuşaktı, sadece bir aptalın kızdırmaya cesaret edebileceği doğanın bu yanan gücü gibi yakınlaşmasına izin verdiği birkaç kişiye duyduğu sevgi. Ve tabii ki güzeldi, o kadar güzeldi ki, onu ilk gördüğüm andan itibaren ondan başka bir kadın düşünmemiştim. O zaman onu istemiştim. Mutluluk dolu birkaç dakika boyunca ona bakmış ve üzerinde hak iddia etmişim, ne pahasına olursa olsun onu benim yapmak istiyordum. Keşke adını öğrendiğim anda bunu unutmak yerine hatırlasaydım.

Bocalıyordu. Bunu görebiliyordum. Gözlerinde beni çağıran bir istek vardı, bize sunulana benzer bir aşk için ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir ihtiyaç.

Sağ elimi yavaşça kolunun üzerinde gezdirdim, ona durmamı söylemesi için her fırsatı verdim ama dudakları kıpırdamadan durduğunda ve ona bu şekilde dokunmama izin verdiğinde içimdeki umut biraz daha parladı.

Onu o kadar çok istiyordum ki. Ağzının benimkinin üzerinde olmasını ve tenimizin her parçasının birbirine bağlanmasını istiyordum. Onu altımda kıstırmak istiyordum ve hatta onun da beni kıstırmasını istiyordum. Kalbinin sadece benim için atmasını istiyordum. Ve o keskin zihninde sıkı sıkıya sakladığı her sırrı bilmek istiyordum. Hepsini istiyordum ve ona bakarken onun da beni istediğini biliyordum.

Parmak uçlarım çenesine ulaşmadan önce boynunun uzunluğuna dokundu, teni benimkine karşı çok yumuşaktı, bakışlarım pek çok fantezimi dolduran ve öfkemi çok kızdıran o lanet ağza sabitlendi.

Bizi ayıran boşluk santim santim kaybolurken yıldızlar bakmak için daha yakına eğildi, bu anın büyüğü bu son perdeye yol açarken varlıklarının ağırlığı etrafımızda arttı.

Parmaklarım çenesi boyunca bir çizgi çizdi, başparmağım alt dudağında gezindi, okşadı, okşadı. Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki kalbimin artık attığından bile emin değildim. Ruhunu dudaklarımda tatmak ve ağzımın onunkine yaptığı baskıyla ona dünyaları vaat etmek istiyordum ama yine de beni itmiyordu. Ne olduğumuzu biliyordu. Bunu kabul ediyordu. O da bunu istiyordu.

Bu mükemmel yaratığa bakıp yaklaşmaya cesaret ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı. Yıldızlar tepemizdeki gökyüzünde parılıyor, üzerimize beklenti dolu bir enerji dolanıyordu ve ben eğildim.

Nefesi benimkiyle dans ediyordu, ona duyduğum arzu o kadar baskındı ki, bu arzunun gücüyle titriyordum. Nasıl bu kadar şanslı olabilmişim? Böyle bir kadın için nasıl seçilmişim? Onun sevgisine layık olduğumu iddia edebilecek hiçbir parçam yoktu ama beni izleyen tüm yıldızların ve sefil ruhumun her zerresinin üzerine yemin ettim ki onun hak ettiği her şey ve daha fazlası olacaktım. Şu andan itibaren onun yaratığı olacak ve bundan önceki tüm hatalarımı telafi etmek için gereken her şeyi yapacaktım. Bizden önce - nasıl olmamız gerekiyorsa öyle.

Elim yanağını kavrayacak şekilde kaydı, bakışlarımız kilitlendi, dudakları bu öpücüğün vaadi için ayrılırken ruhumu ona sundum ve daha fazla eğildim, onu sahiplenmek için o kadar çaresizdim ki acıtıyordu.

"Hayır," diye nefes aldı, kelime içimde paramparça oldu ve beni tamamen hareketsiz kalmaya zorladı.

Ona göz kırptım, bu basit kelime zihnime nüfuz edemedi çünkü onu doğru duymuş olamazdım. Kaderimizde birbirimiz için var olduğumuz gerçeğini hissedemez ve öpücüğü almak yerine bu kelimeyi söyleyemezdi.

Ama onun yeşil gözlerinde bulduğum tek şey reddetme, öfke ve nefretti.

Başımı salladım, az önce duyduklarımı inkâr etmeye çalışırken yüzünü sıkıca kavradım, sözlerini geri alması için gereken kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Anlamıyorsun," dedim umutsuzca. "Biz birbirimiz için yaratılmışız. Kaderimizde birlikte olmak var."

Bu gerçeği hissettiğini biliyordum, ama bakışlarındaki katı duvar bana gerçeğin, ne kadar göz kamaştırıcı, dünyayı sarsacak kadar güçlü olursa olsun, yeterli olmadığını söylüyordu.

"Yani bana işkence ederek geçirdiğin onca zaman boyunca bana aşık olman gerektiğini mi fark ettin?" Roxy acı bir şekilde sordu. "Artık çok geç, yaptıklarını geri alamazsın-"

"Sana aşık oluyordum," diye cevap verdim, sesim çatlıyordu çünkü tabii ki aşık olmuştum. Bunu göremiyor muydu? Hissedemiyor muydu? "Diğer her şey gerçek değildi. Ben gerçekte böyle biri değilim! I-"

"Evet öyle," dedi şiddetle. "Bu senin kim olduğun. Bana bunu yapmaktan nefret ettiğini ya da hangi nedenle olursa olsun kendini buna mecbur hissettiğini söyleyebilirsin, ama yine de tüm bunları bana yapan sensin. Bizi bu yola sokan sensin. Seninle asla savaşmak istemedim. Ama bana bu konuda bir seçenek bırakmadın. Ve şimdi ben de sana bu konuda bir seçenek sunmuyorum." Sesi beni parçalara ayıran bir netlikle çınlıyordu ve fikrini değiştirecek kelimeleri bulamadım, hiçbirisi için bahane ya da özür bulamadım.

"Lütfen," diye tekrar yalvardım. "Sana kalbimi veriyorum. Eğer karşılığında sen de bana kalbini verirsen, hayatımızın her anını sana buna layık olabileceğimi kanıtlamak için harcayacağım."

"Artık çok geç," diye hırladı şiddetle, her kelimesinde kalbimi göğsümden söküp atıyordu. "Eğer kader bana gerçek aşkı sadece senin kadar canımı yakabilecek bir adamla sunacak kadar acımasızsa, o zaman aşksız giderim," diye yemin etti. "Kalbimi mi istiyorsun? Onu sana vereceğime keser atarım daha iyi."

Başımı salladım, bana söylediği sözleri reddettim, şu anda benim için çok açık olan şeyi görmesini sağlamak için umutsuz bir çabayla onu daha da yakınıma çektim. Ben ona aittim. Tamamen ona aittim ve beni kabul etmek zorundaydı. Etmek zorundaydı yoksa bir daha asla eskisi gibi olmayacak milyonlarca parçaya bölünecektim.

Gözlerindeki o duvar her zamanki gibi kalın olsa da onu kendime çekmeme izin verdiğinde, o hain umut ışığı tekrar başını kaldırdı.

"Lütfen, sadece benim ol, Tory," diye yalvardım ama bunun yeterli olmadığını şimdiden görebiliyordum.

"Yalnız kalmayı tercih ederim," diye fısıldadı, elini elimden çekerken bu sözlerle benden geriye kalan azıcık şeyi de yok etti, ben ona inanmayı reddederek, bunu kastettiğini kabul etmeyi reddederek lanet kafamı sallarken geri çekildi.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, kendi acısının netliği beni kesiyordu çünkü bunun sebebinin ben olduğumu biliyordum, tanıştığımızdan beri bunun sebebi bendim.

"Tory, ben-" O uzaklaşırken ben de onu takip ettim, ama ben hareketsiz kalana kadar tekrar tekrar geri çekildi, her türlü sahte umut soğuk rüzgârda savrulup gitti.

Bulutlar üzerime kapandı, takımyıldızlarımız hizadan çıkarken yıldızlar bir kez daha gizlendi ve onların gölgesinin ruhuma kadar her parçamın üzerine düştüğünü hissettim.

Roxy'nin bakışları benimkilerle kilitlenirken gözbebeklerinin etrafında siyah bir halka oluştu ve bunun dehşeti beni olduğum yerde dondurdu. Yıldız Çarpması'na uğramıştık. Bunun imkânsız gerçeği üzerime kapandı.

Asla kaçamayacağımı bildiğim bir karanlık perdesi gibi.

İçinde bulunduğumuz huzur balonu aniden paramparça oldu ve kar fırtınası sanki hiç var olmamış gibi burayı ele geçirmek için etrafımızda uğuldadı.

Arkasını dönüp benden kaçtı ve beni karda öylece bıraktı; benden uzaklaşırken attığı her adımda kalbimin kanlı kalıntılarının izi varmış gibi hissediyordum.

Acı, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içimi parçaladı, ne olabileceğimizin, ne yaptığının gerçekliği üzerimde o kadar ağır bir yük oluşturdu ki nefes bile alamadım.

İçimde bir şey çatırdıyordu ve bunun asla onarılamayacağını biliyordum ve tüm bunların acısı çok fazla olmaya başladığında, Ejderham etimin sınırlarından yırtıldı.

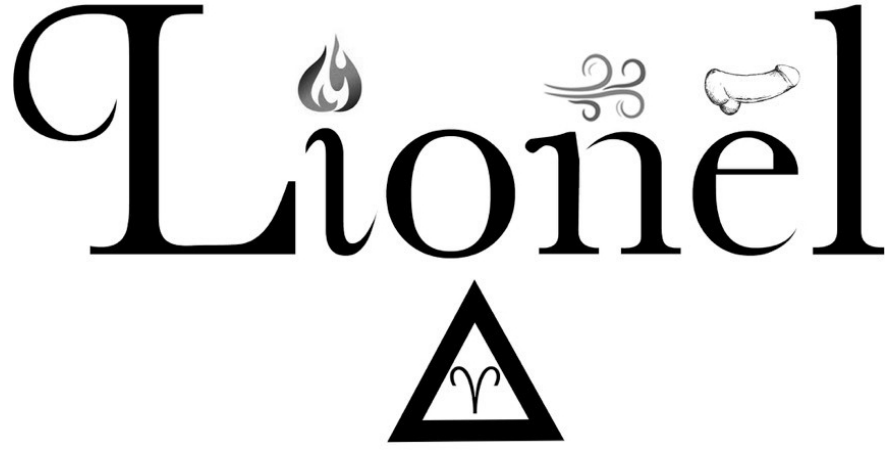
Gökyüzüne sıçradım, o yerden ve beni reddettiği için kulaklarımda çınlamayı asla bırakmayacak olan korkunç sözlerden hızla uzaklaştım. Boğazımdan güçlü bir ıstırap dolu kükreme çıktı, gökyüzünde yankılandı ve ben sadece uçtum, uçtum ve uçtum, sanki yeterince hızlı hareket edebilirim hayatımın çürümüş gerçeğinden kaçabilirmişim gibi.

Roxanya Vega benim olmalıydı, ama sonunda, olduğum her şeyin acınası gerçeğini görmüş ve kendini bana bağlamak yerine beni yok etmişti ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

NIGHT

Acımasız Çocuklar'ın Vega İkizleri ile tanıştığı gece - bu bölümde Zodyak'ın Acımasız Çocukları Serisi ile ilgili spoiler içerebilir, dikkat

Hikaye!

BİRİNCİ BÖLÜM

Lionel'in ininden...

I Alestria'nın derelerinde gizlenen serseri Fae'lerden uzun zamandır rahatsızım. Görgüsüzlükleri beni huzursuz ediyor ve edepten yoksunlukları bana büyük huzursuzluk. O çorak şehirde yaşayan ve bana faydası dokunan pek çok güçlü Fae olduğu gibi, büyük rahatsızlık veren pek çok başka Fae de var.

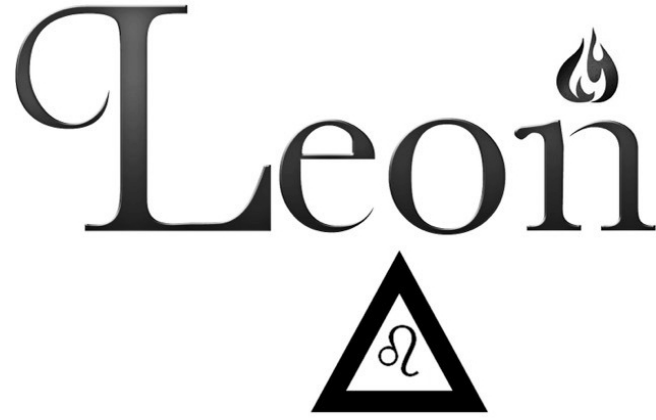
Mesela Geceler, aileleri hırsızlıklarıyla ünlüdür, her ne kadar onları Darkmore'da hak ettikleri yere koyacak ve çok iyi korudukları hazinelere erişimimi sağlayacak yeterli kanıt olmasa da.

En azından böyle bir Gece mülküne girip onu Darkmore'daki meşhur hapsedilme dehşetinin derinliklerine atmak için uzun zamandır aradığım fırsatı bana verene kadar. Ne yazık ki ailesinin hazineleri üzerinde hak iddia edemesem de, bu eylem bana Fırtına Ejderi Dante ile olan ilişkiyi sağlamlaştırmak için ihtiyacım olan gücü verdi.

Oscura. Uzun yıllar boyunca Ejderha Loncası'nın gücüne boyun eğmeyen inatçı, kaba bir Fae.

Kaba bir Kurtadam sürüsünden gelen şüpheli soyuna rağmen, onun türü o kadar nadirdir ki, onu kendim takip etmeden Alestria'daki suçlu çabalarına bırakamazdım. Umudum, ona altın dağları ve krallıkta ihtişamlı bir pozisyon teklif ederek onu kaba ailesinden koparmaktı. Ne yazık ki, iffetsiz ve kaba doğası onu başka bir yola sürükledi. Ortağı Leon Night ile birlikte bana meydan okumaya ve her fırsatta bana itaatsizlik etmeye çalışan aşağılık Altair kızıyla olan ilişkisine.

Önemli değil, çünkü savaş sona erecek ve her Gece, Oscura ve Altair öldüğünde, ailelerinin tüm zenginliklerini kendime ait olarak talep edeceğim. Bu sadece bir zaman meselesi.

İKİNCİ BÖLÜM

"D "Sence hediye sepeti çok mu fazla?" Ellerimi kalçalarımın üzerine koyup devasa hediye sepetine bakarak sordum

Sepet kanepeden daha büyüktü ve o kadar çok hediye ile dolup taşmıştı ki yarısını sepetin dışına koymak zorunda kalmıştım.

Mindy'lere leylak rengi üzerine küçük Basiliskler, Aslanlar, Ejderhalar, Harpiller ve Vampirlerin olduğu özel tasarım ambalaj kağıtları aldırılmıştı. Tüm hediyeleri paketlemek için gece boyunca çalışmışlardı. Ben de yardım ettim. En büyüğünü paketlemiştim ki bu gerçekten zordu, bu yüzden sonrasında biraz kestirdim ve uyandığımda saat sabah dokuzdu ve geri kalanı bitmişti. Tüm bu parti planlama işleri çok yorucuydu.

"Evet," diye hırladı Ryder pencerenin yanındaki koltuğundan. Mindy'lerin benim için bıraktığı son süsleri asarken oradan hiç kıpırdamamıştı - hayır, bir saat önce kafasında dengelediğim Aslan Kral temalı parti şapkasını yere düşürdüğünde bir kez kıpırdamıştı.

Üzerinde Scar'ın yüzü vardı. Şimdi ona bir havaya kaldırma büyüü yapmışım, böylece onun birkaç santim üzerinde duruyordu ve özellikle şu anda televizyonda oynayan Aslan Kral İki ile meşgul olduğu için bunu fark etmemesini planlıyordum.

"Hayır, bayılacaklar." O anki şüphemi bir kenara bıraktım ve Ryder'ın koyu yeşil gözleri odanın içinde gezinerek tüm dekorasyonumu inceledi.

"Abartıyorsun, Mufasa. Neden Aslan Kral temalı bir parti düzenliyorsun ki?"

Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu anlamayacaklar."

"Bu tavırla değiller," dedim, üzerinde Zazu'nun yüzü olan bir yastığı dolgunlaştırarak.

"Leon!" Gabriel mutfaktan kükredi ve ses tonundaki öfke karşısında gözlerimi devirdim. "Ne?" Ben de masumca karşılık verdim.

"Biliyor musun," diye hırladı. "Buraya gel."

İnleyerek devasa hediye yığınınına baktım ve aralarına dalıp saklanmayı düşündüm.

"Zahmet etme," diye uyardı Gabriel ve ben de ofladım. Ona ve görüşüne lanet olsun. Oyunumun dışındaydım, kararlarımı daha rastgele vermeliydim, dikkatini üzerimden çekmek için öngörülemeyen bir şey yapmalıyım.

Suratımı asarak ayaklarımı mutfığa doğru sürükledim ve onu bana kaşlarını çatmış, göğsü çıplak ve kısa süre önce yaptığı uçuştan dolayı kanatlarını arkasına katlamış bir halde buldum.

"Bu da ne böyle?" Az önce geçtiğim kemerin üzerinde asılı duran ve bu gece için özel olarak yaptırdığım pankartı işaret etti ve ben de masum bir şekilde pankarta baktım, üzerinde mavi ve gümüş harflerle yazılmış kelimeleri okudum.

Bir öğretmenle yatıp onu hapse attırman umurumuzda
değil Darcy!

"Peki ya bu?" Gabriel sağ tarafımdaki pencerenin üzerinde asılı duran kırmızı ve altın renkli pankartı işaret etti.

Bir Acrux ile yıldız çarpıştırmak güçlü bir hamledir, Tory!

"Sorunu göremiyorum, Gabe?" Omuz silkerek sordum.

"Bana Gabe deme." Parmağını savurdu ve sarmaşıklar pankartları yere indirdi. "Bak, heyecanlı olduğunu biliyorum." Birkaç kez başımı salladım.

"Ama hayatlarındaki en acı anlardan ikisine işaret ederek onları korkutmamalıyım, olur mu?"

Mırıldanmaya başladım, ayak parmaklarımla üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyordum. "Tamam, pankartları kaldırın. Sadece kim oldukları konusunda bir sorunumuz olmadığını bilmelerini istedim. İrislerime Tory'ninki gibi siyah yapmak için bir illüzyon koyabilirim?" Ben önerdim.

"Hayır," dedi başını sallayarak.

"Darcy'ye Ryder'ın bir öğretmenle yattığını ve sonunda tutuklandığını, güçten utandığını ve tüm hayatının mahvolduğunu anlatabilir miyim?"

"Bunu yapma," diye uyardı.

"Doğru, doğru, Orion öyle biri değil tabii ki ama Ryder'la ortak noktaları üzerinden bağ kurabilir. Aklıma gelmişken, bazı konuşma işaret kartları hazırlamıştım." Cebimden bir deste çıkardım. "Aslında teknik olarak onları Mindy'lerim yazdı. Tory ve Darcy'nin en sevdiği şeyleri araştırıyorlar ve benim için bir dosya hazırlıyorlar."

"Buna gerçekten gerek yok-" diye başladı ama ben onun sözünü keserek harika konuşma noktalarımın birini okudum.

"Yani Tory, yıldızlara hayır dedin ve kendini Solaria'daki en psikopat adamın oğluna bağlamayı reddettin. Tartışın."

"Leon," diye homurdandı Gabriel, işaret kartlarımı elimden alacakmış gibi bir niyetle bana doğru yaklaşıyordu. Ama işaret kartlarım için ölürdüm.

"Bebek tekmeledi!" Elise bir anda odaya daldı, leylak rengi elbisesi bacaklarının etrafında döndükten sonra tekrar aşağı inerek karnındaki küçük şişlikten sarktı.

Dante duştan sıırıslıklam ve çırılçıplak bir halde koşarak odaya girdi.

İşaret kartlarının canı cehenneme. Onları Dante'nin yüzüne fırlatarak onu kör ettim, dizlerimin üzerine çöküp kulağımı Elise'in karnına bastırırken yoluna daldım ve daha da sert mırıldandım.

"Stronzo," diye tersledi, hava büyüsünü kullanarak onları kendisinden uzaklaştırırken yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve başını benimkinin yanına koyarak birbirimize bakmamızı sağladı.

"Leon, bu gıdıklıyor," diye güldü Elise, parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini gözlerime soktu.

Gabriel onun arkasına geçip şakağını öptükten sonra bir elini yumruğunun üstüne koydu.

Ryder, Yara izi şapkası hâlâ başının üzerinde havadayken belirdi ve bize katılmak için acele ederken yavaşça döndü, Elise'i dudaklarından sıkıca öpmeden önce elini Dante ve benim yüzlerimizin arasına soktu.

"Ne kadar sert tekmeledi, Carina?" Dante sordu. "Bir Fırtına Ejderhası kadar sert mi?" "Küçük bir yavru gibi tüylü hissediyor mu?" Ben sordum.

"Yoksa benim gibi soğukkanlı mı?" Ryder karanlık bir şekilde gülümseyerek sordu. "Şşşt, yine yapacak," dedi Gabriel heyecanla

ve hepimiz nefesimizi tuttuk. Gabriel'in parmakları son saniyede bebeğin tekme attığı noktaya doğru hareket etti ve ben de elimi hızlıca yukarı kaydırarak onu hissettim, avucuma değen minik kelebek kanatları gibi.

"Vay canına," diye nefes aldı Elise, gözleri saf sihirle parlıyordu.

Elini tekrar hareket ettirdiğinde Dante de elini oraya götürdü ve hepimiz güldük, Ryder bunu kaçırdığı için homurdanarak elini benimkinin yanına götürdü ve hissetmeye çalıştı. "İşte." Gabriel Ryder'ın bileğini tuttu ve elini

Elini biraz daha aşağı indirdi ve Ryder tekrar tekmelediğini hissedince gözleri büyüdü. Hepimiz Elise'e baktık ve kalbim patlayacakmış gibi hissettiren güçlü bir enerjiyle çarptı.

Yumuşak ve sıcak bir şey bacağıma bastırdı, aşağı bakmamı sağladı ve Dante'nin çıplak horozunun ve toplarının tam dizimin üzerinde olduğunu fark ettim.

"Um, dostum..." Elise'e bakarken mırıldandım, ağzı ayrılırken ve tam bir büyülenme anında kaybolurken onun tarafından transfixlendi. Bunu mahvetmek istemedim, ama aynı zamanda, sanki bir horoz ve top krizindeydim. Demek istediğim, daha önce Dragon dong'una yakın olmadığım gibi değildi, ama daha önce dong'u desteklemek için kullanılmamıştım. Tüm o alet çok ağırdı ve onu görmezden gelip paylaştığımız anın içinde kalmaya çalıştığımda bile gözlerim ona kaymaya devam ediyordu.

Orada yokmuş gibi davranacağım. Kibar ol.

Ya da belki dizimden kaymasını sağlayacak kadar geriye kaydırabilirim.

Bunu denedim, sırtım hemen Ryder'ın beni engelleyen bacağına çarptı ve bebeğimizin adını ne koyacağımız konusunda yaptıkları tartışmaya odaklanmaya çalıştım - Leon Junior duh - ve ikilemime odaklandım.

Belki hafifçe kaldırırsam, o fark etmeden çıkarabilirim. Ama taşaklarından mı yoksa sikinden mi kaldırmalıyım?

İkisi de. Kesinlikle ikisi de.

Tamam, küçük adam, hadi seni eve götürelim.

Her iki elimle etrafını saran bir top kucaklama hareketi yaptım, aletini nazikçe tuttum ama beni anında Ryder'a fırlatan ve ikimizi de kış üstü yere düşüren bir şimşek çaktı.

Ryder ikimizin de acısından beslenirken "Siktir," diye inledi ve benim Dante'nin fırtına güçlerinin çatırtısıyla cızırdadı.

"Dalle stelle," diye küfretti Dante, ayağa kalkarken. "Ne halt ediyordun sen?"

"Bunu yapacağı konusunda beni uyarabilirdin." Gözlerimi şu anda Elise'in kollarında olan ve neler olup bittiğinden habersizmiş gibi boynunu öpen Gabriel'e diktim. Ama başını kaldırıp baktığında, omuz silkerken dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı.

"Dikkatim dağılmıştı," dedi.

"Saçmalık," diye suçladım ve Elise beni işaret ederek gülmeye başladı.

"Leon, saçların!" Ryder beni üzerinden itip ayağa kalkarken daha sert güldü. Kaşlarımı çatarak saçlarımı okşadım, elektriklenmenin saçlarımı her yöne savurduğunu fark ettim ve duvardaki aynaya doğru koşarken içimden bir öfke kükremesi yükseldi.

"Hayır! Saçımı yapmak için saatlerimi harcadım!" Parmaklarımla tekrar yerine oturtmaya çalışarak ağladım ama işe yaramadı. Serumlara, tarağa, kabarıklık giderici spreye ihtiyacım vardı - hayır, zaman yoktu. Lanet olası zaman yoktu. Spreyin tek başına yeterli olması gerekiyordu.

Ryder gözlerini devirerek, "Dramatik olma," dedi, kısa kesilmiş saçları her zamanki gibi sıkıcı bir şekilde hareketsizdi, sonra kapı çaldı ve iki elimle saçlarımı tutarak feryat ettim.

"Beni böyle göremezler!"

"En azından giyiniksin," dedi Dante, odadan aceleyle çıkarken ve ben de peşinden koştum, merdivenleri hızla çıkarken neredeyse çıplak kışını deviriyordum, panik içimi parçalıyordu.

Gabriel arkamdan, "Saçını umursamazlar," diye seslendi ama bu doğru olsa bile, bu bir gurur meselesiydi. Saçlarım bir Aslan olarak statümü gösteriyordu ve kız kardeşlerinin kayınpederi hakkında en iyisini düşünmelerini istiyordum.

Banyoya koştum ve lavabonun yanındaki ürünleri karıştıarak elektrik giderici spreyimi aradım.

"Küçük canavar, Marvelion spreyi nerede?!" Ona bağırdım.

"Sonuncusunu bu sabah saçında kullandım," diye karşılık verdi.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım ve çöp kutusundaki boş şişeyi gördüğümde dehşet içinde başımı salladım. Dizlerimin üzerine çöktüm, onu kutudan aldım ve kapağını yırtıp içinden bir şey çıkarmaya çalıştım ama hiçbir şey çıkmadı.

Lavabodan tarağımı aldım, saçlarımı tararken yerde durdum, kabarmayı düzleştirmeye çalıştım ama mükemmel hale getirmek için yeterli zaman yoktu.

Ayak sesleri bu tarafa doğru geliyordu ve panikledim, sırtım küvete çarpmadan önce kışımın üzerinde geriye doğru kaçtım ve bir havlu kapıp kapı açılmadan yarım saniye önce başımın üzerine attım.

"Yıldızlar adına, Mufasa," diye iç geçirdi Ryder. "Ayağa kalk ve saçmalamayı bırak. İkizler burada ve seninle tanışmak istiyorlar."

"Hayır," dedim. "Bu şekilde değil. Çok çirkinim."

Ayak sesleri yaklaştı ve havluyu başımdan çekip aldı, kollarını kavuştururken kaşlarını çatarak bana baktı. Koyu yeşil gömleği gözlerini ortaya çıkarıyordu. Mükemmel görünüyordu. Tıpkı bir Basilisk'in kızgın yüzüyle görünmesi gerektiği gibi, içinde sadece sarılmak isteyen sevimli küçük engerek yılanını saklıyordu. Bu adil değildi. Benim de mükemmel görünmem gerekiyordu.

Ona doğru atıldım, parmaklarımı gömleğinde düğümleyerek vücuduna tırmandım ve omuzlarından sarktım. "Bana yardım et," diye yalvardım.

"Argh, bırak beni." Ellerimi çözmeye çalıştı ama ben bırakmadım.

"Bir yavru gibi davranıyorsun, kendine gel."

Ona doğru eğildim, yüzümü boynuna gömdüm ve kederli bir miyavlama çıkardım. "Acı bana, Ryder. Acı bana." Karizmam bedenimden silindi ve o da iç çekerek bedenimi okşadı.

ve sakinleşmem için bana biraz ilgi gösterdi.

"Beni takip et, pislik." Benden uzaklaştı ve ben de peşinden kapıdan çıkıp koridorun karşısındaki iksir laboratuvarı olarak kullandığı odaya girdim. Duvarlarda havalandırma delikleri vardı ve odanın ortasında bir kazanın durduğu büyük yuvarlak bir masa, üzerinde bir sürü kitap ve bazı malzemeler duruyordu. Arka duvarda her türlü iksir, bitki ve tonikle dolu, sonsuz renkte kocaman bir raf vardı.

Onlara doğru ilerledi, raftan üç farklı tane aldı ve onları karıştırmaya başlarken kazana doğru ilerledi. Omzunun üzerinden bakıp çalışmasını yakından izledim ve çenemi her dayadığımda omzunu silkti.

Birkaç dakika sonra, parmağının ucuyla hazırladığı krem si macundan bana bir yudum uzatarak, "İşte," dedi.

Başımı ona doğru eğdim ve bir an için dudaklarını büzdü, sonra pes edip macunu saçlarıma sürdü ve eşit şekilde yayıldığından emin olmak için parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirmesi çok iyi hissettirdi ve yüksek sesle mırıldandım, bu da onun nefesinin altında küfürler mırıldanmasına neden oldu.

İşini bitirdiğinde elimi kaldırıp ipeksi pürüzsüzlüğünü hissettim ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Aman Tanrım, nasıl görünüyor?"

Omuz silkti. "Saç gibi."

"Ryder," diye üslupsuzluğuna dudak büktüm, sonra dönüp kontrol etmek için banyoya koştum.

O. Öyleydi. Puurrrrfect.

"Vay anasını!" Bir çılgılık attım, koşarak geri döndüğümde onu merdivenlere doğru yürürken buldum, ben de ona ayak uydururken dudaklarında bir sırıtış vardı. "Teşekkür ederim, Rydikins."

Yüzünün yan tarafına sokuldum ve bana eliyle vurdu, ama aşağı indiğimizde sırıtması daha da arttı.

"Solaria tahtının varisleri olduğumuza inanamıyorum," dedim heyecanla.

"Değiliz," diye karşı çıktı Ryder.

"Pfft, evet öyleyiz," diye ısrar ettim.

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Çünkü biz varisleriz. İkizler ölürse, Gabriel ölürse, Dante ölürse ve yıldızlar Elise'in ölmesini yasaklarsa, o zaman sırada biz oluruz."

Ryder başını sallayarak, "Bu hiç de doğru değil," dedi.

"Öyle. Sen ve ben taht için savaşmak zorunda kalacağız ve ben kazandığımda-"

"Ben kazanırdım," diye kestirip attı Ryder, bundan tamamen emindi. "Hiç şansın yok," diye alay ettim.

"Gelip beni öldürmen gerekirdi.

Sonunda tahtı ele geçirdim, çünkü Elise öldüğünde tüm bu güç aklımı başımdan alacaktı ve herkesin saçını leylak rengine boyamasını kanun haline getiren bir süper kötü olacaktım. Mindy'lerime hizmet eden Mindy'lerim olacaktı ve eski güzel günleri hatırlayabilmek için hepsini senin, Gabe ve Dante gibi giydirecektim ama sonra bazen hepinizi görünce o kadar üzüliyordum ki Mindy'leri öldürme çılgınlığına girişiyordum ve-"

Mutfağa girdik ve bakışlarım onlara takılınca kelimelerim boğazımda düğümlendi. Bu

İki Vega ikizi. Haklarında çok şey duyduğum, haberlerde takip ettiğim, Gabriel'in bana varoluşlarıyla ilgili her ayrıntıyı anlatmasını sağladığım kızlar şimdi burada, mutfağımdaydılar, Aslan Kral temalı bardaklarımdan limonatamı içiyorlar, havamı soluyorlardı.

"Nefes al Leon," diye cesaretlendirdi Gabriel, kız kardeşlerinin yanında dururken kolunu Elise'e dolamıştı. Başka bir beyden olan kız kardeşler, ama yine de benzerliği görebiliyordum. Fotoğraflardan anladığımdan çok daha fazla benziyorlardı ona.

"Merhaba," dedi Darcy, mavi saçları her şeyi ele veriyordu,
elini sallayarak
Bana ve Ryder'a selam ver.

Tory cesaret verici bir gülümsemeyle, "Sizin hakkınızda çok şey duyduk," dedi.

"Gabriel ikiniz hakkında hiç susmuyor," dedi Ryder, garip bir kereviz gibi ellerini sıkmak için ilerleyerek.

Dante altın kadehiyle onları alkışlamak için ilerledi ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Alla nuova famiglia - yeni aileye."

Ben bacaklarımı kıpırdatmadan aval aval bakmaya devam ederken, Tory Gabriel'e baktı ve başını soru sorar gibi salladı. Çok alıngandı, bahse girerim çalıntı kılıç koleksiyonumu görmek isterdi. Belki benimle bıçak yarışı bile oynardı - gerçi Gabe, Dante'nin bacağını neredeyse kesmemden sonra bir daha oynamamı yasaklamıştı. Tam bir oyunbozandı. Darcy'nin zıplama evime bayılacağına bahse girerdim, ama bir arkadaşımın arkadaşına zıpladığımda beni üç yüz metre gökyüzüne uçuran bir hava büyü yaptırdığımdan beri Gabe gözetim olmadan onda da oynamamı istemiyordu. Ama Darcy'nin hava büyü vardı. O benim güvenlik ağı olabilirdi.

Yıldızlarım, bu hayatımın en güzel günü olacak. Keşke kendimi hareket ettirebilsem, konuşabilsem ya da sadece bakmaktan başka bir şey yapabilsem.

"Sorun yok Leon," diye cesaretlendirdi Elise.

"Sakın - kahretsin," diye küfretti Gabriel, önümü kesmek için hamle yaparak ama artık çok geçti çünkü transımdan kurtulup kollarımı açarak ikizlere doğru atıldım. Onları herhangi bir ayı değiştiricinin verebileceğinden daha iyi, insanoğlunun bildiği en şiddetli ayı kucaklamasına sürüklemekten önce gözleri açıldı.

"Ben Leon," dedim yoğun bir mırıltıyla. "Gecelerin Leon Gecesi, Solaria'nın en iyi hırsızları ve senin yeni kardeşin."

Dant 

       B    

"L E  yalarınızı yukarı çıkarayım," dedi Elise parlak bir gülümsemeyle ve ikizlerin yanına gidip e  yalarını kaptı.

 antalarını.

Ryder onu yakalayarak, "Dur," diye homurdandı. "Yapma  unu."

"Ne?" diye sordu  a  kınlıkla ve ben onun ne d    nd   n  çok iyi bildiğim için bir kahkaha attım. Gabriel bana bilmi  bir bakış fırlattı, o da gülmenin e i indeydi. Falco da bu  akanın içindeydi ama bunu bana söylemek için tek bir kelime bile etmedi, sadece yüzünde her şeyi gören bir ifade vardı.

Ryder ciddiyle, "Bebekten daha hızlı ko abilirsin," dedi ve Darcy ile Tory endişeli bakışlar atarken Leon, Elise'in elindeki ikizlerin  antalarından birine, ikram bulmayı umuyormu  gibi çaktırmadan baktı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Elise kaşlarını çattı.

"Bu sabah bununla ilgili bir şeyler okuyordum," diye mırıldandı Ryder. "Vampirler kendi bebeklerinden daha hızlı ko abiliyor ve

onları rahmin dışında."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Aptal serpente.

Ryder aldığımız her bebek kitabında beni geçmeye çalışıyordu. Hatta bir tanesini ben uyurken elimden almıştı ki önce o bitirebilsin, ben de kuzenlerimden birine Fae hamileliği hakkında saçma ve gerçek dışı bilgilerle dolu yeni bir kitap yazdırdım. Dün gece onu eve getirdiğimde ve yepyeni bir kitap olduğunu söylediğimde

Yeni, en iyi satan Hamilelik Kitap, Ryder vardı

Tahmin edilebileceği gibi benden çaldı. Şimdi eğlence başlayacaktı. "Pfft, bebek kitabımda öyle yazmıyor, stronzo," dedim,

onu kışkırtıyor.

"Solaria'daki en güncel kitap bende, Inferno," dedi Ryder kendini beğenmiş bir sırtışla, beni alt ettiğini düşünüyordu. Ama ah, serpente nasıl da düşecekti.

"Gelin ve hediyelerinizi açın!" Leon bağırarak Darcy ve Tory'nin ellerinden tuttu ve onları salona doğru sürükledi.

Elise bana neyin peşinde olduğumu çok iyi anladığını belirten bir bakış attıktan sonra çantalarını alıp hızla odadan çıktı ve üst kata yöneldi.

"Elise!" Ryder arkasından bağırdı, endişeli görünüyordu ve onun peşinden koşmasını engellemek için bir elimi omzuna attım.

"Belki de bu gerçeği yanlış anladın, ha serpente?" Gabriel bir kahkaha atıp Leon ve ikizlerin peşine düşerken, ben de önerdim ve o da bana dar gözlerle baktı.

"Bir boku yanlış okumadım," diye tısladı. "Bu kitap senin okuduğun eski tozlu kitaplardan çok daha iyi. Bahse girerim Verme Credulone'dan haberin bile yoktur."

Neredeyse bir kahkaha daha atacaktım, onun yerine yüz ifademi nötr tuttum. Çünkü Verme Credulone saf solucan anlamına geliyordu ki o da tam olarak öyleydi.

"O da ne?" Nefes nefese kaldım, hayati bir şeyi kaçırdığım için endişeleniyormuş gibi davrandım.

"Bu, bebeğin anne karnındayken uzun ve sıska olduğu, kollarının ve bacaklarının düştüğü bir durumdur."

Dalle stelle.

"Ve çok fazla seks yapmaktan kaynaklanabilir," dedi ciddi bir şekilde.

"Bu yüzden mi dün gece jakuzide bize katılmadın?" diye sordum.

"Evet, belki de siz pislikler söylediklerimi dinlemiş olsaydınız bebeğimizi tehlikeye atmazdınız," diye hırladı.

"Oh mie stelle," dedim endişeyle ve o da başını salladı.

"Vay canına, bu gerçekten... çok fazla," diyen Tory'nin sesiyle salona yöneldik ve Leon'u ikizler için gelen hediyeleri açarken bulduk; Aslanlar, Harpiller, Basiliskler, mavi Ejderhalar, lila saçlı Vampir bebekler, mavi bir Hayalet Tazı pelüşü, lanet ailemiz için sayısız hatıra eşyası. Her türlü eşyanın üzerine damgalanmış Anka kuşları da vardı. Sanırım psikotik bir şekilde tatlıydı.

Gabriel Leon'dan kız kardeşlerine baktı ve Leon ayaklarının dibine dağ gibi eşyalar sererken yüzlerindeki ifadeye sııttı.

"Ve bakın! Bunlar konuşuyor." Leon benim suretimden yapılmış büyük bir plastik Fırtına Ejderhası'nın karnına bastırdı ve ejderha "A morte e ritorno!" diye bağırdı.

Bir kahkaha attım ve ikizler de güldü.

"Aslında bu çok şirin." Darcy oyuncağı ondan aldı ve Leon da kafasında bir kovboy şapkası olan siyah Basilisk oyuncağını uzattı. Karnındaki düğmeye bastı ve oyuncak hırlayarak, "Acıyı ve kuru yulaf ezmesini severim," dedi.

Ryder bununla alay etti ve ben bir kahkaha attım, Tory de Ryder'a bakarak sııttı.

"Kuru yulaf ezmesi mi? Bu zor dostum," dedi ve Ryder kollarını kavuşturdu.

"Eski bir alışkanlıktı," diye homurdandı.

"Biraz süt ekleyemez misiniz?" Darcy şaşkınlıkla sordu.

"Hayır," diye kestirip attı Ryder.

"Ya da şeker?" Tory teklif etti ama o sadece omuz silkti.

Leon ayağa kalktı ve bir kolunu Ryder'ın omuzlarına atıp sıktı. "Bizim küçük Rydikins eğlenmek için kendini cezalandırırdı. Evimize aldığımız küçük, üzgün bir sokak yılanı gibi."

Ryder onu ölümcül bir tıslamayla itti. "Evlerinde yılan besleyen insanlar hakkında ne derler bilirsin. Onlar yılanın bir sonraki yemeğidir." Ryder'ın gözleri parlayarak yarıklara dönüştü ve Leon bu tehdidi hiç ciddiye almayarak şakacı bir şekilde Ryder'ın kolunu itti.

Elise odaya geri dönerek bana sarıldı ve ben de bir kolumu beline dolayarak şakağına bir öpücük kondurdum. Kiraz gibi kokuyordu ve onu daha da yakınlaştırıp elimi karnında gezdirerek bebeğin babasının gücüne tepki verip vermediğine bakarken tenim elektrikle kıvılcımlandı. Küçük bebeğin benden olmama ihtimali yoktu. Yüzücülerimin içinde fırtına vardı ve diğer rakipleri kolayca yok ederlerdi.

"Aslan olan ne diyor?" Darcy sordu ve Leon oyuncağın üzerindeki düğmeye bastı.

"Lanet olası yıldız ruhlarınızın üzerine ateş yağdırmak üzereyim!" diye bağırdı ve ardından karnından güçlü bir Aslan kükremesi duyuldu.

"Bu ne lan, fratello?" Tereddüt ettim. "Öyle söyleme."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu benim sloganım, her zaman bunu söylüyorum," diye ısrar etti Leon.

"Hayatında hiç böyle bir şey söylemedin, Leo," diye kıs kıs güldü Elise.

"Bunu her zaman söylüyorum," diye ısrar ederek elini umursamaz bir şekilde salladı ve ikizler sırıttı.

"Gabriel'inki ne işe yarıyor?" Tory sordu ve Leon sanki olacakları önceden görmüş gibi siyah kanatlı Harpy bebeğinin düğmesine basarken Gabriel dudaklarını büzdü.

"Bana Gabe deme," dedi sinirli bir şekilde.

"Gabe diye çağrılmanın nesi yanlış, Gabe?" Darcy onunla alay etti.

Gabriel, "Sakin buna başlama," diye onu uyardı ve Leon ayak parmaklarının üzerinde zıplamaya başladı, ikisinin arasına bakarken nefesinin altında 'Gabe, Gabe, Gabe' diye bağıırıyordu.

"Hayır, sana asla Gabe demeyiz, değil mi Darcy?" Tory sırttı ve Gabriel geleceğinin gözlerinin önünde çizildiğini görerek iç çekti.

"Tabii ki hayır," dedi Darcy, ikisi de kesinlikle yapacaklarını söyleyen bir bakışı paylaşıyorlardı.

Gabriel ağır bir sesle, "Kaderim mühürlendi," dedi.

İkizlere, "Gelin yemek yiyelim, nuove sorelle," diye seslendim, her birinin omzuna bir kol atarak onları yine mevcut dağı karıştıran çılgın Leone'den uzaklaştırdım.

Kuzenim Bendito'nun oyduğu ve üzerinde ailemin emirlerinin karmaşık resimlerinin yer aldığı devasa masanın bulunduğu yemek odasında yemek yedik. Bir duvar boyunca uzanan uzun pencerelerden içeriye ışık giriyordu ve Periwinkle'ın başını bir tarafa eğmiş oturduğunu gördüm. Ryder onu içeri almak için hamle yaptı ve kapı açılır açılmaz onun yerine pencerenin yanından içeri adım attı, kuyruklarını sallayarak odanın içinde zıpladı.

"O da ne?" Darcy soluk soluğa kaldı, gözlerinde hayranlık dolu bir parıltıyla gözleri genişledi.

"O bir Hayalet Tazı," dedi Ryder onu kucağına alarak ve küçük yaratık onun boynuna sokuldu.

Darcy, Periwinkle'ın önünde diz çöküp küçük Hayalet Köpeğimizi sevmek için elini uzatırken Tory daha az yaklaştırmaya meyilli görünerek, "Yemin ederim bir büyüğümün bunlardan birinin onları nasıl zehirlediğinden bahsettiğini duydum," dedi.

"Bu oldukça uysal," dedi Gabriel. "Ryder sağ olsun."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Ryder omuz silkti.

Periwinkle, Darcy'nin etrafında onu değerlendirir gibi dönüp durdu ve sonunda kafasını Darcy'nin kafasına bastırdı.

Darcy'nin eli.

"Tor, buraya gel ve onu okşa," diye ısrar etti Darcy ve Tory onun yanında diz çökmek için hareket etti, kız kardeşinde biraz mutluluk görmekten memnun olmuş gibi gülümsedi. Sanırım Lance Orion'un hapse atılması skandalından ve onun ardından paramparça olan kalbinden sonra, bugün bizim için cesur bir yüz takınıyordu.

Keşke kaderi değiştirip onu oradan kurtarabilseydim ama bunu yapabilseydim Leon'un kardeşi Roary'yi de uzun zaman önce kurtarmış olurdum. Lionel Acrux sayesinde zaten oradan çıkamazdı. Fottuto stronzo.

Hepimiz Elise'e nasıl sahip olduğumuzun hikayesini anlatırken ve Leon dramatik bir şekilde ailemizin oluşumunun çeşitli anlarını canlandırırken sonsuz yiyeceklerle yolumuza devam ettik. Elise'i ilk sahiplendiğimiz zamanı canlandırmaya başladığında çizgiyi çektim, her bir erkeğin rolünü oynarken, leylak saçlı bir illüzyon yaptığı bir yastığa yaklaştı.

"Ryder hiç gülümsemedi, değil mi Gabe?" Leon koltuğuna geri dönerken yanındaki Harpy'ye dirsek attı ve Periwinkle'ın üzerine oturmasıyla yastığı bıraktı. "Ama Elise'e küçük gülümsemeler vermeye başladı ve ben de o zaman anladım." Elini masaya vurdu. "İçinde dışarı çıkıp oynamak için bekleyen küçük, mutlu bir yılan vardı."

Ryder elini Elise'in dizine koyarak, "Bu son derece yanlış," diye tısladı, parmakları Elise'in diğer bacağının üzerinde duran benimkilere değiyordu.

"Ryder'a yeniden nasıl insan olunacağını öğretmek zorundaydık," diye devam etti Leon, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Bir keresinde eski profesörümüzün beni ve onu ceza olarak kampüsteki bir barakaya kilitlediğini ve dışarı çıkmak için güç paylaşımı yapmamız gerektiği anlamına gelen bir büyü yaptığını hatırlıyorum. Ryder beni sevdiğini ilk kez o zaman itiraf etmişti."

"Ne?" Ryder tersledi. "Ben öyle bir şey yapmadım, Mufasa. Beni güçle sikmeye çalışıp durdun."

"Ne?" Tory homurdandı ve Elise gülmekten kırıldı.

"Bana gücümün ucunu sana vermemi söyleyip duruyordun." Ryder kaşlarını çatarak Leon'a baktı.

"Sen de öyle yaptın. Ve buna bayıldın," dedi Leon ve bir ekmek kapıp vahşi bir ısırık alarak kırıntıları etrafa saçtı.

"Kulağa geldiği kadar tuhaf," diye fısıldadı Elise masanın karşısındaki ikizlere.

"Bunun olacağını tahmin ettiniz mi? Hepiniz bir arada?" Tory merakla sordu.

"Hayatta olmaz," diye güldü Elise. "Ama... ben de kendimi hiç seçerken görmedim. Zaten o zamanlar ertesi günden sonrasına pek bakmazdım. Garip bir dönemdi. Çok fazla acı, ama... sonunda çok fazla neşe ortaya çıktı."

"Hayat böyledir, amore mio," dedim, elimi kaldırıp çenesini kavradım, başını bana çevirip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "I brutti momenti generano i bei momenti."

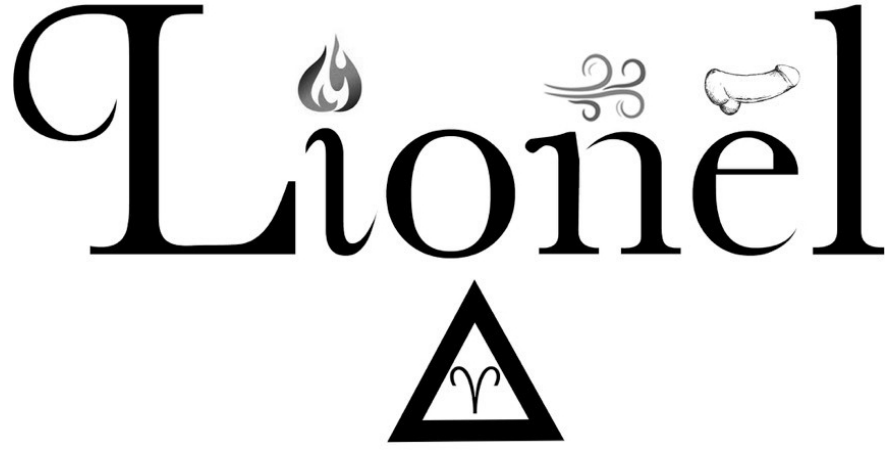
"Kötü zamanlar iyi zamanları doğurur," diye tercüme etti Elise, bugünlerde dilimi neredeyse mükemmel kavırıyor.

"Kötü zamanlara." Gabriel bir kadeh Arucso şarabı kaldırdı ve hepimiz aynı şekilde kadehlerimizi kaldırdık. "En kısa zamanda iyi olanları doğursunlar."

SETH ON THE MOON

Bu Seth'in aya yaptığı yolculuğun hikayesi.

Lionel

BİRİNCİ BÖLÜM

Lionel'in ininden...

T Capellas. Değişken, kolayca dikkati dağılan ve değişken. Ya da ben öyle sanıyordum. Dört varis arasında Seth Capella en kolay kontrol edilebilen kişi gibi görünüyordu. Onun

istekleri basit, acımasız doğası keskindi. Kurtadamlar av köpekleri gibidir, sadıktırlar ve az miktarda kan kokusuyla kolayca avın içine çekilirler. Karınlarının sadece yarısı dolu olsa bile et parçaları onları memnun eder. Darius'un zaman içinde onu kontrol edebileceği konusunda çok az endişem vardı ama bu Capella'nın öngörülemez doğası beni şaşırttı, özellikle de Gwendalina Vega'dan arkadaş edinmeye yöneldiğinde. Yaz boyunca dergilerde kol kola çektirdikleri aşağılık, samimi fotoğraflar kanımı kaynatmaya yetti.

Sonunda, it doğası Vegas'ın sadakatine kolayca boyun eğdi, belki de artıkları daha yağlıydı. Belki de rüzgârdaki bu değişimi önceden görebilseydim.

Eğer ona onlardan daha doyurucu bir yemek sunsaydım, o köpek varisi yanıma çekebilirdim.

Geriye dönüp baktığımda, rüzgârın nasıl estiğini, Caleb Altair ve onun nasıl gizli bir ilişkiye karıştıklarını ve Vega ikizlerinin yanında yer aldıklarında ikisinin ihanetlerinde nasıl birleştiklerini görebiliyorum. Başlangıçta onları neyin cezbettiğini tam olarak tespit etmek zor. Elbette Roxanya, Darius'a kancayı takmadan çok önce Dünya Varisi için bacaklarını açıyordu ve belki de bu nezaketi dördüne de göstermişti.

Gwendalina'nın böyle şeylerden çekinmediği açıktı ve Lance Orion, akılsız bir aptal gibi onun suçunu üstlenerek Darkmore Cezaevi'ne gönderildiğinde, belki de dikkatini daha güçlü aşıklara çevirmişti.

Evet, muhtemelen işin aslını tahmin etmiştim ama ihanetlerinin acısı beni hâlâ biraz rahatsız ediyordu...

İKİNCİ BÖLÜM

B eeeep, beeeep, lanet olası beeeep.

Sabahın dördünde o kornayı kim çalıyordu?

Öfke dolu bir hırıltıyla yatağında yuvarlandım, kardeşlerim homurdanmalar ve kızgınlık havlamalarıyla etrafımda yer değiştirdiler. Sırt üstü döndüğümde biri bir çığlık atarak yere vurdu ve ben de iri, kabarık kafamı yastığımın altına sokarak ofladım. Tüm kardeşlerim bu gece benimle uyumak istemişti ve bolca dirsek ve kalça kemiği vardı. Athena'nın patisi yüzüme doğru bastırılmıştı ve yüksek sesli bipleme devam ederken kendi patimle onu uzaklaştırdım.

Işık aniden yandı ve annem gölgelerin arasından çıkan bir hayalet gibi kapıda belirdi.

"Seth Capella, hemen kalk ve bana Caleb Altair'in neden gecenin bir yarısı evimizin önünde korna çaldığını söyle?" diye öfkeyle çıkıştı.

Hemen Fae formuma geri döndüm ve bir çift soluk mavi eşofman altı kapıp üzerime geçirdim. Caleb? O neden buradaydı?

"Bilmiyorum anne," dedim esnemeye çalışarak. "O zaman öğren!" diye emretti.

Kardeşlerimin kabarık bedenleri yuvarlanıp ayarlanırken, ortalarında boşalttığım alanı kaplayan Atlas'ımı komodinden kaptım. Grayson'ın dili Nick'in göt deliğinin yanında ağzından dışarı sarkıyordu ve bunun sonuçları hiç de iyi görünmüyordu.

Mesajlarımı kontrol ettim ama Darcy'nin benimkine yanıt olarak gönderdiği iyi geceler mesajı dışında arkadaşlarımdan gelen bir şey yoktu. Bu gece Gabriel ve ailesiyle kalıyordu, bu yüzden iyi olduğunu biliyordum. İyi değil, iyi. Kızın kalbi sökülmüş, üzerinde tepinilmiş, bir blenderdan geçirilmiş, bir Griffin tarafından yenmiş ve tekrar dışarı atılmıştı. Son zamanlarda her şey berbattı ve ben kendimi çaresiz hissediyordum. Özellikle de söz konusu o olduğunda. Uzun zamandır acısının sebebi bendim ve şimdi tek istediğim onun acısını dindirmek ve tekrar gülümsediğini görmektir. Yine de bunun nasıl olacağını göremiyordum.

Bir tişört kaptım ve homurdanan annemin yanından geçerek büyük merdivenlerden aşağı koştum, giriş holündeki tüylü gri halıyı geçtim ve büyük meşe ön kapıyı yırtarak açtım. Caleb'ın farları beni aydınlatırken verandaya adım attım, siyah spor arabası ay ışığında parlıyordu.

Ilık hava etrafımda dönüyordu ve verandanın basamaklarından inip tuğlalı garaj yolunda arabasının camına doğru koşarken kalbim daha hızlı atıyordu. Pencereyi indirdi, bir pislik gibi sırttı ve ben de hakkında iğrenç şeyler düşünmeme izin verilmeyen o mükemmel ateşli ağzına bakarken kaşlarımı kaldırdım. Ama düşündüm. Düzenli olarak.

"Ve gecenin bir yarısı tüm ailemi uyandırdınız çünkü...?" Merakla sordum.

"Bin," diye ısrar edince kaşlarım daha da yukarı kalktı.

"Ne oldu? Bir şey mi oldu?" İçimde yükselen bir endişe balonuyla sordum.

"Hayır. Ama içeri girmezsen geç kalacağız," dedi ve konuşmamızı bitirmek için pencereyi kapattı.

Karartılmıştı, bu yüzden orta parmağımı cama bastırırken yüzünü göremedim. Sonra park ederek kaputunun üzerinden geçtim ve hava sihrimi kullanarak kaputun diğer tarafında küçük bir ters takla attım ve kanat gibi açılan yolcu kapısının yanına indim.

Alçak koltuğa çöktüm ve kapı yanımda kayarak kapandı. Ayak bölmesinde bir torba atıştırmalık vardı, hemen kaptım, birkaç cips çıkardım ve yedim.

Caleb araba yolundan yüksek bir hızla geri geri çıktı, Vampir hislerini kullanarak deli gibi sürdü ve arabayı yola doğru döndürdü. Anneme biraz huzur vererek evimden uzaklaştı ve ben de o karanlıkta hızla ilerlerken kıkırdadım, yol sık bir ormanla çevriliydi.

"Peki olay nedir?" Bana bakamazken onu süzdüm, çenesinin güçlü duruşunu ve konuşmadan önce bir an için dudağını emişini fark ettim. Bu bana yasak şeyler hissettirdi, bu yüzden tekrar yola baktım ve koltuğumda kaydım. Sakın en iyi arkadaşın için ereksiyon olmaya cüret etme.

"Ay'ı ziyaret etmen için sana nasıl bilet aldığımı hatırlıyor musun?" dedi, bana sırtarak ve hangi gün olduğunu fark ettiğimde çenem düştü.

"Hayır, Cal. Gelecek yıl bu boktan gösteri sona erdiğinde gideceğimi söyledim. Sizi şu anda bırakamam."

"Sadece birkaç günlüğüne," dedi Cal hırlayarak. "Ve dünya tehlikede diye hayatını askıya alamazsın. Dünyanın canı cehenneme. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun."

"Ne zamandan beri biraz eğlenmeyi hak ediyorum?" Karşı çıktım. "Tam bir yıldır kraliyet pisliğinin tekiyim. Hayır, iki yıldır. Ve bu eğilimden vazgeçmeyi planladığımı söyleyemem."

"Evet, yakın çevrene karşı iyisin," dedi gülerek.

"Sanırım bu doğru," dedim düşünceli bir şekilde ve o da sakacı bir şekilde omzuma yumruk attı.

"Gidiyorsun. Bu benim hediyem ve onu kullanmanı söylüyorum."

Mmm, otoriter Cal. Lanet olsun, evet lütfen.

"Tamam," dedim, çünkü yıldızlara bakılırsa aydı. Ay! Merkür, Venüs ya da sıkıcı eski Neptün değil. Bahsettiğimiz şey gerçekten de Ay'dı. Bana sihrimi veren parlak, ışıltılı şey. "Aman Tanrım, Ay'a gidiyorum. Cal, Ay'a gidiyorum!" Kendimi ona doğru attım, arabanın kontrolünü elinde tutmak için mücadele ederken onu koltuğunda güreştirdim. Yüzünü yaladım ve elim göğsüne kayarken kendimi destekledim ve o beni uzaklaştırmaya çalıştı. Tadı saf erkek gibiydi, kirli sakalları dilime sertçe vuruyordu ve aletim bundan fazlasıyla hoşlanıyordu.

Aşırı heyecanlanmadan önce koltuğuma geri döndüm, ama dürüst olmak gerekirse, yine de sertleşmem için kısmen ayı suçlayabileceğimden oldukça emindim. Cips paketini mükemmel bir ereksiyon kalkanı olarak bacaklarımın arasına soktum ve kulaktan kulağa sııttım. Ay'daki ilk kurt adam ben olacağım. Muhtemelen ay güçleriyle geri döneceğim.

"Şafaktan önce orada olmalıyız. Yolculuğun yıldız tozundan daha eğlenceli olacağını düşündüm," dedi Cal, elini kalçalarımın arasındaki cips poşetine sokarak ve ben de sertleşmiş aletime vurmasını engellemeye çalışırken boğuk bir sesle koltuğumda garip bir şekilde döndüm.

Kıçımı koltuktan yarı kaldırıp kapı cebinde bir şey arıyormuş gibi yaparken Cal bana bir bakış fırlattı.

"İyi misin, kardeşim?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle." Ağzına bir avuç cips tıktırdı ve ben de koltuğuma geri yerleşip cipsleri dizlerime doğru ittim.

"Yolculuk için bir çalma listesi hazırladım," dedi Cal hevesle, Atlas'ını gösterge panelindeki iskeleye vurarak ve The Killing Moon

Echo and The Bunnymen başladı ve kalbim heyecanla çarpmaya başladı.

"Sen en iyisisin, dostum. Bir sonraki doğum gününde sana bir yüzme havuzu dolusu kan alacağım."

"Bunun yasadışı olduğunu biliyorsun," diye homurdandı.

Israrla, "Eğer kimse onu sağlamak için ölmezse, hayır," dedim. Kesinlikle çoktan araştırmıştım ve hangi Gökse Varis'in kanı içeceğini bildiklerinde kanlarını sunmak için sıraya giren Fae'ler olacaktı.

Boğazından kısık bir sesle hırladı ve ben de ona bir bakış attım. "Birileri acıkmış."

"Hayır." Bana el salladı.

"Öylesin. İç, hadi." Bileğimi burnunun altına uzattım ve kanımın yakınlığını hissedince boğazı düğümlendi. "Bu birinci kalite kan. İç bakalım kardeşim."

Bir süre daha direndi, sonra dişleri çıktı ve onları bileğime sapladı, gözlerini yolda tutarken ve aynı zamanda benden beslenirken gözleri kapandı. Tenime değen ağzı, etime çarpan bir kibrit gibiydi. Nefeslerim düzensiz geliyordu ve o beslenirken bakışlarımı temas noktasından çekemiyordum. Bu çok iyiydi. Kanımı almak için daha fazla emmek zorunda kalıp kalmadığını merak ettim çünkü şu anda hepsi durdurulamaz bir tren gibi sikime doğru akıyordu.

Araba şiddetle savruldu ve Caleb dişlerini serbest bırakarak çarpmamak için direksiyonu kırdı ve nabzımın çılgınca atmasına neden oldu.

Elimi çekip başparmağımı ısırık izinin üzerinde gezdirerek iyileştirmeye çalışırken ikimiz de gergin bir şekilde güldük.

Birkaç saat boyunca yolumuza devam ettik ve Cal sonunda Bay Nakatuki'nin arazisine giden uzun, dolambaçlı bir yola saptı. Buraya daha önce birkaç kez gelmiştim, onu takip etmiş ve beni aya götürmesi için yalvarmıştım. İlk seferinde cevap sert bir hayır olmuştu. İkinci seferinde ise güvenliğin benimle ilgilenmesine izin vermiş ve adım basına yansımıştı. Neyse ki,

Halkla ilişkiler ekibim bu hikayeyi beni aya o kadar aşıkımışım ki Solaria'daki tüm Kurtadamlar adına oraya gidip hediyeleri için teşekkür etmek istiyormuşum gibi göstermek için güzelce kurgulamıştı. Evet, ekip tam bir mucize işçisiydi. Bir keresinde ünlü bir şarkıcının otel odasından çıkarken yakalanmışım, çırılçıplak ve simle kaplıydım, onu öyle bir boşaltmışım ki Pegasus formuna geçmişti. Neyse ki o sırada aletim kızın içinden çıkmıştı, siparişle sikişmeyi sevmezdim ama her şeyi bir kez denemekten de hoşlanan bir adamdım. Her neyse, erkek arkadaşı, kız arkadaşını becerdikten sonra gazetelere yansıyan fotoğraflarım için taşaklarımı isteyecek olan ortak sanatçısıydı, ancak halkla ilişkiler ekibi tüm hikayeyi çarpıtarak, yan odadan boğulduğunu duyduğum, Order formumdan çıkarken hayatını kurtarmak için içeri girdiğim ve sonra yardım getirmek için yangın merdiveninden aşağı tırmandığım gibi görünmesini sağlamıştı. Erkek arkadaşı teşekkür olarak ikisinin imzaladığı tüm albümlerini bana göndermişti. Ona çok kötü davrandım, dostum.

Caleb arabayı uzun bir verandası ve büyük cam pencereleri olan, bana Alacakaranlık hisleri veren kocaman ahşap bir evin önüne çekti. Edward Cullen'ı kahvaltı niyetine yiyebilirdim. Gerçek anlamda ve cinsel olarak. İsteddiği şekilde alabilirdi. Jacob da öyle. Ölümlülerin Vampirleri ve Kurtadamları yaratma şekli oldukça komikti. Cal ve ben filmleri birlikte izler, gülerken altımıza işer ve Edward ile Jacob arasındaki sahneleri canlandırırız. Hatta ölümlüler diyarını ziyaret etmiş ve onları Alacakaranlık'a götüreceğimizi sanan birkaç ölümlü kıza şaka yapmıştık. Kesinlikle yasal değildi ama kesinlikle çok eğlenceliydi. Özellikle de Cal'ın yüzünü parlıyormuş gibi göstermek için ışık büyüsü yaptığım zaman.

"Sana bir çanta hazırladım." Cal arka koltuğa uzanıp çantayı aldı ve kucağıma bıraktı.

Çantayı karnıma bastırarak ona bakarken içimden köpekçe bir sızlanma yükseldi. "Keşke sen de gelebilseydin."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Yerçekiminin olmaması vampir hızımı bozar, pek hoşuma gideceğini sanmıyorum. Yine de bol bol fotoğraf çek."

"Yapacağım. Ve videolar." Sırıttım, gitmek için tereddüt ederken bakışlarım sonsuza dek onunkilere kilitlendi. Siktir et. Eğildim ve ona sıkıca sarıldım. Kulağına "Sağ ol dostum," dedim ve parmakları bir an için gömleğimin arkasına dolandı, kalbim göğsünde gümbürderken ve onunki de benimkine sertçe çarparken beni orada tuttu. Benim çöküşüm gibi kokuyordu ve bir gün arkadaşlığımızı sonsuza dek mahvetmeyecek kadar akıllı olduğumu umuyordum.

"Pazartesi günü seni alırım." Beni bıraktı ve ben de gösterişli arabadan inip verandaya doğru koşarken ona yan yan sıırıttım ve kapıyı çalmadan önce el sallayarak veda ettim.

Cal arkasını dönüp yola devam etti ve kapı önümde açıldı. Uzun gri sakallı yaşlı bir adam kaşlarını çatarak bana baktı. Giysileri uzun, bol ve üzerlerinde renkli desenler vardı. Beni içeri alırken sert bir kaşını kaldırdı.

"Demek sonunda bir ceza aldın," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Evet efendim," dedim parlak bir sesle. "Takip etme ve zorla girme girişimleri için özür dilerim. Ve kedinizi rehin tuttuğum zaman... ve kapınıza tutunmaya çalıştığımda kapı çerçevenize verdiğim hasar ve o dört güvenlik görevlisinin beni çekip çıkarması. Ve arabayı yumrukladığımda arabanda bıraktığım göçük. Ve ölüm tehditleri-"

"Evet, her şeyi yeniden konuşmayalım, olur mu?" diye sertçe araya girerek kenara çekildi. "İçeri girin. Geç kaldın, diğerleri zaten ayrılmak için bekliyor."

Ben hızla içeri girdim, o da peşimden geldi ve beni koridorun sonundaki bir kapıya yönlendirdi. Gri duvarları ve zemini olan ay temalı bir odaya girdiğimde içimden küfrettim, her yerde ay fotoğrafları vardı, şimşekler çakıyordu ve tavanda yıldızların videosu oynuyordu. Diğer dokuz piyango talihlisi de

Odanın sonunda, parlak gri takımlar giymiş, birlikte sohbet ediyorlardı. Hepsi bana baktı, aralarına kimin katıldığını fark ettiklerinde sessizleştiler. Bazen ünlü olmak harika bir şeydi, bazen de berbat. Bu sefer olduğu gibi. Bana öyle bakılmasından nefret ederdim. Sanki Bay Nakatuki'nin kışından yeni çıkmış bir uzaylıymışım gibi.

Bay Nakatuki bana metalik gri bir tulum uzatırken, "Bunu giymeniz gerekecek," diyerek kendi tulumunu giymeye başladı. "Diğerlerine açıklamayı az önce bitirdiğim gibi, kaybolma ihtimaline karşı astarında bir takip cihazı var ve giysi sizi oradaki atmosferde güvende tutmak için kendi tasarımı olan büyülerle dolu. Bir hava Elementali olarak, oksijeninizi sağlamak için kendi büyünüzü kullanabilir ya da büyülü kaskları kullanabilirsiniz. Ay üssüne vardığımızda-"

"Ooh, ay üssü," diye mırıldandım ve elbisenin fermuarını boynuma kadar çekerken boğazını temizledi. Çok havalı görünüyordum.

"Evet, ay üssü," diye tekrarladı. "İhtiyacınız olan tüm kasklara erişiminiz olacak, ancak bir Kurtadam olduğunuz için büyü rezervleriniz zaten tüm yolculuk boyunca dolu kalacaktır, bu yüzden kasklar isteğe bağlıdır." Bana bir adım daha yaklaştı ve burnumun dibinde, nereden geldiğini sadece yıldızların bildiği bir Atlas tuttu. "Bu feragatnameyi imzalamanız gerekiyor."

Ondan aldım, gözlerimi metnin üzerinde gezdirdim. "Bla, bla, bla, ölürsem sen sorumlu değilsin, bla, bla, bla." Altına imzamı attım ve sırtarak ona geri uzattım. O da gülümsemedi. Oh neyse, bu yolculuk bittiğinde onu eski iyi dostum yapacaktım. Cazibemi kullandığımda kimse bana karşı koyamazdı ve bugün adamın şanslı günüydü.

"Tek endişeniz ölüm değil Bay Capella," dedi ciddi bir şekilde. "Ayın bir Kurtadam üzerinde yaratabileceği etkileri test etmedim. Büyünüz o kadar baskın hale gelebilir ki, vücudunuzdaki ellerinize bağlanan kanallara zarar verebilir ya da büyünüzü kullanırken parmaklarınızda travmaya neden olabilir ya da-"

"Yada risk yada. Hadi gidelim!" Odanın öbür ucundan yeni arkadaşlarıma doğru fırladım, onları omuzlarından alkışladım ve hepsi bana karşı utangaç davrandı. Bir tanesi bile gözlerimin içine bakmadı. Gah. Gerçekten mi?

İyi. Ayın arkadaşlarına ihtiyacım yok. Ay benim arkadaşım olacak. Ve Bay Nakatuki.

Yanımızdan geçip odanın sonunda parlak siyah bir kapı olduğunu düşündüğüm ama şimdi hiçlikten oluşan karanlık bir boşluk olduğunu fark ettiğim yere doğru yürüdü.

"O da ne?" Ayaklarımın üzerinde zıplayarak sordum. "Bu bir yıldız tozu portalı," diye açıkladı kendini beğenmiş bir tavırla.

sırıttırıyor. "Meclis Üyelerinin izniyle yapıldı ve ay tozuyla sertleştirildi. Hepinizin postayla aldığınız belgelerde okuyacağı gibi-"

Bana o belgeleri okumadığımı biliyormuş gibi bir bakış attığında, şüpheli olmayan bir ifadeyle ondan uzaklaştım. Sadece resimlere bakmış ve kardeşlerimi dergilerle tokatlamıştım, çünkü ben aya gidiyordum ama onlar gitmiyordu.

"- Bu yolculukta gördüğünüz hiçbir büyü teknolojiyi tartışamayacağınızı bileceksiniz. Bu kurala uyulmaması kovuşturmayla sonuçlanacaktır. Teknolojimi gizli tutmak, Ay'ın sevgili gök cismimizden para kazanmak isteyen şirketler tarafından istila edilmemesini sağlar. Bu en kutsal yeri korumalı ve ona en üst düzeyde saygı göstermeliyiz. Anladınız mı?"

Hepimiz başımızı salladık ve önümdeki sarışın kız omzunun üzerinden bana baktı, tekrar dönmeden önce kirpiklerini kırıştırdı. Yine de onunla göz göze gelmedim, ayla randevum vardı ve muhtemelen benimle tanışmak için can atıyordu.

"Tek sıra halinde," diye seslendi Nakatuki ve ben de heyecanla havlayarak grubun önüne doğru ilerledim. Bana huysuz bir bakış attı ama yıldız tozu geçidine yaklaşırken beni durdurmadı.

Lanet olsun, aya gidiyorum.

Nakatuki beni ileriye doğru çağırdı ve ben de çenemi kaldırarak geçide doğru emin adımlarla ilerledim ve yıldızlar beni avuçlarının içine aldı. İçlerinde yuvarlandım ve hava incelmış gibi görünürken başım döndü ve sanki saatte bin mil hızla ileriye doğru savruluyormuşum gibi hissettim. Bu normal bir yıldız tozu değildi, inanılmazdı, sanki yıldızların içine doğru fırlatılıyordum.

Birden dışarı fırladım ve ayaklarım yavaşça altımdaki yumuşak, kireçli gri zemine indi. Çenem düşmüş bir şekilde ona baktım. Ay. Ay'ın üzerindeydim. Sihir içimde öyle güçlü bir şekilde kabardı ki, olmayan havayı solumama neden oldu. Oh, kahretsin.

Elimi dudaklarıma götürdüm, ağzımın ve burnumun etrafında bir hava kabarcığı oluşturup derin derin içime çekerken daha az yerçekiminin garip hissine alışmaya çalıştım.

Karanlık yüzeyden, Nakatuki'nin bahsettiği ay üssü olması gereken devasa beyaz kubbeli bir binaya baktım. Polytunnel'e benziyordu, tek farkı pencerelerinden içerideki gösterişli iç mekânı görebiliyordum.

Yukarıda yıldızlar parıltıyor ve dünya uzakta parlıyordu, sadece küçük bir mavi ve yeşil top, tüm dünyam geride kaldı.

Başımı arkaya doğru eğdim ve uludum, ileri atıldım ve bu kadar yükseğe zıplayıp tekrar yere inemediğim için güldüm.

"Bay Capella, siz kaçmadan önce bir oryantasyon yapmamız gerekiyor!" Bay Nakatuki'nin sesi peşimden geliyordu ama ben onun güzel yüzeyinde koşarken çok heyecanlandığım için zıplamaya devam ettim. Eğer uzaktan güzel bir küçük kızsak, yakından tam bir kaya sürtüğüydü.

"Bay Capella!" Nakatuki, küçük bir tepenin üzerinden zıplayarak geçerken kükredi, tepenin ötesinde gözden kayboldu ve ona belli belirsiz bir veda salladı. Bir oryantasyona ihtiyacım yoktu. Ay ve benim aramda bir yakınlık, bir anlayış vardı. Bedenimi sihirle doldurma şekli bilmem gereken tek şeydi

Burada olmamı ne kadar çok sevdiğini anlatırdı. Ben onun sürtüğüydim, dünyadan saygılarını sunmak için gelen küçük kurt çocuğu. Ve ödeyecektim de.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kayaları öptüm, onlara sürtündüm. Toprağa kar melekleri bıraktım, Cal'in kalbini toza boyadım ve sonra onu tamamen üzerimde hissetme ihtiyacıyla yerde yuvarlandım. Zaten kıyafeti çıkarsam gerçekten ne olabilirdi ki?

Çırılçıplak kalana kadar botlarımı tekmeleyerek soyunmaya başladım ve ellerimi kalçalarımaya koyarak ay hanımımın karanlık ve inişli çıkışlı manzarasına baktım.

Aletim sertleşmişti ve gözlerim birkaç metre ötedeki küçük kratere takılınca dudaklarımda aç bir sırıtış belirdi. Bunca yolu gelip de Ay'a iyi vakit geçirtmemek bana yakışmazdı.

Çok geçmeden aletimi deliğin derinliklerine soktum, ellerimi toprağa sokup seksi orospuya hayatı boyunca neleri kaçırdığını gösterdim. Ona hükmediyordum, bir güzel tepesine çıkıyordum ve o da bunun her saniyesine bayılıyordu.

"Bay Capella!" Uzun bir iniltiyle sözümü bitirdiğim anda Nakatuki aniden bir kadın gibi çığlık attı ve nefes nefese başımı kaldırdığımda onu ağzı açık, takım elbiseleri ve kasklarıyla piyango talihlileri grubunun tamamını arkasında buldum. Hepsinin yüzünde tam bir şok ifadesi vardı ve bazıları kırmızı yanakları ve kocaman gözleriyle başka tarafa bakıyordu.

"Ay'ı kirlettin!" Nakatuki feryat etti, ayağa kalktığımda baygın görünüyordu, dudaklarımda tadını alabildiğim ay tozuna bulanmıştım.

"O istedi!" Geri seslendim ve diğerlerini uzaklaştırmaya çalıştı, birkaçı yerinde kaldığında bazılarının gözlerini kapatmaya çalıştı.

"Bu kutsal varlığa saygısızlık ettiniz," diye yarı hıçkırdı Nakatuki.

"Hoşuna gitti," diye ısrar ettim. Ben lanet olası bir ay tecavüzcüsü değildim. Adımı çağırdığını, beni içine çektiğini hissedebiliyordum.

Damarlarımdaki büyü ve ayaklarımın altındaki toprağın gücü başımı döndürüyordu. Kendimi tamamen hayvan gibi hissediyordum. Vahşi doğada açlık çeken bir kurt gibiydim. Bir ulumayla geri döndüm, kaçarken yerde zıpladım ve deli gibi güldüm.

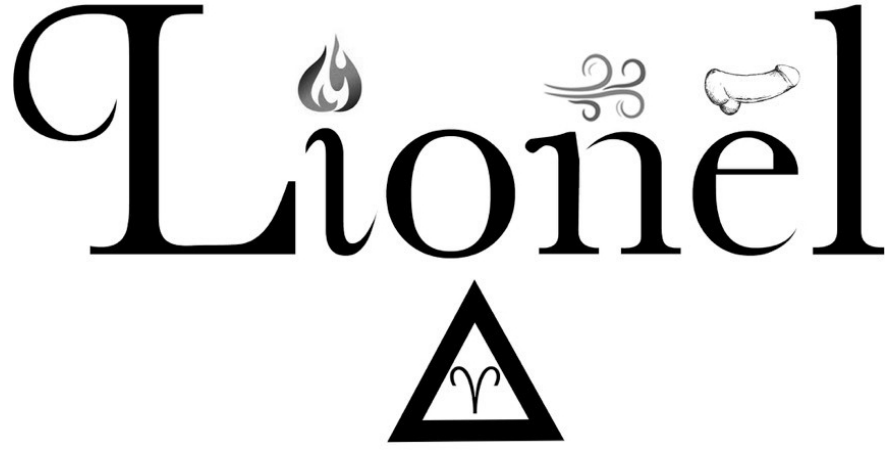
"O beni seviyor, ben de onu seviyorum, bizi ayrı tutamazsın Nakatuki!" Yine çılgınca bir kahkaha attım ve hıçkırıkları beni karanlığa kadar takip etti; orada sadece ben ve kıkırdamalarını duyabildiğimden neredeyse emin olduğum ay vardı. Ya öyle ya da beynime biraz fazla oksijen pompalıyordum.

Cal'ın bana ayla bir randevu ayarladığını başından beri bilip bilmediğini merak ediyordum. Benim için her zaman her şeyin ötesine geçerdi. Ve ben de onun için eve birkaç hikâyeden fazlasını götüreceğimden emin olacaktım. İçten içe, burayı neden bu kadar çok sevdiğimi biliyordum. Kurtadam olduğum ve her gece ona taptığım için bile. Çünkü Cal benim için ayı satın alan kişiydi. Ve bir şekilde, karşılığında ona tüm dünyayı satın almanın bir yolunu bulacaktım.

SETH

Zodyak Akademisi 8: Hüzün ve Yıldız Işığının sonuna dair alternatif bir bakış açısı

Lionel

BİRİNCİ BÖLÜM

Lionel'in ininden...

T Vegas'ın Vard'ın pek çok eserini mağlup etmesi beni şaşkına çevirdi ve daha sonra taçlandırılmaları kulağıma ulaştığında çok hoşnutsuz oldum. Onlar aramaya cüret ettiler

kraliçesi olacaktı. Bu bana yapabilecekleri en büyük hakaretti ve onları öyle bir ezmeye yemin ettim ki ne onlardan ne de bana karşı ayaklanmalarında onları destekleyen tek bir Fae'den geriye bir şey kalmayacaktı.

Bunu kabul edemem.

Ben Ejderha Kralıydım. Yönetmek için doğmuş bir Fae. Çok çalışmıştım, yıldızlar çabalarımın tanıklık etmişti ve alnımdaki taç kadar kesin bir şekilde beni kral ilan etmişlerdi.

Son direniş yaklaşıyor, ordum onların on katı büyüklüğünde ve Bağlanmış Ejderhalarımın gücü

diğer pek çok tarıfsız silahın kökünün kazındığını görecektir.

Vahşı Kral'ı alt etmiştim ve kızları da hızla onun yolunu takip edecekti. Eğer o sümüklü veletler kendilerini gerçekten bu savaşa layık görüyorlarsa, çok geçmeden ölümcül bir şekilde yanıldıkları kanıtlanacaktı. İsimlerini varoluştan silecektim ve bu topraklarda benden başka hiçbir kraliyet mensubunu kimse hatırlamayacaktı...

İKİNCİ BÖLÜM

"W İşte Tory?" Darcy baktı etrafındave Aer House'daki yatakhane koridorunda çaresizlik içinde ve benim Wolfy

Kalbim sıkıştı. Kahretsin, onu tekrar görmek çok güzeldi. Yüzünü. Saçlarını. Ha, hepsini kestiğim zamanı hatırlıyor musun? Güzel günlerdi. Muhtemelen daha sonra buna çok gülerdik ama şu anda... sanırım dünyayı kurtarmamız gerekiyordu. Ya da belki sadece akademiye, ama aynı fark.

"O burada değil," diye cevap verdi Caleb ve Darcy yuvasından düşmüş ve henüz uçamadığını fark etmiş küçük bir kuş gibi hüznle baktı. Zavallı, üzgün küçük yavru kuş Darcy, kardeşini özlüyordu... "Birkaç gün önce gitti ve nereye gittiğini kimseye söylemedi."

Orion'un Gabriel'le birlikte arkama yaklaştığını hissettim ve sürümden iki kişi ava hazırmış gibi onlardan tehlikeli bir aura sızdı.

"Geri dönecektir. Her zaman geri döner," dedim cesaretle, arkadaşımın gözlerindeki acıyı düzeltmeye çalışarak.

"Bazen geri döndüğünde kaşları daha çatık oluyor ve bazen ruhunu bedeninden göndermek gibi çılgınca şeyler yapıyor ama-"

"Ne?" Darcy dehşet içinde soluk soluğa kaldı ve Geraldine onun ötesinde öfkелendi.

Oops. En iyisi Caleb'a bunu açıklamaktı. Sakin ve mantıklı bir şekilde bir şeyler söyleyecek ve Darcy, Tory'nin bugünlerde ruhunun bedeni olmadan mehtaplı gezintilere çıkmasına izin vermeyi sevdiğini ve her şeyin kontrol altında olduğunu öğrenecekti.

Ona dirsek attım. "Anlat ona Cal. Tory'nin şu anda nasıl garip, kara büyülu şeyler yaptığını ama sorun olmadığını çünkü ruhunun o zaman geri geldiğini söyle. Ve eğer tekrar ruh yürüyüşüne başladıysa muhtemelen sorun olmayacaktır, çünkü... çünkü..." Siktir, gerçekten bir şey bulduğumu sanmıştım.

Mızımızlandım, Caleb'ı endişeyle dürterek beni devralmasını ve zaten bir metre derinliğinde olduğum çukurdan çıkarmasını istedim, kürek hâlâ elimdeydi.

"Evet, iyi olacak," diye Caleb ona güvence verdi.

Koridorun en ucundaki odam çatırdayarak açıldı ve Frank'in gözleri benimkilerle buluştuğunda omurgam dikleşti, içimden şiddetli bir koruma dalgası geçti.

"Artık güvenli mi Alfa?" diye sordu.

"Sadece orada kal ve her şey bitene kadar kapıyı sıkıca kilitle. Ben kulenin temiz olduğundan emin olacağım," dedim kararlılıkla ve Frank boyun eğerek başını salladı, gözleri Darcy'ye kaydı.

"Aman Tanrım, sensin," diye soluk soluğa bağırdı ve kapıyı kapattı.

"Gitmeliyiz," dedi Max, çığlıklar kampüsün dört bir yanına yayılırken yüzünü buruşturarak.

Xavier omuzlarını geriye doğru bastırdı, Tyler ve Sofia iki yanına yaklaşırken dövüşe hazır görünüyordu.

Darcy kalçasından pırıl pırıl parlayan beyaz bir kılıç çıkardı ve yeniden arkadaşlarımla birlikte savaşma düşüncesiyle içimi bir heyecan kapladı. Bu gerçekten süslü bir kılıçtı.

Orada vardı. Kurt formum gibi beyaz. Şimdi düşündüm de elimde çok güzel dururdu. Belki daha sonra fotoğraf çekimi için bana ödünç verir. Belki dövüşten sonra ödünç alabilir ve BRB beyaz Kurt fotoğraf çekimi devam ediyor diye bir not bırakabilirim. Evet, sorun etmez. Hatta fotoğrafları ona teşekkür olarak verebilirim. Çıplak olanları değil tabii ki. Onları Caleb için saklardım. Yanlışlıkla odamın etrafında bırakırdım, sonra onu birkaç bira içmeye davet ederdim ve-

"Burada neler oluyor?" Darcy şaşkınlıkla sordu. "Bu canavarlar da ne ve neden buradalar?"

"Görünüşe göre onları sahte kral göndermiş leydim. Bu güzel duvarların içinden kendisine karşı çalışan asileri avlamak için korkunç bir görevle buraya gelmişler," diye açıkladı Geraldine.

"Ona karşı çıkan insanları mı öldürüyorlar?" diye tiksintiyle söylendi ve hepimiz onaylarcasına başımızı salladık. "O zaman onlara yardım etmeliyiz."

"Evet - bir adalet lejyonu olarak birleşmenin zamanı geldi!" Geraldine nemli yanaklarını silerek Darcy'ye yaklaştı. "Beni düşmanlarınıza doğrultun leydim. Çünkü ben sizin tahribat ve cezalandırma silahınızım. Bu gece binlerce canavarın kafasını bedenlerinden ayıracağız ve tüm dünya kraliçelerinin dönüşünü öğrenerek ürperecek. Çünkü gece derin ve şafak ileride. Ve şimdi ile doğan güneş arasında kan dökülmeyi, düşmanlar katledilmeyi bekler. Biz Vega Sarayı'nın şövalyeleri ve hizmetinizdeyiz." Topuklarının üzerinde döndü, gözlerinde içimde bir cehennem kıvılcımı çaktıran bir ateş parıltısıyla bize baktı. Bu moral konuşması işinde iyiydi. Pitball soyunma odasında birkaç süslü konuşma yaptığını görmüştüm ama bu bambaşka bir şeydi. "İyi dinleyin ve iyi dinleyin. Yıldızlar kraliçemizi bize geri verdi ve Perrypot'un askerleri gibi savaşmak ve akademimizin değerli topraklarına tehlike saçmaya gelen ganderghoulları öldürmek bizim görevimiz. Bu

Silahlanıp katliam ve sefalet şarkımızı saldırganların kulaklarına söyleme zamanıdır! Solaria'da şafak söktüğünde zaferimizi bilmeyen tek bir kişi bile kalmayacak! Çok yaşa gerçek Kraliçeler!"

Kan dökme ihtiyacımı dile getiren uzun bir nota uludum ve bu o kadar uzun sürdü ki aşağıya tekrar baktığımda herkes dövüşe doğru merdiven boşluğuna doğru ilerlemişti bile. Caleb beni bekliyordu, gözleri mavinin en mavisiydi ve yazın alacakaranlık gökyüzüne benziyordu.

"Geliyor musun?" Sert bir ses tonuyla sordu. Venüs ve Ay'ın gökyüzünde birlikte oynadıkları geceden beri aramızdaki gerginlik bir nebze bile azalmamıştı. Aksine, bunu kabul etmediğimiz her geçen gün daha da arttığını söyleyebilirim. Belli ki ortada bir sorun yokmuş gibi davranmaya devam edecektim.

"Beni mi bekledin, Cally bebeğim?" Onun peşinden gidip omzumu omzuna vurarak alay ettim.

Merdivenlerden aşağı indim ve diğerlerine yetişmek için koşmaya başladım. Caleb yanıma geldi, bana kolaylıkla ayak uydurdu ve bakışları tehlikeli bir şekilde titredi.

"Sadece merdivenlerde ayağını kaybetmediğinden emin olmak istedim. Ne kadar sakar olabileceğini biliyorum." Ayağı fırlayıp bana çelme taktı ve ben de hırlayarak öne doğru uçtum, kendimi büyüyle yakalamak için ellerimi uzattım.

Hava etrafımda dolanarak beni dik tuttu ama önce biraz tökezledim, ayaklarım merdivenlerde aptalca kaydı ve elim gürültüyle duvara çarptı. Kafamı kaldırdığımda Caleb gitmişti, Vampir hızı onu kolaylıkla diğerlerinin yanına taşımıştı.

Sarmal merdivenin bir sonraki dönemecinde hızımı artırıp neredeyse Orion ve Xavier ile çarpışacakken lanet okudum.

Sıkı bir birlik halinde Aer Tower'dan çıktık ve Darcy gökyüzüne doğru havalandı, kanatlarında ateş parlıyordu ve mavi saçları da alevler içindeydi. Beyaz kılıcını kaldırdı ve Uluyan'a doğru ilerlemeye başladı.

Çayırdaki heyecan içinde gökyüzüne doğru böğürürken, kampüste kükreyen canavarların sesi beni savaşa teşvik ediyordu.

Neredeyse eski günlerdeki gibiydi, tek fark çetemizden iki kişi eksikti ve onlardan biri geri getirilemezdi. Zihnim Darius'a dönerken, acıyı göğsümdeki kutuya doldurdum, sıkıca kilitledim ve derinlere gömdüm. Şu anda bu acıyla yüzleşemedim, odaklanmam, savaşmam gerekiyordu.

Bir grup öğrencinin iki canavardan daha kaçtığı çayıra vardık ve onları Ass Club üyeleri olarak hayal meyal tanıdım.

"Ağaçların oraya, iyi çocuklar!" Geraldine onlara seslendi ve kaçmalarına fırsat vermek için canavarlarla aralarına topraktan bir bariyer ördü. "Gerçek kraliçelerden biri yardımınıza geldi - gökyüzüne bakın ve alevlerinin kükrediğini görün!"

Darcy hızla ileri doğru uçtu, ellerini kaldırdı ve üst dudağını geriye sıyırarak canavarlardan birinin üzerine cehennem ateşi yağdırdı. Korkunç bir canavardı, dev bir sümüklüböceği andırıyordu, vücudundan çıkan sivri bacakları onu yerde sürüklüyordu. Diğerinden daha büyüktü, daha çok karıncaya benziyordu ve kemikli uzuvları bembeyazdı ama o da daha yavaştı.

Canavar çığlık atıp Darcy'nin ateşinde yanarken önünü kesmek için koştum, ellerimdeki eldivenleri tutuşturdum ve metal pençelerimi canavarın yan tarafına geçirerek isli etini parçaladım. Yeşil kan yere sıçradı ve Darcy üzerine bir başka ölümcül ateş dalgası salmadan önce kenara çekildim; Caleb, Orion, Gabriel ve Xavier ise diğeriyle savaşmak için koştular.

Max, Geraldine, Tyler ve Sofia da bana katılarak Darcy'nin alevleri arasındaki canavarı bıçaklamaya başladılar, vücudunu kaplayan balçık onu ateşten biraz koruyor gibiydi.

Darcy suya geçerek canavarın üzerine derisinde delikler açan bir sel bıraktı ve ben sendeledim

Gücünün muazzamlığını, altımdaki toprağı sallayan darbesinin artçı şoklarını almak için geri döndüm.

Geraldine, Phoen Dream'e bakarken gözleri yaşararak, "Çobanpüskülü içinde büyük ganderbooks," diye nefes aldı. "O gücün vücut bulmuş hali, mığbombarlarla dolu bir çuval."

Aniden gökyüzünde Darcy'ye bir başka alevli yaratık katıldı, yüksek bir hızla bu tarafa doğru koşuyordu ve dudaklarım var olan tek iki Anka kuşunun mavi ve kırmızı izlerle gökyüzünü aydınlattığını görünce parçalandı. Tory Vega ikizini gördüğü için rahatlamış görünüyordu ama onların kavuşmasını uzun süre izleyemedim. Max, Tyler ve Sofia'yla birlikte ileri atılarak Darcy'nin yaraladığı canavarı ele geçirdi ve onu yok etmeye çalıştı; ben de vücudunu bir mermi gibi parçalayan bir hava patlaması gönderdim.

"Gerçek Kraliçeler yaklaşan sabahı müjdeliyor!" Geraldine sesini büyüyle güçlendirerek kampüsün her yerinde yankılanacak şekilde bağırdı.

Caleb'in acı içinde nefesini tutarken çıkardığı ses kafamı ona doğru çevirdi ve daha yerini bile bulamadan koşturaya başladım. Orion çıplak elleriyle canavarın arka ayaklarından birini koparıırken, Xavier ve Gabriel sarmaşıklarla onu Caleb'den uzaklaştırmaya çalışırken, onu diğer canavarın kısıkaçları arasına sıkışmış halde gördüm.

Hiç düşünmeden canavara saldırdım, ateşli Anka kuşu eldivenlerimin pençeleri bulabildiğim her kemikli uzvu ve vücut parçasını kesiyor, ağzımdan hırıltılar çıkıyordu. Canavarı Caleb'in üzerinden sürükledim ve o da ayağa fırladı, bir anda kendini iyileştirdi ve öldürmek için ileri atıldı.

Ama canavar şaha kalktı ve beni geriye doğru öyle sert fırlattı ki Xavier'e çarptım ve onu yere düşürdüm, durmayı başarana kadar ikimiz de birkaç vuruş boyunca yuvarlandık. Başım dönüyordu ve vücudumda sağlıklı bir dozda morluk vardı ama henüz işim bitmemişti.

Orion canavar tarafından bir kenara fırlatıldı ama sırtına hava vererek kendini tekrar dövüşün içine attı ve Vampir yetenekleriyle hızla ilerledi. Gabriel ağaçların arasına fırlatılmıştı ama koşarak geri döndüğünde gözleri bir görüntüyle parladı ve olduğu yerde durdu.

Tory ve Darcy hâlâ üzerimizde havada asılı duruyorlardı, gözleri uzakta göremediğim bir şeye dikilmişti ama ayağa kalktığımda onu duydum. Bu tarafa doğru gelen daha fazla yaratığın vızıltısı ve uğultusu, o kadar gürültülüydü ki yüzlercesi olmalıydı.

Max dövüşün ortasında durdu, bakışları ikizlere kaydı ve yüz hatları onların ne hissettiğini anlayarak buruştu.

Orion buzdan bir zincir yaptı ve Caleb bir ucundan tuttu, ikisi birlikte karıncaya benzeyen canavarın etrafında zıt yönlerde doğru hızla ilerlediler, onu zincirle bağladılar ve sonra o kadar sıkı çektiler ki o şey bir ölüm çığlığıyla ikiye bölündü.

Tory gökyüzünden bir hava büyü dalgası göndererek seğirmekte olan cesedinden bir kemik kopardı ve ben dehşet içinde ona bakarak bir nefes verdim.

"Cal, yine ürkütücü şeyler yapıyor," dedim acilen ve Caleb hızla yanıma geldi.

Ne dediklerini duyamıyordum ama Tory'nin ilahi söylediği anlaşılıyordu ve Caleb ile ben canavarların kükremeleri ve böğürmeleri uzaktan bize ulaşırken endişeli bir bakış paylaştık. Darcy ikizinin elindeki ölü canavar kemiği için endişeli görünüyordu ama etrafındaki güç o kadar güçlü bir şekilde artıyordu ki dikkatini bir kez daha uğultuya çevirdi.

"Kaç kişi?" Caleb'e sordum ve o da yaklaşan canavarları dinlemeye odaklandı, kaşları birbirine yaklaştı.

Boğazı düğümlendi ve bakışları boğazımı sıkan kesin bir ölüm ifadesiyle benimkilerle buluştu. "Çok fazla."

Gömleğini avucumun içine aldım, onu kendime çektim ve ona söylemem gereken her şeyi düşündüm.

Duygularımın derinliğini anlamasını sağlayacak birkaç kelimeye indirgeyebilirdim. Ona hala kızgındım, aslında hala her şeyim ona bağlıydı, ama kelimeleri çıkarabilirsem belki de bunun bir önemi kalmayacaktı.

"Vay anasını," diye nefes aldı Caleb, bakışları yeniden ikizlere yöneldiğinde gözleri ateşle parlıyordu.

Başımı kaldırıp baktığımda ikisinin de güçle parladığını, büyü'nün büyüklüğünden titrerken tenlerinde parıldadığını gördüm. Aralarında birleşti, ikisi güç yayan tek bir ilahi varlığa dönüşmüş gibi görünüyordu, uğultusu kulaklarımda çınlıyor ve havayı çınlatıyordu.

El ele tutuştular ama boşta kalan ellerini kaldırdılar ve bir anda o imkânsız gücün kendilerinden koparak gökyüzünde her yöne doğru patlamasına izin verdiler. Yerde bir sarsıntı oldu ve Caleb beni sabitlemek için kolumu kavradı. Anka ateşi tüm kampüse yayıldı, tüm Elemental sihirleriyle birlikte büküldü, güç o kadar parlaktı ki yıldızlara rakip oldu.

Kampüsün dört bir yanındaki öğrencilerden çığlıklar yükseliyordu ve ikisinin gökyüzünde yarattığı ışık huzmesi tarafından buraya çekilen daha fazla insanın çayıra geldiğini fark ettim. Güçlerinin ilk dokunuşu Max, Geraldine, Tyler ve Sofia'nın hâlâ savaşmakta olduğu sümüklüböcek benzeri canavarı öldürdü ve canavar alevlerin arasında cızırdayarak yok oldu.

Ateşleri giderek daha fazla canavarı bulup ölümcül güçleriyle onları teker teker yutarken çığlıklar havayı aydınlattı. Hepimiz birbirimize daha da yaklaştık; Orion ikizlere, Geraldine'in yüzündeki ifadeyle neredeyse eşleşen bir saygıyla bakıyordu. Diğerlerine bir bakışım bana onların da aynı hayranlığı hissettiklerini söyledi ve benim çenem de bu hayranlıkla gevşedi.

İkizlerin büyü'sü düşmanlarımıza çarptığında sonsuza dek sürecek bir gümbürtü yankılandı. Tüm akademi vahşi ikizlerin muazzam gücüne tanık olmaya gelmişti

Ve dürüst olmak gerekirse, o anda onların arkadaşı olmaktan gurur duydum. Bu noktaya gelmelerini ne kadar zorlaştırdığımız için pişmanlık duydum ama tam olarak pişmanlık duymadım. Çünkü biz onların ocağındaki ateş olmuştuk.

"Hepsi öldü," diye nefes verdi Max, bunu iliklerine kadar hissederek. "Yıldızların lanetlediği her bir canavar."

Geraldine'in yanaklarından sessiz gözyaşları süzüldü ve ben dünyanın değiştiğini hissettim, bunu iliklerime kadar hissettim, sanki krallığımızın dokusu sonsuza dek değişmiş gibiydi. Gabriel bize yaklaştı, gözleri göremediğim binlerce şeyle dans ederken, yarı burada yarı hiç olmayan bir kehanet mırıldanıyordu.

Tory ve Darcy yere indi ve herkes geri çekilerek Uluyan Çayır'ın ortasında etraflarında geniş bir daire oluşturdu, gözleri hala akmamış güçle parlıyordu.

Huşu herkesin yüzüne yansımıştı, öğrencilerin, öğretmenlerin ve bizim. En çok da biz. Gabriel'in bakışlarında bunun olacağını tahmin ettiğini gösteren bilmiş bir ifade vardı ama kız kardeşleriyle daha az gurur duymuyordu. Ondan yayılan şaşkınlığı neredeyse hissedebiliyordum ve lanet olsun, ben de hissettim.

Sessizlik sanki güneşin kendisi aramıza girmiş gibi ağırlaşmıştı, ama aniden bu sessizlik ağır botların bu tarafa doğru ilerlemesiyle bozuldu.

Korku, inançsızlık ve şaşkınlık dolu nefesler sağ tarafımdaki kalabalığın içinde dalgalanıyordu ve ben de bu kargaşaya kimin sebep olduğunu görmek için boynumu bükтім.

"Darius'un derin sesi havayı ikiye böldü ve ben Caleb'a doğru sarsıldım, inanamayarak başımı salladım, ancak dördüncümüzün, en iyi arkadaşımın, kayıp parçamın ikizlerin önünde durmak için kalabalığın arasından çıktığını gördüm.

Geraldine çığlık attı, sesi kitleler arasında yayıldı ve ruhumun merkezine doğru yuvarlandı.

"Darius!" Orion çaresizlik içinde bağırarak ileri atıldı ama Gabriel bir elini omzuna atarak onu geri çekti ve ona zamanının gelmediğini söyleyen bir bakış attı.

Ben de hareket etmek istedim ama bacaklarım taşa dönmüştü ve kalbim çok hızlı bir ritimle atıyordu. Oradaydı, gerçekten oradaydı, ölüme meydan okuyor ve aramızda duruyordu.

Arkadaşlarım ona bağırdı ama ben kelimeleri bulamadım, ellerim titremeye başladı ve bunun beni yok etmek için uydurulmuş bir yalan olma ihtimali karşısında göğsümde bir acı hissettim. Tekrar elimizden alınacaksa bize geri dönmesi fikrini aklımdan bile geçiremezdim ve bunun doğru olduğundan emin olana kadar kalbimin buna kanmasına izin veremezdim.

Etrafımda bir kakofoni koptu ve Xavier arkamdaki cesetlerin arasından kendine yol açtı. "Bir bakayım," diye talep etti. "Yolumdan çekil - kenara çekil!"

Yer bir güç patlamasıyla sarsıldı ve insanlar ayrılmak zorunda kalarak kardeşini görmesine izin verdi. Kıpırdamadan durdu, dudakları tanık olduğu şeyi inkâr edercesine aralandı ve sessiz, pırıl pırıl gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Darius ikizlerin önünde diz çöktü, baltasının başını yere dayadı ve boyun eğerek başını öne eğdi.

"Hayatımı hizmetinize adıyorum," diye alçak sesle konuştu ama sözleri kitleler arasında yankılandı ve herkes bir kez daha sessizliğe gömüldü.

"Cal," diye fısıldadım. "Bu gerçek değil."

"Öyle," diye homurdandı, sanki öyle olmasını istiyormuş gibi, ama eğer öyle değilse bununla yüzleşemezdim.

"Bu o," dedi Max, diğer tarafıma geçerek ve Siren arkadaşıma döndüm, gözlerinde parlayan gerçeği gördüm.

"Vakit geldi," dedi Caleb, ne demek istediğini açıklamaya gerek duymadan ilerledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Darius'un yanında, Vegas'ı selamlayarak.

Caleb yüksek sesle "Hayatımı senin hizmetine adıyorum," dedi ve yıldızlar gökyüzünde daha da parladı, her biri bu ana tanıklık etmek için bakışlarını bu tarafa çevirdi. Hava her şeyin gücüyle doluydu ve ikizlerin ölümün kendisi üzerinde bir güce sahip olup olmadıklarını merak etmek zorunda kaldım, çünkü o oradaydı. Arkadaşım, ölümün başka planları olmasına rağmen bu dünyada dimdik duruyordu.

Max öne doğru yürüdü, Darius'un diğer yanında dizlerinin üzerine çöktü, başı eğildi ve ben de dahil olmak üzere kalabalığın içindeki herkese dokunmak için ondan sevgi ve saygı aktı.

"Hayatımı sizin hizmetinize adıyorum," diye yineledi.

Darcy ve Tory el ele tutuşmuş, şaşkın bir sessizlik içinde altlarındaki Varislere bakıyorlardı. İçimde bir şeyler kıpırdadı, açmayı bekleyen bir çiçek gibi. Yaprakların açıldığını ve polenlerin tatlı kokusunun göğsümde yükseldiğini hissettim. Bu yeni bir baharın başlangıcıydı, onlarla ilk tanıştığımdaya anılamadığım bir çağın başlangıcıydı, ama şimdi her şey o kadar kör edici bir şekilde açıktı ki, buraya gelmemizin nasıl bu kadar uzun sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güçlerini defalarca kanıtlamışlardı, ama bu gece, bu dünyadaki herhangi bir Fae'nin tüm sınırlarının ötesine geçmişlerdi ve bize başka seçenek bırakmamışlardı. Çünkü onların büyüü benimkini gölgede bırakıyordu ve kalpleri yıldız ışığında yaldızlanmıştı. Onların dengi değildim, hiçbir zaman da olmadım, ama onların savaşçısı olabilirdim, onlar için ayın gölgelerini kullanacak bir Kurt.

Sonunda bacaklarım hareket etti ve diğer Varislerin arkasından ilerledim, boğazım düğümlenirken ve kalbim dönüşünün gerçekliğini kabullenirken bakışlarım Darius'un üzerindeydi. Ama Gabriel'e bir bakışım bana bencille bir araya gelme zamanı olmadığını, şimdi hepimizi birleştirme zamanı olduğunu söyledi. Kaderin elini değiştirmenin ve dünyaya bağlılığımızın nerede olduğunu göstermenin zamanı gelmişti, böylece onlar da bizim izimizden gidebileceklerdi. Bu altın geleceğin yoluydu ve bu yolda

yürümeye başlamamızın zamanı gelmişti.

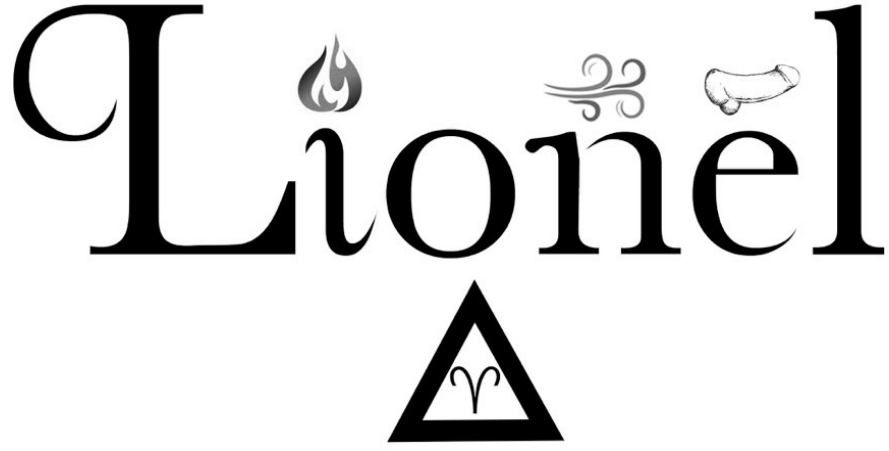
Caleb'in yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve sonunda bu dünyada hak ettiğim yere yerleştiğimi hissettim. Arkadaşlarımın yanında özlemini çektiğim evime, dördümüz bir kez daha birleşmiştik. Bu hayatta bir bütün olarak ilerlemiştik, sanki ruhlarımız tek bir yöne doğru birlikte akan bir nehir oluşturmıştı ve burada, bu kismet denizinde sona ermişti.

"Hayatımı sizin hizmetinize adıyorum," dedim sesimdeki saygıyla, hayatımıza giren ve bildiğimiz her şeyin temellerini sarsan iki kadına bakarak. Ama artık hiç şüphem yoktu ki bu bizim kaderimizdi, onların önünde diz çökmek ve hayatlarımızı Anka kraliçelerinin hizmetine sunmak.

Geraldine ileriye doğru koşup, bağlılığının feryadıyla dizlerinin üzerine çöktüğünde yıldızlar parladı ve arkama dönüp baktığımda Orion'un da onu takip ettiğini gördüm, sanki o pislik eninde sonunda buraya geleceğimizi biliyormuş gibi sırtıyordu. Gabriel de onu takip etti, sonra hâlâ Darius'a kuşkuyla bakan şok geçirmiş Xavier, sonra Tyler, Sofia ve onların ötesinde tüm okul, her biri yeni naiplerinin önünde diz çöktü.

"Çok yaşa Gerçek Kraliçeler!" Geraldine bayıldı.

Ve bu sözleri yükselen şafağa haykırmak için başımı kaldırdım, güneş ışığının tatlı turuncu ışınları gökyüzüne dökülürken etrafımızdaki herkes de onları haykırdı. Yepyeni bir çağın ilk parlak şafağı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lionel'in ininden...

A Ve böylece, böylesine tatsız Fae'lerin ellerinde çektiğim eziyetli sınavları büyük ve özenli bir şekilde sıkıcı ayrıntılarla görüyorsunuz. Ben sadece bir adamım.

Krallığımızın dengesini doğru bir şekilde kurmak için.

Yasalarımız gücün, onu elinde tutmaya en layık olanlar tarafından talep edileceğini belirtmiyor mu? Kendi yönetim sistemimiz, sahip olduğum şeyi yapmamı, konumumu benden daha düşük olanların üzerinde tutmamı talep etmiyor mu?

Keşke bu krallık mantıklı düşünme çizgisini takip etseydi ve bir çift yetim ikiz ile onların aşağılık takıntılarının tiyatrosuna bu kadar kolay kapılmasaydı, bu savaşa girmek zorunda bile kalmazdım.

Ama elbette meydan okumalarına izin veremem. Böylesine aşağılık yaratıkların ayağa kalkma ihtimaline izin veremem.

Şüpheli mirasları ve dünyamızı anlamadaki eksiklikleri yetmiyormuş gibi, ahlaki duruşları da kendi adına açıkça konuşuyor.

Sadakatiniz için size yalvarıp yakarmama gerek yok. Solaria'nın gerçek ve haklı kralı olarak ona hükmedebilirim.

Bu nedenle, bu asi melezlere karşı verdiğim mücadelede bana katılmaya ve tarihin doğru tarafında yaklaşan savaşta silahlanmaya çağrılıyorsunuz.

Ejder Kral'ın ordusunda Fae olmak için savaşanlar, kendi üstünlüklerinin bilgisiyle ve krallığımızı içinde yaşamayı hak etmeyenlerden temizlemenin mutluluğuyla ödüllendirilecekler.

Sizi savaş alanında görmek ve bağlılık yemininizi kabul etmek için sabırsızlanıyorum.

Sonsuza dek gerçek ve mütevazı

hükümdarınız, Kral Birinci Lionel Acrux

AUTHOR NOTE

Ah, sona yaklaştık. Bu karakterleri ve bu dünyayı yazmak, dürüst olmak gerekirse, hayatlarımızı tanınmayacak kadar değiştiren epik bir girişim oldu. Ve bunların hiçbirisi, harika okuyucularımız onlara bizim gibi aşık olmasaydı mümkün olmazdı.

Bu nedenle, sadece bizimle bu yolculuğa çıktığınız için değil, aynı zamanda derinlere daldığınız ve hazırlayabileceğimiz her türlü ekstra içeriği istediğiniz için çok teşekkür ederiz - umarım bu küçük koleksiyon bizimki gibi sizin de yüzünüzde bir gülümseme yaratmıştır.

Lionel, ordusuna katılmak için Solaria'yı geçer geçmez sizi savaş alanında karşılamaya can atıyor ve umarız siz de onun hikayesini tamamlamak için aynı heyecanı duyarsınız

Zodyak Akademisi serisinin son kitabı [Huzursuz Yıldızlar](#)'daki diğer tüm karakterlerle birlikte çok yakında elinize ulaşacak. (Ya da eğer geleceğin insanıysanız ve bu kitabı yayınlandıktan sonra okuyorsanız, o zaman merhaba geleceğin okuma savaşçısı, seni ve bundan sonraki mistik günlerin gizemli yollarını selamlıyorum).

Her zaman olduğu gibi, siz okurlarımızı ne kadar sevdiğimizi ve sizi burada kelimelerimizi yutarken bulduğumuz için ne kadar minnettar olduğumuzu asla tam olarak ifade edemeyiz - kitaplara olan aç iştahınız asla azalmasın ve onları tüketmeniz, başardığınız ve yaşadığınız her şeyde sizi neşelendiren bir dizi sevgili arkadaş gibi hayat boyunca size rehberlik etsin.

Sevgiler, Susanne ve Caroline xxx

**CAROLINE PECKHAM'DAN DAHA
FAZLASINI KEŞFEDİN
&
SUSANNE VALENTI**

Daha fazla bilgi edinmek, kendinize ücretsiz ürünler, ürünler
ve özel imzalı baskılar almak veya okuyucu gruplarına katılmak

için,

aşağıdaki QR kodunu tarayın.

